

Giới thiệu Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta

Vương gia hỷ tha cho ta - Đang tiến hành - Y Phỷ Cô Cô

Giới thiệu truyện xuyên không hấp dẫn này:

Cô tên họ Mịch Chi, hiện đang là sinh viên năm nhất của một trường nghệ thuật. Thật sự mà nói về ngoài cũng có phần hơn người một chút, được mẹ ban cho làn da trắng mịn, vóc người nhỏ nhắn nhưng sở hữu được cặp đảo tròn trịa, còn thêm cặp mông căng tròn đầy đặn kia nữa. Thật dễ khiến người khác động lòng

Ngoài ra cô còn được khuyến mãi thêm cặp mắt to tròn, cùng đôi môi nhỏ xinh như hai cánh hoa đào, sống mũi thanh tú, khuôn cằm thon gọn chuẩn v-line. Quả thật xem ra cô cũng không tệ.

Còn về tính cách, có thể nói nó không hề liên quan gì đến ngoại hình kia của cô. Thực nữ ư, cô không hề, đoan trang dịu dàng của một đứa con gái đối với cô dường như là một khái niệm cô chưa bao giờ ngộ ra được.

Ngoài ra cô còn đi làm thêm nữa, kiếm một ít tiền tiêu vặt để không phải phụ thuộc quá nhiều vào gia đình ấy mà. Cô cũng là một cô gái rất chăm chỉ, làm việc ngày đủ 8 tiếng sau khi tan học, về đến nhà thì lăn ra ngủ như chết. Không bạn trai, không tụ tập bè bạn. Cứ như thế cuộc sống của cô trôi qua cũng bình lặng, cho đến một ngày.....

Một tai nạn ô tô xảy ra vào đúng sinh nhật, khiến cho cuộc đời cô thay đổi, đối mặt với một vương gia phúc hắc bá đạo của quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tai Nạn

WARNING: Truyện rất nhiều cảnh H nặng, hầu như trải dài xuyên suốt truyện.

Bạn nào không hợp thể loại này thì vui lòng ấn back ngay nhé! ♥ □ tks

Cô tên họ Mịch Chi, hiện đang là sinh viên năm nhất của một trường nghệ thuật. Thật sự mà nói về ngoài cũng có phần hơn người một chút, được mẹ ban cho làn da trắng mịn, vóc người nhỏ nhắn nhưng sở hữu được cặp đảo tròn trịa, còn thêm cặp mông căng tròn đầy đặn kia nữa. Thật dễ khiến người khác động lòng

Ngoài ra cô còn được khuyến mãi thêm cặp mắt to tròn, cùng đôi môi nhỏ xinh như hai cánh hoa đào, sống mũi thanh tú, khuôn cằm thon gọn chuẩn v-line. Quả thật xem ra cô cũng không tệ.

Về việc học, tính ra cô cũng không giỏi việc học hành cho lắm. May thay có một chút năng khiếu về ca hát, diễn xuất kèm thêm vớt vác một ít cô may mắn lắm mới lọt được một chân vào trường hiện giờ.

Còn về tính cách, có thể nói nó không hề liên quan gì đến ngoại hình kia của cô. Thực nữ ư, cô không hề, đoan trang dịu dàng của một đứa con gái đối với cô dường như là một khái niệm cô chưa bao giờ ngộ ra được.

Ngoài ra cô còn đi làm thêm nữa, kiếm một ít tiền tiêu vặt để không phải phụ thuộc quá nhiều vào gia đình ấy mà. Cô cũng là một cô gái rất chăm chỉ, làm việc ngày đủ 8 tiếng sau khi tan học, về đến nhà thì lăn ra ngủ như chết. Không bạn trai, không tụ tập bè bạn. Cứ như thế cuộc sống của cô trôi qua cũng bình lặng, cho đến một ngày.....

Hôm nay là một ngày cuối tuần, mấy hôm trước đây thôi hầu như tất thấy mọi người ai cũng đang hoang mang trước thông tin sắp tới sẽ xảy ra huyết nguyệt. Chẳng là ai cũng đồn đoán nào là tận thế đến nơi rồi, rồi nào là sắp có đại họa gì gì đó giáng xuống. Và thông tin cái ngày đó xảy ra chính xác là rơi vào hôm nay, ngày sinh nhật của Mịch Chi.

Chả lẽ số mạng cô xấu đến vậy sao? Sinh nhật mà lại trùng vào ngày đại họa nhân loại? Dẫu không tin cái ngày tận thế quái quỷ gì đó, nhưng sao lại ném trùng ngay vào sinh nhật của cô chứ?

Mịch Chi bỏ ngoài tai tất cả lời nói của bạn bè rằng hôm nay không nên ra đường là tốt nhất để tránh tai họa, rằng huyết nguyệt là một điềm rất xui xẻo. Cô vẫn ra đường, vẫn sinh hoạt bình thường. Cô còn phải ăn mừng sinh nhật bước sang tuổi 19.

Kì thật là hôm nay ai tan học tan làm xong cũng đều tranh thủ chạy ngay về nhà, có vẻ là để tránh "tai họa" chăng? Riêng Mịch Chi, cô vẫn vô tư la cà cùng hai đứa bạn thân nhất ở quán lẩu nướng ven đường.

Đang ăn vui vẻ thế đấy thôi, bỗng dưng Mịch Chi cảm thấy muốn đi giải quyết bầu tâm sự đang đầy ắp trong người, cô đứng dậy thì từ đâu một tên khốn nạn bay đến giật đi cái balo cô đang cầm trên tay. Mịch Chi hoảng hốt chạy theo hắn ta thì trước mặt cô có một ánh đèn rất chói, làm cô phải lấy tay che bớt lại. Và rồi trước mặt tối sầm, cô chỉ kịp nghe một tiếng tông thật mạnh, hất xa cô vài chục mét. Mọi thứ im bật, cả cô cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Xuyên

Mịch Chi mở nhẹ hàng mi, âm thanh xung quanh vô cùng hỗn loạn, ồn ào.

Một giọng nói chua ngoa vang lớn bên tai cô

-Nào nào các vị đại gia! Cứ thoải mái đưa giá, ai đưa giá cao nhất sẽ có được "ngọc nữ" xuất sắc nhất Vạn Xuân Hoa của ta.

Cô gượng đầu dậy, đầu óc nặng kịt, toàn thân ê ẩm như vừa bị ném lăn từ trên cầu thang xuống. Xương cốt thật sự rã rời.

Mịch Chi quan sát xung quanh, bắt giác phát hiện hiện điều kỳ lạ.

Toàn thân bị dây thừng trói chặt, miệng bị bịt kín bằng một lớp vải dày cộm. Cô bị trói dính chặt trên ghế, không thể cử động.

Cô nhìn khắp quang cảnh trước mặt, phía dưới toàn bộ là các cánh mày râu, già có, trẻ cũng có.

Tất cả họ đều ăn mặc y phục thời cổ, tóc được cột nửa đầu, xoắn dài phần đuôi.

Hơn nữa, tất cả bọn họ đều đang nhìn cô. Ánh nhìn dâm tiện thèm khát cực độ.

Rồi lần lượt, bọn họ luôn miệng hét giá "Một vạn lượng", "Hai vạn lượng"

Mịch Chi chợt hiểu một chút, họ đang "mua" cô. Xem cô như vật đầu giá, nhưng mà rõ ràng, rõ ràng cô bị tai nạn, cả thân thể bị hất tung bay đi hàng chục mét, vì sao bây giờ cô lại ở nơi này. Còn bị người ta mua lên trả xuống.

Con mẹ nó! Chẳng lẽ cô xuyên không?

Nghĩ đến đây cô thảm tức tối, cô đã coi không biết bao nhiêu phim, đọc biết bao nhiêu truyện về xuyên không rồi. Con gái nhà người ta được xuyên không làm hoàng hậu, công chúa các kiểu. Tiên sư bố thế quái nào cô xuyên không lại làm gái lầu xanh. Thật bất công!

Mịch Chi cố sức cựa quậy, liền bị mụ già kia trừng mắt dữ tợn.

Từng cái giá vẫn được đưa ra, mỗi lúc một cao. Phút chốc đã lên tận bảy ngàn lượng.

Có vẻ như cái tên già dê tiện phía dưới đã thắng cuộc, không ai đưa giá cao hơn lão ta.

Mụ già tú bà chết bầm trên này cười khoái chí, vỗ tay chúc mừng.

Lão già dưới kia cười thật đậm ô, lão đã ngoài năm mươi, gần như đáng tuổi cha cô. Vậy mà lại đi "mua gái trinh" về chơi? Nghĩ đến khi mà cái mồm sừng răng tởm lợn kia của lão mà hôn lấy cô, chỉ cần nghĩ đến đâu thôi không cần nghĩ chi xa. Cũng đủ khiến Mịch Chi cảm thấy buồn nôn.

Cô cố sức vùng vẫy, miệng muốn hét to nhưng chỉ phát ra tiếng "ưm ưm".

Thế là hết, cô bị hai thanh niên cường tráng xách cô mang vào một gian phòng. Họ đặt cô lên giường, lại không hề coi trối cho cô mà lạnh lẽ đi ra ngoài.

Xong rồi, Mịch Chi thật sự cảm thấy cuộc đời mình thật sự sắp thối nát.

Xuyên không mẹ gì chứ? Ai bảo mấy cô gái hay mộng mơ được xuyên về làm nữ chính oai hùng, mỹ lệ, được bên cạnh các nam nhân tuấn tú, đẹp trai.

Cô thì xuyên không đây này, nhưng lại xuyên qua làm gái bán hoa. Bây giờ lại sắp bị phá thân. Thật đáng thương!

"Kẹt"- tiếng cửa mở ra, tổ cha nó, là lão già dê dâm tiện ác ôn. Lão ta đang từ từ đi về phía cô, hai bàn tay không ngừng xoa vào nhau xuyt xoa, thèm thuồng.

Mịch Chi cố động, vùng vẫy. Hai bàn tay thô ráp nhăn nheo của lão lại tùy tiện đặt lên bộ ngực căng tròn của cô.

Mịch Chi kinh khiếp hồn phách, cô vùng vẫy như cá mắc cạn.

Kính tởm, thật sự quá kinh tởm. Cái ngàn vàng cô giữ gìn bây giờ tự dưng lại sắp bị mất đi vì một lão già.

Bàn tay thô thiển kia ra sức nhào nặn cặp đào căng phồng của cô sau lớp xiêm y.

Chả khoái cảm mẹ gì xác, chỉ thấy muốn nôn thốc nôn tháo.

Mịch Chi mảy liễu cau có, nước mắt lưng tròng. Bỗng dưng lúc này nghe "Rằm" một cái, cánh cửa phòng mở toang.

Một đám quân binh xông vào với dao gươm đầy rẫy, Mịch Chi vẫn chưa kịp hiểu thì từ bên ngoài, một thanh âm đồng đặc cất lên, à không, phải nói là thét lên

-Kẻ nào dám ra giá mua thê tử của bốn vương!

Lúc này mới đúng là gay cấn đây, nam nhân bên ngoài bước vào, khí thế cao ngất tựa thiên thanh, mũi cao thẳng tắp, mày tướng hùng dũng, đôi mắt cũng toát lên khí phách uy nghiêm. Đẹp..trời ơi quả thật là trai đẹp.

Mịch Chi thoáng chốc ngẩn người, cả thanh xuân này của cô chưa gặp một chàng trai nào đáng đáp mê hoặc thế kia. Thật khiến cô muốn nuốt nước bọt. Hừm! Xem ra kì này xuyên không cũng không đến nỗi nào.

Lúc bấy giờ Mịch Chi mới trấn tĩnh đề ý, lão gia kia đã bị quân binh lôi xềnh xệch trên nền nhà.

Lão quý thụp dưới chân nam nhân kia, cả người lão ta run lên như cây sậy.

-Vương gia...vương..gia...lão dân không..biết....xin..xin vương gia..tha mạng!

Nam nhân kia đột nhiên chuyển ánh nhìn sang Mịch Chi, tuy vậy nhưng cô không hề cảm thấy ở ánh mắt kia có chút gì gọi là lo lắng, sùng sốt. Ngược lại thì trong đôi mắt đó như đang có hai ngọn lửa thiêu đốt người trông thấy chúng.

Nam nhân đó di chuyển, bước chân đến gần cô.

Về mặt sắc lạnh, giọng điệu đanh thép

-Hắn ta đã làm gì nàng?

Mịch Chi ngẩn tò te, nam nhân ấy đưa tay kéo xuống chiếc khăn chặn ngang môi nhỏ của cô.

Mịch Chi liền tỏ vẻ đáng thương, lúc này nam nhân này tự xưng cô là thê tử. Vậy ra hắn ta là chồng, là phu quân của cô.

Nghĩ thế Mịch Chi không do dự, cô méo máo, giương đôi mắt long lanh ngẩn lệ nhìn hắn

-Lão ta..lão ta xúc phạm thiếp.... hức hức...chồng...à..phu quân hãy đòi lại công bằng cho thiếp....

Có lẽ cách xưng hô của cô có gì sai chăng? Mà đột nhiên khí sắc nam nhân kia lại thay đổi đột ngột. Ra chiều rất ngạc nhiên, rồi hắn quay lưng lại, lạnh lùng không một lời nói, hắn một tay vung gươm chém lầy vào hai bàn tay của lão già hạ tiện.

Lão ôm lấy hai tay hét lên đau đớn, máu chảy lênh láng khắp phòng.

Mịch Chi sốc cực độ, toàn thân run rẩy, khí sắc trắng bệch.

Quá nguy hiểm, tên này là ai mà ngang nhiên chém người như thế. Thật kinh khủng.

Mịch Chi co ro người, hai vai nhỏ run lên từng cơn.

Nam nhân kia quay lại nhìn cô, càng khiến cô sợ muốn lăn ra mà ngất đi.

-Bốn Vương đã xử trí cho nàng. Hải lòng chứ?

Mẹ cha ơi, Mịch Chi cô đây nào phải người tàn nhẫn như thế. Bình thường coi phim kinh dị thôi cô đã sợ khóc thét. Bây giờ không cần coi phim nữa mà nó diễn ra ngay trước mặt cô.

Mịch Chi chỉ run rẩy không nói một tiếng nào. Nam nhân kia lập tức cúi trời cho cô, hai tay ân cần đỡ lấy vai cô

-Đi thôi.

Nét mặt vẫn sắc đá như tảng băng, không chút cảm xúc. Mịch Chi đơn thân đơn lẻ mà bay tận về thời này, thà theo hắn đi khỏi đây còn hơn là ở đây làm

gái lâu xanh. Thế là cô ngoan ngoãn đi theo bước chân của nam nhân lạ mặt, ra khỏi được chốn mua vui nhơ nhuốc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nụ Hôn Vị Máu

Mịch Chi được đưa lên một cỗ xe ngựa trông rất trang trọng, theo sau là cả một đám quân binh.

Cô ngồi yên, không dám cử động. Mắt khẽ liếc nhìn sang nam nhân cạnh mình, lòng không khỏi thắc mắc.

Bất chợt nam nhân kia nhìn cô, bốn mắt chạm nhau như net ra tia điện mạnh. Làm tim cô đập loạn xạ, hai gò má ửng đỏ.

Bỗng dung tên nam nhân đó tiến gần lại cô hơn, bàn tay đưa lên mạnh bạo bóp chặt lấy khuôn cằm của cô, khiến Mich Chi khẽ nhăn mặt vì đau.

-Nàng thật biết cách khiến kẻ khác phát điên.

Giọng điệu nam nhân kia trầm mặc, khàn khàn. Ánh mắt sắc lạnh như băng, nét mặt luôn toát ra sự uy lực đến ghê người.

Hắn mạnh tay làm khuôn cằm Mich Chi méo mó, hai mắt nhử lại vì đau.

Có vẻ cô lắm, tên này thật chẳng giống gì với vẻ ngoài điềm đạm, quân tử của hắn chút nào. Thật là thô lỗ.

Mịch Chi bạo gan hất mạnh khuôn cằm, rồi khỏi bàn tay của nam nhân kia.

Liền khiến hắn ta khá sùng sốt, ánh mắt như loé lên tia lửa. Hắn đánh mặt nhìn cô.

-Quả là càng lúc càng cả gan! Còn dám xác xược với bốn vương!

Mẹ nó, cô là Mich Chi, là một cô gái sống ở thế kỉ 21, đừng một cái cô bị bay về cái thời quái quỷ này. Cái thời mà nữ tử xem phu quân là trời.

Nam nhân đó dứt lời liền không báo trước, hắn cuồng bạo ghi lấy đầu cô, cướp lấy cánh môi nhỏ của cô mà hôn ngấu nghiến.

Mịch Chi cảm tưởng cánh môi mình sắp bị hắn ta cắn rách, cô kinh khiếp, hai mắt mở to, cố gắng ngậm chặt miệng.

Tên nam nhân kia như không chịu thua, mặc cho Mich Chi vùng vẫy, hắn ta chỉ một tay đã vòng qua ôm chặt lấy cả cơ thể cô. Thật sự hắn rất mạnh, cảm tưởng như sắp bị hắn siết gãy xương.

Đầu lưỡi hắn ta cố gắng thâm nhập vào khoang miệng cô, càn quét trong đó không chừa góc ngách nào.

Mịch Chi khó chịu vô cùng, mặt cô nóng bừng, vừa xấu hổ, vừa phẫn uất. Nụ hôn đầu của cô đã vì cái tên hống hách này mà không được ngọt ngào như trên phim ảnh.

Cô bạo gan cắn một cái thật mạnh, một vị tanh mặn xộc thẳng lên mũi.

Nam nhân đó chịu rồi bỏ môi cô, hắn đưa ngón tay lau đi vệt máu đỏ trên môi mình.

Đôi mắt đầy sát khí nhìn cô chăm chăm.

-Nàng dám!

Giọng hắn ta như càn khôn đặc lại, có vẻ như đã nổi giận.

Mịch Chi thoáng lờm lờm hắn một cái thật sắc, miệng cong cong cau có

-Tại sao không dám, đàn ông con trai gì thô bạo.... phụt phụt...

Mịch Chi vừa gất gồng vừa chu mỏ phun phèo phèo, cô cảm thấy đắng cả miệng vì máu. Thật khiếp!

Dường như Mich Chi thật sự làm cho tên nam nhân kia mắt tròn mắt dẹt vì hành động của mình.

Sắc mặt hắn ta cực kì khó coi, liền nắm chặt tay cánh tay của Mich Chi ra sức kéo ngã cô về phía hắn

Nhưng cũng may, lúc này một tên quân binh bên ngoài cất tiếng nói vào, làm hắn ngưng lại-Vương gia! Đã đến biệt phủ.

Nam nhân kia thoáng buông cô ra, trước khi quay mặt đi hắn ta còn dai nghiền với cô, giọng điệu hăm dọa

-Để xem bốn vương xử nàng thế nào.

Dứt lời hắn ta vén màn bước xuống, Mịch Chi vẫn ngồi yên trong ấy, thì tên quân binh kia tiếp tục

-Nurong Nurong!

Mịch Chi định thân, cô là Nurong Nurong, khoan đã, Nurong Nurong, Vương gia. Chẳng lẽ cái tên nam nhân thô bạo kia lại là con cháu anh em trong hoàng tộc.

Nghĩ đến đây đầu óc Mịch Chi choáng váng, quả là lần này cô xuyên không thật không tệ. Được làm Nurong Nurong chứ chẳng đùa.

Mịch Chi từ từ lộ đầu ra ngoài, Cái tên Vương gia kia vẫn đứng đó, hai tay chấp sau lưng. Ánh mắt kiên nghị nhìn cô.

-Thật khiêm nhã! Còn không biết đỡ người ta xuống.

Mịch Chi rửa thăm, miệng cong nhẹ. Từ bên trong biệt phủ, một cô gái trẻ tuổi cô chạy ra, nhanh chóng đỡ lấy tay cô.

-Cảm ơn!

Mịch Chi phản xạ tự nhiên, cô khẽ gật đầu miệng nhoẻn cười.

Hai từ "cảm ơn" phát ra từ cửa miệng của cô như khiến hầu hết ai nghe thấy đều kinh ngạc.

À, thời này phải nói là "Đa tạ" mới đúng, nghĩ vậy Mịch Chi lại cúi đầu, miệng bảo "Đa tạ"

Cô gái trẻ kia lập tức mặt mũi tái xanh, hoảng hốt quỳ xuống, miệng run run

-Nurong Nurong! Xin đừng như vậy! Vương gia! Xin người thứ lỗi.

Mịch Chi thật sự ngây ngốc, chả lẽ cô gái này lại là người làm, à không nha hoàn? Chỉ có nha hoàn mới kinh sợ chủ nhân như vậy.

Tên Vương gia mặt đá kia không nói tiếng nào, chỉ quay qua Mịch Chi "Hừ" một cái rồi phát tay áo đi thẳng vào trong.

Mịch Chi đứng đó ngây ngốc một hồi, rồi chợt thấy cô gái kia cứ quỳ mãi không đứng dậy. Phải nói là không dám đứng dậy.

-Nè! Cô đứng lên đi.

-Nurong Nurong, nô tì không dám!

Cô gái kia rụt rè, không dám nhìn cô.

Mịch Chi thờ hắc, rồi một tay kéo mạnh cổ áo cô ta dậy.

-Đã bảo đứng lên kia mà!

Cô gái kia lén đưa mắt nhìn Mịch Chi, rồi lí nhí trong miệng

-Nurong Nurong! Ta vào trong thôi.

Nói rồi cô ấy bước đến diu lấy tay Mịch Chi, chậm rãi dẫn cô vào trong cái nhà to đùng trước mặt. Không phải, là cái biệt phủ to lớn. Rồi cô chỉ kịp thấy cánh cổng cao to sau lưng mình khép chặt lại. Lòng tự dưng lại dấy lên nỗi sợ khủng khiếp, cảm giác chạy lạnh cả sống lưng!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hủy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tôi Là Đại Tiểu Thư

Mịch Chi chậm rãi từng bước một đi vào trong biệt phủ, rồi được dẫn đến một gian phòng rất to, Bên trong bài trí vô cùng hoà nhã.

Mịch Chi còn đang đứng ngẩn ngơ ngắm nhìn mọi thứ thì bị giọng nói của nữ nha hoàn làm giật mình.

-Nurong Nurong! Người vào đi!

Mịch Chi tự dưng lúc này lại cảm thấy mơ hồ, rốt cuộc cô vào đây rồi cuộc sống cô sẽ ra sao? Mặc dù cái tên phu quân kia là Vương gia, nhưng xem ra hần và cái vị Nurong Nurong này chẳng yêu thương gì nhau cả.

Nghĩ thế Mịch Chi bèn quay sang hỏi lấy nữ nha hoàn đang đứng bên cạnh.

-Ê nè! Cô nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi là ai? Còn cái tên Vương gia gì kia, hần ta là người thế nào?

Nữ nha hoàn kia vừa nghe hết câu liền kinh sợ tột độ, cô nhanh chóng đi ra ngoài nhìn ngó xung quanh như thám thính có kẻ khác nghe trộm hay không? Rồi lập tức kéo lấy Mịch Chi vào bên trong, đóng sầm cửa lại.

-Nurong Nurong! Người không khoẻ sao? Để nô tì đi gọi thái y.

Nữ nha hoàn kia mặt mũi biến sắc, tay chân luống cuống vô cùng. Mịch Chi liền nắm kéo tay cô ấy lại, rồi nhanh chóng đi đến bên giường, ghì vai cô ấy xuống, hai tay chống ngang hông.

-Mà khoan đã, cô tên là gì?

Nữ nha hoàn nét mặt càng lúc càng tái xanh đi, giọng cô run run

-Nô tì...nô tì là Tiểu Hồng....Nurong Nurong!...Người thật không nhớ?

Tiểu Hồng nhìn về mặt ngây ngốc của Mịch Chi, thật là cô chả biết cái quái gì mà.

-Nurong Nurong! Người...Người tên là Uông Mẫn Xuyên, là đại tiểu thư của Uông gia.

Tiểu Hồng bàn tay run run khẽ nắm chặt lấy tay của Mịch Chi.

-Tôi là Uông. Uông Mẫn Xuyên? Đại tiểu thư?

Mịch Chi nói đến đây trong lòng lại trầm nghĩ, xem ra thân thế của vị Nurong Nurong này cũng không tệ. Cũng là con nhà quyền quý, chức cao trọng vọng.

-Mà nè, tên Vương gia kia thật là chồng...à là phu quân của Uông Mẫn Xuyên này sao hả?

Tiểu Hồng bị câu hỏi này của Mịch Chi làm ra bộ dạng ngốc nghếch không biết đường trả lời. Cô nghiêng nghiêng đầu, mặt lại lộ nét lo sợ

-Nurong Nurong! Người làm sao thế kia? Có phải cái bọn ở Vạn Xuân Hoa đã làm Người ra nông nổi này không? Hức hức.

Tiểu Hồng đứng phắt dậy hai tay nắm chặt vai của Mịch Chi, ra sức lay nhẹ.

Mịch Chi vừa nghe nhắc đến Vạn Xuân Hoa, liền không khỏi thắc mắc tại sao đường đường Uông Mẫn Xuyên này là một Nurong Nurong, có gì lại lưu thân ở cái chốn ăn chơi ấy.

-Tiểu Hồng, cô có biết tại sao Nurong Nurong này lại bị lạc đến Vạn Xuân Hoa không hả?

Tiểu Hồng cố gắng kìm giọng, cô đưa tay lau đi gương mặt lấm lem nước mắt

-Nurong Nurong. Người...Người vì không đồng ý chuyện thành hôn...nên...nên đã...tự ý trốn đi. Suốt mấy ngày liền mọi người...đều đổ xô đi tìm Người. Rốt cuộc dò được Người bị người ta "rao bán" ở Vạn Xuân Hoa.

Mịch Chi chợt hiểu, hoá ra đúng thật vị Nurong Nurong này và tên Vương gia thô lỗ kia không hề có yêu thương gì nhau. Bảo sao lúc trông thấy cô ở Vạn Xuân Hoa, ánh mắt hần ta không hề có chút gì gọi là lo lắng, quan tâm.

Nghĩ đến đây Mịch Chi cảm thấy có vẻ mình đã sai lầm khi theo hần ta trở về đây. Lúc nãy trên xe ngựa hần đã có cử chỉ vô lễ như thế, về đến hang ổ của hần không biết hần sẽ xử sự thế nào.

Mịch Chi khẽ thở dài, tưởng đâu gặp được nam chính quân tử, ai ngờ lại là phường hung bạo. Đúng là số phận Mịch Chi cô đầy xấu đến vậy sao, sanh thân thì bị "sao quả tạ" chiếu xuống, xuyên về đây lại làm vợ một tên chẳng ra gì?

-Nurong Nurong! Người đang nghĩ gì vậy?...hay là...hay là Người lại muốn bỏ trốn....tuyệt đối xin Nurong Nurong đừng làm thế...nô tì xin người...

Tiểu Hồng lại không giữ được bình tĩnh, tay chân liên tục lay lấy thân người Mịch Chi.

-Tại sao? Nếu tôi trốn đi thì có liên can gì ai?

Mịch Chi ngây ngô hỏi tới, khiến Tiểu Hồng càng hoảng sợ, cô quỳ xuống dưới đất. Giọng run run nấc nghẹn không thành câu

-Nurong Nurong..Nô tì xin Người! Nếu...nếu Người vẫn cứ trốn đi....Trên dưới Ông gia...Ông lão gia, Ông phu nhân sẽ không yên ổn đâu Nurong Nurong! Nô tì xin Người...

Mịch Chi càng lúc càng mơ hồ, rốt cuộc vì sao cô lại được gả cho Vương gia kia?

-Cô..cô đứng lên đã rồi nói.. đứng lên đi...

Tiểu Hồng một mực vẫn quỳ thụp dưới đất, nước mắt cứ rơi là chả

-Được được tôi không trốn. Cô đứng lên đi.

Mịch Chi đỡ lấy cánh tay của Tiểu Hồng, về mặt cam chịu.

-Nhưng cô nói cho tôi biết đi, tại sao Nurong Nurong này không có tình cảm gì với Vương gia mà lại phải gả cho hắn?

Tiểu Hồng hốt hoảng nhanh chóng giữ lấy miệng của Mịch Chi, mắt lại đảo khắp xung quanh

-Nurong Nurong. Người nhỏ tiếng thôi.

Tiểu Hồng buông tay ra, rồi nhìn Mịch Chi với vẻ mặt thương cảm

-Nurong Nurong! Người thật sự không nhớ gì rồi. Hôn sự của Người và Vương gia là do Hoàng Thượng ban hôn. Không có ai có thể thay đổi hay phá bỏ. Nếu chống lại, đồng nghĩa là mang tội chết.

Mịch Chi khá ngạc nhiên, ban hôn ư? Vì sao lại ban hôn? Trong khi họ có yêu nhau gì đâu chứ?

-Vậy tại sao lại ban hôn?

Tiểu Hồng càng lúc càng bị Mịch Chi làm sợ chết khiếp, mỗi lúc một lo sợ hơn

-Nurong Nurong! Người thật mất trí rồi sao?

Mịch Chi khẽ cười gượng, hai tay đưa lên giả ý nhưc đầu

-À...có lẽ...lúc tôi bị bọn Vạn Xuân Hoa giam giữ, có lẽ...có lẽ bọn chúng đánh vào đầu nên....nên tạm thời không nhớ gì.

Tiểu Hồng nghe thấy liền sợ tái mặt, cô lập tức kéo lấy Mịch Chi nằm ra giường, đắp chiếc chăn bông dày cộm lên người cô ấy.

-Nurong Nurong! Người nằm đây nghỉ ngơi. Nô tì sẽ đi pha nước ấm cho Người, Người tắm gội sạch sẽ đầu óc tỉnh táo sẽ khá hơn.

Vừa hết câu Tiểu Hồng đã lập tức lui ra, trong phòng chỉ còn lại một mình cô. Mịch Chi ngồi dậy, đảo mắt tứ phía. Rồi chán nản nằm phịch xuống giường, lòng khẽ thờ dài ngán ngẫm cho cuộc đời đáng thương của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hủy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bôn Vương Làm Gì Được Nàng

-Nurong Nurong! Người tỉnh dậy đi.

Mịch Chi chậm rãi mở mắt, trước mặt là nha hoàn Tiểu Hồng đang lay nhẹ lấy vai cô

-Tiểu Hồng, có chuyện gì sao?

Mịch Chi hai tay dụi mắt, miệng ngáp dài ngáp ngắn.

-Nurong Nurong! Trời đã tối rồi, Người nên đi tắm gội cho đầu óc tỉnh táo. Nước ấm nô tì đã chuẩn bị cho người rồi.

Mịch Chi vừa nghe đến đây liền há hốc miệng, con bà nó ơi! Cô ngủ một giấc dài đằng đằng từ trưa cho đến tối mịt mù.

-Tiểu Hồng, tôi..tôi ngủ sao cô không gọi tôi dậy sớm...

Thật là phí phạm cả một buổi trưa, chỉ để ngủ và ngủ hoàn toàn không suy nghĩ được cách gì hay ho. Xong rồi, xong thật rồi. Tên Vương gia kia mà gặp lại cô chắc chắn sẽ có chuyện chẳng lành.

Chợt Mịch Chi mới nhận ra từ lúc bước chân vào phủ đã không hề thấy tên Vương gia thô lỗ kia đâu cả.

-À mà Tiểu Hồng, cô có thấy tên Vương gia ở đâu không?

-Vương gia từ sáng nay đã đến phủ của Cố đại nhân để thảo luận về buổi yến tiệc sắp tới của triều đình rồi Nương Nương. Từ biệt phủ đến đó cũng là đoạn đường khá dài có thể đêm nay Vương gia sẽ không thể hồi phủ.

Mịch Chi nghe đến đây lòng vui như mở hội, hẳn ta không về quả thật là may mắn cho cô, thôi thì cũng chẳng có gì gấp gáp, chi bằng tắm gội sạch sẽ đầu óc khuấy khoả suy nghĩ sẽ sáng suốt hơn.

Nghĩ vậy Mịch Chi tràn đầy phấn khởi, cô tung tăng đi bước đi vào phòng tắm.

Trước mặt cô là một cái bồn tắm được đóng bằng gỗ, bên trong là làn nước nóng được phủ nhẹ bởi một màn khói sương trắng xoá.

Mịch Chi rũ bỏ y phục, từ từ ngâm mình trong làn nước ấm nóng, cảm giác thật thích.

Cặp đào căng tròn trắng mịn như sữa của cô phập phồng dưới làn nước mờ ảo, làn da như ngọc được phản chiếu qua những giọt nước đọng lại trên người, trông thật hút mắt.

-Để Tiểu Hồng giúp Nương Nương.

Dứt lời nha hoàn Tiểu Hồng liền một tay cầm lấy một chiếc khăn màu trắng, nhẹ nhàng ngâm vào nước rồi ma sát nhẹ lên tấm lưng nõn nà của Mịch Chi, thoáng khiến cô ngượng ngùng.

-Khoan..khoan đã...tôi nghĩ không cần thiết.... để tôi tự làm được rồi.

Tiểu Hồng vẫn một mực hầu hạ chủ tử đến cùng khiến Mịch Chi cũng phải chịu trận mà ngồi yên cho cô ấy hành động.

Bỗng dung Tiểu Hồng khẽ reo lên

-Nương Nương! Nước nguội rồi, để Tiểu Hồng đi lấy thêm nước nóng cho Người.

Tiểu Hồng việc gì cũng nhanh nhẹn, chỉ vừa thốt lên liền lập tức đi mất.

Mịch Chi ngẩng người ra phía sau, dựa vào bồn tắm, hai mắt nhắm nghiền hưởng thụ.

Cha mẹ ơi! Cả cô thật không ngờ là làm Nương Nương lại sung sướng thế này. Chỉ cần ngồi một chỗ, tất cả mọi việc đều có người làm cho.

Đột nhiên lúc này có tiếng cửa mở ra, Mịch Chi không hề nghĩ gì nhiều, vì xung quanh cô dường như chỉ có một mình Tiểu Hồng là người thân cận nhất. Bởi thế cô không cảm thấy nghi ngờ khi nghe cửa mở.

-Cô nhanh thật đó Tiểu Hồng, mới đây đã vào rồi à?

Mịch Chi hai mắt vẫn nhắm chặt, khuôn mặt hơi ngả ra sau một chút.

Một làn nước ấm nóng được dội lên người cô, rồi một bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp hai bờ vai thon thả của cô, cảm giác thật sự dễ chịu vô cùng.

Nét mặt của Mịch Chi lúc này thật dễ làm người khác động lòng. Cánh môi nhỏ khép hờ, căng mọng như quả chín. Hàng mi dài cong vút, cùng sóng mũi thanh tú, làn da trắng ngần nhưng hai má lại ửng đỏ tự nhiên, mái tóc bị hơi nước làm ẩm ướt dính nhẹ vào mặt và vương vài sợi trên cổ.

Dưới làn nước mờ ảo kia, lại là một thân ngọc quyến rũ cực kì. Chỉ nhìn thấy khe hở được tạo nên giữa cặp đào căng tròn kia thôi cũng đủ làm người khác không thể cầm cự được.

-Tiểu Hồng, cô quả thật là thợ massage chuyên nghiệp luôn đó nha. Ahaha.

Mịch Chi cười lên thích thú, bỗng dung nụ cười vụt tắt khi cô cảm nhận được bàn tay kia bắt đầu di chuyển không đúng chỗ lắm.

Nó ve vãn tấm lưng nõn nà của cô, rồi lại vòng lên trước ngực. khiến cô đôi lần nổi ca da gà.

-Tiểu...Tiểu Hồng...tôi nghĩ..không cần nữa.... được rồi..

Mịch Chi liền mở mắt, giọng điệu lúng túng vừa muốn quay lại liền bị dọa cho chết khiếp.

-Aaaaaa! Anh....làm gì trong này....Biến thái....biến ra cho tôi....

Mịch Chi hét lên kinh hãi khi người matxa cơ thể cô này giờ hoàn toàn không phải Tiểu Hồng, mà là phu quân của cô. Chính là tên Vương gia thô lỗ mà cô ghét cay ghét đắng.

Mịch Chi muốn đứng lên chạy khỏi bồn nước nhưng nhận ra cả thân người trần như nhộng, cô ngồi sâu xuống làn nước ấm, muốn che giấu thân ngọc khỏi ánh mắt rục rủa đang nhìn lấy cô.-Biến đi....anh muốn làm gì hả? Tên biến thái này.

Mịch Chi cắn phẫn to tiếng, ngay lập tức tên Vương gia di chuyển bước chân lại gần cô. Ánh mắt hắn ta bây giờ rất khác so với lúc cô thấy hắn ở Vạn Xuân Hoa. Có lẽ nó đang bị dục vọng chiếm lấy.

Tiền sư! Rõ ràng là Tiểu Hồng nói hắn ta không hồi phủ cơ mà! Sao bây giờ hắn lại xuất hiện đột ngột thế này.

Mịch Chi hoảng loạn vô cùng khi nam nhân trước mắt càng lúc càng gần cô hơn.

Bỗng dung hắn nâng nhẹ khuôn cằm cô lên, giọng điệu vẫn trầm ấm, sắc mặt lạnh như tảng băng trôi.

-Đáng lý ra Bồn vương sẽ không hồi phủ đêm nay, nhưng vì chợt nhớ còn điều chưa làm cho Vương phi, nên Bồn vương tức tốc trở về với nàng.

Mịch Chi vẫn chưa kịp phản ứng gì liền bị một lực thật mạnh giữ chặt đầu cô lại, rồi bờ môi cảm nhận sự xâm chiếm ấm nóng tột cùng.

Hắn tham lam cướp lấy cánh môi nhỏ mọng nước của cô, mạnh mẽ len lỏi vào trong mà quán chặt lấy chiếc lưỡi rụt rè kia.

Hắn hôn cô thật sâu, cảm tưởng như nước bọt của cô đều sẽ bị hắn nuốt cạn.

Mịch Chi không thể thờ được, sắc mặt nóng lên hừng hực, hai má đỏ hơn mức bình thường.

Khốn kiếp! Dám xúc phạm đến cô tận hai lần trong một ngày, thật là lưu manh, hạ tiện.

Mịch Chi vùng vẫy, liền bị hắn ta một tay nâng lấy thân người, kéo cô lên khỏi mặt nước, siết chặt trong lòng.

Cả thân ngọc của cô hoàn toàn lộ rõ mồn một, làn nước kia như một lớp pha lê tuyệt hảo đang phủ nhẹ trên làn da trắng mịn như ngọc của cô. Càng khiến nam nhân kia thêm mê đắm.

Mịch Chi nhận ra mình hoàn toàn trần trụi trước mặt một người đàn ông. Tổ bà hắn ta, cả thanh xuân của cô trinh nguyên như thế nay lại bị hắn ta làm vấy bẩn.

Cô kinh khiếp, cố gắng cử động mong thoát khỏi con hổ đói hung bạo.

Hắn rời môi cô, ánh mắt chứa đầy dục niệm nhìn thẳng vào con ngươi cô làm cô vừa tức, vừa ngượng

-Vương Phi! Nàng hôm nay rất lạ. Hành động và ngôn từ của nàng chẳng giống một tiểu thư đoan chính chút nào. Nhưng...bồn vương lại thích...

Dứt lời hắn ta lại tiếp tục gặm nhấm vị ngọt trên môi cô, một bàn tay đã bắt đầu ve vãn lên xuống tấm lưng trần tuyết vơi của cô khiến cô khẽ rùng mình.

Cảm giác lồng ngực và khối óc như muốn nổ tung, thân thể lại nóng ran đến lạ thường.

Mịch Chi cố gắng né tránh, vừa hay bờ môi hắn lệch sang một chút, cô liền tranh thủ thời cơ mà gào thật to

-Cứu....cứu tôi.....cứu với....

Nhưng chỉ vừa gào lên được vài ba từ thì đôi môi cô lại bị khoá chặt bởi cái tên chết tiệt kia.

Tiểu Hồng vừa đứng lúc tay đang bê chậu nước nóng đi đến cửa, nghe thấy tiếng kêu cứu thất thanh của chủ tử liền xông cửa chạy vào.

Cảnh tượng trước mắt khiến cả khuôn mặt ngây dại của Tiểu Hồng đỏ bừng.

Chủ tử của mình thân trần trụi đang bị quán chặt trong vòng tay một nam nhân, đôi môi của cô ấy lại bị nam nhân đó ngấu nghiến chiếm lấy.

Vừa hay nam nhân ấy liếc mắt sang nhìn cô, liền khiến Tiểu Hồng không giữ được bình tĩnh mà làm rơi cả chậu nước trên tay. Cô quỳ thụp xuống đất, giọng run run

-Vương...vương gia! Nô tì biết tội.

Nam nhân đó lạnh lẽo hừ một tiếng, ánh mắt sắc lạnh đến đáng sợ

-Lui ra!

Tiểu Hồng lật đật không dám nói thêm liền lui ngay ra ngoài, cô chốt cửa phòng, đứng bên ngoài canh giữ.

Mịch Chi như lại rơi xuống địa ngục, cứ tưởng là sẽ được cứu, ai dè lại phản tác dụng thảm hại hơn.

-Buông ra đi! Tên khốn này, dám đụng đến bà. Bỏ ra ngay. Vô sỉ, hạ tiện...

Mịch Chi điên cuồng đánh mạnh vào lưng nam nhân đang siết chặt lấy cô, hấn ta có vẻ lại thêm cái kinh ngạc, đồng tử hơi giãn ra một chút, rồi hấn chột cười

-Quả nhiên là rất khác! Còn dám đánh nằng cả Bồn vương.

-Tô bà nhà anh! Tại sao không dám..

-Được! Để xem đêm nay Bồn vương làm gì được nàng.

Dứt lời nam nhân kia liền bế lấy Mịch Chi trên tay mà đi thẳng đến bên giường, mặc cho cô gào thét đến chói tai, vùng vẫy điên loạn như một con cá bị mắc cạn.

Đúng là Mịch Chi cô đây sinh ra nhằm ngôi sao xấu nhất thế gian mà. Xuyên không con mẹ gì toàn gặp chuyện xui xẻo. Ngay cả khi được làm Nương Nương cũng chẳng có gì khá hơn. Hiện giờ toàn thân trần như nhộng, lại còn bị bế bồng trên tay một kẻ không ra gì... thật là cuộc đời sao đen hơn cả mồm chó thể này cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hủy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Phá Thân

Mịch Chi bị hấn ta mạnh bạo quăn mạnh lên giường, tiên sư làm tấm lưng nàng muốn bị gãy làm đôi.

Cô muốn đưa tay nắm lấy chiếc chăn bông che lấy thân thể, liền bị tên Vương gia chết tiệt kia nhanh tay giật lấy.

-Thân ngọc tuyệt mỹ thế kia? Có gì phải che đây?

Nói rồi hấn ném chiếc chăn xuống đất, rồi nhanh như chớp, hấn lap đến ghì chặt lấy thân thể Mịch Chi xuống giường.

-Buông bà ra, không bà sẽ đánh chết...urm..hm..

Tiếng hét của Mịch Chi bị cắt ngang bởi nụ hôn của nam nhân kia, hấn cuồng nhiệt quăn lấy cánh môi cô, len lỏi vào trong khuấy động mọi góc ngách.

Mịch Chi cau có, khó chịu tới cùng. Hai tay cào lấy lớp áo của hấn, lại bị hấn khoá chặt trên đầu.

Đầu lưỡi ẩm ướt của hấn nặc nhiên ra sức quăn lấy chiếc lưỡi ngây dại của cô, bàn tay còn lại tự do xoa nắn trái đào căng tròn, trắng mịn.

Hấn mạnh tay làm khuôn ngực của cô sắp bị móp méo, Mịch Chi đau nhói, Quả thật là phường thô bạo, không biết thương tiếc thân ngọc.

Hạt đỉnh hồng phật chốc lại bị hấn dùng tay kéo nhẹ, rồi lại xoay tròn. Bất giác Mịch Chi rùng mình, cả người nổi đầy gai ốc.

Đôi môi vẫn bị khoá chặt, chỉ có thể kêu ra tiếng "urm.urm".

Bàn tay hấn mon trón da thịt nõn nà của cô, cảm tưởng như hấn chạm đến đâu, Mịch Chi đều thấy như muốn bốc cháy chỗ đó.

Cảm giác này thật lạ, cô chưa từng trải qua thứ cảm giác gì như vậy.

Hấn hết xoa nắn bầu ngực cô, rồi lại ve vãn xuống cặp đùi săn chắc. Ngón tay mon trón, trượt nhanh vào khu vực giữa hai chân cô.

Mịch Chi sùng sốt khấp chặt hai chân, nam nhân đó lập tức dùng hai tay lực lưỡng cố gắng tách lấy cặp đùi nõn nà của cô.

Mịch Chi lại khấp chặt, hai tay đã được buông thả.

Tiện thể cô nắm luôn tóc trên đầu hấn mà giật mạnh.

-Con mẹ nhà anh! Dừng lại ngay!

Mịch Chi giận dữ hét lên, tên Vương gia kia bị cô giật kéo đầu tóc đến đau rất.

Hắn nhăn mặt, mày tuống cau có, ánh mắt lộ rõ sự kinh ngạc, lẫn tức tối.

-Nàng!....nàng dám..

-Cái quái gì mà bà không dám, bà còn đạp chết người được đó tên khốn.

Nói rồi Mịch Chi đưa cao một chân muốn đạp lấy nam nhân kia, nhưng cô sai rồi. Sai lầm trầm trọng, hắn ta nhanh chóng bắt lấy rồi giữ chặt chân của cô.

Mịch Chi hoảng hốt, vùng vẫy liên tục. Nam nhân kia liền gỡ cái bàn tay xác xược đang nắm lấy tóc của hắn xuống, thân người chen vào giữa hai chân cô, hai tay ghì chặt tay cô xuống giường.

-Rốt cuộc nàng có phải là Uông tiểu thư hay không đây? Thật không ra gì.

Hắn ta gằn giọng, ánh mắt sâu thẳm, sắc lạnh nhìn thẳng vào Mịch Chi.

Câu hỏi của hắn phút chốc khiến cô hơi sững người, ánh mắt cô nhìn sang nơi khác, giọng điệu lúng túng.

-Nếu không là Uông tiểu thư, thì là ai vào đây? Hỏi thừa.

Lúc này bỗng dung tên Vương gia kia nhoen cười đầy ranh mãnh, một tay vuốt ve khuôn mặt cô.

- Nếu là thê tử của Bồn vương, thì phải làm đúng trách nhiệm của mình đi.

Dứt lời hắn cúi xuống hôn lấy cô cuồng nhiệt. Tổ cha hắn ta, Mịch Chi cứ nghĩ rằng cái môi tội nghiệp của cô sẽ nhanh chóng bị hắn ta nhai luôn rồi nuốt vào bụng mất.

Mịch Chi khó chịu, vô cùng khó chịu. Cô liên tục lắc đầu né tránh nhưng bất thành, hai tay bị giữ chặt, hai chân lại không thể khép lại.

Hai mắt cô đỏ hoe, chớp mũi ửng nhẹ. Cô sắp khóc, thanh xuân xinh đẹp bay về đây lại đột ngột có chồng. Lại sắp bị phá thân bởi một tên thô lỗ.

Mịch Chi cảm thấy uất ức, cổ họng bắt đầu nấc nghẹn từng cơn.

Nam nhân kia vừa hay nghe thấy, hắn dừng lại, rời khỏi môi cô. Đưa ánh mắt dò xét nhìn lấy cô.

-Nàng khóc?

Mịch Chi không trả lời, hắn ta lại tiếp.

-Nàng thấy uất ức sao?

Mịch Chi lườm lấy hắn ta, miệng nhỏ lại gào lên

-Ừ! Tôi uất ức đấy! Một nam tử hán như anh lại đi ức hiếp một cô gái như tôi. Đồ tồi....

Nói đến đây cô liền bị bàn tay của nam nhân kia chặn lại, hắn gằn giọng.

-Nàng mắng bồn vương có vẻ nhiều rồi đấy! Sức nhẫn nhịn của Bồn vương có hạn, nàng chớ làm càn.

Bỗng dung Mịch Chi cảm thấy lo sợ tột cùng, thanh âm hắn phát ra thật khiến người khác phải e dè. Nó như mệnh lệnh, đầy uy lực.

-Nàng uất ức, còn Bồn vương thì không sao? Đêm động phòng nương tử lại trốn đi, để lại tân lang một mình. Phòng không chiếc bóng, nàng nghĩ, bồn vương cô đơn đến nhường nào?

Hắn ghé sát vào tai Mịch Chi, tỏ lời thì thầm, hơi thở hắn cứ lần lượt phả vào gáy cô khiến cô một lúc đỏ mặt.

Nhưng rồi không nói thêm một lời, hắn lại hôn lấy cánh môi cô, bàn tay di chuyển xuống cặp đào tiên căng phồng, đang lên xuống theo nhịp thở dốc của cô.

Hết xoa nắn, rồi bóp mạnh. Mịch Chi hoàn toàn không thể cử động hoặc làm gì khác. Cứ đà này không khéo cặp ngực kia của cô bị hắn chơi đùa đến ban hành mất.

Tinh thần hoảng sợ tột độ, nước mắt cứ thế lại chảy dài trên má.

Phút chốc nam nhân đó ngậm lại hạt đỉnh hồng vào miệng, đầu lưỡi ẩm ướt hết nút chặt, rồi lại cắn nhẹ, khiến Mịch Chi không cảm được mà khẽ kêu "A" một tiếng.

Hạt đỉnh hồng của cô bị hấn làm cho cương cứng và vương cao hơn, Mịch Chi muốn hét lớn, nhưng miệng lại bị chặn ngang.

Cô bạo gan cắn một cái thật mạnh vào tay hấn ta, lập tức khiến hấn ngẩng mặt.

Những tưởng hấn sẽ tức giận mà sẽ dừng lại một chút, nhưng không. Hấn lại tiếp tục cúi xuống ăn trọn cặp đào trắng sữa của cô. Bàn tay bắt đầu ve vãn xuống cặp mông tròn trịa, rồi trượt theo làn da ngọc ngà len lỏi vào cấm địa.

Mịch Chi hoảng hốt, cả thân người cựa quậy, miệng gào khóc

-Dừng lại..tôi sẽ kiện anh... tôi sẽ báo cảnh sát bắt anh...dừng lại

Nam nhân kia có vẻ khó hiểu, hấn ngẩng mặt, nghiêng đầu nhìn cô

-Cảnh sát? Hấn ta là ai?

Mịch Chi chợt nhớ, do hoảng loạn quá mà lại nói năng linh tinh rồi. Không khéo kiểu này sẽ bị người khác nghĩ là thần kinh mất.

-Ý tôi là...tôi sẽ kiện lên quan phủ... sẽ...sẽ công đầu anh....

Nam nhân ấy có vẻ ngừng tay, nhưng về mặt lại tỏ ra vô cùng hiểu kì

-Bốn vương phạm tội gì?

Mịch Chi lườm hấn, môi nhỏ cong lên

-Cường bức, kiện anh tội cường bức con gái nhà người ta.

Nam nhân kia nghe đến đây không thể nhịn nổi nữa, hấn ta bật cười thành tiếng.

-Nàng đùa sao? Kiện phu quân cường bức thể tử của mình? Nàng nghĩ, quan phủ nào sẽ nghe nàng nói đây hả Vương phi?

Dứt lời, đột nhiên hấn mạnh bạo nắm lấy đầu gối một bên chân của cô mà đẩy mạnh lên, hạ thân cường tráng của hấn áp sát vào cô khiến cô kinh khiếp, hai má nóng bừng.

Mịch Chi lập tức muốn hét lên, nhưng chỉ kịp nghe một lực ấn nhẹ lên cổ. Rồi cô cảm nhận được một dòng lực chạy dài trong huyệt mình, cảm giác bị đè nén xuống.

-Để xem nàng la hét bằng cách nào?

Mịch Chi ngớ người, cô hoàn toàn không thể phát ra bất cứ âm thanh gì ngoài "ư..um", con bà nó hoá ra cái trò điểm huyệt vị gì đó trên phim cô hay xem là có thật sao? Và bây giờ chính cô đang bị.

Xong rồi xong rồi, Mịch Chi không thể kêu la, thân người lại bị kìm chặt.

Nam nhân kia cười khẩy, rồi tự do gặm nhắm cánh môi anh đào của cô. Bàn tay thoả chí nhào nặn trái đào căng mịn, ve vãn xuống cặp đùi trắng như tuyết.

Ngón tay hư hồng chết tiệt chạm đến khu rừng non thừa thốt bên dưới, khiến Mịch Chi giật bắn cả người.

Hạt châu bị hấn day nhẹ, rồi lại trượt xuống khe hở giữa hai cánh hoa khép chặt.

Mịch Chi không thể hiểu nổi cảm giác lúc này là gì, cô cảm thấy lo sợ, nhưng nhục thân lại hưởng ứng cảm giác đó vô cùng.Nam nhân ấy cứ chơi đùa với hạ thân mẫn cảm của cô, bỗng hấn dừng lại, đưa ngón tay lên ngang tầm mắt, nụ cười mang đầy dục tính khi trông thấy ngón tay bị phủ đầy dịch thủy

-Vương Phi của Bôn vương quả là nhạy cảm, chỉ có vậy đã ướt? Muốn được yêu thương sao hả?

Mịch Chi đỏ cả mặt mũi, cả người nóng bừng, nhưng nhục nhả cũng không ít.

Tuy nhiên chẳng thể thốt lên lời nào, cổ họng chỉ toàn thanh âm vô nghĩa.

Rồi lại không báo trước, hấn nhanh chóng hạ thấp người, đôi mắt hấn hiện giờ đang nhìn chăm chăm vào khu rừng thừa thốt của cô.

Mịch Chi xấu hổ kinh khủng, chỉ muốn vùng vẫy khép chân lại.

Chẳng biết từ lúc nào, hấn ta đã cõng thất lưng mà trói lấy hai tay cô trên đầu.

Hai chân lại bị tay hấn giữ chặt, nâng cao lên. Cả hạ huyệt của cô hoàn toàn bị phơi bày ra.

Nam nhân kia dường như bị cuốn vào khe nước tuyết mỹ ả mình sau lớp cỏ non ấy.

Hắn liếc mình đưa tay tìm kiếm, chạm ngay vào hạt châu nhỏ, ngón tay lại chơi đùa với nó, khiến cả cơ thể cô gái nhỏ giật nhẹ từng cơn.

Nam nhân kia vô cùng thích thú, cổ họng hắn trở nên khô khan, rồi không biết vì sao, hắn lại muốn nuốt lấy thứ nước đang rỉ ra từ nhụy hoa trước mặt.

Bỏ qua cánh hoa nhỏ nhắn bên ngoài, đầu lưỡi hắn mạnh bạo tách lấy hai cánh hoa đang khép chặt ra mà đi thẳng vào tâm huyết.

Mịch Chi bàng hoàng, cô bất giác cong người hứng chịu một loạt cảm xúc lạ lùng.

Nam nhân kia hết liếm láp, rồi lại ra sức mút nhẹ, khiến cả tay chân Mịch Chi trở nên co quắp.

Hai tay hắn bám chặt vào đùi cô, mạnh mẽ áp sát mặt hơn. Đầu lưỡi càng tiến sâu vào trong, khuấy đảo không ngừng. Dịch thủy mỗi lúc tuôn ra càng nhiều, thoáng chốc đã loang ướt một mảng dưới mông cô.

Mịch Chi không thể chịu được nữa, cổ họng bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ.

Tuyệt nhiên muốn kháng cự, nhưng lại không thể. Cảm xúc lúc này hoàn toàn không chế cả thần trí cô.

Cô cứ mơ mơ màng màng theo hành động của nam nhân phía dưới mà rên lên đầy ái muội.

Nam nhân kia lên quan sát cô, sắc diện của cô lúc này quả là tuyệt hảo.

Mắt ngọc khép hờ, phủ một lớp sương mờ mỏng manh, cái miệng nhỏ nhắn từng hồi thở mạnh từng chút một, làn da trắng trẻo lại được điểm thêm màu phỉếm hồng.

Hắn nhoen miệng cười đắc ý, từ bao lâu nay hắn không thiếu nữ nhân bên cạnh.

Tất cả bọn họ đều hầu hạ hắn chu đáo, hắn chỉ mặc nhiên hưởng thụ.

Nhưng lần này, hắn lại hành động khác thường. Hắn muốn làm cho nữ nhân này phải dâng trào dục vọng vì hắn, làm cho cô ấy phải chết mê chết mệt.

Hắn cũng chưa từng nghĩ, cảm giác khiến một nữ nhân đạt khoái cảm lại thú vị đến vậy. Đặc biệt là cái hạ huyết tuyệt vời kia, hắn chưa bao giờ nghĩ một ngày nào đó hắn lại dùng miệng mà thưởng thức nó.

Hắn nghĩ nó bẩn? Nhưng sự thật bây giờ hắn lại không nghĩ vậy, nơi này ẩm ướt, mềm mại. Lại vô cùng nhạy cảm và chặt hẹp. Quả là cực phẩm.

Mịch Chi lúc này cả người hoàn toàn mềm nhũn, sức lực của cô dường như bị nam nhân kia hút cạn.

Cô thở hổn hển, sắc diện càng ngày càng trở nên dâm mị.

Nam nhân kia quan sát cô, lòng cảm thấy thích thú tột cùng. Hắn không ngờ nữ nhân này lại nhạy cảm đến vậy, chỉ mới chạm nhẹ đã ướt át thế này, thân ngọc lại tuyệt vời đến hút hồn, cả khi sắc trên mặt cũng làm người khác thêm mê đắm.

Rồi không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, nam nhân đưa tay cời lấy y phục trên người.

Thoáng chốc cả hai đều trần như nhộng, Mịch Chi như định thần, cô như hồn bay phách lạc khi nhìn thấy cả thân thể cường tráng kia của hắn.

Cơ bắp cuộn cuộn, làn da màu đồng khoẻ khoắn, lại thêm khuôn ngực rắn chắc cực kì.

Nhưng thứ làm cô hoảng sợ nhất không gì khác hơn là cái cự long to lớn, gân guốc của hắn.

Mẹ cha ơi! Mịch Chi cô đây đúng là cũng có máu sắc nữ đấy, nhưng quá lắm cô chỉ dám ngắm nghía mấy anh trai bán khoả thân trên tạp chí mà thôi.

Bây giờ lại hoàn toàn trông thấy thứ to lớn kia ngay trước mặt, thật là kinh khủng.

Mịch Chi cố gắng vùng vẫy, lại bị nam nhân kia nắm lấy hai chân mà nâng cao hơn.

Cảm nhận được cái cự long kia đang cọ sát vào hoa huyết của mình, Mịch Chi thật hoảng loạn.

Nước mắt tuôn ra như mưa, cả khuôn mặt ấu não. Cô lắc đầu điên cuồng chỉ muốn hắn dừng lại.

Nhưng không hề, nam nhân kia bây giờ cả thân thể đang cuộn cuộn dục vọng. Hơn nữa trông cô lại tuyệt mỹ thế kia, cực phẩm thế kia bảo sao hắn có thể kiềm lòng được nữa.

Mặc cho Mịch Chi vùng vẫy, liên tục khóc lóc. Hắn vẫn cúi xuống phủ lấy môi cô, bắt lưỡi cô phải quấn lấy lưỡi hắn mà chơi đùa trong khoan miệng.

Rồi không chần chừ, hấn khê nghiêng người lên một chút, Mịch Chi chỉ kịp nhận thấy đau xé giữa hai chân, cánh hoa thịt mềm mại bị một vật to lớn tách ra, chậm chậm tiến thẳng vào trong.

Mịch Chi đau muốn nổ tung đầu óc, cô vẫy đạp điên cuồng nhưng hấn vẫn ra sức ghi chặt lấy cô.

Đôi môi vẫn bị hấn chiếm lấy, hấn dừng lại một chút. Rồi dùng hai tay kìm thật chặt cả thân người cô xuống giường. Như muốn giữ cho cô hoàn toàn không thể cử động thêm.

Một lực mạnh mẽ đẩy nhanh vào hạ thân cô gái nhỏ. Cánh hoa thịt bị nông ra đến đau rát. Mịch Chi tưởng chừng như mình sắp bị hấn xé toạt ra làm đôi.

Giữa hai chân, một dòng tơ đỏ đã chảy dài, nhanh chóng rỉ vài giọt xuống tấm nệm màu trắng.

Mịch Chi nhắm chặt hai mắt, nước mắt tuôn dài trên đôi má đỏ ửng, cô đau điếng cắn mạnh một cái làm môi của nam nhân kia bật máu.

Tuy nhiên hấn không tức giận, không khó chịu. Hấn rời môi cô một chút, đầu lưỡi liếm nhẹ vết máu trên miệng mình.

Hang thịt bên trong chật hẹp kinh khủng, lại rất ẩm ướt, chỉ mới vừa đi vào mà cảm tưởng cự long của hấn sắp bị nó nút gãy mất.

Cảm giác này hấn chưa thấy tuyệt như bây giờ, đã có nữ nhân nào được như cô gái này đâu chứ.

Nhạy cảm, chặt chội, lại co thắt dữ dội. Thật là cực phẩm của cực phẩm.

Hấn yên ắng không di chuyển nhằm muốn Mịch Chi đỡ đau hơn, hấn khê nâng cao người, đôi mắt nhìn xuống nơi đang giao nhau bên dưới. Rồi hấn chọt đưa tay chạm xuống, một dòng nước đỏ hồng vương trên ngón tay. Hấn mỉm cười, ánh mắt mãn nguyện tột độ.

Còn Mịch Chi, cô chỉ thấy hạ thân đau rát, cảm giác nhục nhã, xấu hổ kinh khiếp. Nếu mở miệng được, chắc chắn cô sẽ chửi hấn cho đến chết đi sống lại.

Phút chốc nam nhân đó bắt đầu luận động hạ thân, từng chút từng chút nhẹ nhàng rút ra, rồi cắm vào, thật chậm.

Mịch Chi lúc này bị một loạt cảm giác mới lạ lấn át cả tâm trí.

Cả thân người lâng lâng như đang lơ lửng trên mây, tuy đau, nhưng lại khác ban đầu. Nó khiến cô không thể hiểu nổi bản thân mình đang muốn gì. Thần trí thì không muốn xảy ra nhưng nhục thân, nhục huyết lại có vẻ phản ứng kịch liệt với hấn.

Nam nhân kia chăm chú quan sát cô, rồi bắt đầu luận động nhanh hơn. Cứ rút ra rồi lại cắm vào thật mạnh sâu tận tâm hoa.

Mịch Chi cảm thấy đau nhói ngay bụng nhỏ, nhưng lại khoái cảm lạ thường.

Miệng cô bây giờ hoàn toàn chỉ có thể phát ra từng âm "um.a" nghe đầy gọi tình.

Nam nhân đó đưa tay, ấn mạnh vào cổ cô. Rồi Mịch Chi cảm thấy cổ họng như được nói lỏng ra, cô thờ hắc một cái.

-Vương Phi cảm thấy Bồn vương đối đãi nàng thế nào?

Từng chữ của nam nhân kia bị ngắt quãng bởi từng cú đâm mạnh vào hoa huyết của cô.

Phút chốc Mịch Chi ngượng chín mặt, xong cả rồi. Tấm màng mỏng mà cô dành cả thanh xuân giữ gìn nay đã bị hấn ta xé toạt.

Bây giờ hấn ta lại tự do ra vào nơi đó của cô, thật xấu hổ.

Mịch Chi muốn mở miệng mà chửi rửa nhưng từng cú đâm mạnh của hấn ta làm cho cả thần trí cô suy yếu cùng cực.

Chẳng thể nói ra lời nào, ngược lại thanh âm rên rỉ đầy ái mị phát ra ngày càng nhiều và lớn hơn.

Hấn nâng cao hai chân cô lên gác lên đôi vai vững chắc của mình, rồi lại cúi mặt gặm nhấm cánh môi của cô.

Môi nhỏ thì bị hôn, hạ huyết thì bị cắm vào rút ra không thương xót, cặp đào căng tròn lại bị nhào nặn đủ thứ hình dạng.

Hấn lúc này không thể kiềm chế được thêm nữa, cú đâm nào của hấn cũng dùng cả sức lực đẩy mạnh sâu tận tâm hoa của cô. Khiến cả bụng nhỏ trở nên tức tối, khó chịu, Mịch Chi cau có mảy liễu, thật sự hấn muốn đâm chết cô hay sao?

-Um...dừng...A...a...dừng...lại...um...a....

Mịch Chi thần trí mê loạn, thật chẳng biết mình đang nói gì nữa.

Nam nhân kia thờ hắc từng cơn, hai mắt nhắm chặt, cả người lấm tấm mồ hôi

-Gọi ta là Từ Lạc..

Mịch Chi thoáng sùng người, ra đây là tên hần ta. Mẹ bà nó! Nghĩ đến đây lại càng thêm xấu hổ, cô đang mây mưa với một tên mà trước đó cả danh tánh của hần cô cũng không biết, đến khi bị cầm toi bởi thể này mới biết được. Thật còn cái nhục nào bằng không chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hoan Ái Cả Đêm

Mịch Chi càng ngày càng thấy rạo rức trong người, cảm giác này lần đầu tiên trong đời cô mới biết đến nó.

Từ Lạc vẫn thản nhiên ra vào cái hoa huyết nhỏ xíu kia của cô.

Quả nhiên là thượng phẩm, cái hang thịt chết tiết này quá chật chội, long trụ của Từ Lạc như sắp bị nó nút đến cạn kiệt.

Hơi thở hần trở nên mạnh hơn, gấp hơn. Nữ nhân này thật sự khiến hần dục từ dục tiên.

Từng âm thanh da thịt va vào nhau vang vọng khắp gian phòng, cộng thêm tiếng rên rỉ đầy hoan ái của Mịch Chi khiến cho nha hoàn Tiểu Hồng bên ngoài phải đỏ mặt tía tai.

Cũng may bây giờ đã về đêm, chứ không để người khác nghe thấy há chẳng phải là quá lộ liễu hay sao?

-Nàng lớn tiếng quá rồi đấy Vương phi.

Từ Lạc ánh mắt mơ hồ nhìn lấy nữ nhân đang nằm bên dưới mình, khiến cô ấy phút chốc ngưng chín mặt chỉ muốn lấy thứ gì đó che mặt lại.

-Không phản kháng nữa sao? Lúc đầu nàng chống cự đến cùng kia mà?

Từ Lạc vẫn buông lời trêu ghẹo Mịch Chi, long trụ to dài vẫn mặc nhiên hết rút ra rồi lại cắm vào tận gốc, dịch thủy cứ tuôn ra ồ ạt, mỗi nhát cắm vào lại tạo nên từng tiếng "ộp ộp" nghe thật đắm mị.

Mịch Chi đỏ mặt, cô bây giờ thật chẳng biết phải làm gì, phải nói gì.

Quả thật cô không hề muốn xảy ra chuyện này, vì rõ ràng nam nhân này cô nào có biết hần ta là ai? Lại không hề có cảm tình gì với nhau.

Chẳng khác nào hần ta cưỡng bức cô đâu chứ. Nhưng hiện giờ cả thần trí cô như bị rối loạn, không thể nghĩ được gì.

Nhục thân lại bị cầm đến tê dại, khoái cảm càng ngày càng dâng cao, khiến cổ họng cô mỗi lúc lại càng khô khan, cô thở hồng hộc theo từng nhịp đẩy của nam nhân ngự trên người mình.

Mịch Chi cảm thấy nhục nhã, nhưng không thể chối bỏ rằng cảm giác bây giờ khiến cô như đang phiêu lãng trên tận chín tầng mây xanh.

Hoa huyết chật khít của cô bó sát lấy long trụ cứng cứng của nam nhân, không một khe hở.

Bất chợt hần nâng cô ngồi dậy, bệ cô lên khiến cô lại thấy lo sợ

-Anh làm gì?...làm gì đây?

Từ Lạc chỉ nhếch nhẹ môi, rồi bế cô đặt lên ghế gỗ gần đó.

Hần nắm hai chân cô kéo ra đặt lên tay vịn của chiếc ghế. Ở cái tư thế này, hoa huyết của cô hoàn toàn bị phơi bày rõ mồn một.

Cánh hoa thịt hơi mở nhẹ, để lộ nhụy hoa đỏ ửng bên trong.

Mịch Chi mặt nóng bừng bừng, liền muốn khép chân lại. Lập tức Từ Lạc hai tay giữ chặt lấy chân cô. Bỗng dưng hần ngồi xuống, Mịch Chi vẫn chưa kịp định thần thì lại bị cảm giác hoan ái xộc thẳng lên trí óc.

Từ Lạc lại tiếp tục ăn lấy hoa huyết của cô bằng cái miệng hư hỏng của hần.

Đầu lưỡi cứ lần lượt quét dọc khe nước thần, cánh hoa thịt nhỏ bé hết bị hần ngậm lấy, rồi lại nút thật chặt khiến Mịch Chi từng hồi co giật cả người.

Rồi lưỡi hần tiến sâu vào trong, khám phá địa hình chật hẹp trong đó.

Mịch Chi như tê dại cả thân người, hai tay cô bấu chặt vào tay vịn, cả bàn chân cũng co quắp lại.

Miệng không thể ngừng rên rỉ, mỗi lúc một nhiều.

Tâm huyết co thắt ngày càng dữ dội hơn, thắt chặt chiếc lưới của nam nhân kia.

Hắn ngẩng đầu, đưa ngón tay xoa nhẹ hạt châu nhỏ, miệng nhếch cười đầy dâm tính

-Ham ăn thế? Muốn cắn đứt lưới Bồn vương sao?

Mịch Chi mở nhẹ đôi mắt ngọc, cả người như không còn chút sức lực.

Thật sự đến lúc này cô như bị hấp hút cạn sinh khí, chỉ còn lại cái xác.

Từ Lạc quan sát cô, càng cảm thấy hưng phấn tột độ. Hắn lại cúi mặt vào khu rừng thần tiên kia của nữ nhân. Ra sức liếm láp rồi lại mút chặt nó, khiến cả người Khiết Tâm không thể chịu được nữa, cô cựa quậy thân người, rồi cong lưng rên la.

-Đừng....làm ơn....dừng lại..đi....um..a...tôi....không...chịu...a...um...

Từ Lạc hé mắt lên nhìn lên gương mặt đang bị dục vọng chiếm đóng của cô.

Hắn biết nữ nhân này đã bị hấp quấy đến phát dại cả rồi, quả là sao có thể nhạy cảm đến thế cơ chứ. Chỉ mới dùng miệng thế này đã sắp dâng trào?

-Muốn ra sao? Hửm?

Hắn nâng mặt, giọng điệu khàn đặc

Đút lòi hấp lại áp mặt thưởng thức hoa huyết tuyệt vời ấy. Chính hắn cũng không thể ngờ việc này lại khiến nữ nhân kia từ một cô gái không hề muốn hắn động đến, bây giờ lại hoan ái dâm mị khôn cùng.

Mịch Chi thật không thể chịu được nữa, cô điên cuồng lắc đầu, hai môi mím chặt, đầu ngửa ra sau. Cô cong lưng, cả tay chân co lại.

Một đợt xuân triều ập đến, dịch thủy nơi hoa huyết của cô tuôn ra như suối. Khiến Từ Lạc thích thú vạn phần, hắn tham lam nuốt hết những gì chảy ra từ cái huyết nhỏ của cô.

Ra đây là cảm giác cực khoái mà cô vẫn hay nghe nói, cô không hề nghĩ nó lại thần kì như vậy.

Mịch Chi thân người mềm nhũn như cọng bún, chẳng còn sức lực đâu mà rên la nữa.

Hai mắt cô khép lại, miệng thở mạnh từng cơn.

Những tưởng sẽ được nghỉ ngơi, không ngờ nam nhân kia lại tiến đến.

Thoáng chốc long trụ dễ dàng cắm sâu vào tận tâm hoa của cô, khiến cô giật mình mở mắt.

-Nàng vẫn chưa được phép ngồi nghỉ đâu Vương phi.

Từ Lạc cười khẩy, rồi bắt đầu dùng hết sức lực mà cắm vào cái huyết nhỏ xíu của Mịch Chi.

Mỗi lần hắn cắm vào lại thúc thật mạnh, khiến cô cảm tưởng long trụ của hắn chạm đến cả tử cung của cô.

Cảm giác rất nhói ngay bụng nhỏ, càng ngày hắn cắm vào càng mạnh càng sâu.

Thật sự cô bị hắn rút ra cắm vào đến phát khóc luôn rồi.

Hai mắt lại nhắm lẹ, đôi má nóng bừng đỏ ửng, toàn thân phỉếm hồng đầy vết hôn, dấu tay của hắn để lại.

Cả lưng của hắn cũng không kém gì, toàn vết cào cấu bởi móng tay của Mịch Chi trong lúc hắn xé toạt đi cái màng mỏng của cô vừa rồi.

-Anh..nhẹ thôi...tôi.um..a....đau....a...khó chịu.....quá..um...

Mịch Chi giọng nói không ổn định vì từng cú thúc mạnh của hắn. Bụng nhỏ càng ngày càng thắt lại, cả hoa huyết cảm thấy ê ẩm, toàn thân bị cắm đến tê dại. Nhưng nam nhân kia xem ra vẫn chưa có dấu hiệu vơi sức.

Từ Lạc bỗng dừng ngưng lại một chút, hắn nhíu mày nhìn cô

-Vương phi cứ luôn miệng gọi Bồn vương là anh? Anh là thứ gì? Nàng nói chuyện thật rất kỳ lạ.

Mịch Chi như được sống lại, cô cố gắng gượng đầu dậy, ánh mắt vẫn không khá hơn, chợt nhớ đến đây thời đại nào chứ, mà cô cứ quen miệng gọi người khác là anh?

-Không...ý..ý tôi nói là....huỳnh....

Câu nói chưa kịp hết thì lại bị cắt ngang bởi một cú đâm mạnh, tên Vương gia này quả là bạo dâm hay sao? Không biết mệt mỏi à? Cầm đến Mịch Chi rụng rời tay chân thế kia vẫn không buông tha.

-Bốn vương đã bảo gọi ta là Từ Lạc. Nàng thật không biết vâng lời.

Vừa nói hần vừa nâng cao hai chân Mịch Chi vương cao hai bên, long trụ cắm vào đến sát gốc.

Mịch Chi lại bị một trận tê dại chạy dọc cả sống lưng, miệng lại không cảm được mà phát ra tiếng kêu rên không ngớt.

-Từ...Từ Lạc...Người...chậm lại..được không...tôi...um..a...hm..

-Lại muốn ra nữa?

Từ Lạc giọng điệu cộc nhễ, đúng là nữ nhân tuyệt mỹ nhất hần từng biết.

Lại sắp đạt khoái cảm, hần thật chỉ muốn cắm mãi vào cái huyết chết tiết này mà ra vào không ngừng.

Từ Lạc nhào người ngấm lấy cánh môi của Mịch Chi, hôn cô thật sâu.

Mịch Chi khẽ cau có mặt mũi, thật là cô chỉ muốn dừng lại. Nam nhân này cô không quen, lại không cảm tình, nhưng hần cứ vô tư dè cô ra mà hành sự. Dù là khoái cảm thế nào, vẫn khiến Mịch Chi cảm thấy không hề thoải mái.

Hạ bộ của Từ Lạc loạn động liên hồi, hai tay lại tự do nhào nặn cặp đào trắng nõn, căng tròn của cô. Hạt đỉnh hồng cũng không thoát được số phận mà tiếp tục bị đầu lưỡi hần quấy phá liên tục.

Bàn tay hần di chuyển xuống cặp mông đầy đà của Mịch Chi, hần bầu chặt nâng cao hạ thân cô lên.

Tư thế này thật sự dễ dàng khiến long trụ của hần càng tiến sâu vào hang thịt kia hơn. Mỗi nhát cắm vào làm Mịch Chi đau xót cả bụng nhỏ.

Rồi nam nhân ấy cũng sắp không thể chịu được nữa, làn da màu đồng của hần được phủ một lớp mồ hôi đọng trên đó, phản chiếu qua ánh đèn trong gian phòng, càng làm chúng thêm hấp dẫn bội phần.

Hần thở mỗi lúc mỗi mạnh, phút chốc hần nhắm chặt hai mắt, nghiêng chặt răng.

Một hơi thở dồn ra khỏi cửa miệng, như bao nhiêu kìm nén đã được bộc phát.

Mịch Chi toàn thân tê dại, cảm nhận một dòng ấm nóng, đặc quánh chảy đầy trong bụng nhỏ.

Dịch thủy của cô cộng với tinh binh của nam nhân nhanh chóng chảy ra khỏi hoa huyết mà vấy xuống cả nền nhà.

Từ Lạc nhẹ nhàng rút long trụ ra khỏi người cô, cảm giác như được giải thoát khiến cả người Mịch Chi nhẹ nhõm hẳn đi.

Từ Lạc khẽ nhìn xuống nền nhà, rồi bàn tay vuốt ve khuôn cằm Mịch Chi, miệng chợt cười.

-Nàng làm ướt nền nhà rồi, thật hư hỏng. Haha

Giọng điệu đầy sắc dục của hần thì thấm bên tai Mịch Chi.

Cô lúc này chẳng còn sức lực, tâm trí đầu mà đôi co nữa.

Thân người đau nhức, ê ẩm, tê dại hoàn toàn.

Cô muốn đứng lên, nhưng lại khụy xuống ngay lập tức. Thật sự hai chân cô cũng bủn rủn cả rồi, cứ như người bị liệt không bằng. Không thể nào dùng một chút sức lực nào cả.

Từ Lạc đỡ kịp lấy cô, rồi hần nhanh chóng bế bổng cô lên. Ánh mắt gợi tình nhìn lấy khuôn trang thơ mộng của cô.

-Để nàng nghỉ ngơi một lát cũng chẳng mất mát gì.

Mịch Chi mơ hồ, khoan đã, ý hần nói vậy là sao chứ? Cho cô nghỉ ngơi một chút? Chẳng lẽ hần định cắm cô đến sáng luôn hay sao?

Mịch Chi khẽ nhăn mặt, hai tay cố gắng đẩy vào khuôn ngực hần

-Để tôi yên...

Giọng nói của cô lúc này chẳng khác gì một kẻ bệnh nặng, thều thào, yếu ớt vô cùng.

Từ Lạc như không quan tâm, hấn đặt cô xuống giường, tuyệt nhiên vẫn không cho cô mặc lấy y phục. Hấn nằm cạnh cô, đặt đầu cô lên cánh tay hấn.

Mịch Chi đã quá mệt mỏi, cả người cô lả đi. Cả tinh thần cũng vậy. Cả thần hồn của cô dường như đã bị nam nhân kia hút sạch. Bây giờ đầu óc cũng hoàn toàn trống rỗng.

Cô nằm đó, hai mắt mệt đừ nhắm lại. Rồi từ từ chìm hẳn vào giấc ngủ.

Tưởng rằng đã được yên ổn, nhưng không lâu sau, khi cô vẫn còn đang chập chờn. Chợt cô cảm thấy hạ huyết lại bị xâm chiếm.

Mịch Chi choàng tỉnh giấc, thì đã thấy nam nhân kia đang ngự trị trên thân người cô.

Long trụ của hấn lại ra sức cắm chặt vào lỗ huyết của cô.

Tổ cha hấn ta, đúng là bạo dâm rồi còn gì. Hấn hành hạ cô suốt đêm rồi, chẳng lẽ hấn không cảm thấy mệt sao?

Bây giờ nhân lúc cô ngủ lại tiếp tục đè lấy cô mà hành sự.

-Làm nàng tỉnh giấc à?

Từ Lạc khẽ cười, ánh mắt sắc lạnh nhìn lấy nữ nhân bên dưới.

Mịch Chi cả khuôn mặt lại nóng bừng, cả người lại cảm thấy râm ran khó chịu.

-Vương gia, Người...làm ơn dừng lại...

Mịch Chi hai tay đẩy lồng ngực Từ Lạc ra xa, lại bị hấn nắm lấy, ghì chặt xuống giường.

-Bỏn vương đã nói cho phép nàng nghỉ ngơi một lát. Chứ không nói nàng được nghỉ ngơi qua đêm nay.

Vừa nói hấn lại vừa đâm vào thật mạnh, hai chân của Mịch Chi vốn đã mỏi nhừ, bây giờ lại tiếp tục bị cắm như thế này. Đôi lúc cô thấy chân mình như muốn bị chuột rút.

Mặc cho cô có nói thế nào, có kháng cự ra sao. Tên Từ Lạc kia vẫn ra sức dán chặt lấy thân người cô.

Mịch Chi đáng thương bị hấn cắm vào đến tức tối, nhiều lần còn muốn xuyết chút nữa là sẽ ngắt đi. Thật sự đã quá sức với cô.

Còn tên Vương gia kia vẫn không hề vui sức, hấn chơi đùa với cô, cắm cô đến tận gần sáng mới chịu buông tha.

Trời đã sáng.

Mịch Chi hoàn toàn nằm bẹp trên giường, cả thân người đầy rẫy dấu tay dấu hôn, dấu răng của tên Vương gia chết tiệt.

Cả đêm qua thật sự là ác mộng với đời cô. Từ Lạc ngồi dậy chỉnh trang y phục rồi khẽ cúi xuống hôn cô một cái, sau đó lại cất giọng trầm khan.

-Vào đi.

Tiểu Hồng đã thức cả đêm để đứng bên ngoài cửa, toàn bộ quá trình hành sự của hai người cô đều tận tai nghe thấy rõ mồn một.

Cô bước vào, cúi gằm mặt không dám ngước lên.

Từ Lạc trước khi đi khỏi vẫn khẽ lên tiếng.

-Chăm sóc Nương Nương cho tốt.

Tiểu Hồng gật gù rồi thi lễ với hấn.

Cô nhanh chóng chạy đến bên chủ tử, cảnh đập vào mắt cô là Mịch Chi nằm đó quần chiếc chăn bông trên người, vẻ mặt đầy mệt mỏi.

-Nương Nương!

Mịch Chi khẽ mở nhẹ hàng mi, vừa nhìn thấy Tiểu Hồng cô liền không khỏi ái ngại, hai má ửng đỏ, tuy muốn ngồi dậy nhưng cả thân người không thể nhấc nổi dù một cánh tay.

-Nương Nương! Cần thận!

Tiểu Hồng liền đỡ lấy Mịch Chi, nâng cô ngồi dậy, vừa hay Tiểu Hồng trông thấy một màu hồng hơi đỏ đỏ vương trên tấm nệm, lập tức khiến nha hoàn này hai tai nóng bừng.

Cô nhanh chóng đưa Mịch Chi vào tắm gội và thay y phục.

Nhận thấy trên người chủ tử toàn là dấu vết hoan ái, một lần nữa Tiểu Hồng ngây dại lại không khỏi ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hủy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ai Sẽ Là Người Mất Mặt

Nha hoàn Tiểu Hồng giúp Mịch Chi tắm gội sạch sẽ, chỉnh trang y phục, chải chuốt đầu tóc và tô điểm một ít son phấn.

Mịch Chi cả thân người bây giờ thật sự ề ảm, hai chân vẫn còn mỏi nhừ, đi được vài bước lại muốn khụy xuống. Cả hạ thân cảm thấy đau rất khôn cùng.

Tên Vương gia cuồng dâm khôn kiếp, hành hạ cô đến tàn tạ thế này mới hà dạ sao?

Sáng ra lại còn hôn cô, như thể vợ chồng yêu thương nhau lắm không bằng. Dối trá. Chỉ toàn là dối trá mà thôi.

Nghĩ đến chuyện tối qua, lửa giận lại nổi lên ngàn ngút, cô thật chỉ muốn giết chết tên Tử Lạc khôn nạn kia, hấn lấy mất thanh xuân xinh đẹp của cô trong phút chốc.

Tiểu Hồng từ lúc bước vào chẳng dám mở miệng nói thêm câu nào, có vẻ cô ấy thấy ngượng vì chuyện đêm qua cô nghe thấy. Đầu óc cô cứ văng vẳng những âm thanh đầy dâm mị.

Bất chợt Mịch Chi lên tiếng làm Tiểu Hồng giật thót cả người

-Tiểu Hồng, tên Vương gia kia đâu rồi?

Nha hoàn Tiểu Hồng hơi nhú mày vì cách Mịch Chi gọi phu quân của mình là tên này tên nọ. Ở cái thời đại này có nữ nhân nào dám gọi phu quân mình như vậy đâu chứ. Huống hồ phu quân của Mịch Chi còn là một vị Vương gia quyền cao chức trọng.

- Hôm nay Vương gia sẽ vào cung dự yến tiệc.

Mịch Chi chợt loé lên trong đầu ý nghĩ gì đấy, hai mắt sáng rỡ

-Hắn đi chưa?

-Bẩm Nương Nương, giờ này chắc có lẽ Vương gia đang chuẩn bị lên đường.

Mịch Chi chưa nghe hết câu liền năn nỉ Tiểu Hồng dẫn cô đi gặp hắn.

Vừa trông thấy Tử Lạc, Mịch Chi lại hận không thể một đạp đá chết hắn.

Cô muốn bước đến nhưng tự dừng lại cảm thấy chùn bước. Nhìn thấy hắn cô lại không thể không nhớ đến chuyện đêm qua.

Từng hình ảnh cứ hiện rõ mồn một trong đầu cô, khiến cả khuôn mặt cô phút chốc lại đỏ bừng nóng hổi.

-Vương Phi! Nàng vẫn còn sức ra đây tiễn Bôn Vương sao?

Tử Lạc bất chợt đi đến trước mặt cô làm cô giật mình, hai mắt đen tròn nhìn sang nơi khác. Câu nói kia ngụ ý chết tiệt mà!

-Không muốn xa Bôn vương?

Tử Lạc một tay nâng nhẹ khuôn cằm Mịch Chi kéo về đối diện. Thoáng thấy sắc diện ngượng ngùng của cô, hắn chợt cười. Cái khuôn mặt tuấn tú thế kia có ai ngờ là một phường bạo dâm đâu chứ.

Mịch Chi áp úng, hai tay đan chặt vào nhau. Nhưng cục tức kia nuốt mãi cũng không thể nào trôi được. Cô muốn phá cho tên Vương gia này banh xác cô mới hả được mối hận này.

Nghĩ thế Mịch Chi liền cố gắng ra dáng thực nữ, cô giương cặp mắt đen láy nhìn Từ Lạc, giọng điệu ngọt ngào

-Vương gia! Người vào cung dự yến tiệc, có thể dẫn thiếp theo cùng không?

Từ Lạc khẽ cau mày nhìn cô, làm sao cô có thể gạt được con người mưu mô như hắn. Cô từ một nữ nhân ương bướng, xỏ xàng, không khuất phục. Phút chốc lại biến thành thế này, hắn có ngốc cũng không khó nhận ra.

-Nàng thật muốn theo Bôn vương?

Mịch Chi gật đầu liên tục, cô đánh liều nắm lấy tay áo hắn mà giật giật. Vẻ mặt đáng yêu vạn phần.

-Được!

Nói rồi Từ Lạc một tay dịu lấy tay cô, tay còn lại ôn tồn đặt nhẹ vào lưng cô đi về phía xe ngựa.

Mịch Chi không khỏi ngại ngùng, nhưng vì muốn trả đũa hắn, cô không thể làm khác.

Xe ngựa đi được khoảng một canh giờ đã đến cổng thành, binh lính canh giữ thật nghiêm ngặt. Cảnh quang vô cùng náo nhiệt.

Cổ xe ngựa chậm chậm đi qua cái cổng to đùng ấy tiến thẳng vào bên trong.

Một cánh cửa nữa mở ra, Mịch Chi chỉ kịp nghe thấy tiếng binh lính đồng thanh cất giọng

-Tham kiến Vương gia!

Từ Lạc vén rèm bước xuống, rồi cất giọng trầm mặc, dáng vẻ đầy uy lực, khí phách ngất trời.

-Hôm nay Bôn vương không đến một mình.

Dứt lời Từ Lạc đưa tay vén rèm lần nữa, bọn binh lính vừa trông thấy Mịch Chi lại quỳ thụp xuống

-Tham kiến Nương Nương!

Mịch Chi có chút ngẩn người, tên Vương gia kia muốn "giới thiệu" cô hay sao hả?

Bất chợt nam nhân trước mặt cô đưa bàn tay ra, nét mặt hắn thật khác đêm qua, khác luôn lần đầu tiên gặp hắn. Nó thật ôn nhu, hoà nhã, lại đẹp đến mê người.

Mịch Chi có bình tĩnh, cái tên đáng chết này chính hắn đã phá đi thanh xuân tươi đẹp của cô. Nhất định phải ghi nhớ điều đó.

Dẫu vậy nhưng cô vẫn phải cố diễn cho tốt, phải đến khi bước vào cung, tham gia yến tiệc, mới có cơ hội khiến hắn mất mặt trước văn võ bá quan.

Nghĩ đến đây Mịch Chi không do dự mà nắm lấy bàn tay rắn chắc trước mặt mình, Từ Lạc ân cần đỡ lấy cô.

Lúc này lập tức có bốn cô gái, nhìn sơ là biết ngay là cung nữ. Họ buocs đến rồi thỉnh an lấy cô và tên Vương gia kia.

-Nàng đi đường có lẽ cũng khá mệt, nên đi nghỉ một chút.

Từ Lạc tay vẫn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, giọng điệu ra chiều rất ân cần, chu đáo khiến Mịch Chi cảm thấy rung mình. Quả là giỏi diễn kịch, được thôi, Mịch Chi cô đây sẽ diễn với hắn đến cùng.

Cô ngoan ngoãn rời đi, theo chân các cung nữ mà đi vào một gian phòng thật lớn, lại đẹp đẽ, trang nhã vô cùng. Quả là trong cung có khác, chỉ là một viện để nghỉ ngơi cũng đẹp thế này rồi.

Bốn cung nữ lui ra đứng bên ngoài, Mịch Chi cứ quanh quẩn mãi trong ấy thật là chán chết cô đi được.

Cô muốn được tham quan hoàng cung, muốn được tung tăng bay nhảy khắp nơi. Cả đôi chân trở nên ngứa ngáy khó chịu. Đúng là không ở yên một chỗ được.

Thế là không do dự nữa, cô bước ra khỏi cửa rồi đi thẳng ra phía trước, theo sau là bốn cung nữ lúc này.

-Thật phiền phức, cứ bám sát thế này, chẳng thoải mái gì cả.

Mịch Chi lăm bằm, nhưng cũng chịu thôi, ai bảo cô là Nương Nương cơ chứ. Nếu cô xảy ra mệnh hệ gì thì bọn họ có trăm cái mạng cũng không đền tội kịp.

Lúc này bỗng dưng cô trông thấy phía ngoài vườn thượng uyển, xung quanh được bao bọc bởi một mặt hồ tĩnh lặng, trong vắt.

Có một đám nữ nhân đang đứng đó múa may lung tung gì đó. Trông bộ dạng họ mặc đồ có thể đoán là các ca nữ đây mà, đang tập dợt trước khi tổng duyệt?

Chợt Mịch Chi nghĩ ra ý gì đó, lát nữa đây cô sẽ cùng với tên Vương gia kia thượng triều, sẽ gặp mặt tất cả bá quan văn võ, và sẽ có cả Hoàng thượng nữa chứ. Thế nên cô phải làm gì đó, để lát nữa đây khi nhìn thấy hắn, phải khiến người khác cười chê trong bụng.

Mịch Chi không do dự mà tiến thẳng đến nơi các nữ nhân đang múa bên kia.

-Mấy cô đang múa sao hả?

Mịch Chi cất tiếng, giọng nói, điệu bộ chẳng liên quan một chút nào với dáng vẻ là một vị Nương Nương.

-Chúng tôi đang chuẩn bị thượng triều, múa cho Hoàng Thượng và các vị đại nhân xem. Còn cô! Cô là ai?

Một cung nữ theo sau Mịch Chi chợt lên tiếng.

-To gan! Còn không mau thỉnh an Nương Nương.

Câu nói vừa hết lập tức khiến đám ca nữ hoảng sợ xanh mặt, họ đồng loạt hành lễ với cô. Phút chốc Mịch Chi hơi sững người, dù gì cô vẫn chưa thể quen với mấy sự việc thế này.

-Đứng dậy, đứng dậy đi.

Rồi đột nhiên Mịch Chi vẽ mặt ranh ma, cô đi đến khoác vai hai trong số đám ca nữ khiến ai nấy đều thấy kỳ lạ trước hành động của cô. Đây có thật là một Nương Nương?

-Nè, nói cho mấy cô biết, tôi cũng là một dancer đó nha!

Cả đám người ngó ngàng nhìn nhau. Mịch Chi lại diên khùng nữa rồi, đem cả tiếng anh vào đây?

-À không, ý tôi là...là một vũ công..haha.

Mịch Chi vỗ vai hai ca nữ "Bộp bộp", khiến họ sững sờ.

Lúc này một ca nữ khê lên tiếng

-Nương Nương! Chẳng hay...Người có thể trở tài cho chúng nô tài được mở mang tầm mắt không?

Mịch Chi vừa nghe thấy thế liền không ngần ngại mà gật đầu.

Đúng là cô cũng là một dân nhảy chuyên nghiệp đấy, thường xuyên hoạt động trong các câu lạc bộ, tham dự các cuộc thi về nhảy nhót.

Nhưng mà cái thể loại cô chơi đâu có giống mấy người này, cô chỉ toàn nhảy nhạc dance, theo lối hip-hop mạnh mẽ, chứ chẳng mềm mại như mấy chị gái này.

Cơ mà mục đích chính của Mịch Chi là phải làm tên Từ Lạc kia mất mặt vì thể tử của hắn.

Thế là cô ngẩng cao đầu mà đi ra khoảng trống trước mặt, cái phong cách nhảy nhót này của cô khiến cả đám cung nữ, ca nữ mắt tròn mắt dẹt. Vừa lạ, lại vừa đẹp. Chủ yếu là họ thấy hiếu kỳ, một cô gái trông mỏng manh thế kia sao lại có thể nhảy như vậy?

Tất thấy bọn họ từ ngạc nhiên, rồi từ từ chuyển sang thích thú, họ đứng đó liên tục vỗ tay, vẽ mặt ra chiều rất phấn khích. Các binh lính cung nữ vô tình đi ngang trông thấy cũng hiếu kỳ mà rón rén lại xem.

Mịch Chi vừa nhảy miệng lại vừa phát ra tiếng "hây - yo - yeah baby" khiến họ không nhịn được cười.

Đột nhiên một giọng nói cất lên khiến họ lập tức hoảng sợ, nụ cười và nét phấn khích trên mặt vụt tắt.

-Mấy người đang làm trò gì đây?

Một cô gái dáng vẻ yêu kiều, mày lá liễu, đôi mắt khá sắc sảo, miệng nhỏ môi cong, làn da trắng mịn. Nhưng giọng điệu nghe có vẻ không được thân thiện cho lắm.

-Sắp đến giờ khai tiệc còn có thời gian chơi đùa?

Cô gái đó hét vào mặt đám ca nữ kia làm họ run sợ từng cơn, Mịch Chi liền thấy không thể nhịn được, bèn lên tiếng

-Nè! Nghỉ ngơi một chút cũng không được sao?

Cô gái đó lúc này mới quay sang Mịch Chi, vẻ mặt khó coi vô cùng.

-Bản Quận chúa đây còn chưa nói đến ngươi, lại còn dám ngông cuồng?

Mịch Chi chưa kịp nói gì thêm liền bị ăn ngay một tát rõ đau vào má.

Mẹ kiếp! Cả thanh xuân của cô chưa hề bị ai đánh, cái khuôn mặt thanh thú, đẹp đẽ này của cô đây lại bị con điên kia làm đau đến đỏ rát.

Mịch Chi lửa giận bùng cháy, cô trừng mắt lườm lấy nữ nhân trước mặt.

-Còn dám xác xược?

Nữ nhân đó vừa muốn đưa tay lên tát cho Mịch Chi một cái nữa, lập tức Mịch Chi hét lên rồi xông vào nắm lấy tóc của ả.

-Con mẹ cô! Dám đánh bản nương? Bản nương sẽ đánh chết cái Bản quận chúa nhà cô!

Mịch Chi điên cuồng nắm chặt lấy tóc nữ nhân kia, khiến ả vô cùng hốt hoảng, không ai có thể ngờ một cô gái trông thực nữ như Mịch Chi thế kia lại xử sự lỗ mãng như thế.-Tiện nhân này! Bỏ ra! Bỏ ta ra! Ngươi đâu! Ngươi đâu. Cắn cô ta lại.

Nữ nhân kia hét lên kinh khiếp, tóc tai cô hoàn toàn rũ rượi, rồi bù vì Mịch Chi cứ nắm lấy rồi giật mạnh liên hồi.

-Nương Nương! Nương Nương! Đừng mà Nương Nương!

Bốn cung nữ ra sức giữ lấy Mịch Chi, cố gắng gỡ lấy tay cô ra khỏi tóc của Quận chúa.

Cuối cùng cũng tách được họ ra, nữ nhân xưng là Quận chúa kia bây giờ người ngòm trông buồn cười kinh khủng. Đầu tóc như cái tổ chim, quần áo xộc xệch, vẻ mặt tức tối đến đỏ lên

-Uông Mẫn Xuyên! Ngươi điên sao?

Quận chúa đó biết tên của vị Nương Nương này sao chứ? Ra là họ biết nhau, vậy thì Mịch Chi càng khẳng định thêm Quận chúa này chắc hẳn từ lâu đã không ưa mắt cái cô tiểu thư Uông Mẫn Xuyên này rồi, thế nên hôm nay được cơ hội muốn hành hạ, đánh đập cô.

Làm rồi nhé! Cô là Mịch Chi không phải Uông Mẫn Xuyên tiểu thư đài các, liễu yếu đào tơ.

-Điên con bà nhà cô! Là do cô tát tôi trước.

Mịch Chi gằn giọng, lập tức lại khiến Quận chúa kia phải kinh ngạc đến sắc mặt muốn trắng bệch đi.

-Ngươi...ngươi đâu...Bắt lấy tiện nhân này.

Một đám quân binh xông tới, nhưng liền bị ngăn lại bởi một giọng nói trầm mặc, khàn đặc.

-Kẻ nào dám!

Tất cả đều xoay người lại nhìn lấy, một nam nhân dáng vẻ hiên ngang, đang chậm rãi đi đến phía họ.

-Là...hắn...

Mịch Chi hai mắt hơi tròn tròn khi thấy nam nhân đang đi đến không ai khác là tên Từ Lạc vương gia cuồng dâm chết tiệt.

-Hoàng huynh! Huynh không được thiên vị, nàng ta đúng thật là xác xược với mị.

Quận chúa kia chạy tới bên Từ Lạc, vẻ mặt điệu bộ cô ta thật khác lúc này. Ra vẻ như đáng thương, yếu đuối lắm.

Tổ cha cô ta! Tát Mịch Chi đến đỏ rát cả má còn yếu đuối gì chứ.

Từ Lạc vẻ mặt vẫn thản nhiên, ánh mắt nhìn thẳng về Mịch Chi, khiến cô tự dưng thấy lạnh cả sống lưng.

-Quận chúa chắc cũng không muốn để nhiều người biết được việc xấu hổ này chứ? Tốt nhất là không nên làm lớn chuyện! Quận chúa thấy Bản Vương nói thế có đúng không?

-Nhưng...nhưng mà!

Quận chúa kia tức đến muốn học máu, khi thái độ của Từ Lạc luôn dửng dưng với ả.

Ả tên là Hỷ Bình, một ái nữ của một vị đại tướng trong triều, song vì xông pha chiến trận, phụ thân ả đã tử trận. Hoàng thượng lại là một chính nhân quân tử, lại muốn hoàn thành di nguyện của hảo hữu. Bèn nhận ả làm mị mị, từ nhỏ ả đã luôn đem lòng ái mộ Từ Lạc. Song hẳn vẫn chẳng màn đến ả, một

nữ nhân sắc diện không cuốn hút lắm, tính tình lại quá sức tầm thường, khiến hần thấy nhàm chán chẳng hứng thú.

-Vậy Quận chúa muốn Bôn Vương đem chuyện tâu lên Hoàng Thượng?

Nghe Từ Lạc quay lại nói thế, liền khiến Hỷ Bình phải sợ xanh mặt. Thật là không muốn phải xấu hổ thêm, nhiều đây thôi bộ chưa đủ mất mặt sao?

Hỷ Bình ầm ức, dẫm chân xuống đất

-Huynh giỏi lắm! Còn cô nữa, chờ đấy.

Hỷ Bình tức tối quay đi, trong lòng ngậm một cục giận không thể nuốt trôi.

Mịch Chi đang đứng đó khẽ nhếch miệng cười đầy đắc ý thì chợt nghĩ đến Từ Lạc. Hần ta bệnh vực cô ư? Hần ta lo cho cô sẽ bị bắt? Sẽ bị hành hạ? Sao hần lại giúp cô?

Muôn vãn câu hỏi đặt ra trong đầu Mich Chi khiến cô thoáng ngẩn người mà không hề để ý Từ Lạc đang đi đến trước mặt cô.

-Nàng lại giờ trò gì đây Vương Phi.

Bàn tay hần nâng khuôn cằm Mich Chi lên, ánh mắt sắc lạnh như một con dao ghim thẳng vào cô.

-Gì là gì. Hử, tôi chỉ muốn khiến cho ngươi phải xấu hổ, phải mất mặt, thế thôi.

Mich Chi dấu hơi lo sợ nhưng vẫn cố gằn giọng, vẻ mặt đầy khiêu khích.

Đột nhiên hần chợt cười rồi kéo lấy cô đi thẳng về biệt viện.

Hần mạnh tay đẩy cô vào trong, bước vào rồi đóng sầm cửa lại.

Hần cười, nụ cười thật khiến người ta nổi cả gai ốc, lạnh cả sống lưng.

-Ngươi...ngươi muốn gì....

Mịch Chi lo sợ, cô thủ hai tay trước ngực, lùi về phía sau.

Từ Lạc bất chợt lao đến ghì chặt lấy thân người cô mà đè mạnh vào tường khiến cô đau nhói. Quả là thô bạo.

-Nàng muốn khiến Bôn Vương mất mặt thôi, có sao lại hành sự thế kia. Nàng xem, gương mặt kiêu diễm này đỏ ửng hết cả lên rồi. Đau lắm không?

Từ Lạc ghé mặt vào cô, hơi thở nóng ấm lại phả vào mặt cô khiến cô thoáng ngượng, liền muốn quay mặt đi lại bị hần ghì lấy kéo về đối diện.

-Nhưng có điều Rất tiếc cho nàng! Bôn vương đây vốn dĩ không hề để tâm người khác nói gì nghĩ gì. Ta vốn là một kẻ bất cần. Làm nàng thất vọng rồi Vương Phi.

Dứt lời Từ Lạc ngẫu nhiên lấy cánh môi mỏng của cô khiến cô phút chốc sùng sột, mở to hai mắt.

Ra là cô đã lắm, đã tính sai hướng rồi. Từ Lạc hần luôn là một kẻ bất cần nhất trong cái hoàng triều này. Hần sống tự do tự tại, không phân định bất cứ điều gì kẻ khác nghĩ về hần, nói về hần. Ngay cả Hoàng thượng đôi lúc còn phải bó tay vì tính cách này của hần.

Giờ thì Mich Chi cô chọc hần nổi giận hay sao chứ? Hần lại muốn trừng phạt gì cô?

Từ Lạc ra sức bắm lấy môi cô, nuốt cạn cả nước bọt trong khoang miệng cô. Khiến cô thờ cũng trở nên khó khăn.

Mịch Chi cố gắng vùng vẫy đánh vào lưng hần nhưng lại bị hần ghì chặt hai tay vào tường.

Đôi môi hần, đầu lưỡi hần liếm nhẹ lên vành tai cô khiến cô rùng mình

-Nàng muốn mất mặt! Được! Để Bôn vương xem ai sẽ là người phải mất mặt.

Dứt lời Từ Lạc bế lấy Mich Chi mạnh mẽ quần lên giường, Mich Chi hoảng sợ chưa kịp ngồi dậy lại bị hần ấn nguyệt vị khiến cô bất động nằm đó

-Ngươi....ngươi muốn làm gì....

Mịch Chi kinh sợ thật sự, tỏ cha cái trò điểm huyết vị khốn nạn. Khiến cô lại rơi vào cảnh khốn khổ thế này.

Từ Lạc không trả lời, hần nhếch miệng cười đầy tà niệm. Rồi một tay cời lấy thắt lưng của cô, hạ thân của cô nhanh chóng lại bị phơi bày

-Dừng lại...nếu không tôi...um...

Mịch Chi chưa kịp hết hết câu lại bị một lực ấn mạnh ngay cổ. Mẹ kiếp! Giờ thì vừa bại liệt vừa bị cầm luôn rồi còn gì.

-Để xem cái miệng nhỏ này chịu được bao lâu?

Nói rồi hắn chợt cầm trên tay một mảnh ngọc bội, màu xanh ngọc, hình dáng hơi thon dài cỡ một ngón tay nhưng đường kính lại khá to, lại được chạm khắc hơi lồi lõm một chút, trên đó còn có một sợi chỉ đỏ.

Mịch Chi chưa kịp định thần để hiểu chuyện gì, tên Từ Lạc kia liền ngồi xuống, mặt đối diện với hạ thân của cô.

-Giờ đây? Bốn vương chưa động vào đã ướt? Nàng thật hư quá Vương phi.

Mịch Chi xấu hổ tột cùng, kể từ cái đêm hôm qua, cơ thể của cô trở nên nhạy cảm hơn bao giờ hết. Hắn chỉ mới hôn cô, cưỡi đi quần của cô nhưng hoa huyết của cô đã thoát rỉ nước.

Từ Lạc khẽ đưa một ngón tay vào hang thịt chặt chẽ kia, Mịch Chi liền khẽ cong người, miệng phát ra từng tiếng "um..hm".

Ngón tay thon dài của hắn cứ lần lượt rút ra rồi chợt vào lỗ huyết đỏ ửng của cô. Thoáng chốc ngón tay chết tiệt kia lại không ngừng xoay nhẹ bên trong, khiến cô không chịu được mà rên rỉ càng nhiều.

Hoa huyết càng lúc càng bị kích thích, co thắt dữ dội, dịch thủy mau chóng làm ướt cả bàn tay Từ Lạc.

Hắn nhìn cô đầy thích thú, nữ nhân tuyệt vời này đúng là dành riêng cho hắn. Chỉ có vậy đã tuôn nước ồ ạt thế này.

Hắn hai tay tách lấy cánh hoa thịt đỏ hồng, nhụy hoa đỏ ửng bên trong lộ ra rõ mồn một. Có vẻ đúng là bị kích thích tột độ, nên hắn chỉ việc nhìn thẳng vào nó mà cũng khiến nó trở nên co giật, rỉ ra dòng nước trắng đục.

Mịch Chi chỉ muốn kiểm cái hố nào đó mà chui xuống dưới, xấu hổ chết mất. Tại sao hắn chỉ nhìn thế thôi lại khiến cô cảm giác kỳ lạ như thế chứ.

Bất chợt hắn đưa lưỡi quét nhẹ khe nước ẩm ướt, đầu lưỡi cứ loạn động liên hồi bên ngoài nhụy hoa khiến cả người Mịch Chi thấy râm ran, khó chịu tột cùng. Nhất là chỗ hoa huyết của cô, ngứa ngáy đến phát điên.

Rồi không hề báo trước, hắn luồn tay ra sau bầu chặt lấy cặp mông đầy đặn của Mịch Chi mà nâng cao hạ bộ cô lên. Ra sức áp mặt vào mà liếm láp, bú mút điên loạn cái hoa huyết của cô.

Mịch Chi thần trí mơ hồ, cổ họng trở nên khô khốc, từng tiếng thở dốc phát ra mỗi lúc một nặng, rên rỉ càng lúc càng nhiều.

Đột nhiên Từ Lạc ngưng lại, hắn nâng mặt, nhìn cô rồi cười cợt nhả.

-Đến đây có lẽ đủ để nàng phát thêm rồi. Để Bốn Vương xem nàng chịu đựng được bao lâu.

Nói rồi hắn cầm lấy mảnh ngọc bội kia mà nhét thẳng vào tâm hoa của cô.

Dịch thủy vẫn còn ứ đọng rất nhiều lần từ trong ra ngoài, nên mảnh ngọc bội dễ dàng chui được vào trong, chỉ kịp nghe "ột" một cái. Mảnh ngọc bội bị tâm hoa của cô nuốt trọn, chỉ chừa đúng sợi chỉ đỏ ở bên ngoài.

Mịch Chi hoảng loạn, hắn thật sự muốn gì đây chứ? Tại sao lại làm cái trò điên khùng này.

Từ Lạc chậm rãi mặc lại y phục cho cô, rồi đưa tay giải huyết vị.

Mịch Chi lập tức đứng dậy, chỉ vừa cử động nhẹ thì một cảm giác khó chịu xộc thẳng lên trí óc khiến cả người cô co rúm lại.

Mảnh ngọc bội kia vừa lạnh lẽo, lại vừa dài, còn thêm các chi tiết gồ ghề trên nó, thoáng chốc lại cọ sát vào hang thịt của cô làm cô đứng ngơ không yên.

-Người...a...người...biến thái..

Mịch Chi tay chân như co lại, cô đứng không vững phải bám lấy thành giường để không bị té.

-Sao? Cảm giác thế nào?

Từ Lạc nhìn cô, miệng cười đầy thâm độc. Mịch Chi tức điên, lập tức liền muốn cởi lấy y phục mà rút ngay mảnh ngọc bội chết tiệt kia ra.

Lại bị Từ Lạc chặn lấy, hắn ôm lấy eo nhỏ của cô, hơi thở thì thấm bên tai cô.

-Nếu Nàng dám lấy nó ra, Bốn vương dám cá nàng chết chắc.

Mịch Chi như bị sét đánh, câu nói của hắn ta như một đòn giáng mạnh vào đầu cô. Quả là một bậc quân vương, từng lời nói hành động đến vẻ mặt đều

toát ra sự uy lệnh đến kinh người.

Nói rồi hấn buông cô ra, tay hấn nhẹ vuốt đi vài sợi tóc vương trên mặt cô.

-Đi thôi, đến giờ khai tiệc rồi.

Hấn một tay nắm lấy bàn tay cô, tuy giọng điệu có vẻ đầy ôn tồn nhưng nét mặt thì hoàn toàn trái ngược, hấn thật chất đang trêu chọc cô.

Mịch Chi cau có khó chịu vô cùng, cam chịu đi theo hấn ra khỏi biệt viện.

Chỉ khổ nỗi mỗi lần cô cử động, di chuyển là mảnh ngọc kia lại cứ cọ sát hang thịt chặt chội, khiến chân cô bủn rủn, muốn đứng không vững, dịch chuyển nhanh chóng lại cứ thế rí ra từng chút một.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hủy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ngọc Bội Và Yên Ngựa

. Tất cả văn võ bá quan đã hiện diện đầy đủ trong chánh điện, khung cảnh trang hoàng lộng lẫy vô cùng, lại còn rất náo nhiệt.

Từ Lạc thư thả sai bước, theo sau là Mịch Chi đáng thương, cô đi đứng thật khó khăn chết đi được. Bước chân rộng quá cũng chết, mà nhỏ quá cũng không xong. Mảnh ngọc ghồ ghề, lạnh ngắt kia cứ không ngừng cọ sát vào vách thịt bên trong.

Mịch Chi thật không chịu được, cô khẽ "A" một tiếng, người khác không nghe thấy nhưng Từ Lạc là người luyện võ, nhãn thính đều có phản xạ hơn người khác rất nhiều.

Hấn quay đầu lại nhìn nữ nhân sau lưng mình, cô ấy bước đi rất chậm, thỉnh thoảng lại ẹo sang bên này, rồi ẹo sang bên kia. Vẻ mặt khổ sở khôn xiết.

Hấn chợt cười thâm trong bụng, rồi xoay người đi đến trước mặt Mịch Chi, giọng điệu ra vẻ ôn tồn, nhưng nụ cười lại cợt nhả đáng chết.

-Vương phi, Nàng đi nhanh lên.

Mịch Chi ngẩng mặt, cau có mảy liễu, hai má ửng đỏ, cả người cứ nóng bừng. Thật sự hấn muốn hành hạ cô đến chết đi sống lại hay sao chứ?

-Vương gia.... Quả là thật biết.... quan tâm..... thể tử của mình.

Câu nói của Mịch Chi bị ngắt quãng bởi cảm giác châm chích, ngứa ngáy ngay hạ bộ. Thật chi muốn một đấm đấm vỡ cái mặt đều cáng kia.

-Tham kiến Hoàng Thượng!

Tất cả văn võ bá quan trong triều đều đồng thanh gập người thi lễ với vị chân mệnh thiên tử đang an tọa bên trên.

Nhưng khi đến lượt Từ Lạc bước vào, hấn không hề gập người thi lễ, chỉ đầu hai tay lại với nhau, khẽ gật đầu lên tiếng

-Tham kiến Hoàng Thượng!

Mịch Chi choáng váng hoàn toàn, hấn không quý sao? Không cần thi lễ với cả Hoàng thượng. Dẫu biết hấn là hoàng đệ của Hoàng thượng, nhưng đáng lý ra vẫn phải hành lễ chứ.

Rốt cuộc tên Từ Lạc này là cái thứ gì trên đời này, hấn thật sự mang bên ngoài cái vẻ bất cần, khí phách lại ngất trời, hấn là một vị vương gia cao cao tại thượng không sợ trời, không sợ đất, không sợ cả thiên tử.

Mịch Chi càng hoảng hốt hơn khi Hoàng thượng vẫn không lấy làm một chút khó chịu nào với hấn. Lại còn ôn tồn nho nhã vô cùng.

-Đã lâu Hoàng đệ không vào kiến an Trẫm. Thật là Trẫm có rất nhiều chuyện muốn nói với đệ.

Hửn? Vậy há chẳng phải huynh đệ họ rất khấn khít sao? Trong triều đại này, trong cái hoàng cung này lại có thể tồn tại thứ thật sự gọi là tình thâm máu mủ?

Thật sự Mịch Chi bị mấy bộ phim mà cô xem ám ảnh sâu vào đầu óc rồi. Nơi thâm cung này toàn là mưu mô, xảo trá, bằng mặt chẳng bằng lòng. Cô vốn chẳng thể tin nổi nơi cung cấm này liệu sẽ có ai là hoàn toàn không hề có dã tâm.

Mịch Chi lúng túng không biết phải làm thế nào, cô khẽ lên tiếng

-Tôi...có cần quỳ xuống không?

Từ Lạc khẽ nhìn cô, vốn dĩ hần sẽ trả lời là "Không", nhưng đột nhiên hần nghĩ đến mảnh ngọc bội đang bị bó hẹp bên trong cô. Hần không những không giúp lấy cô, ngược lại càng muốn chơi cô cho hả dạ.

-Còn không mau hành lễ?

Hần nhìn cô, ánh mắt đầy khiêu khích, khiến Mịch Chi lại muốn nổi cáu. Hần đúng là muốn chơi cô đến cùng mà.

Mịch Chi cau có mặt mũi, đành cắn răng mà hạ thấp người hành lễ.

-Tham...tham kiến Hoàng thượng.

Nhìn điệu bộ khổ sở kia của cô khiến Từ Lạc lại càng thích thú. Mịch Chi càng lúc càng khó chịu, khi mảnh ngọc cứ theo cử động của cô mà lần lượt cọ sát bên trong.

Cô khẽ cau mày, thở hắt một cái. Từ Lạc nhoen cười, đưa tay đỡ lấy gùi cô đứng dậy rồi cùng an tọa phía bên kia.

-Yến tiệc còn dài, nàng cứ thoải chí mà "hường thụ".

Từ Lạc thì thào vào tai cô, tuy vẻ mặt nghiêm nghị, nhưng giọng điệu lại đầy châm chọc.

Mịch Chi càng nghĩ càng ám ức, sao hần cứ mãi trêu đùa cô thế này chứ. Cô ngoe ngoắt lườm hần một cái thật sắc, lập tức Từ Lạc vòng tay qua eo cô, nhanh chóng dùng lực kéo mạnh cô vào hần, cặp mông thì đang an tọa trên đệm, tên vương gia khốn kiếp kia lại bất thành linh kéo lấy cô một cái phút chốc làm hạ thân cô ma sát với tấm đệm bên dưới mông, khiến mảnh ngọc lại được một phen khuấy động bên trong hang thịt. Bất giác Mịch Chi giật thót, cả người hơi co lại, miệng không cảm được khẽ "A" một cái thật ngắn.

-Nàng tính rên rỉ ở đây sao?

Từ Lạc vẫn ra sức mà trêu chọc cô, khiến cô vừa tức vừa muốn khóc.

Dịch thủy nơi hoa huyết thoáng chốc lại tuôn ra một ít, nếu cứ đà này Mịch Chi sợ rằng sẽ vậy luôn ra đệm mất.

Buổi yến tiệc kéo dài đằng đằng, hiện giờ đã điểm xế chiều, bóng mát ngã về khá nhiều, bỗng dưng Hoàng thượng lại nổi hứng muốn đua ngựa.

Từ Lạc vốn dĩ chưa bao giờ hứng thú với mấy chuyện rãnh rỗi này, nhưng hôm nay hần lại tỏ ý muốn tham gia khi vừa nghe Hoàng thượng nói đến.

Thật chất hần muốn "âm mưu" gì đó, chắc chắn là vậy.

Và quả nhiên không sai chút nào, khi hần đột nhiên mở miệng ngỏ lời muốn "mời" thê tử của hần lên cùng.

Mịch Chi muốn trốn không được, từ chối cũng không xong khi nét mặt hần như đang hăm dọa lấy cô "không lên là toi mạng".

Cô cam chịu tốt cùng, nắm lấy tay hần mà leo lên ngựa.

Mịch Chi nhỏ bé ngồi lọt tòm trong lòng hần, khuôn ngực rắn chắc của hần cứ cọ vào lưng cô, cả hơi thở nóng ấm của hần cũng lần lượt phả thẳng vào gáy cô khiến cả người cảm thấy nóng bừng.

Mịch Chi chưa kịp định thần thì đã nghe một tiếng "Chát", Từ Lạc giương cao cánh tay lực lưỡng, quát mạnh chiếc roi da vào mông con ngựa.

Nó hí lên một cái rồi cắm đầu mà chạy, khốn kiếp. Đến giờ mới hiểu ý đồ của tên Vương gia cuồng dâm kia.

Mịch Chi vốn dĩ đã bị mảnh ngọc kia hành hạ cho muốn đứng không được, ngồi cũng không xong.

Giờ thì lại cưỡi ngựa, tốc độ di chuyển của nó quá nhanh, lại còn lên xuống liên hồi khiến mảnh ngọc kia càng ấn sâu vào trong tâm hoa của cô, ma sát càng lúc càng dữ dội hơn.

Mịch Chi như tê dại đầu óc, cô nhắm mắt, thở dốc từng cơn. Hai má đỏ ửng, cả cơ thể nóng bừng, lại thấy ngứa râm rang thật khó chịu.

Mỗi lần lên xuống theo yên ngựa, lại khiến cô như không cảm được mà muốn phát ra tiếng rên rỉ, nhưng không thể, nếu như vậy người khác sẽ nghe thấy mất.

Cô cắn chặt hai môi, cố gắng không để phát ra bất kì âm thanh xấu hổ nào.

-Muốn rên rỉ sao? Cứ rên đi, Bỏn vương không phiền.

Tên Từ Lạc thì thào vào tai cô, đầu lưỡi khẽ liếm nhẹ vành tai cô một cái khiến cả người cô nổi cả gai ốc.

Hắn rõ ràng muốn kích thích cô thêm nữa, tâm huyết mỗi lúc mỗi bị cọ sát mạnh hơn, dịch thủy cứ thế không thể cầm được mà tuôn ra càng nhiều. Đến nỗi Mịch Chi tự cảm nhận được cả đáy quần cũng bị ướt sũng rồi.

Mịch Chi sắp không thể cầm cự được nữa, cứ thế này cô sẽ ra ngay tại đây mất.

Từ Lạc khốn kiếp, thật biết hành hạ người khác, toàn trò biến thái quái quỷ.

Hắn lại càng ra sức quất roi thật mạnh vào mông con ngựa, khiến nó càng chạy nhanh hơn. Độ gấp ghe lên xuống lại cứ thế tăng theo, Mịch Chi thật đã bị bức đến phát điên rồi, hai tay cô bấu chặt vào yên ngựa, bàn chân thoáng cong lên. Hai mắt cô nhắm chặt, cửa miệng không thể nín được nữa mà khẽ "Á" một tiếng. Cô nhào người ra trước, Từ Lạc đột nhiên sững sốt, hắn lập tức ngừng lại, hai tay kéo lấy thân người Mịch Chi dậy.

-Vương phi, nàng sao rồi? Tỉnh lại đi.

Mịch Chi chẳng qua là đang giả vờ ngất đi. Thật xấu hổ không tả nổi khi mà cô lại dâng trào cực khoái chỉ vì miếng ngọc chết bầm cùng với cái chuyện cười ngựa điên rồ này cơ chứ.

Hoá thẹn tội độ nên cô nhanh chóng phải giả vờ lăn ra mà ngất.

Từ Lạc chợt nhận thấy hàng mi cô khẽ chớp nhẹ, liền hiểu ra cô đang đóng kịch.

Hắn nhảy xuống ngựa, tay đỡ lấy cô, bế cô trên tay. Hắn tỉnh ý, nhìn thấy một vệt nước vương trên yên ngựa ngay nơi Mịch Chi vừa ngồi lên.

Miệng hắn khẽ nhếch lên, Mịch Chi đã không chịu được mà ra ngay tại chỗ. Hắn lại thấy thích thú vạn phần, hắn nhìn lấy nữ nhân trên tay mình lòng không khỏi dâng lên ham muốn.

-Thái y! Mau gọi thái y!

Hoàng thượng sững sốt đi đến, nhưng Từ Lạc lại lên tiếng chặn ngang.

-Không cần. Chẳng qua là do thể tử của đệ sức khỏe có phần không tốt, lại hứng gió quá nhiều nên ngất đi thôi. Hoàng thượng không cần lo lắng mà tổn hại long thể. Hoàng đệ xin cáo lỗi phải rồi cung hồi phủ để tiện chăm sóc thể tử.

Dứt lời Từ Lạc bế lấy Mịch Chi mà đi thẳng ra khỏi đó, sau khi mang cô lên xe ngựa, Từ Lạc đặt cô nằm trên đùi hắn ta, bàn tay không ngừng vuốt ve khuôn mặt cô, rồi ve vãn xuống cổ cô, trượt xuống xương quai xanh đây gọi cảm.

Mịch Chi thật không dám mở mắt, hắn mà biết cô đạt đến xuân triều chỉ vì một mảnh ngọc bội thì chỉ có nước xấu hổ đến chôn mình luôn mất.

Cô nằm đó không dám nhúc nhích, Từ Lạc quan sát cô, quả là diễn kịch dở tệ. Ai đòi ngất đi mà đôi mày lá liễu kia cứ phút chốc lại khẽ nhú, rồi cánh môi lại mấp máy, hàng mi khẽ rung. Nhìn sơ cũng đủ nhận ra là cô đang giả vờ rồi. Chỉ có cô quá khinh thường kẻ khác, nghĩ rằng sẽ qua mặt được một kẻ như Từ Lạc?

Xe ngựa đã đến biệt phủ, hắn bế lấy Mịch Chi đi thẳng về phía phòng. Vừa trông thấy chủ tử của mình ngất đi như thế, Tiểu Hồng không khỏi lo lắng, cô chạy theo Từ Lạc vào phòng.

Hắn đặt cô lên giường, rồi cất giọng âm lãnh

-Ra ngoài.

Nhà hoàn Tiểu Hồng một lòng lo lắng cho chủ tử, cô vẫn đứng đó, đôi mắt nhú lại.

-Nhưng Nương Nương...

-Ra ngoài.

Từ Lạc cất giọng lạnh lùng, sắc mặt hắn ta khiến Tiểu Hồng sợ đến khiếp vía, không dám cãi lệnh liền lui ra, đóng cửa cẩn thận.

Bấy giờ hắn nhìn sang Mịch Chi, hai tay cô đang nắm chặt lại nhau đặt trên bụng. Rõ ràng cho thấy cô đang rất căng thẳng.

-Vương Phi, nàng có vẻ ngất khá lâu rồi. Đến lúc tỉnh lại rồi đấy.

Từ Lạc ghé mặt thì thầm, hơi thở của hắn phả thẳng vào mặt cô khiến hai má cô không thể giấu được mà ửng đỏ lên trông thấy.

Nhưng xem ra cô vẫn rất cứng đầu, diễn kịch đến cùng. Cô cứ nhắm chặt hai mắt, nằm đó hồi lâu, không thấy động tĩnh cô mới chậm rãi mở nhẹ đôi mắt.

Không có ai cả, hoàn toàn không có ai. Mịch Chi ngồi dậy, thờ phào nhẹ nhõm.

Phút chốc cô đứng dậy đi đến phía cửa, muốn ra ngoài mà gọi Tiểu Hồng vào giúp cô một chút nhưng còn quên mảnh ngọc bội vẫn còn nhét sâu trong hạ bộ của cô, bất giác đi chuyễn lại khiến cả tâm hoa bị động chạm, cảm giác ngứa ngáy, khó chịu lại xộc lên. Mịch Chi chỉ đi được vài bước lại co rúm cả người, hai tay ôm lấy bụng nhỏ, mày liễu cau có.

Cô xoay người muốn đi vào trong phòng tắm mà rút cái thứ chết tiệt đó ra, nhưng vừa xoay lại lập tức va ngay vào một thân thể rắn chắc như đồng.

Mịch Chi sững người, cô khẽ ngẩng mặt liền bị tên Từ Lạc làm cho hoảng hốt.

Rõ ràng là không có ai kia mà, sao bây giờ hần lại xuất hiện thành linh ngay sau lưng cô?

Mịch Chi muốn quay lưng tháo chạy lại nhanh chóng bị một tay hần giữ lại.

Hần siết chặt thân thể cô từ phía sau, đôi môi hần ngậm nhẹ vành tai cô, rồi mút mạnh khiến nó đỏ hết cả lên.

-Nàng nghĩ Bồn vương không nhìn ra là nàng giả vờ hay sao?

Mịch Chi thật cảm thấy kinh sợ con người này vô cùng, tại sao cái gì hần cũng biết. Hần có phải con người không đây?

Cô bối rối, đầu lưỡi của nam nhân kia cứ mãi liếm nhẹ vành tai cô, khiến cô nổi gai ốc từng cơn.

Hần lui bước, đôi tay vẫn siết chặt vòng eo nhỏ của Mịch Chi.

Từ Lạc ngồi xuống ghế, khiến Mịch Chi bất thành linh ngồi mạnh xuống đùi hần, mảnh ngọc bội chết tiệt lại được một phen cắm sâu vào tâm hoa làm cô không kịp phản ứng mà "Á" thật to.

Từ Lạc phấn khích bội phần, hần còn cố ý rung đùi nữa chứ. Mịch Chi mặt mũi nhăn nhó, hai má lại đỏ ửng nóng bừng.

-Dừng...dừng lại...con mẹ nhà ngươi.... a....dừng...um....hm...

Mịch Chi không thể giữ nổi giọng của mình khi mà tên Vương gia kia rung đùi mỗi lúc một nhanh hơn.

Thoáng chốc dịch thủy lại tuôn ra, Từ Lạc có thể cảm nhận hoàn toàn dù cách mấy lớp vải như vậy nhưng cả quần của hần nơi cặp mông Mịch Chi đang ngồi lên cũng đã bị ướt sũng.

Hần cười thích thú, bàn tay lại tự tiện di chuyển lên trên mà xoa nắn cặp đảo tiên của Mịch Chi.

-Nàng càng lúc càng hư, còn dám làm ướt cả y phục của Bồn vương?

Giọng nói hần thì thầm bên tai cô, bất chợt hần dùng răng cắn nhẹ vành tai cô khiến cô giật thót cả người.

Tiên sư tên biến thái hoạn dân, không ngừng nghĩ ra chiêu trò để hành hạ Mịch Chi.

Giờ thì cả người cô như bị tê dại, thần trí lại bị mớ khoái cảm lấn át. Miệng bắt đầu không cầm cự được nữa mà hé môi rên rỉ.

Từ Lạc thoáng nhìn sắc diện của cô, yết hầu hần trượt xuống một cái, thật nữ nhân này chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến hần dâng trào dục vọng.

Hần khẽ lướt nhanh hai cánh tay xuống dưới, một tay giữ chặt một bên đùi của Mịch Chi mà dùng sức kéo chân cô rộng ra một chút.

Bàn tay còn lại trượt vào nơi tự mật của cô, hần thành linh dùng ngón tay ấn mạnh một cái, mảnh ngọc phút chốc như chạm vào cả tử cung cô. Mịch Chi chỉ kịp thấy nhói ngay bụng nhỏ, rồi một dòng điện chạy thẳng cả sống lưng xông thẳng lên trí óc.

-Dừng... dừng động vào....Vương gia...Người...người lấy nó ra...a....um...lấy ra đi....

Ngón tay hư hỏng của hần cứ không ngừng ấn vào mỗi lúc một mạnh, khiến cơ thể Mịch Chi co rút hết lại, miệng thờ hồng hộc, cặp ngực to lớn cứ theo nhịp thờ dốc của cô mà lên xuống nhịp nhàng.

Dịch thủy tuôn ra mỗi lúc một nhiều, dù cách lớp vải nhưng cả ngón tay của Từ Lạc bị phủ đầy chất dịch trắng đục ầy.

Hần cũng không thể cầm cự được lâu nữa, hơi thở hần bắt đầu trở nên nặng nề. Sắc mặt lấp đầy màu dục vọng.

-Nàng thật đúng là nhạy cảm, chỉ với mảnh ngọc này mà cũng có thể khiến nàng ra hay sao? Hừm

Từ Lạc vừa thì thầm tay vừa liên tục ấn mạnh vào tâm huyết, khiến Mịch Chi khổ sở vô cùng.

Cảm thấy ảm ức tội độ, lửa giận vẫn còn đó nhưng không thể làm gì được. Cả thân người cô như tê liệt hoàn toàn không còn sức lực, cả thờ còn trở nên khó khăn thì làm sao mà đòi co nữa.

Giờ đây Mịch Chi không hề nói được một lời, cửa miệng nhỏ bé chỉ toàn phát ra tiếng rên rỉ đầy hoan ái.

Từ Lạc đưa một tay nắm lấy khuôn cằm của cô, xoay đầu cô về sau một chút, hân nhào người ngậm lấy cánh môi anh đào.

Hắn ra sức quán chặt lưỡi cô khiến cô không tài nào thở được. Hai mắt nhũn chặt lại, cánh tay cố gắng đẩy hắn ra nhưng bất thành. Hắn dùng tay còn lại siết chặt cả tấm thân nhỏ bé của cô.

Bỗng dung hắn đứng dậy, bế lấy cô trên tay mặc cho cô vùng vẫy cỡ nào, đôi môi vẫn dán chặt môi cô nhằm không cho cô la hét.

Hắn chậm rãi tiến đến bên giường, nhẹ nhàng đặt cô xuống, rồi cả thân người hắn nhanh chóng ngự trị trên người cô.

-Tên biến thái chết tiệt nhà người, hành hạ bà đây chưa đủ sao hả?

Mịch Chi hét lên đầy căm phẫn khiến Tiểu Hồng và một nha hoàn khác bên ngoài phải giật mình.

Tuy lo lắng nhưng tuyệt nhiên họ không dám mở cửa bước vào, vì đã được lệnh của Từ Lạc, không có lệnh của hắn thì dù có nghe thấy gì cũng không được vào.

Từ Lạc nhìn lấy nữ nhân bên dưới hắn, rồi miệng nhoen cười đầy ý niệm.

-Hành hạ bấy nhiêu đủ rồi, để Bồn vương giúp nàng khoái lạc một chút.

Nói rồi nhanh như cắt, hắn mạnh bạo xé toạt hết y phục trên người Michi. Hắn nhanh đến nỗi cô chẳng kịp phản ứng được gì, khi nhận ra thì cả thân người hoàn toàn không mảnh vải che thân.

Thật sự ngay cả Từ Lạc cũng không biết từ lúc nào hắn lại muốn "hầu hạ" người khác. Nói đúng hơn chỉ với nữ nhân này mới khiến hắn muốn làm cho cô chìm trong khoái cảm mà hắn tạo ra.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Để Bồn Vương Tắm Cho Nàng

Mịch Chi vừa muốn hét lên ngay lập tức cánh môi cô bị Từ Lạc khoá chặt bằng một nụ hôn thật sâu.

Cô cảm tưởng như đường khí của cô sẽ bị hắn hút cạn mất, cô thở hổn hển, hai tay ra sức đánh mạnh vào lưng hắn.

Từ Lạc vẫn không màn đến, hắn vẫn tham lam thưởng thức dư vị ngọt ngào trên môi cô.

Bàn tay hắn mon men trượt xuống nhào nặn cặp đảo to lớn, hắn dùng sức quá mạnh khiến ngực Michi hắn rõ từng dấu tay hắn đè lại.

Cô đau nhói, khẽ nhăn mặt, cô bạo gan cắn mạnh vào môi hắn một cái.

Một mùi tanh mặn lấp đầy trong khoang miệng, xộc lên mũi. Khó chịu tột cùng.

Nhưng Từ Lạc vẫn không hề rời môi cô, hắn vẫn ngậm chặt môi cô dù miệng hắn đã tươm máu.

Phút chốc máu với nước bọt hoà lẫn nhau tạo nên một dòng nước màu đỏ hồng chảy nhẹ ra khe miệng của Michi. Cô kinh khiếp, thật sự tên Từ Lạc này bị điên rồi sao? Cắn hắn rách cả môi như thế mà hắn vẫn xem như không có gì.

Mịch Chi chẳng hề biết, đối với những người luyện võ như Từ Lạc, thì một chút vết thương nhỏ xíu này nào có ảnh hưởng gì đến hắn.

Cặp đảo của Michi bị hắn mạnh tay nhào nặn thành đủ thứ hình dạng. Thoáng chốc hắn rời môi cô, rồi nhanh tay điểm luôn á huyết của cô khiến cô lại thành "kẻ câm" trong giây phút.

Đầu lưỡi hắn dầy dưa, chơi đùa với một bên hạt đỉnh hồng, rồi lại khẽ ngậm chúng vào miệng ra sức mút thật mạnh, tạo nên từng tiếng "chụt chụt".

Hắn cũng không để một bên trái đảo còn lại phải chịu thiệt, bàn tay của hắn vẫn ra sức bóp nắn thoả thích.

Hạt đỉnh hồng bị hắn quấy phá liền trở nên cương cứng và vương cao vút.

Hắn đưa tay xoa nhẹ chúng khiến cả người Michi khẽ giật, miệng phát ra từng âm thanh ái昧.

Vốn dĩ muốn Michi không thể cử động, hắn có thể dễ dàng điểm lấy huyết vị trên người cô. Nhưng không, có vẻ hắn muốn một chút cảm giác gì đó

thú vị hơn.

Hắn cúi lấy thất lưng của mình rồi trói chặt hai tay cô đưa cao lên đầu.

Rồi lại lấy những mảnh y phục bị xé rách của cô, lần lượt cột vào hai bên cổ chân cô cột lấy vào hai bên giường, khiến hai chân cô mở rộng hết cỡ, đầu gối co lại. Hoa huyết được che phủ bởi một đám cỏ non thừa thớt lại đập ngay vào mắt hắn.

Dịch thủy vẫn còn bám lấy đám cỏ non của cô, bên trong tâm hoa vẫn còn ướt sũng.

Mịch Chi cố cựa quậy thân người nhưng tay chân đều bị kìm chặt cả rồi, hoàn toàn vô phương trốn chạy.

Từ Lạc đưa mắt nhìn cô, ánh mắt hắn chất đầy mùi dục vọng. Mich Chi muốn hét không được, muốn chống cự cũng không xong.

Từ Lạc cúi xuống ăn lấy hạt đỉnh hồng đang vương cao, lần này hắn còn cắn mạnh khiến Mich Chi đau nhói, cô khẽ nhăn mặt miệng lại phát ra toàn thanh âm vô nghĩa.

Bàn tay hắn trượt theo làn da mượt như nhung của cô mà chạm đến đám cỏ non bên dưới.

Hắn khẽ nắm lấy sợi chỉ đỏ của mảnh ngọc bội, kéo nhẹ một cái. Mich Chi thoáng chốc cong người hứng chịu khi mảnh ngọc ghè ghề to dài cọ sát vào vách thịt bên trong.

Những tưởng hắn sẽ lấy nó ra khỏi người cô, nhưng không phải. Hắn vừa kéo nhẹ được một chút ngay lập tức lại ấn vào trở lại. Phút chốc mảnh ngọc lạnh lẽo kia chạm sâu vào tâm hoa, Mich Chi khẽ giật nhẹ người một cái.

Cả thân thể cô bắt đầu cảm thấy rạo rực, khó chịu tới cùng. Dục vọng lúc này hoàn toàn đang chiếm lấy ý thức của cô.

Cô nằm đó như con cá thoi thóp, miệng chỉ toàn rên rỉ đầy gọi tình.

Tên Từ Lạc vẫn mặc nhiên kéo lấy mảnh ngọc bội rồi lại ấn vào thật mạnh, khiến Mich Chi chỉ muốn khóc.

Huyết nhỏ thì bị hắn chơi đùa đến ngứa ngáy, cặp đào to lớn lại bị hắn ăn lấy không ngừng nghỉ.

Hắn mút mạnh một cái, tạo ra một tiếng "chụt", trên ngực cô liền hằn lại một dấu hôn đỏ ửng.

Từ Lạc cười lên thích thú, hắn ngẩng mặt nhìn cô, một tay đưa lên xoa nắn vô tư một bên trái đào tròn trịa.

-Nàng xem, cặp nhũ tuyết này của nàng tuyết làm sao. Vừa lớn lại vừa trắng, rất dễ để lại dấu vết hoan ái, bàn tay của Bồn vương cũng to thế này vậy mà vẫn không thể nắm hết được nó trong lòng.

Từng câu từng chữ hắn thốt ra đều mang nặng mùi dục niệm, Mich Chi xấu hổ, lại vừa giận, vừa tức chỉ muốn đá chết hắn ngay lập tức.

Nhưng dòng suy nghĩ ấy liền bị phá tan khi một ngón tay, rồi hai ngón tay hắn lần lượt đâm vào huyết nhỏ của cô, trong khi mảnh ngọc bội vẫn còn trong đây chưa được lấy ra.

Chết tiệt mà! Cái hoa huyết này của cô vẫn còn chặt khít, khiến hắn sung sướng không thể tả. Hang thịt co thắt dữ dội, thắt chặt hai ngón tay hắn chung với mảnh ngọc bội, cảm giác rất thoải.

Mịch Chi cảm thấy đau rất khi cái huyết nhỏ xiu kia bị hắn nông ra nông vào. Nhiều khi cô nghĩ cứ thế này không khéo hắn sẽ làm giãn luôn cái lỗ huyết đỏ của cô mất.

Mịch Chi khẽ cựa quậy, ngón tay thon dài của hắn cứ lần lượt đâm vào rồi rút ra, rồi lại khuấy đảo bên trong không ngừng khiến cô phải cong lưng mà chịu đựng loạt cảm giác hoan ái tới cùng.

Dịch thủy tuôn ra nhanh chóng làm ướt cả bàn tay Từ Lạc, vương ra cả dưới móng cô.

Hắn rời bỏ cặp đào đồ sộ của cô, di chuyển xuống nơi cấm địa bên dưới.

Đôi mắt sắc lạnh của hắn nhìn đâm đâm vào hoa huyết của cô, nơi mà ngón tay hắn đang thoả sức ra vào.

Miệng hắn khẽ nhếch nhẹ đầy phấn khích, phút chốc hắn rút ngón tay ra, rồi nắm lấy sợi chỉ đỏ kéo mạnh một cái. Mich Chi thân thể như nhẹ đi, bên trong đã được thông thoáng.

Dịch thủy men theo mảnh ngọc bội mà chảy ra ngoài càng nhiều, Từ Lạc ngẩng mặt nhìn sắc diện của Mich Chi, rồi đưa mảnh ngọc bội lên miệng mà liếm láp.

Mịch Chi sững sốt, thật sự là tên biến thái bệnh hoạn cuồng dâm rồi. Nhìn xem vẻ mặt cùng hành động của hắn cũng đủ khiến Mich Chi rùng mình, lạnh cả sống lưng.

-Mảnh ngọc bội này hưởng đủ rồi, giờ thì tới Bồn vương.

Vừa nói hần vừa rũ bỏ y phục trên người.

Mịch Chi vùng vẫy điên cuồng, thoáng chốc cánh tay trên đầu bị tuột ra, cô đưa hai tay đánh mạnh vào người Từ Lạc, cố gắng dùng hết sức bình sinh mà đẩy hần ra.

Nhưng sức lực của cô chẳng thể làm lay động gì hần, hạ bộ to lớn cường tráng của hần nhanh chóng áp sát vào hạ thân của cô. Mịch Chi muốn khép chân lại nhưng không thể, hai chân cô vẫn còn bị trói chặt dang rộng hết cỡ. Hôn nữa thân người của Từ Lạc đang chen giữa hai chân cô, hoàn toàn vô phương cứu chữa.

Từ Lạc cúi xuống hôn lấy môi cô, cô liền né tránh, hết quay mặt bên này rồi lại sang bên khác, hai mắt đỏ hoe. Cô thật sự sắp khóc rồi.

Hần một tay dễ dàng giữ chặt lấy khuôn cằm của cô, rồi tham lam gặm nhấm cánh môi mọng nước, hút cạn đường khí của cô.

Mịch Chi vùng vẫy, hai tay cào lấy lưng hần đến đỏ rát, vết xước chi chít.

Đối với Từ Lạc, bao nhiêu nữ nhân trên đời này đều muốn dâng mình lên cho hần. Hần chỉ việc ngồi đó, nằm đó mà hưởng thụ, thoải mái đắm chìm trong khoái lạc.

Nhưng giờ đây, hần lại có thêm một cảm giác mới lạ. Khi nữ nhân bên dưới hần lúc nào cũng chống cự đến cùng, lại còn rất cứng đầu, cả dung nhan và tướng mạo đều thật tuyệt mỹ, chất lượng từ trong ra ngoài. Hần chỉ muốn khiến cho nữ nhân này phải điên đảo thần hồn vì hần, phải chìm trong khoái cảm dục vọng hần gây ra.

Từ Lạc say đắm ngậm lấy môi Mịch Chi, rồi tay hần đưa lên ấn mạnh ngay cổ cô một cái, á huyết đã được giải.

Ngay lập tức không chờ Mịch Chi mở miệng ra la hét, hần nhanh chóng đâm một cái thật mạnh, long trụ to dài một lúc cắm sâu vào tận tâm hoa.

Mịch Chi không thể chửi mắng gì ngoài việc chưa kịp định thần lại bị đâm một cái mạnh như thế, khiến cả bụng nhỏ tức tối. Vừa giải được á huyết cô chỉ có thể "Á" lên một cái thật lớn.

Từ Lạc chậm rãi rút long trụ ra, rồi lại thúc mạnh vào. Khiến Mịch Chi không thể nghĩ thêm gì nữa, thần trí hoảng loạn tột cùng, cô nằm đó mà bị hần cắm vào đến tê dại.

-Chật chội thế này, quả là cực phẩm

Hần khẽ cười, nhìn lấy sắc diện của Mịch Chi, hai mắt khép hờ, môi nhỏ hé nhẹ thở dốc theo từng cú đâm của hần.

Từ Lạc tháo lấy dây cột ở cổ chân cô, rồi mạnh mẽ nắm lấy đầu gối cô đẩy ngược hướng lên trên ngực cô, hần mạnh bạo nâng cao hạ bộ rồi lại cắm vào sát góc.

Mịch Chi lúc này càng lúc càng cảm thấy đau thốn cả bụng, long trụ to dài của hần lần lượt ra vào mạnh mẽ như vậy như chạm đến cả tử cung của cô. Thật sự đau nhói không thể chịu được.

-Từ Lạc... dừng...dừng mà...a..um.người tha cho tôi...tha cho tôi đi....a...

Mịch Chi điên cuồng lắc đầu, miệng không ngừng van nài hần, khoé mắt khẽ đọng hai giọt nước.

Cái lỗ huyết nhỏ xíu bị hần hành hạ không thương tiếc khiến bên trong cô cảm thấy đau rất khôn xiết. Nhưng khoái cảm lại là việc không thể tránh khỏi, cửa miệng nhỏ bé của cô cứ thế lại xen kẽ vào từng tiếng rên dâm mị.

Cả căn phòng lúc này lấp đầy mùi dục vọng, hai thân thể trần như nhộng đang dính chặt lấy nhau. Âm thanh hoan ái vang ra cả bên ngoài khiến hai nha hoàn phải xấu hổ thay, tai mặt nóng bừng không dám nhìn nhau.

-Cái miệng nhỏ của nàng thật là biết hưởng thụ, Bồn vương chỉ cho nó ngậm lấy một mảnh ngọc bội thế kia mà cũng đủ khiến nó ái lạc đến cùng cực?

Từ Lạc vừa nói vừa ra sức mà cắm mạnh vào hoa huyết đỏ ừng của Mịch Chi.

Cô đau xót cả bụng nhỏ, toàn thân tê dại, lại cảm thấy tức tối vô cùng. Hai hàng nước mắt lại chảy dài trên má phẫn.

Hần đưa tay lau đi chúng, giọng điệu có phần dịu lại.

-Có phải Bồn vương quá thô bạo?

Mẹ kiếp nhà hần, còn phải hỏi một câu hết sức dư thừa, chắc hần không hề biết là hần thô lỗ, mạnh bạo đến cỡ nào chứ?

Mịch Chi liếc hần, đôi mắt đỏ hoe đầy sự căm phẫn.

-Người là thứ Vương gia bệnh hoạn, bạo dâm.

Từ Lạc khẽ cau mày tưng, hần đưa tay vuốt ve khuôn mặt của cô.

-Đáng lý Bồn vương sẽ nhẹ nhàng với nàng một chút, cũng muốn kết thúc sớm cho nàng. Nhưng xem ra, nàng vẫn còn sức để mắng Bồn vương, há chẳng phải không cần thiết sao.

Dứt lời Từ Lạc lập tức ngồi dậy, cánh tay rắn chắc của hần nhanh chóng ghi lấy cơ thể Mịch Chi mà lật lại.

Hần chen hai chân vào kim lấy hai chân cô, giữ chúng đang rộng ra. Hai tay mạnh mẽ vòng qua ôm lấy hông cô mà kéo lên, khiến cặp mông đầy đặn của cô càng vương cao hơn.

-Người....người muốn....á.....

Mịch Chi hoảng loạn chưa kịp hiểu thì đã bị hần cắm sâu cự long to lớn vào từ phía sau.

Hai tay hần bấu chặt lấy hông cô, ra sức thúc vào thật mạnh. Đến độ mông da nơi mông cô va chạm với hạ bộ của hần bị đỏ ửng hết lên.

Cái tư thế này càng tạo ra âm thanh da thịt va vào nhau càng lớn. Nghe lại càng thêm kích thích.

-Khốn kiếp...dừng...á...dừng lại...um...

Mịch Chi bị hần cắm đến mỏi nhừ, hai tay hai chân cô không thể chịu được nữa mà khụy xuống.

Phút chốc Từ Lạc lại nhanh chóng vòng tay xuống bụng cô mà kéo lên, hần lấy chân bông dày cộm cuộn lại rồi đặt dưới đầu cô, để hai tay cô gác lên đó hông giúp cô đỡ mỏi.

Hạ bộ cô được hần chịu lực, lại càng vương cao hơn nữa. Long trụ kia vẫn mặc nhiên rút ra cắm vào mỗi lúc càng mạnh.

Từ Lạc mãi mê ngắm nhìn thân ngọc tuyệt vời dưới mắt mình, thật là tư thế này càng khiến hần thêm dâng trào dục vọng.

Cặp mông to tròn, đầy đặn, lại còn cả tấm lưng cong nuột nà, vòng eo lại nhỏ nhắn, bờ vai thon gọn, cùng làn da trắng mịn như ngọc khiến hần không cảm được mà chột đưa tay vỗ nhẹ vào mông cô một cái "Chát" nghe rất giòn tai.

Mịch Chi sùng sốt, tên Vương gia này lại biến thái gì nữa đây. Hần cứ lần lượt vỗ vào cặp mông của cô khiến chúng in lại năm dấu tay trên ấy.

Mịch Chi toàn thân ê ẩm, huyết nhỏ lại đang bị cắm sâu tận ngọc ngách, nay lại chịu thêm tác động kích thích kia khiến cả nhục thân cô càng thêm nóng hừng hực, cảm giác khoái cảm càng lúc càng tăng.

Miệng không thể ngừng rên rỉ, dù đã cố mím chặt hai môi nhưng âm thanh gọi tình kia vẫn để hần nghe thấy.

Từ Lạc nhìn cô, thoáng thấy hai cánh môi cô cố gắng mím chặt, hần khẽ cười rồi đưa một ngón tay cho vào miệng cô. Như một phần tách miệng cô ra, một phần hần lại thấy thích như vậy.

Ngón tay hần thoáng chốc lại chột ra chột vào nhẹ nhàng nơi miệng của Mịch Chi. Khiến cô cau có, khó chịu tột cùng. Cô không ngậm miệng được, lại bị hần chặn họng như thế, lại không thể ngừng rên la khiến nước bọt của cô hoen cả ra tay hần.

Phút chốc bàn tay kia của hần lại trượt lên xoa nắn cặp đào to lớn, đang bị đung đưa dữ dội theo từng cú đâm của hần.

Hang thịt chật hẹp, ướt át không ngừng ướt lấy cự long to lớn của hần, khiến hần đôi lúc chịu không nổi mà muốn xuất ra ngay lập tức.

Tốc độ ra vào mỗi lúc một mạnh, dịch thủy chảy ra như suối thoáng chốc đã men theo đùi Mịch Chi mà chảy dài xuống giường.

Hần đưa tay sờ lấy chất dịch đặc ấy, lòng không khỏi thích thú.

Quả nhiên là nữ nhân tuyệt hảo, nước nôi cũng rất nhiều.

Hần chột đưa ngón tay lên liếm nhẹ, rồi bấu chặt lấy hông Mịch Chi, dùng sức rút ra cắm vào cực mạnh.

Từng tiếng da thịt va vào nhau cộng với âm thanh "chộp chộp" khi long trụ cứ ra vào lỗ huyết đầy nước tạo thành thứ thanh âm âm thầm không thể tả.

Mịch Chi tê dại hoàn toàn, hai chân mỏi nhừ, cả thân hồn như bị tên Từ Lạc hút cạn kiệt.

Rồi trong một lúc, cả cô và hần cùng nhau thở mạnh một cái, Mịch Chi lại cảm nhận một dịch ấm nóng được bơm đầy vào bụng nhỏ, còn hần, cái hang thịt này của cô đang co thắt kinh hồn, thắt chặt lấy long trụ khiến hần phải khẽ cai mày, thở hồng hộc.

Dịch thủy với tinh binh pha trộn nhau thành một hỗn hợp sền sệt chảy đầy cả giường, Mịch Chi hai chân run rẩy, cô khụy xuống lập tức lại bị vòng tay Từ Lạc đỡ lấy, kéo cô ngồi dậy.

-Buông..ra...

Mịch Chi ánh mắt đờ đẫn, giọng nói thều thào cố đẩy lấy khuôn ngực đang thấm đượm mồ hôi của Từ Lạc.

Hắn nhìn cô, miệng cười đầy thoả chí, mãn nguyện.

Bàn tay vén đi những sợi tóc rối nhẹ vương trên khuôn trang thơ mộng của cô.

-Hôm nay để Bồn vương tắm rửa cho nàng.

Bất thành linh Từ Lạc đứng dậy bế lấy cô trong tay, mặc cho cô kháng cự hắn vẫn ôm lấy cô mà đi vào sau bức phong phía trước, hắn đặt cô vào trong bồn nước, rồi cũng chậm rãi mà bước vào.

-Hai người vào dọn dẹp đi.

Từ Lạc đồng dạng cất tiếng, khiến Mịch Chi đang mơ hồ cũng phải sực tỉnh được đôi chút. Cô nép mình vào một chỗ trong bồn nước.

-Người...người điên sao? Để người khác vào dọn chẳng phải sẽ thấy.....

Nói đến đây Mịch Chi khuôn mặt đỏ bừng, không thể tiếp lời.

Từ Lạc bất chợt di chuyển, hắn lướt gần đến cô, vẻ mặt lại đầy tà niệm.

-Nàng sợ họ sẽ thấy dấu vết của nàng và Bồn vương để lại sao?

Mịch Chi nổi cáu, cô lập tức muốn đứng dậy đi ra khỏi đó liền bị hắn níu tay giật mạnh.

Chỉ nghe một tiếng sóng nước đập mạnh, Mịch Chi ngồi gọn trong vòng tay hắn dưới làn nước phủ đầy hơi nước.

-Buông...buông ra đi...

Mịch Chi cố gồng giọng, cô không muốn Tiểu Hồng và nha hoàn bên ngoài nghe thấy.

Từ Lạc vẫn rất thích thú khi thấy dáng vẻ chống cự này của cô, hắn càng siết chặt cô hơn, giọng thì thầm bên tai cô.

-Nàng nghĩ lúc này nàng rên to như vậy, họ sẽ không nghe thấy chắc?

Mịch Chi thoáng ngượng chín cả mặt mũi, giờ mới nhớ lại đúng là cô kêu rên có phần to tiếng. Chắc chắn đã để họ nghe thấy cả rồi.

Bất chợt bàn tay hắn mò mẫm xuống khe ngực quyến rũ của cô, ngón tay miết nhẹ như đang chà lấy thân thể cô khiến cô rùng mình.

-Người làm gì...dừng lại...

Mịch Chi vùng vẫy, liền bị hắn kìm chặt hơn. Bàn tay vẫn thoả sức trượt trên làn da ngọc của cô.

-Nàng thật diễm phúc khi được Bồn vương tắm cho đấy biết không? Bởi thế nàng tốt nhất nên ngoan ngoãn mà tận hưởng đi.

Vừa nói hắn vừa liếm nhẹ sau gáy Mịch Chi khiến cả người cô nổi đầy gai ốc, tuyệt nhiên lúc này mọi cử chỉ của hắn nhẹ nhàng, ôn tồn vô cùng.

Bên ngoài có tiếng cửa mở, Tiểu Hồng và nha hoàn khác tên Tiểu Mai bước vào, họ dọn lấy chăn bông cùng ga trải giường liền không khó để trông thấy dấu vết hoan ái của chủ tử để lại. Cộng thêm những mảnh y phục bị xé rách rơi bời của Mịch Chi vương tứ tung trong phòng.

Thoáng chốc cả hai cô gái đều tỏ ra ngượng ngùng, nhưng rồi phải nhanh chóng đi ra khi bên trong phòng vẫn còn hai con người đang quấn lấy nhau sau bức phong mỏng.

Đêm đó Từ Lạc tắm cho cô xong, hắn lại chu đáo mặc lấy y phục cho cô, trông hắn lúc đó thật khác lúc hoan ái đầy cuồng bạo.

Mịch Chi phút chốc ngẩn người, nhưng rồi lại trấn tĩnh. Cái tên Vương gia hoạn dân này đã hành hạ cô ra sao chứ? Đừng để vẻ ngoài này của hắn đánh lừa.

Dẫu vậy cô vẫn phải cam chịu mà đến đêm lại chung giường với hắn.

Hắn luôn ôm chặt lấy cô từ đầu đến cuối như sợ lòng tay là cô sẽ chạy mất.

Mịch Chi quay sang lườm hắn một cái thật sắc, giọng điệu đầy hăm dọa

-Nếu Người mà giờ trò....tôi sẽ cắt đứt của người ngay...

Vừa nói cô vừa đưa hai ngón tay lên tạo hình cây kéo, Từ Lạc lại khá kinh ngạc, có nữ nhân nào dám nói chuyện hành xử với hắn như thế bao giờ. Hơn nữa, Ôn tiểu thư này vốn dĩ hắn đã biết từ lâu, nàng ấy luôn là một tiểu thư đoan chính thực nữ. Không hề hành sự lỗ mãng, khác người như Mịch Chi.

Song tính cách của Ôn tiểu thư vẫn không khác gì mấy nữ nhân bình thường. Khiến hắn không hề thấy hứng thú.

Bây giờ đột nhiên Mịch Chi bay vào thân phận người ta, thay đổi cả con người, tính cách của người ta. Không khó để nhận ra rằng có điều không ổn.

Từ Lạc vốn nhận thấy sự bất thường, nhưng sự hứng thú của hắn đối với Mịch Chi còn nhiều hơn thế. Bởi thế hắn để yên cho cô như vậy, lại càng không muốn hỏi nhiều, bởi vì cho dù thế nào đi nữa thì cô ấy cũng đã được gả cho hắn, đã là thê tử của hắn, và cũng đã bị hắn ăn sạch rồi còn gì.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Sự Nghi Hoặc

Mịch Chi mở nhẹ hàng mi, người bên cạnh cô không ai khác vẫn là Từ Lạc, hắn nằm đó nhìn cô, miệng lại nhoen cười khiến cô giật mình

-Dậy rồi sao? Hửm

Từ Lạc đưa tay vén nhẹ lọn tóc rối trên mặt cô, cử điệu ôn nhu vô cùng. Mịch Chi như bị hút vào cái khuôn mặt tuyệt mỹ trước mắt mình, cả giọng nói của hắn cũng trầm ấm nghe rất lọt tai.

Mịch Chi ngồi bật dậy, nhìn lại y phục vẫn còn nguyên không bị xô xệch, cô thờ phào một cái. Cứ nghĩ đêm qua hắn sẽ lại giờ trò trong lúc cô ngủ.

Từ Lạc ngồi dậy, mắt vẫn nhìn lấy cô, hắn đưa tay nâng khuôn cằm cô lên, ánh mắt sắc lạnh vốn có.

-Nàng nghĩ Bôn vương lại làm gì nàng sao hả?

Mịch Chi hást mặt ra nơi khác, rồi cô nhanh chóng trèo xuống giường.

Hai chân cô mới nhừ vừa chạm đất lại run run muốn không vững.

Tên Vương gia khốn kiếp, cứ mỗi lần sau cuộc ái lạc của hắn đều làm cả thân người cô trở nên mệt mỏi, không còn chút sức lực.

Từ Lạc vẫn thong thả ngồi đấy, ánh mắt lại là lướt trên thân ngọc của cô sau lớp y phục.

-Chốc nữa thôi Phụ thân, Phụ mẫu nàng sẽ đến. Nàng nên chuẩn bị cho chu đáo vào.

Nói rồi hắn đứng dậy, trước khi đi khỏi cửa hắn đi lướt qua cô, bàn tay hư hỏng lại thuận tiện đưa ra sờ nhẹ lấy cặp mông đầy đặn của cô một cái khiến cô giật thót cả người, hai má đỏ bừng.

-Người... đồ hạ tiện...

Mịch Chi quay phắt người lại, một tay che lên cái mông vừa mới bị sàm sờ, một tay chỉ vào mặt Từ Lạc.

Hắn không nói gì, chỉ nhếch miệng cười đầy khiêu khích rồi đi ra khỏi cửa.

Mịch Chi vừa tức vừa âm ức, tự dưng lại bị một nam nhân lạ hoắc hành hạ, ăn hiếp thế này. Bỗng dưng cô nhớ đến lời Từ Lạc vừa nói, Phụ thân Phụ mẫu, vậy nghĩa là cha mẹ ruột của Ôn Mẫn Xuyên sẽ đến.

Cô là Mịch Chi chứ nào phải Ôn Mẫn Xuyên gì đó. Cô đến mặt họ còn không biết, giờ dưng một cái họ lại đến khiến cô đầu óc rối tung lên.

Tiểu Hồng bên ngoài đi vào, trên tay bê lấy chậu nước ấm

-Nương Nương! Người rửa mặt đi.

Mịch Chi quay lại, cô nắm lấy tay Tiểu Hồng lôi đến ngồi lên giường khiến cô áy hoàng hốt.

-Nương Nương! Không được đầu gối để Vương gia thấy sẽ trách tội nô tì.

Mịch Chi bực dọc, cô ghì lấy vai Tiểu Hồng.

-Vương gia gì chứ, há gì phải sợ hân. Có tôi ở đây mà hân không làm gì được cô đâu. Tôi có chút chuyện muốn hỏi cô.

Mịch Chi ngồi xuống, giọng điệu thì thầm

-Tôi nghe Vương gia nói hôm nay cha mẹ của Uông Mẫn...à cha mẹ của tôi sẽ đến đúng không hả?

-Bẩm Nương Nương! Uông lão gia và Uông phu nhân đang trên đường đi, có lẽ cũng sắp đến nơi rồi.

Mịch Chi thoáng lo lắng, cô nào biết họ là ai đâu chứ. Giờ thì trông chờ vào tài diễn xuất của cô với may mắn thôi. Chẳng ai muốn mình bị người khác xem là kẻ diễn cả.

Tiểu Hồng sau khi hầu hạ Mịch Chi xong thì liền lui ra ngoài. Mịch Chi đi tới đi lui trong bốn bức tường này sắp chết vì chán rồi.

Cô đi đến khẽ mở cửa, không thấy ai cô liền đi ra khỏi phòng.

Quả là cái thời này nhà cửa xây to thật, để đi hết cái biệt phủ này chắc Mịch Chi cô đây rụng rời cả tay chân mất. Cộng thêm thân xác mỏng manh này bị tên Từ Lạc cho ăn hành liên tục, càng khiến thể lực cô trở nên tệ hơn. Cô ngồi xuống thở hổn hển.

Mặt trời bắt đầu lên cao hơn, nắng trở nên nóng bức dần. Mịch Chi mệt mỏi, người lấm tấm mồ hôi bèn ngồi nghỉ một chút. Nơi này xung quanh được bao phủ bởi rất nhiều hoa với vô vàn màu sắc, hình thù khác nhau. Ở giữa còn có một hồ nước rất to, nước lại trong vắt, mặt hồ tĩnh lặng không gợn chút động.

Mịch Chi ngồi đó thong thả ngắm hoa, nhìn trời trông mây cảm giác thật thích. Bỗng nhiên cô nghĩ đến gia đình mình, cô nghĩ đến cha, nghĩ đến mẹ. Cô nhớ họ khôn xiết, từ ngày cô bay về cái thời này không biết họ ra sao rồi? Cô ở thế giới đó đã chết, hay là lại nằm hôn mê một chỗ?

Vô vàn câu hỏi đặt ra trong đầu cô, phút chốc khoé mắt cô cay cay, mũi nhỏ bắt đầu sụt sịt đỏ ửng.

Cô đưa tay lau đi thứ đang đọng trên khoé mắt cô, rồi hít một hơi thật sâu, miệng cố gắng mỉm cười đầy gượng gạo.

Đang yên đang lành đột nhiên có một đứa bé độ chừng bốn hay năm tuổi. Nó đang chạy nhảy nô đùa cạnh bên bờ hồ trước mặt Mịch Chi. Mọi chuyện sẽ không có gì xảy ra nếu như thằng bé không may trượt chân mà lọt tòm xuống đó.

Hai nha hoàn gần đó đi tới trông thấy liền quýnh quáng hô lấy hô để "Người đâu! Người đâu! Có người bị rơi xuống nước".

Trông lúc họ đang bối rối, hoảng sợ không biết làm gì thì chỉ kịp thấy một cái bóng người chạy ngang thật nhanh, rồi lại nghe một tiếng nước động mạnh, mặt hồ dậy sóng dữ dội.

Mịch Chi không do dự đã lao tới nhảy thẳng xuống hồ để cứu thằng bé, mọi người từ trong phủ đều tất tả chạy đến, Từ Lạc vừa trông thấy người bên dưới là ai hân không khỏi sửng sốt, định nhảy xuống để cứu Mịch Chi lên cùng nhưng lại nhận ra cô ấy bơi như cá, khiến cả hân cũng muốn há hốc mồm.

Hai mắt hắt nhú lại, lòng lại dấy lên sự nghi vấn tốt cùng. Từ phía trong, lại thêm một đám người hối hả chạy đến, hai người đàn ông và đàn bà trung niên vẻ mặt lo sợ, giọng run run.

-Xuyên Nhi, con sao rồi? Xuyên Nhi? Xuyên....

Hai người đó là Uông lão gia và Uông phu nhân, họ vừa đến trước cổng phủ đã nghe thấy người hô hoảng nhau lập tức họ chạy ngay vào đây.

Uông phu nhân vừa trông thấy Mịch Chi đang bên dưới hồ liền hoảng sợ hơn, mặt mũi trắng bệch.

-Cứu..cứu lấy Xuyên Nhi, con bé không biết bơi...nó không...

Câu hét của Uông phu nhân liền bị khựng lại khi trông thấy con gái của họ không những biết bơi, mà còn bơi "chuyên nghiệp" đến vậy.

Mịch Chi đưa cậu bé lên trước, rồi bắt đầu trèo lên sau, cả một đám nha hoàn lập tức vây lấy cô, ai nấy khí sắc đều tệ vô cùng.

-Đội on Nương Nương! Nô tài đội on người. Một người phụ nữ bỗng nhiên đi đến quỳ thụp xuống chân Mịch Chi mà không ngừng dập đầu khiến cô lúng túng.

-Đứng...đứng lên đi...

Cô đỡ lấy người phụ nữ đó, rồi ân cần hỏi.

-Thằng bé là con của cô sao?

Người phụ nữ đó gật gật, hai mắt tuôn dòng lệ nóng. Mịch Chi nhovn miệng nở nụ cười, rồi tay đưa lên vỗ nhẹ vào lưng người phụ nữ trước mặt.

-Trông thằng bé cẩn thận vào. Không cần cảm ơn tôi, chuyện cần làm thôi.

Câu nói và hành động này của Mịch Chi khiến tất cả những người có mặt hiện giờ phải tròn tròn hai mắt, người thì còn há hốc cả mồm.

Đường đường là một vị Nương Nương, lại có hành động thế kia không kỳ quái sao được chứ.

Bỗng dưng lúc này Từ Lạc bước đến cắt giọng khiến cô thoáng giật mình.

-Người mau đi gọi đại phu đến xem Đồng Đồng thế nào. Mau lên.

Mịch Chi có chút bất ngờ, Từ Lạc cũng biết quan tâm đến gia nhân sao chứ? Hơn nữa về mặt, cử điệu lại cũng rất ôn tồn. Trông thật khác, chẳng giống với con người cô thấy tí nào.

Mịch Chi còn đang đứng đó ngẩn ngơ thì Ông lão gia và Ông phu nhân lao đến, người vuốt tóc, người xoay xoay thân người cô như chong chóng.

-Con sao rồi? Con sao rồi hả?

Nhìn dáng vẻ, cách ăn mặc, và hành động của họ lúc này Mịch Chi đoán chắc rằng đây chính là cha mẹ của Ông Mẫn Xuyên. Thế là cô nhanh chóng phải nhập vai mà diễn.

Cô đưa đôi mắt đen láy long lanh của cô nhìn họ, giọng điệu cố gắng ra chiều đang hoảng sợ.

-Cha! Mẹ! Xuyên Nhi sợ lắm... hức hức.

Cô ôm chặt lấy họ, khiến họ cũng khá sững sốt. Bởi vì Ông Mẫn Xuyên từ ngày hay tin nàng được chiếu chỉ ban hôn cho Từ Lạc, nàng đâm ra u uất tột cùng, suốt cả khoảng thời gian dài nàng không hề mở miệng nói chuyện với ai, hơn nữa nàng cho rằng chính cha mẹ nàng là người đã bức nàng phải lấy tên Vương gia kia nên nàng luôn oán trách họ.

Bây giờ Mịch Chi lại làm ra cái hành động thái quá này, bảo sao họ không bất ngờ cơ chứ.

Từ Lạc đứng đó luôn luôn quan sát Mịch Chi, chợt hần nhếch miệng một cái rồi đi đến phía họ.

-Vương Phi, Thái y đến rồi nàng mau vào trong, tránh ngoài này kéo lại cảm lạnh.

Ông Lão gia và Ông Phu nhân lại được thêm một phen kinh ngạc khác. Ngay từ đầu họ đã biết Vương gia này không hề có cảm tình gì với con gái nhà họ, lại vô cùng nổi danh với sự trắng hoa, ăn chơi. Còn có người nói rằng hẳn chẳng biết quan tâm đến nữ nhân nào trên đời này.

Vậy mà bây giờ, trước mặt họ là một Vương gia quan tâm chu đáo cho Xuyên nhi nhà họ. Bất giác hai thân già kia đều bị làm cho chóng cả mặt, thật chẳng hiểu nổi chuyện quái gì đang diễn ra.

-Bẩm Vương gia, Nương Nương mạch tượng vẫn ổn. Người đừng quá lo lắng. Hạ quan sẽ kê một số vị thuốc cho Nương Nương dùng để bổ sung khí huyết, lưu thông kinh mạch.

-Được rồi! Lui đi.

Từ Lạc chậm chậm đi đến bên giường, Mịch Chi nằm đó hai tay dưới chăn không ngừng đan xen vào nhau. Cô thật sự không biết phải làm gì tiếp theo, Ông lão gia và Ông phu nhân chắc chắn sẽ sinh nghi mất.

-Nàng tịnh dưỡng cho tốt, Bôn vương phải đi. Có Nhạc phụ và Nhạc mẫu ở đây với nàng Bôn vương cũng yên tâm.

Từ Lạc vừa nói vừa đưa tay nhẹ đặt lên tay Mịch Chi, dù cách một lớp chăn bông dày cộm nhưng hẳn vẫn dễ dàng nhận ra được cô đang run.

Giây này? Cừ chi và giọng điệu quan tâm một cách ân cần như vậy là sao? Hẳn đang muốn diễn kịch cho Ông lão gia và Ông phu nhân xem, để họ nghĩ rằng hẳn là một phu quân rất thương yêu thế tử sao chứ?

Ánh mắt hẳn nhìn cô một cái thật nhanh rồi hẳn xoay lưng đi mất.

Ngay lập tức Ông lão gia và Ông phu nhân bước đến bên cạnh cô, Ông phu nhân ngồi xuống bên giường, tay không ngừng vuốt nhẹ vào mái tóc vẫn còn ẩm của cô.

-Xuyên Nhi, con từ nhỏ đã sợ nước, lại không biết bơi. Sao con lại liều lĩnh như vậy hả? Lỡ có bề gì con muốn cha mẹ sống ra sao đây?

Ông phu nhân hai mắt đã ngấn lệ đỏ hoe, tay bà vẫn còn rung lên từng hồi. Còn Ông lão gia, ông vẫn không nói gì chỉ im lặng đứng đó nhìn cô, ánh mắt xót xa vô cùng.

-Xuyên Nhi....không sao. Cha mẹ đừng lo lắng quá.

Ông lão gia quay lưng nhìn lấy Tiểu Hồng, về mặt có vẻ nghiêm trọng.

-Người ra đây với ta một chút.

-Tiểu Hồng, người nói cho ta biết rốt cuộc Tiểu thư làm sao? Khi không nó lại trở nên kỳ lạ thế kia?

Tiểu Hồng hai tay run run nắm chặt vào nhau, mắt không dám nhìn thẳng vào Ông lão gia.

-Bẩm lão gia, tiểu thư từ ngày trở về từ Vạn Xuân Hoa đã thành ra như vậy. Nó thì cũng không rõ vì sao, chỉ biết tiểu thư ngay cả tên của mình cũng...cũng không nhớ.

Ông lão gia nghe đến đây sắc mặt liền biến đổi, hai mắt ông đăm chiêu.

-Người...người nói cái gì... cả tên của mình mà cũng không nhớ....thật hoang đường.

Ông giận dữ lớn tiếng khiến Tiểu Hồng càng thêm co rúm cả người.

-Lão..lão gia. Tiểu Hồng không nói gạt Người. Quả thật tiểu thư rất lạ.

Bỗng nhiên Ông lão gia nhớ đến sự việc lúc này, Ông Mẫn Xuyên bẩm sinh thân thể xanh xao, yếu ớt. Lại vô cùng sợ nước và không hề biết bơi.

Vậy mà hôm nay chính mắt ông lại trông thấy con gái mình bơi như cá, đáng vẻ lại còn rất khác lạ, không hề giống với đứa con gái đoan trang, thục nữ ngày nào của ông.

Ông lão gia đưa mắt nhìn vào gian phòng Mịch Chi đang nằm lén trong, cửa miệng thở hắt một cái, lòng dạ càng lúc càng rối ren.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hủy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Dừng Hay Không Là Ở Bồn Vương

Trời đã điểm xế chiều, cuối cùng Mịch Chi cũng thoát được Phụ thân, Phụ mẫu bắt đắc dĩ kia. Họ lên xe ngựa trở về Ông gia trang, trước khi đi Ông phu nhân hai mắt rưng rưng còn cô ôm lấy cô không muốn rời xa. Khiến Mịch Chi không khỏi cảm thấy mùi lòng khi nhớ đến cha mẹ mình. Hai mắt cô cũng tự dưng đỏ hoe, Sóng mũi cay cay.

Sau khi tiễn họ đi khỏi, Mịch Chi rạo bước chậm rãi bỗng dừng lại gặp bé trai lúc sáng cô đã cứu lên dưới hồ nước.

Thằng bé chạy đến níu lấy y phục của cô, hai mắt tròn xoe, má bụ bẫm như hai cái bánh bao nhỏ trông đáng yêu chết đi được.

-Tỷ tỷ.

Tiểu Hồng bên cạnh liền hơi lo lắng, lập tức muốn đỡ lấy tay cậu bé ra.

-Đồng Đồng, không được vô lễ.

Bất chợt Mịch Chi đưa tay ngăn Tiểu Hồng lại, cô ngồi xuống trước mặt cậu bé, một tay đưa lên véo nhẹ vào bầu má hồng hào của nó một cái.

-Em tên Đồng Đồng sao?

Cậu bé cười híp mắt gật đầu, rồi đưa tay vào túi áo lấy ra một con ngựa nhỏ được khắc bằng gỗ đặt vào tay Mịch Chi.

-Đồng Đồng muốn tặng Tỷ Tỷ cái này.

Mịch Chi thoáng kinh ngạc, cô cầm con ngựa gỗ đó lên nhìn tới nhìn lui, bỗng dưng Tiểu Hồng bên cạnh thốt lên.

-Đồng Đồng, không phải đây là món đồ em thích nhất sao hả?

Mịch Chi ngẩng mặt nhìn lấy Tiểu Hồng, rồi lại quay sang Đồng Đồng.

-Nếu là thứ mình yêu thích nhất sao em lại tặng người khác? Chị không nhận đâu Đồng Đồng. Cảm ơn em!

Cậu bé khẽ nghiêng đầu, rồi ra vẻ kiên quyết.

-Con ngựa gỗ này là của phụ thân Đồng Đồng làm cho Đồng Đồng, đúng là Đồng Đồng rất thích nó nhưng giờ Đồng Đồng thích Tỷ Tỷ hơn.

Mịch Chi nghe đến đây không nhịn được mà phải bật cười vid đáng vẻ đáng yêu kia của cậu bé. Cô cầm con ngựa gỗ ve vẩy qua lại trước mặt Đồng

Đồng

-Như vậy càng không được nha. Nếu để phụ thân em biết được chắc chắn ông ấy sẽ giận rồi mắng em đấy Đồng Đồng.

-Phụ thân của Đồng Đồng sẽ không giận không mắng Đồng Đồng được đâu.

Câu nói đó của Đồng Đồng thoáng khiến Mịch Chi tò mò, cô đưa tay xoa xoa cái đầu tròn nhẵn không có cọng tóc của nó.

-Vậy ra ông ấy không có ở đây sao?

-Phụ thân của Đồng Đồng đi xa rồi. Sẽ không về với Đồng Đồng nữa.

Nụ cười và cái xoa đầu của Mịch Chi lập tức khựng lại. Nghe cậu bé nói vậy nghĩa là phụ thân nó....

Mịch Chi vẫn còn hoài nghi, cô đứng dậy quay sang hỏi lấy Tiểu Hồng.

-Đồng Đồng nói vậy nghĩa là....

-Phụ thân của nó là quân lính của triều đình, hai năm trước vì ra trận không may đã....

Tiểu Hồng cúi mặt, vẻ mặt xót xa. Mịch Chi hơi sững người một chút, cô nhìn lại cậu bé đang đứng trước mặt mình, tự dưng không hiểu vì sao cô thấy cảm thương nó vô cùng.

Cô ngồi xuống, hai tay nắm lấy con ngựa gỗ đặt lại vào bàn tay nhỏ xíu của Đồng Đồng, hai mắt cô không cảm được mà cũng ngẩn lẹ.

-Đồng Đồng ngoan! Em nhất định phải giữ con ngựa này cho kỹ vào. Nếu em thích chị....nếu em thích Tỷ như vậy thì em có thể thoải mái đến gặp Tỷ mà.

Cậu bé tay cầm lấy ngựa gỗ, hai mắt híp lại, nụ cười hồn nhiên của nó càng khiến Mịch Chi thêm chua xót.

Bỗng dưng có tiếng gọi từ bên kia vọng qua khiến họ đều giật mình.

Một người phụ nữ chạy đến, Mịch Chi nhận ra đó là mẹ của Đồng Đồng.

Vừa trông thấy cô, người phụ nữ đó liền gặp người hành lễ.

-Nương Nương!

Mịch Chi khẽ cười, cô gật nhẹ đầu một cái rồi quay sang xoa đầu Đồng Đồng.

-Đồng Đồng ngoan! Theo mẫu thân về ngủ sớm đi. Mai tỷ tỷ sẽ qua chơi với em.

Người phụ nữ kia trông thấy cảnh tượng trước mắt liền không khỏi kinh ngạc lẫn hoảng sợ, bà chạy đến giữ lấy Đồng Đồng rồi cúi người liên tục.

-Nương Nương! Người đừng trách tội nó, nó còn nhỏ không biết quy lễ.

-Không sao! Đồng Đồng dễ thương như vậy tôi rất thích nó là khác!

Mịch Chi đưa tay vẫy vẫy về phía Đồng Đồng, thằng bé cũng đưa tay vẫy lại, miệng cười tận mang tai.

-Cô đưa nó về nghỉ đi.

Mịch Chi nói với người phụ nữ đó, rồi lập tức quay lưng đi khỏi.

Người phụ nữ đó như vẫn không tin vào mắt vào tai mình, vị Nương Nương này không ngờ lại tốt tánh như thế. Thật khiến người khác kinh ngạc lẫn cảm mến.

Mịch Chi quay trở về phòng, trong lòng lúc này nặng nề vô cùng. Phần vì cô nhớ cha mẹ mình, phần lại vì thương cho số phận của Đồng Đồng.

Cô nằm lên giường, suy nghĩ đủ thứ rồi một hồi thờ dài. Tiểu Hồng đắp lấy chăn cho cô rồi cũng lui ra.

Mịch Chi mơ mơ màng màng bỗng nhiên lại thấy bên cạnh ấm nóng lạ thường, cô xoay người lại lập tức muốn hét lên nhưng lại bị bàn tay chặn ngang.

Từ Lạc nằm cạnh cô lúc nào? Hân hồi phủ lúc nào? Sao toàn lúc canh đêm hôm thế này mà xuất hiện thành linh như vậy. Sớm muộn có ngày Mịch Chi cô đây cũng bị hân dọa cho chết khiếp.

Hân nằm đó nhìn cô, miệng nhoen cười. Mịch Chi gỡ lấy tay hân ra khỏi miệng mình, giọng điệu lấp lỏp.

-Người...người vào từ khi nào?

Từ Lạc nhú nhẹ đuôi mắt sắc lạnh nhìn cô, ngón tay lại ve vãn bờ vai thon thả của cô.

-Phủ của Bồn vương, phòng của Bồn vương. Bồn vương muốn về khi nào, muốn vào khi nào mà chẳng được.

Mịch Chi cố gắng né tránh, liền ngồi dậy muốn đi khỏi giường lập tức bị Từ Lạc đưa tay níu lấy, kéo mạnh một cái. Cả người cô nằm gọn trong lòng hắn.

Cánh tay rắn chắc của hắn ra sức siết chặt lấy cô, một tay bắt đầu đưa lên mà cời lấy thắt lưng của cô.

Mịch Chi vùng vẫy, miệng khẽ cau có

-Dừng...dừng lại...

Từ Lạc vẫn như không nghe thấy, bàn tay hắn vẫn tự do hành sự trên người cô.

Thoáng chốc từng lớp y phục trên người cô đều bị hắn rũ bỏ, chỉ còn duy nhất một chiếc yếm đỏ.

Mịch Chi hai má lại đỏ bừng, cô không hề đủ sức để ngăn cản tên Vương gia này. Hắn mặc kệ lời nói của cô, bỏ ngoài sự chống cự của cô mà vẫn vô tư hành động.

-Sao lúc nào nàng cũng cố tỏ vẻ kháng cự với Bồn vương? Nhưng khi lâm trận nàng lại rên rĩ dâm mị khôn cùng. Nàng đừng bướng nữa Vương phi.

Từ Lạc khốn kiếp nói những lời này với cô khiến mặt mũi cô xấu hổ không biết đem giấu đi đâu.

Gì chứ. Hắn rõ ràng lần nào cũng là bắt ép cô, hắn không hề cho cô lựa chọn muốn hay không muốn. Dù cô có van xin hắn ra sao, chống cự thế nào thì hắn vẫn quyết tâm làm vậy với cô.

Bị cấm đến tệ đại thế kia, rên rĩ vốn chỉ là phản ứng tự nhiên của cơ thể. Đâu thể xem đó là sự ham muốn dục vọng của cô được.

Mịch Chi cảm thấy áy náy vô cùng, hai mắt cô đỏ hoe, mũi nhỏ bắt đầu sụt sịt từng hồi.

Từ Lạc đang muốn đưa tay rút lấy sợi dây cột áo yếm trên cổ cô liền khựng lại.

Hắn đưa mắt nhìn cô, vẻ mặt đầy dò xét. Giọng điệu hắn vẫn thâm trầm như vậy.

-Đừng khóc!

Bỗng dưng Từ Lạc đưa tay lau nhẹ đi giọt lệ lảng động trên khoé mắt cô, cử chỉ ôn nhu này là sao chứ. Bất giác khiến cô ngây ngốc cả người, tim nhỏ lại khua trống liên hồi trong lồng ngực. Hai gò má đào lại đỏ hây, nhìn sắc diện này của cô thật chỉ muốn cắn cho một cái.

Hành động kia của Từ Lạc phút chốc khiến đầu óc Mịch Chi mụ mị đi, cô còn không biết phải nói gì thì hắn khẽ nhếch miệng cười, giọng điệu lại đầy trêu ghẹo.

-Vương phi của Bồn vương đang thẹn sao hả?

Mịch Chi như tỉnh táo trở lại, đúng là cái tên Vương gia dâm tiện này làm sao có thể mà ôn tồn, nghiêm túc được cơ chứ.

Cô giận dữ liền vùng vẫy, muốn hét lên chửi vào mặt hắn liền bị hắn hai tay ghì chặt, đôi môi lại bị hắn tham lam chiếm trọn.

Nước bọt trong miệng cô lại bị hắn nuốt trọn, lưỡi non ngây dại tiếp tục bị hắn quấn chặt trong khoang miệng.

Nụ hôn cuồng nhiệt đó nhanh chóng làm cả người cô rạo rực, cả khuôn mặt đỏ ửng, hơi thở trở nên gấp gáp.

Cô cố gắng gượng lấy hai tay nhưng không thể dù chỉ là một chút. Từ Lạc là nam nhân, lại là một nam nhân rất lực lưỡng, hơn nữa còn là người luyện võ thì làm sao một cô gái như cô có thể chống lại.

Hắn thoả chí thường thức hương vị ngọt ngào trên môi cô, rồi theo tự nhiên mà đôi môi hắn ngậm lấy vành tai cô, rồi trượt dần xuống cần cổ trắng mịn.

Mịch Chi lập tức cả người rung nhẹ, da dẻ nổi đầy gai ốc. Cửa miệng không cảm được mà khẽ hé môi kêu "A" một tiếng khiến Từ Lạc có phản ứng ngay.

Hắn lên đưa mắt nhìn lấy sắc diện của Mịch Chi, rồi lại nhìn lấy thân ngọc của cô hiện giờ.

Bỗng dưng hắn nhận ra điều gì đó, đồng tử hắn giãn ra một chút.

Hoá ra điểm nhạy cảm nhất trên người thể từ hắn lại là cái vành tai và cái cổ này sao? Hắn chỉ mới ngậm lấy chúng một chút, đưa lưỡi liếm nhẹ một chút vậy mà liền khiến Mịch Chi thay đổi thái độ.

Từ kháng cự lại chuyển sang rên rỉ dần dần. Cả người lại rung nhẹ từng con một, sắc diện kia lại càng trở nên gọi mời hẳn hơn.

Miệng hẳn khẽ cười, rồi một tay kéo nhẹ sợi dây áo yếm trên cổ Mịch Chi, bàn tay lại vòng ra sau ve vãn tấm lưng cong nuột nà của cô, rồi trượt dần lên sau gáy. Đôi môi hẳn lại vẫn tiếp tục hôn lấy cổ cô, khiến cả người cô càng lúc càng trở nên ngứa ngáy khó chịu tới cùng.

Mịch Chi không thể tự tiết chế xúc cảm của mình, càng không thể kiềm chế được khoái lạc đang mỗi lúc một tăng dần. Môi nhỏ hé mở bắt đầu "Ừm..A" nhiều hơn.

Từ Lạc đã buông lỏng hai tay cô, nhưng cả thân người cô như mềm nhũn ra, không còn chút sức lực mà đưa lên phản kháng.

Cô nằm đó thờ đốc từng con, toàn thân phiếm hồng trông hút mắt vô cùng.

Áo yếm bị Từ Lạc kéo xuống một nửa, cặp đào vốn đã đỏ sộ nay lại bị áo yếm kia bó lấy bên dưới, đẩy chúng trở nên dựng đứng và vương cao hơn.

"Chụt" một cái, đôi môi Từ Lạc ngậm lấy hạt đỉnh hồng rồi mút nhẹ. Mịch Chi cong người hứng chịu, từng tiếng rên rỉ ái mị phát ra càng nhiều.

Hắn thoải mái ăn lấy hai trái đào tiên to lớn, một tay mon trón trượt lên da thịt nhẵn bóng của cô. Phút chốc bàn tay ấy rơi vào nơi tư mật bên dưới.

Mịch Chi liền sượng tỉnh, cô thờ hồng hộc khép chặt hai chân. Bàn tay che lấy đám cỏ non, nhưng tuyệt nhiên lại không biết phải nói gì.

Từ Lạc đưa mắt nhìn cô, khoé miệng cong nhẹ tạo nên nụ cười say mê đến chết người.

Hắn đưa tay gỡ lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, rồi dùng một chân chen giữa vào hai chân cô, tách chúng xa nhau kiềm chặt xuống.

Rồi lại không hề báo trước, bàn tay hắn lại tìm đến đám cỏ non kia, ngón tay bắt đầu khuấy động không yên.

Hạt châu nhỏ bị hắn dùng ngón tay ấn lên mà day nhẹ, tốc độ mỗi lúc một nhanh khiến cả thân người Mịch Chi co quắp lại, bàn tay bấu chặt lấy cánh tay kia của hắn hẳn lên từng vết đỏ.

Hắn lại nhẹ nhàng, cúi mặt mà hôn lấy cái cổ mẫn cảm của cô, khoái cảm trong người càng lúc càng cuộn cuộn.

Cái tên Từ Lạc này quả không hổ danh là bậc cao nhân mà, chỉ vài hành động nhỏ thế này thôi cũng đủ khiến Mịch Chi như tê liệt hoàn toàn.

Long trụ bên dưới của hắn cũng càng lúc càng căng cứng và ngẩng cao đầu. Bị bức bách sau lớp y phục, gào thét muốn được giải phóng ra ngoài.

Hắn chậm rãi đưa tay cởi bỏ thất lưng, rồi rũ bỏ y phục trên người.

Hạ thân cường tráng lại hiện ra, Mịch Chi lúc này chẳng còn biết gì nữa. Cả thần trí và thần hồn đều bị Từ Lạc làm cho điên đảo cả rồi.

Chỉ đến khi cánh hoa thịt của cô cảm nhận sự chật chội vì bị nông ra bởi một thứ to dài, ấm nóng cô mới sượng tỉnh.

Nhưng muộn rồi, long trụ lúc này đã nằm sâu bên trong hang thịt ẩm ướt của cô.

Mịch Chi toàn thân ửng hồng, sắc diện đầy mê hoặc. Môi nhỏ của cô mấp máy muốn nói gì đó với hắn liền bị hắn cắn mạnh một cái làm hôn vĩa cô muốn bay đi mất.

Cô chỉ có thể "A..A" lên vài tiếng trước khi bị hắn điên cuồng mà rút ra cắm vào.

-Rõ ràng nàng không thể chống lại Bồn vương! Rõ ràng nàng cũng rất thích được Bồn vương cắm như thế này mà! Đúng không Vương phi?

Từ Lạc vừa thúc mạnh long trụ vào hang thịt ướt đầm vừa thì thầm bên tai cô.

Thanh âm da thịt va vào nhau, còn cả tiếng ra vào bên dưới, cộng thêm lời thì thầm đầy dâm tính kia của hắn tất cả tạo nên một bầu không khí bị phủ đầy sắc dục nặng nề.

Mịch Chi cả người càng trở nên nóng rang kỳ lạ, long trụ kia mặc sức rút ra cắm vào từng nhát đến sát gốc khiến bụng nhỏ lại bắt đầu cảm thấy nhói nhẹ.

Từ Lạc cũng chẳng khá hơn, hồn phách hắn như đang bị cái hang thịt chặt khít kia của nữ nhân bên dưới hút cạn.

Thật là tại sao nữ nhân này lại tuyệt mỹ đến vậy, chẳng phải lần đầu tiên phá thân nàng ta nhưng mỗi lần giao hoan đều khiến hắn muốn dục tiên dục tử thế này.

Bên trong nàng ta ẩm ướt, lại co thắt không ngừng, mỗi lần long trụ luận động laị bị cái miệng nhỏ này tham lam quấn chặt hơn.

Mịch Chi càng lúc càng thấy bụng nhỏ trở nên tức tối khi long trụ bên trong dường như mỗi lúc mỗi cương cứng hơn. Lỗ huyết kia của cô sắp bị nó nông ra mà đâm chọc đến rách mất.

-A...á.....nhẹ..nhẹ lại....Từ Lạc....Người nhẹ lại một..chút...á....

Mịch Chi điên đảo thần hồn khi nam nhân trên người mình cứ cuồng nhiệt xâm nhập vào tận góc ngách bên trong. Cảm giác thôn thốn càng lúc càng lớn dần nơi bụng nhỏ. Thật tên Từ Lạc này chỉ hận hắn không thể đâm thủng được cô mà thôi. Hang thịt kia càng mút chặt lấy long trụ của hắn càng khiến hắn trở nên điên cuồng hơn.

Hắn cúi mặt phủ lấy cánh môi cô, hai tay mạnh mẽ nâng cao chân cô dang rộng hai bên. Long trụ lại cắm vào "phấp phấp" từng nhát, dịch thủy tuôn ướt cả hạ bộ cả hai, men theo khe nước kia mà vương đầy ra giường.

-Ừm....a.....không...không...được...á....

Mịch Chi điên cuồng lắc đầu, thật sự bên trong cô không thể chịu được sự xâm nhập sâu tận cùng này nữa.

Khoái cảm bị bức bách đến cùng cực của cô lại sắp bị vỡ tung ra rồi. Hai mắt cô ngấn lệ, mày liễu cau có, miệng thờ hồng hộc.

Từ Lạc khốn kiếp nhìn thấy dáng vẻ cô như vậy lại càng kích thích hắn tột độ. Ngón tay hắn ấn lên hạt châu nhỏ mà day mạnh liên tục không ngừng.

-Á....a.....đừng... Vương gia...xin người....á....

Mịch Chi cả người co quắp lại, một trận khoái lạc chạy dọc sống lưng cô làm cả người cô phút chốc tê dại hoàn toàn.

Cô cong lưng lên hứng chịu một đợt xuân triều ập đến, rồi tay chân xụi lơ hẳn đi, cả người như sắp tan thành nước. Hai mắt nhắm nghiền thờ dốt từng cơn.

Từ Lạc khổ sở vô cùng khi cứ bị hang thịt kia co thắt mút chặt hơn long trụ của hắn. Bình thường thì cái huyết nhỏ đó đã vốn chặt khít, cọ sát lấy long trụ hắn không một khe hở, nay lại đạt đến khoái lạc tột đỉnh, khiến nó tham lam mà ra sức co thắt kinh khủng hơn.

Nếu chẳng phải hắn chịu đựng tốt, có lẽ đã bị nó làm cho gục ngã mà xuất binh luôn rồi.

Hắn nhắm mắt, thờ hắc từng hồi một. Hắn rút long trụ ra khỏi người Mịch Chi, cô lại nhắm nghiền hai mắt, cả thần trí đều như lạc đi đâu mất đến nỗi làm gì cô cũng không còn biết nữa.

Đến khi tỉnh táo lại được một chút lại nhận ra cô đang ở trên người hắn, còn hắn lại nằm trên giường.

Mịch Chi sững sờ chưa kịp định thần thì hai tay Từ Lạc mạnh mẽ nắm lấy hông cô mà nâng cao lên.

Chỉ kịp nghe "Ọt" một cái thật ngọt, long trụ cương cứng vương cao vút một phát được cắm sâu vào lỗ huyết ướt át bên trên.

Mịch Chi giật bắn cả người, phút chốc chưa kịp hiểu gì lại bị cắm một cái sâu tận bên trong như vậy khiến tay chân cô co lại, cửa miệng la lên một cái.

-Khoan..dừng..dừng lại....Từ Lạc....tôi...tôi thật sự...A..á...a....

Không để Mịch Chi nói hết câu, hắn mạnh bạo nâng lấy thân người cô lên rồi lai thả lỏng khiến cả trọng lực cơ thể cô rơi vào long trụ của hắn.

Thật sự rất nhỏi, bụng nhỏ của cô vốn đã bị tức tối từ đầu, cả thân người lại mới vừa trải qua đợt xuân triều vẫn chưa kịp ổn định lại thì lại bị đâm chọc sâu như thế này khiến thần hồn cô như bị tên Từ Lạc nghiền nát bằng dục vọng.

-Dừng hay không là ở Bồn vương. Không đến lượt nàng quyết định.

Từ Lạc vừa nói vừa hành hạ lỗ huyết của cô không thương tiếc. Mịch Chi sắp phát điên thật rồi, cô thật sự không chịu được nữa mà bắt đầu vùng vẫy trên thân người hắn, cô muốn co chân mà xoay người rồi khỏi cái chốt cắm chết tiệt kia liền bị hắn ra sức giữ chặt, rồi dùng sức mà cắm lại cô từ bên dưới.

Thân người Mịch Chi bị hắn nâng lên hạ xuống, còn hắn thì lại từ bên dưới đâm lên khiến cô như bị rút cạn cả sinh khí.

Cô nhăn nhó mặt mũi, nước mắt ngấn dài trên má. Thật sự không chịu được, hắn sẽ đâm cô đến ngất mất.

-Từ Lạc...tôi xin người....a...tha...tha cho tôi...tôi không được.....um..thật sự...không được...á....

Mịch Chi khổ sở van xin, nhưng hắn lại thêm thích thú.

-Nàng không được cái gì? Hừm?

Từng câu từng chữ hắn lại dùng sức mà đâm lên thật mạnh, Mịch Chi tay chân như rụng rời. Cô hoàn toàn bị hắn đâm đến tê dại hoàn toàn.

-Không...á....a...

-Nói đi...nàng không...được gì hả? Nói...

Từ Lạc vẫn ra sức cứ mỗi chữ lại mỗi nhát đẩy lên mạnh khôn xiết, hắn thật chỉ muốn đâm thủng cô mới hả dạ. Sao lại có thể sướng đến cỡ này cơ chứ!

-Tôi...á...không chịu được...um...

Mịch Chi bắt đầu ngồi không vững nữa, cô suýt chút là té nhào qua hai bên mấy lần, Từ Lạc dùng sức ghi chặt đỡ lấy toàn bộ thân người cô mà luận động, chứ bây giờ cả người cô hoàn toàn không còn chút sức lực nào cả.

-Muốn ra sao? Hử?

Từ Lạc vẫn không ngừng hành hạ lỗ huyết đáng thương của cô. Tên hoạn đâm lại muốn Mich Chi mở miệng mà thốt ra những lời dâm tính đây mà!

-Nói đi...Bỏn vương sẽ toại nguyện cho nàng...có muốn ra không?

Mịch Chi thờ hồng học, toàn thân đỏ như con tôm luộc, hai bàn tay bầu chặt lấy cánh tay rắn chắc của hắn.

Từ Lạc thật sự không thể không phát điên vì nữ nhân này, nhìn cặp đào đỏ sộ kia từng hồi lên xuống theo nhịp đẩy của hắn càng thêm kích thích hấn dữ dội.

-Nàng nghĩ...cặp nhũ tuyết này của nàng...có khi nào bị rơi ra không Vương Phi? Tại sao lại lớn thế này nhỉ?

Hắn đưa tay bóp lấy cặp đào trước mặt mình, thoả chí mà xoa nắn tùy ý.

Mịch Chi điên cuồng lắc đầu, thật sự không được nữa rồi. Cô bị hấn bức đến sắp nổ tung đầu óc.

-Vương gia...người...làm ơn...tôi...á...um...

-Nói đi. Nàng muốn gì Bỏn vương sẽ toàn ý cho nàng.

Từ Lạc lại ghi lấy hông của cô ra sức ấn mạnh hơn, long trụ như xoáy sâu vào tận tử cung khiến cô giật nhẹ từng cơn.

-Tôi...tôi muốn...á...a...tôi muốn...ra...um...a...xin người...ừ...

Mịch Chi bị hấn làm cho hoá rồ thật rồi, cô không thể biết không thể hiểu nổi mình đang nói gì. Chỉ biết giờ đây nếu không dừng lại, thì cô sẽ bị tên Vương gia này đâm chọt đến ngất mất.

Từ Lạc mỉm cười đắc ý, hấn điên cuồng ghi lấy thân thể cô mà ấn mạnh xuống, bên dưới hấn lại dùng hết sức mà đẩy lên. Long trụ to dài kia cứ cắm sâu sát góc bên trong tận lỗ huyết, dịch thủy tràn lan tuôn ra ướt cả hạ bộ hấn.

Rồi không thể gắng gượng thêm nữa, hấn áp chặt vào lỗ huyết đó gồng người một cái.

-Á...á...a...um...

Mịch Chi thì bị hấn đâm nhanh đến điên đảo, cô lắc đầu miệng nhỏ không ngừng khóc lóc kêu rên. Rồi cảm nhận bụng nhỏ càng trở nên căng cứng khi bị bơm đầy tinh binh nóng hổi.

Cô gục xuống, cả người hoàn toàn xụi đi, long trụ vừa rút ra khỏi lỗ huyết liền nhận thấy một thứ dịch trắng đục từ bên trong tâm huyết chảy ra ngoài.

Từ Lạc đưa tay đỡ lấy cô, nhẹ nhàng đặt cô xuống bên cạnh hấn. Hấn vẫn say mê ngắm nhìn lấy dung nhan kia của cô.

Mịch Chi đã quá mệt mỏi, cứ mỗi lần bị hấn đè ra hành sự thì y như rằng cô chỉ còn nửa cái mạng. Chẳng còn chút sức sống nào, thần hồn đều bị hấn rút cạn.

Cô nhắm nghiền hai mắt ngọc, miệng nhỏ hé ra thở mạnh từng hồi, cả trán cũng lấm tấm vài giọt mồ hôi đọng lại.

Từ Lạc đưa tay lau đi chúng, rồi hấn nhovn miệng cười lấy, nụ cười lúc này của hấn khác lạ vô cùng, như hạnh phúc, như mãn nguyện.

Có điều Mich Chi lúc này chỉ muốn ngất đi, không thể mở mắt nổi nữa. Cô không thể nào trông thấy nụ cười kia của Từ Lạc. Hấn cũng không mong cầu cô sẽ nhìn thấy.

Hắn chậm rãi mặc lấy y phục cho cô, rồi ôm lấy cô mà ngủ một giấc dài đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hãy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thêm Một Nam Nhân

Hôm nay tỉnh dậy Mịch Chi đã không thấy Tử Lạc đâu, hỏi ra thì biết hắn có hẹn với một vị đại nhân nào đó nên đã ra khỏi phủ từ sớm.

Mịch Chi bước xuống giường, thật sự cái tên Tử Lạc khôn kiếp kia ngày nào cũng hành hạ cô đến chết đi sống lại thế này. Sau mỗi trận hoan ái của hắn cả cơ thể cô đều mỏi nhừ, ê ẩm.

Cô cau có cả mặt mũi, rồi lại thấy uất ức khôn cùng nên cô muốn kiếm trò gì đó chơi hắn cho hả dạ.

Mịch Chi bay đến đây cũng một thời gian, vẫn chưa có cơ hội để đi tham quan khung cảnh xung quanh của cái đất kinh thành sầm uất, nhộn nhịp này.

Bởi nên hôm nay cô quyết định sẽ xuống đường dạo chơi một phen cho đã. Dĩ nhiên, cô không thể đi một mình. Theo sau cô là cả bốn tên cận vệ, bên cạnh còn có cả Tiểu Hồng. Cô lắc đầu ngán ngẩm, thật chẳng có chút tự do nào.

-Oa! Đã thiệt nha!

Mịch Chi mắt tròn mắt dẹt, miệng chữ O khi trông thấy khung cảnh trước mặt mình. Hàng quán buôn bán tấp nập người qua lại, lại còn các tửu lâu lớn nhỏ có đủ. Nhìn nhộn nhịp thế này bảo sao Mịch Chi cô đây không phấn khích cơ chứ.

Đang mãi mê dạo bước thì chợt Mịch Chi có đi ngang một quầy thuốc, trong đầu cô nảy ra ý đồ mờ ám.

Cô nhân lúc Tiểu Hồng đang mãi mê nhìn ngắm các dải lụa đủ màu sắc, hoa văn bên kia liền nhanh chân chạy ù vào quầy thuốc rồi mua một thứ gì đó mà khiến vị đại phu kia phải méo mặt. Sau đó cô lập tức quay trở lại tiệm tơ lụa với Tiểu Hồng. Đám cận vệ sau lưng chỉ dám lẳng lặng đi theo sau lưng cô mà không hề dám mở miệng nói lấy một lời.

Dạo bước cũng nhiều rồi, bất chợt bụng lại đói cồn cào. Mịch Chi bèn đi vào một tửu lâu gọi ra vài món để lấp đầy cái bụng ham ăn này mới được.

Mịch Chi gọi một lần món ra đầy cả bàn khiến Tiểu Hồng cùng bốn tên cận vệ cũng phải trở mắt.

-Tiền là của tên khôn kiếp đó! Há gì phải tiết kiệm dùm hắn!

Mịch Chi nghĩ thầm trong bụng mà môi nhỏ khẽ cong lên một cái. Rồi cô quay sang năm người đang đứng kia, vẻ mặt hớn hờ.

-Ngồi đi! Ngồi xuống....

Cô đưa tay kéo lấy Tiểu Hồng ngồi xuống bên cạnh mình, bốn tên cận vệ thoát đầu cũng nhìn nhau ái ngại, rồi cũng bị Mịch Chi bắt ép mà đành an toạ.

Họ ăn uống no say rồi cũng rời đi, bỗng dưng đang yên đang lành thì có một đám nhóc con từ đâu xông tới chạy nhảy lung tung, chúng va vào Mịch Chi làm cô suýt chút té nhào nhưng cũng may là có người đỡ kịp.

Một cánh tay vòng qua ôm lấy eo nhỏ của cô ghì cô trở dậy.

Là Tiểu Hồng ư? Hay là mấy tên cận vệ? Không, tất cả họ đều không phải là người đã đỡ lấy Mịch Chi. Mà là một người khác.

Mịch Chi khẽ nhăn mặt rồi từ từ đứng thẳng người, vừa ngẩng mặt lên thì suýt chút máu mũi bắn tứ tung khi người đứng trước mặt cô là một nam nhân tuyệt mỹ.

Nam nhân trước mặt cô thân thể cao to, nét mặt điềm đạm, nho nhã thư sinh vô cùng. Sóng mũi cũng cao thẳng tắp nha, còn cái môi kia nữa, đàn ông con trai gì có cần môi đẹp thế không? Rồi nhìn lên cặp mắt phía trên, thì trời ơi chi muốn ngất. Ánh mắt sắc sảo nhưng không âm lãnh như Tử Lạc. Nói chung là....traị đẹp..cũng là một trai đẹp đấy!

So sánh với tên Tử Lạc khôn kiếp kia ư? Tởm hử vẫn có phần nhỉnh hơn nam nhân này khá nhiều. Nhưng lại biến thái đến kia thì cũng xem như bỏ rồi còn gì.

Mịch Chi thoáng sững người một chút rồi cô khẽ cúi đầu cảm tạ.-Cảm ơn...à không..đạ tạ huynh!

Lúc này bỗng dưng nam nhân đó neho nhẹ đôi mắt nhìn lấy cô, vẻ mặt khá kinh ngạc.

-Muội không nhận ra ta?

Gì chứ? Người quen của Mịch Chi, à không phải nói đúng hơn là người quen của Ôn Mẫn Xuyên sao?

Mịch Chi ngẩng mặt nhìn nam nhân đó, rồi khẽ nghiêng đầu. Tiên sư cô có phải Ôn Mẫn Xuyên đâu mà biết tên này là ai mà nhớ với không nhớ!

Cô gượng cười, rồi cô quay sang Tiểu Hồng, tay đưa lên che miệng thì thầm.

-Ai...ai vậy?

Tiểu Hồng tròn mắt, nhìn về mặt cô ấy có vẻ kinh ngạc đờ lăm thì phải.

-Nurong Nurong! Người thật không nhớ?

Mịch Chi khuôn mặt khổ sở, đã bảo cô có phải Uông Mẫn Xuyên đâu mà cứ hỏi cô có nhớ hay không hoài vậy.

Cô còn đang bối rối không biết làm thế nào thì nam nhân trước mặt cất giọng, thanh âm trầm ấm vô cùng.

-Ta suýt chút quên mất, giờ thân phận muội đã khác, ta vốn phải đổi cách xưng hô mới phải phép.

Mịch Chi ngây ngốc chưa kịp phản ứng thì nam nhân đó gặp người thì lễ với cô.

-Hạ quan tham kiến Nurong Nurong

Mịch Chi sững người, nam nhân đó nói chuyện như vậy nghe sao có vẻ đang đai nghiến lăm thì phải.

Mịch Chi có phần choáng váng, cái xã hội quái quỷ gì thế này! Sao đi đến đâu cũng đụng phải người trong triều đình. Một tên Từ Lạc đã làm cô muốn điên đảo đầu óc rồi, giờ thỉnh linh xuất hiện một người nữa cũng quen biết với hắn, và có vẻ trước đây lại có quan hệ mật thiết với Uông Mẫn Xuyên.

-Hạ quan mạn phép cáo lui trước, hẹn Nurong Nurong một ngày gần đây Hạ quan sẽ đến chào hỏi Vương gia và Nurong Nurong. Cáo từ!

Dứt lời tên đó liền quay lưng đi, trông điệu bộ, nét mặt cử chỉ của nam nhân này có phần bức dọc, lờ lờ lại mang hơi hướng châm chích vô cùng.

Mịch Chi đứng đó đưa tay gỡ đầu khó hiểu, Tiểu Hồng thì chỉ dám đưa lên mắt nhìn lấy cô, lòng lại thêm một mớ câu hỏi vương mắc khác.

Mặt trời lúc này ngã bóng dần, cô ra ngoài đã quá lâu rồi phải nhanh chóng trở về. Thế là Mịch Chi cùng năm người kia quay đầu hồi phủ.

Phía bên kia một lầu, trên tầng thượng có một nam nhân ngồi đó đã quan sát hết tất cả, bàn tay hắn siết chặt lại, bình rượu trước mặt hắn liền bị nóc cạn không còn một giọt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Mịch Chi vừa vào phủ đã nhanh chóng trở về phòng, Tiểu Hồng mở cửa, cô dánh về lên lút thò đầu vào nhìn trước ngõ sau rồi bước hẳn vào trong, thờ phào nhẹ nhõm.

-Hắn chưa về!

-Nurong Nurong! Nô tì sẽ đi chưng một bát tổ yến cho Người.

Tiểu Hồng nói rồi lập tức đóng cửa lui ra, Mịch Chi ngồi phịch xuống giường, hai tay đấm lấy cặp chân mỏi rã rời vì cả ngày rong ruổi khắp phố phường.

Bỗng dưng cô suy nghĩ không biết phải trả đũa tên Từ Lạc ra sao? Thế là cô dặn lấy gia nhân trong phủ pha lấy cho cô một ấm trà rồi mang vào.

Thật sự trong lòng cô không kém phần lo sợ. Tên Từ Lạc kia gian xảo, tính ý như vậy, liệu cô có thể nào mà qua mặt được hắn?

Cô ngồi đó hồi lâu, hai tay tự dưng đổ cả mồ hôi lạnh.

-Bình tĩnh....nhất định phải diễn thật tốt!

Mịch Chi đưa tay lên vuốt nhẹ lồng ngực có phần loạn nhịp của mình.

Tiếng cửa mở ra, Mịch Chi thoáng giật bắn cả người. Từ Lạc bước vào, hắn nhìn lấy cô đăm đăm không rời mắt. Sao khí sắc hắn hôm nay trông đáng sợ hơn mọi khi như vậy?

Mịch Chi nuốt nước bọt một cái, rồi cô đứng dậy, cố gắng mỉm cười, giọng điệu dịu dàng, cô hướng mắt về phía hắn.

-Vương gia! Người về rồi sao?

Từ Lạc im lặng, hần vẫn đứng đó nhìn cô. Đôi mắt sắc lạnh kia như một con dao đang muốn phóng thẳng vào người Mịch Chi.

Cô thoáng rung mình, nước bọt nuốt xuống càng nhiều hơn.

-Người đi cả ngày chắc mệt rồi! Nào, lại đây uống một ít trà....

Nói rồi Mịch Chi liền bước đến bàn, tay cầm lấy ấm trà rót ra một chung đầy, cô muốn bỏ thứ gì đó vào đây thật nhanh, bàn tay cô vừa để nhẹ lên thất lưng, ngay lập tức Từ Lạc cất giọng làm cô giật mình thu tay lại.

-Vương phi hôm nay chu đáo lạ thường? Phải chăng đã làm điều gì cần quấy để rồi phải hạ mình hầu hạ Bôn vương?

Từ Lạc di chuyển bước chân, hai tay chấp sau lưng thong thả tiến đến phía nữ nhân trước mặt đang loay hoay âm mưu gì đó.

Gì chứ? Từng câu từng chữ của Từ Lạc thật sự rất lạ, nó trầm mặc, nhưng âm lãnh vô cùng, từng tiếng nói ra như có gì đó rất khó chịu.

Mịch Chi chớp chớp mắt hai cái, nuốt nước bọt lần nữa rồi chạm rảnh xoay lưng lại.

Nhưng bất thành linh Từ Lạc áp sát vào người cô làm cô hoảng hốt, hai mắt tròn xoe nhìn hần. Trán cô cũng lấm tấm cả mồ hôi rồi. Thật sự cô đang rất căng thẳng.

Ánh mắt Từ Lạc vẫn nhìn xoáy sâu vào cô, rồi mảy tương hần cau lại.

< Rằm > một cái, hai tay hần chống lên cái bàn sau lưng Mịch Chi. Giờ thì cô đang bị hần "kẹp giữa".

Hần phát hiện gì sao? Thái độ hần thật sự rất lạ càng khiến đầu óc Mịch Chi thêm rối tung lên.

-Hôm nay nàng đã đi đâu?

Mịch Chi sững người, cái quái gì đây? Tự dưng lại hỏi cô đi đâu? Từ Lạc đang quan tâm cô? Hôm nay rốt cuộc hần ăn nhằm gì rồi chẳng?

Nhưng lúc này thoáng chốc Mịch Chi nhận ra điều gì đó từ hần, trên người hần nồng nặc mùi rượu. Cả hơi thở đang phả vào mặt cô cũng vậy, mùi rượu xộc thẳng vào khứu giác của cô khiến cô khẽ nhăn mặt mà quay mặt tránh sang một bên.

Từ Lạc đuôi mắt nhú chặt, hần đưa tay nắm lấy khuôn cằm Mịch Chi mà ghì lại. Giọng nói như khăn đặc

-Nói! Nàng đã đi đâu?

Hần lại nổi điên gì nữa đây? Mạnh tay làm khuôn cằm cô ửng đỏ cả lên. Mịch Chi cau mặt, tỏ vẻ khó chịu.

-Tôi....à không..ta chỉ đi xuống đường dạo chơi thôi.

Cô cố gắng hất mặt né tránh bàn tay kia của Từ Lạc nhưng hần vẫn ra sức giữ chặt hơn. Mặt hần bỗng gần lại, hơi thở vương đầy hơi men lại cứ thế phả vào mặt cô từng hồi.

-Chi có vậy?

Mịch Chi sắp phát cáu thật rồi, cả ngày hần đi đâu không biết, gặp ai không biết. Trở về thì cả người nồng nặc mùi rượu, lại còn hành xử với cô như vậy. Đã ai chọc giận gì hần hay sao mà phải trút lên người cô.

Mịch Chi âm ức, xen lẫn bức dọc. Cô bạo gan hất thật mạnh một cái, bàn tay hần lệch khỏi khuôn cằm cô.

-Đúng! Chi có vậy!

Cô bị hần làm cho nổi đóa đến quên luôn việc mình muốn làm, nhưng thật chất nhìn lại tình hình hiện giờ, Từ Lạc đang kề sát bên người cô như vậy. Căn bản là cô không thể có cơ hội ra tay.

Mịch Chi muốn xoay người quay đi, ngay lập tức bị một tay Từ Lạc giữ lấy rồi ôm sát vào người hần.

Cô chưa kịp định thần thì môi nhỏ lại bị hần cường bạo hôn lấy. Dư vị hơi men nơi hần lan dần trong khoang miệng cô khiến cô nhăn mày cong môi.

Từ Lạc hôn cô rất sâu, hần hôm nay rất khác lạ. Tại sao cô lại cảm thấy nụ hôn này của hần lại đầy sự căm phẫn thế này?

Mịch Chi hai tay cố gắng đẩy nam nhân thô bạo này ra, nhưng vẫn không mấy khả quan. Bất chợt Từ Lạc rời môi cô, ánh mắt hần như tối lại, rồi tay hần đưa lên trước mặt cô một thứ mà khiến hai mắt cô tròn tròn, miệng há hốc. Hần thoáng đưa mũi ngửi nhẹ một cái rồi lập tức đánh mặt nhìn cô. Khí sắc của hần càng thêm tối tệ.

Trên tay Từ Lạc đang cầm một bì giấy màu vàng, bên trong là một thứ bột màu hồng nhạt. Cô biết thứ đó là gì, và có lẽ Từ Lạc cũng nhận ra.

Hắn đổ lấy thứ bột đó vào chung trà trên bàn, thứ bột màu hồng kia ngay khi rơi vào nước thì lập tức tan đi, hoàn toàn không màu.

Mịch Chi đồng tử như co lại, chẳng lẽ Từ Lạc hẳn muốn cho cô uống cái thứ này.

Cô kinh khiếp vùng vẫy điên cuồng, liền bị hắn siết chặt hơn. Một tay hắn khoá chặt hai tay cô ra sau lưng khiến cô chỉ có thể cựa quậy thân người.

Tay còn lại hắn nâng chung trà lên trước mặt, rồi ánh mắt kia nhìn sang Mịch Chi, hắn nhếch miệng một cái, nét mặt thật sự đáng sợ đến kinh người.

-Nàng muốn chơi? Được! Bồn vương chơi với nàng!

Dứt lời Từ Lạc tay cầm chung trà mà đưa thẳng vào miệng Mịch Chi. Cô mím chặt hai môi cố gắng không để một giọt nào chảy vào miệng.

Hắn buông hai tay sau lưng cô ra, rồi mạnh bạo mà bóp chặt lấy khuôn miệng của cô khiến cánh môi khẽ mở cong lên.

Không chần chừ thêm, hắn một lúc đổ hết chung trà vào miệng cô thật nhanh.

Mịch Chi vùng vẫy điên loạn, hai tay không ngừng cào cấu lấy người hắn nhưng sức lực cô vốn dĩ không thể chống trả lại hắn.

"Ưc ực" - từng dòng nước trà trôi xuống cổ họng cô. Mịch Chi hai mắt nhắm chặt, thần trí hoảng sợ tột độ.

Xong rồi! Xong cả rồi! Chung trà bị hắn ép đổ sạch vào miệng cô trôi xuống bao tử bên trong.

Tên Từ Lạc này điên rồi, hắn thật sự điên rồi. Dù gì cô cũng chỉ là một nữ nhi tay yếu chân mềm vậy mà hắn nở lòng thô bạo như thế.

Mịch Chi ho sặc sụa, Từ Lạc tay ném chung trà sang một góc bể tan tành.

Lúc này Tiểu Hồng vừa lúc bước vào trông thấy chủ tử bị giữ chặt, y phục trước ngực bị ướt loang lổ, dưới đất lại vương vãi đầy mảnh sành bị bể.

Cô thoáng nhìn lên Từ Lạc, khí sắc trên mặt hắn càng khiến cô hoảng sợ bội phần. Cô khúm núm cả người, chưa kịp nói gì thì Từ Lạc gằn giọng.

-Lấy dây thừng đến đây cho Bồn vương.

Tiểu Hồng lẫn Mịch Chi đều thoáng sửng sốt, hắn lại muốn làm trò điên khùng gì nữa? Tại sao lại phải lấy dây thừng?

Tiểu Hồng vẫn còn ngập ngừng, cô đưa ánh mắt ái ngại nhìn Mịch Chi liền bị Từ Lạc quát lớn.

-Dám cãi lệnh!

Tiểu Hồng tội nghiệp vốn dĩ chỉ là một nha hoàn, cô ấy không thể giúp Mịch Chi, càng không thể làm phật ý vị Vương gia trước mặt. Cô đành lui ra mà nhanh chóng chạy đi lấy dây thừng mang vào.

-Ngươi...ngươi muốn gì... thả ta ra...

Mịch Chi vùng vẫy hét lên, Từ Lạc vẫn im lặng đưa mắt nhìn cô. Nét mặt đầy ngụ ý khiến cô khẽ rùng mình.

-Vương gia!

Tiểu Hồng bước vào, hai tay dang lấy dây thừng trước mặt Từ Lạc.

-Lui ra!

Mịch Chi giương đôi mắt đỏ hoe nhìn Tiểu Hồng, thật sự là chẳng ai có thể cứu được cô nữa.

Cái thứ cô muốn cho hắn uống không là gì khác chính là xuân dược. Độc tính bộc phát rất nhanh, bây giờ lại phản tác dụng khi người uống phải lại là cô. Cả cơ thể bắt đầu cảm thấy nóng bức, khó chịu tăng dần.

Vốn dĩ cô muốn cho Từ Lạc uống lấy cái thứ này, rồi cô sẽ đóng cửa mà giam hắn một mình trong phòng, để cái tên Vương gia biến thái này phải chịu đựng cùng cực.

Giờ thì hỏng rồi! Hông bét! Xuân dược bắt đầu bộc phát lan toả khắp châu thân. Hai má Mịch Chi đã trở nên đỏ ửng, bên trong nóng hừng hực. Hơi thở trên nên nặng dần.

-Ngươi...Ngươi muốn... gì đây?

Mịch Chi giọng nói bắt đầu lạch lạch, hơi thở gấp gáp khiến câu chữ bị ngắt quãng từng hồi.

Từ Lạc quan sát cô, miệng hắn nhếch lên đầy khêu khích, vẻ mặt và giọng nói đắc ý vô cùng.

-Bồn vương không nghĩ Vương phi lại có sở thích khác lạ đến vậy. Để Bồn vương xem nàng chịu được bao lâu?

Dứt lời hần cảm lấy dây thừng trói lấy tứ chi của Mịch Chi thật chặt. Cô bị hần đặt ngồi ở một góc tường dựa lưng vào đó.

-Thả ra.... khôn kiếp... mau thả ta ra...

Mịch Chi vẫn cố gắng cất giọng, phản kháng mỗi lúc mỗi yếu dần. Cả khuôn mặt cô bây giờ tựa than hồng. Cả người bắt đầu toát mồ hôi, nóng rang ngứa ngứa.

Từ Lạc ung dung tự đắc, hần đi đến kéo ghế ngồi trước mặt cô, đôi mắt hần tự do là lướt khắp thân ngọc cô sau lớp y phục, khoé miệng lại tạo nên một đường cong nhẹ.

-Nàng cứ từ từ mà hưởng thụ.

Tên Vương gia xảo trá, hạ tiện. Hần đã sớm nhìn ra hành động khác thường của Mịch Chi, lại tinh mắt trông thấy được thứ cô giấu sau lưng bảo. Thứ bột kia hần chỉ cần đưa lên ngửi nhẹ cũng đủ biết nó là gì, Mịch Chi ngây dại muốn chơi khăm hần ư? Tiếc rằng cô lại là một kẻ vẫn còn quá non tay, lại khinh địch quá nhiều. Khinh suất một chút cũng đủ khiến lật ngược ván cờ, bây giờ thì quả đúng là "gậy ông đập lưng ông" rồi còn gì.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hủy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Người Ghen Sao?

Tứ chi bị trói chặt bởi dây thừng, Mịch Chi ngồi co gồi trong góc tường. Dù đêm xuống phủ sương đã lạnh, nhưng cơ thể cô nóng bừng như lửa đốt, cả người bắt đầu đổ mồ hôi nhiều hơn. Thật sự nóng, nóng chết cô rồi.

-Thả ta ra.....ư.....thả....ra...

Cô cựa quậy, giọng nói lạch lạch hần đi. Hơi thở gấp gáp và nặng nề.

Từ Lạc vẫn ung dung ngồi đó mà nhìn cô bị xuân dược bộc phát hành hạ. Hai tay hần nắm chặt, nhưng giọng điệu vẫn cố bình thản mà tỏ ý châm chọc.

-Chỉ mới bộc phát độc tính ban đầu đã sắp chịu không nổi?

Mịch Chi thoáng sửng sốt, chẳng lẽ thuốc này còn phát huy tính dược mỗi lúc mỗi mạnh.

Hai mắt cô cau có, môi nhỏ hé mở thở hồng hộc. Ánh nhìn trở nên có phần đờ đẫn hần đi.

Bỗng dung Từ Lạc đứng dậy tiến đến ngồi xuống trước mặt cô. Hần đưa tay lướt nhẹ qua gò má nóng hổi đỏ ửng rồi trượt nhẹ xuống cằm cô.

Mịch Chi vốn đang bị xuân dược áp chế, cả thân thể đều trở nên cực kỳ nhạy cảm. Chỉ cần có một tác động da thịt nhẹ thôi cũng đủ khiến trong người cô càng thấy khó chịu, ngứa ngứa tột cùng.

Bất chợt Từ Lạc áp mặt phủ lấy cánh môi của cô. Mịch Chi lúc này như một người đang bị chết đuối mà vớ được một phao nổi. Độc tính của thuốc khiến cô như sắp mất lý trí, cô đáp trả lại nụ hôn đó của Từ Lạc.

Phút chốc hần thoáng sửng sốt, lần đầu tiên cô hưởng ứng nụ hôn của hần. Dù biết là do độc dược, nhưng hần vẫn không tránh khỏi kinh ngạc.

Nhưng rồi Từ Lạc lại rời môi cô, Mịch Chi luyến tiếc bờ môi của hần mà chỉ muốn níu hần lại tiếp tục phủ lấy môi hần. Nhưng tứ chi không thể cử động, cô hoàn toàn bất lực.

Hần kề môi vào cổ cô, từng hơi thở nóng ấm của hần cứ lần lượt phủ vào da thịt cô khiến cô như muốn nổi điên, thân thể mỗi lúc mỗi nóng bức.

-Hần đã chạm vào đây của nàng, có đúng không?

Từ Lạc vừa thì thầm một tay vừa đưa lên vòng qua eo nhỏ của cô, Mịch Chi thoáng ngạc nhiên. Hần đang nói cái quái quỷ gì vậy? Ai chạm vào? Chẳng phải chỉ có mình hần hay sao?

-Người...nói...cái...gì vậy?

Mịch Chi khẽ cựa quậy, nét mặt lần chút khó hiểu.

Từ Lạc liền ra sức siết chặt eo nhỏ của cô hơn, áp sát vào người hắn.

Dù cách đến mấy lớp ngoại bào thể kia, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được cơ thể đang nóng hừng hực kia của Mịch Chi.

Hắn nhoen cười, lại càng muốn kích thích cô hơn nữa. Muốn cho cô chịu đựng sự dày vò của xuân dược.

Hắn áp môi hôn nhẹ lên cổ cô, vì hắn biết vị trí này căn bản đã là điểm nhạy cảm nhất trên cơ thể cô. Nay cộng thêm xuân dược, hẳn việc này càng khiến cô phát điên.

-Uhm....đừng....

Mịch Chi cong môi khẽ rên một tiếng, hai mắt ngọc đã khép hờ, lồng ngực lên xuống dồn dập vì hơi thở gấp của cô.

Từ Lạc khấn kiếp vẫn ra sức khêu khích cô, hắn chậm rãi hôn nhẹ nhàng từ cổ cô trượt dần lên ngậm lấy vành tai cô. Mịch Chi cong lưng hứng chịu, miệng rên rỉ nhiều hơn.

-Nàng dám để kẻ khác động vào, thật vô phép tắc!

Từ Lạc thì thầm bên tai cô, rồi lại đưa lưỡi liếm láp. Cả cơ thể Mịch Chi bây giờ châm chích như bị ngàn con kiến bò khắp châu thân.

Cô hoàn toàn không hiểu hắn đang nói gì? Hắn tự dừng lại nổi điên với cô. Hắn ra ngoài ai đã chọc đến hắn mà về đến lại đè cô ra trút giận.

-Dừng...dừng lại...Ngươi điên gì...đây Từ Lạc?

Mịch Chi cố gằn giọng, nếu cứ đà này cô sẽ bị bức đến phát rồ mất.

Từ Lạc thoáng ngưng lại, hắn đưa mắt nhìn cô. Đôi mắt âm lãnh, sắc bén kia như muốn nhìn thấu cả tâm can cô.

-Nàng còn cố xảo ngôn? Thân là Vương phi lại để tên nam nhân khác tự ý động vào!

Hắn một tay nắm lấy khuôn cằm Mịch Chi, giọng điệu chất đầy sự căm phẫn.

Mịch Chi khẽ nhủ mày, rồi cô chợt nhớ đến điều gì đó.

-A... ngươi đã thấy sao?..... tên đó chỉ tốt ý.... đưa tay đỡ lấy... khi ta té thôi.... ngươi nghĩ lệch lạc đi...đâu vậy?

Cô cố gắng giữ giọng, nhưng cổ họng càng lúc càng trở nên khô khan. Khiến cô ho lên từng cơn.

Từ Lạc như càng bị cô chọc cho tức điên, mày tướng hắn cau lại với nhau.

-Không được! Nam nhân khác đều không được động vào nàng! Nhất là tên khốn đó, tuyệt đối không!

Gì đây? Hắn đang nổi giận, hắn thật sự nổi giận rồi! Mịch Chi kinh ngạc vì câu nói đó của hắn. Rồi cô như hiểu ra, miệng cô nhếch nhẹ một cái.

-Ra là....Từ Lạc Vương gia đây...cũng biết..ghen...sao hả? Haha.

Mịch Chi càng tỏ ý châm chọc hắn hơn, ra là hắn nổi máu ghen vì thể tử của mình bị nam nhân khác động chạm. Cô nhìn thấy vẻ mặt tức tối vì ăn phải dấm chua của hắn liền khiến cô hả dạ như muốn quên luôn tác động của xuân dược.

Từ Lạc hai mắt như đỏ ngầu, hàm răng hắn nghiến lại nhau. Rồi không nói lời nào, hắn điên cuồng xé bỏ y phục trên người Mịch Chi, yếm đỏ hiện ra, tiết khó lấp ló sau lớp ngoại bào rách te tua.

Ngón tay hắn ve vãn là lướt trên da thịt cô, trượt xuống tấm eo nhỏ nhắn, rồi lại đi lên xoa nắn cặp đào tiên đỏ sộ.

Môi hắn không ngừng liếm láp rồi cắn mút lấy cái cổ nhạy cảm của cô, khiến cả cơ thể cô nổi cả gai ốc.

Độc tính xuân dược bộc phát mỗi lúc mỗi mạnh, thân thể cô đã chịu đựng đủ lắm rồi, giờ lại chịu thêm tác động da thịt này như kích tình hơn, làm lửa ham muốn bên trong cô càng bốc cháy dữ dội, cảm giác nóng rang ngứa ngáy lan toả khắp châu thân. Cô cự quậy, miệng không ngừng kêu rên.

Bỗng dừng Từ Lạc dừng lại, hắn buông cô ra, miệng hắn cong lên đầy khêu khích.

-Van xin Bỏ vương đi, Bỏ vương sẽ tha miễn cho nàng!

Chết tiệt mà! Rõ ràng hắn biết cô đang bị xuân dược áp chế. Hắn lại đi kích thích cô, làm cô trở nên ham muốn tột cùng rồi dừng lại. Rõ ràng là hắn muốn chơi cô đây mà!

Mịch Chi thờ hồng hộc, hai mắt bị phủ lấy một tầng sương mờ mỏng manh. Hai gò má đỏ tựa than hồng, lồng ngực như đang bị thêu đốt bởi lửa dục vọng.

-Tên khốn nhà nguoi..... bà đây thà chết... cũng không xin nguoi... đồ hạ tiện...

Cô cố gắng dùng hơi thở nặng nề kia mà thốt lên chữ hấn. Từ Lạc đồng tử như co lại, nhưng rồi hấn lại điềm tĩnh ngồi xuống ghế.

-Được! Để xem nàng chịu được bao lâu?

Từ Lạc thông thả ngồi trước mặt Mịch Chi mà nhìn cô bị độc được hành hạ đến phát khóc. Cô cựa quậy, rồi cong lưng như con tôm luộc, toàn thân phniêm hồng trông càng mê đắm.

Yết hầu hấn khê trượt vài cái, thật sự hấn cũng đang cầm cự, hấn đang tự kiểm chế bản thân, hấn cũng thêm muốn cơ thể cô, thêm muốn được chạm vào làn da nhẵn bóng kia của cô. Nhưng lòng dạ hấn lại muốn nhìn thấy cô bị dày vò thế này hơn.

Mịch Chi cứng đầu đến cùng, dù xuân dược bộc phát khiến thân thể cô chịu đựng sự bí bách đến cùng cực, cửa miệng đã không ngừng rên rỉ nhưng cô không thể mở miệng mà nói ra những lời nhục nhã kia được.

Cô ghét Từ Lạc, cô thật sự căm hận hấn. Hấn lúc nào cũng bắt ép cô thế này, chẳng lần nào cho cô có sự lựa chọn. Dù cô muốn hay không muốn hấn vẫn không tha cho cô.

Mịch Chi không thể đợi đến lúc độc dược không chế lấy thần trí cô, lúc đó cô sẽ không còn là mình nữa, và cô không dám tưởng tượng đến lúc đó cô sẽ làm những gì, nói những gì. Thà chết vinh còn hơn sống nhục mà!

Cô đưa ánh mắt căm phẫn nhìn Từ Lạc khiến hấn có phản ngạc nhiên. Không ngờ nữ nhân này lại có thể chịu đựng sự kiểm hãm của xuân dược lâu đến thế. Nếu là kẻ khác chắc hấn bây giờ đã kêu gào đòi hoan ái rồi chứ.

-Muốn ta..mở miệng van xin nguoi.... nằm mơ đi...

Mịch Chi cố gằng từng chữ nặng nề trong họng, Từ Lạc khê nhú mảy, nhưng rồi hai mắt hấn như trợn tròn, trắng dã, khí sắc như tái xanh đi vì hành động của nữ nhân trước mặt mình.

Mịch Chi cắn mạnh vào lưỡi mình, một vệt tơ đỏ hoen ra khoé miệng cô chảy xuống cằm.

-Xuyên Nhi!

Từ Lạc kinh khiếp tột độ, hấn lao đến bên cạnh cô mà hét lên đầy hoảng hốt.

-Mở miệng ra! Mở miệng ra nghe không?

Hấn điên cuồng gào lên, một tay bóp lấy miệng Mịch Chi cho cô hé môi.

Ngay khi môi nhỏ cô vừa hé mở, hấn nhanh như cắt cho một ngón tay vào tách lấy hàm răng đang nghiền chặt kia của cô.

Chợt Từ Lạc khê cau có mặt mũi, Mịch Chi căm phẫn hấn, cô nghiền chặt hàm răng mà cắn lấy ngón tay hấn trong miệng, cắn đến ngón tay hấn bật máu tươm ra tanh nặn cả khoan miệng cô.

Hấn nhanh chóng rút tay ra rồi điểm huyết vị trên người cô khiến cô bất động hoàn toàn. Chi có đôi mắt là có thể còn dao động.

Cô nhìn hấn, ánh nhìn giận dữ tột cùng. Hai dòng lệ nóng hoen dài ra khoé mắt vương xuống gò má. Từ Lạc thoáng sững người, nữ nhân này hoàn toàn không giống những nữ nhân khác.

Nàng ta dám ganh ghét hấn, dám đưa ánh mắt kia mà nhìn hấn, dám chống lại hấn, ngay cả khi bị trúng xuân dược nàng ta vẫn cố sức thà chết mà không khuất phục hấn.

Mịch Chi lúc này xuân dược đã xông lên tận não, hai mắt cô bắt đầu mờ dần rồi trở nên đờ đẫn. Ánh nhìn căm giận đã tắt, giờ lại được thay thế bởi hai ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy.

Cổ họng khô khan của cô bắt đầu rên rỉ nhiều hơn, xuân dược kiểm hãm thần trí và nhục thân cô khiến nhục huyết lại tự động hưởng ứng dù không chịu bất kì tác động nào. Nơi hoa huyết đã dần co thắt, thoáng chốc đã tuôn ra dịch thủy đầm đìa.

Từ Lạc quan sát cô, nhìn sắc diện kia của cô hấn đủ biết cô đã hoàn toàn gục ngã bởi xuân dược. Nếu cô không được thỏa mãn chắc chắn sẽ chịu đựng sự dày vò thống khổ khôn xiết khắp châu thân.

Hấn làm sao vậy? Rõ ràng đầu óc hấn muốn hành hạ cô cơ mà! Hấn muốn thấy cô bị độc dược dần xé. Muốn cô bị bức đến phát điên mà phải quỳ lạy van xin hấn.

Nhưng bây giờ nhìn thấy cô như thế, hấn lại không chịu được. Là do hấn ham muốn cô, hay là.....do hấn không đành lòng?

-Chết tiết! Được! Nàng thắng! Xem như Bồn vương chơi không lại nàng!

Từ Lạc điên tiết hét lên, rồi hai tay cời trói cho Mịch Chi bế xốc cô dậy đi đến bên giường. Lòng dạ hắn tự dung lúc này lại thấy kỳ lạ, chưa bao giờ hắn lại thấy mâu thuẫn với chính mình đến vậy. Chẳng lẽ lời nữ nhân kia nói hoàn toàn đúng, là hắn đang ghen sao chứ? Điều này như một trò cười với hắn, khi đường đường một Nhị vương gia dành cả thanh xuân ra chỉ để trêu hoa ghẹo nguyệt bây giờ lại phải ôm lòng tức giận, ghen tuông vì một nữ nhân?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Xuân Dục Hoành Hành

Từ Lạc nhẹ nhàng đặt Mịch Chi xuống giường, cả người cô càng lúc càng nóng hừng hực, đến độ cả hắn cũng có thể cảm nhận được dù chưa chạm vào cơ thể cô.

Hắn đi đến mở tủ lấy ra một lọ thuốc, rồi cố gắng lấy một tay tách miệng cô ra.

-Mở miệng ra! Nghe Bồn vương nói không? Há miệng ra.

Mịch Chi bây giờ thần trí đâu còn tỉnh táo, cô thật sự không còn biết gì nữa. Chỉ nằm đó thân người không ngừng cựa quậy.

Từ Lạc đổ vào miệng cô một thứ bột màu trắng, mùi vị khó chịu vô cùng.

Vốn là thuốc cầm máu và điều trị vết thương nhỏ, hắn chỉ muốn vết thương trong miệng cô khá hơn.

Mịch Chi ho khụ khụ từng cơn khi ngậm lấy thứ thuốc đó, mày liễu cau có, hai mắt nhắm nghiền.

Từ Lạc hai tay vỗ vào mặt cô, giọng điệu sững sốt vô cùng.

-Xuyên Nhi! Nàng nghe Bồn vương nói gì không? Trả lời Bồn vương đi.

Mịch Chi bây giờ như bị lửa đốt khắp châu thân, thật sự vừa nóng vừa ngứa ngáy tới cùng. Cơ thể cô không ngừng vặn vẹo, uốn éo. Tay chân thoáng chốc lại co rút. Miệng thở hồng hộc nặng nề.

-Nóng.....nóng...quá...um...

Cô hé môi rên rỉ, rồi bất chợt hai tay cô đưa lên cào cào lấy cơ thể mình đến xây xước. Từ Lạc kinh hồn bạt vía, hắn lập tức nắm lấy rồi kiểm chặt hai tay cô xuống giường.

Xuân dục đã bộc phát đỉnh điểm, khiến Mịch Chi không thể chịu đựng nổi mà bắt đầu tự hành hạ thân thể mình.

Mịch Chi lúc này mờ nhạt, cô nhìn lấy nam nhân đang ở trước mặt mình. Ánh mắt của cô trở nên mơ hồ vô cùng, hai gò má đỏ hồng lên, miệng nhỏ lại hé mở, cái sắc diện này chẳng khác nào đang mời gọi hắn.

Hai tay Từ Lạc buông lỏng dần, thật sự độc tính của xuân dục đã hoàn toàn chế ngự cô.

Bất thành linh Mịch Chi gất gao ôm chầm lấy cổ hắn mà ghì xuống.

Từ Lạc hai mắt thoáng tròn tròn, trong phút chốc hắn như bất động. Quả là độc dục chế ngự, khiến cô không thể tự kiểm chế bản thân mà hành động như vậy.

Mịch Chi hôn hắn thật sâu, Từ Lạc hoàn toàn có thể còn nếm được mùi vị máu tanh cùng vị thuốc đắng đã trong miệng cô. Nhưng thật sự nụ hôn cuồng nhiệt này của cô khiến đầu óc hắn như muốn ngu muội đi.

Hắn vẫn còn đang nhắm nghiền hai mắt mà tận hưởng nụ hôn chủ động kia của nữ nhân bên dưới, thì hắn lại thoáng sững sốt khi nữ nhân này hai tay đang cời bỏ ngoại bào của hắn.

Mịch Chi bây giờ điên rồi, cô bị xuân dục bức đến thần trí đảo lộn. Cô chỉ muốn được hoan ái, cả người cô dục vọng đang dâng lên cuộn cuộn.

Từ Lạc nhìn bàn tay mảnh khảnh của cô vụng về cời lấy ngoại bào của hắn một cách khó khăn. Hắn nhắm mắt, thở dài một cái rồi nắm lấy hai tay Mịch Chi cắt giỡn trầm mặc.

-Lần này là do Bồn vương bức nàng! Xem như Bồn vương tự làm tự chịu!

Dứt lời Từ Lạc áp mặt phủ lấy cánh môi nóng hổi đỏ chót của Mịch Chi, từng lớp y phục được rũ bỏ dần.

Hắn đưa tay, cởi đi những mảnh vải còn lại trên người Mịch Chi. Hai thân thể trần trụi quấn lấy nhau không rời.

Từ Lạc xoa nắn cặp đảo to lớn, rồi tách lấy chân cô ra, bàn tay trượt thẳng vào hoa huyết.

Chợt hắn thoáng sững người, xuân dược khiến nữ nhân này nhục huyết tự phản ứng dù không chịu tác động nào. Dịch thủy nơi hoa huyết của nàng ta đã tuôn ra như suối từ lúc nào.

-Muốn....um....ngừa....ừ....

Mịch Chi cong môi rên rỉ, thật sự nếu cô không được thỏa mãn chắc chắn cô sẽ bị hành hạ đến chết mất.

Từ Lạc đưa mắt nhìn cô, nhìn sắc diện trở nên dâm mị khôn cùng vì xuân dược của cô thật sự khiến dục vọng hắn cũng không cầm được mà bắt đầu dâng lên.

Yết hầu hắn trượt dài, ngón tay bắt đầu đưa nhẹ vào lỗ huyết đã ướt sũng bên dưới.

Mịch Chi bây giờ thân ngọc vô cùng nhạy cảm, chỉ mới động chạm thế này đã khiến cô cong lưng rên rỉ không ngừng. Hai tay cô nắm chặt lấy cánh tay Từ Lạc hẳn lên từng đầu đũa.

Một ngón, rồi hai ngón tay vô tư rút ra cắm vào, dịch thủy đầm đìa chảy đầy cả bàn tay hắn. Từ Lạc hạ mặt ăn lấy hạt đỉnh hồng đang cương cứng. Cả người Mịch Chi nổi đầy gai ốc, khoái cảm mỗi lúc một tăng, bức đến thần kinh cô sắp nổ tung.

-A...muốn...làm ơn... muốn...

Từ Lạc biết nữ nhân này bị bức đến cùng cực rồi, nếu hắn cứ tiếp tục dạo thế này chắc chắn sẽ càng khiến nàng ta phát điên.

Hắn nhanh chóng nâng cao hai chân Mịch Chi đang rộng ra, hạ thân chen ngay vào giữa.

"Phốc" - long trụ nóng hổi căng cứng một nhát cắm thẳng vào lỗ huyết đang đói cồn cào.

Mịch Chi như được giải thoát khỏi địa ngục, khoái lạc xộc thẳng lên óc cô khiến cô cong người hé môi kêu la không ngừng.

-Ừm...nhanh lên.... a....

Hai tay nhỏ của cô không ngừng cào cấu lấy cánh tay lực lưỡng đang chống hai bên mình.

Từ Lạc thở hắt từng hồi, khi hang thịt kia vì xuân dược bộc phát nên bị kích thích dữ dội, chỉ mới cắm vào thì long trụ bị hang thịt ẩm ướt này không ngừng siết chặt lấy khiến hắn cũng trở nên khổ sở.

Hắn hít một hơi, rồi hạ bộ bắt đầu loạn động. Nhịp độ mỗi lúc một tăng dần, khi khoái cảm đã dâng cao. Hắn điên cuồng nhắm vào hoa huyết mà đâm xoáy sâu tận tâm hoa.

Mịch Chi tê dại cả thân hồn, bụng nhỏ trở nên căng cứng khi long trụ bên trong từng hồi thúc mạnh tận góc ngách.

Xuân dược khiến ham muốn của cô dâng cao tới cùng, khiến cô càng hoan ái lại càng muốn nhiều hơn thế nữa.

-Mạnh...mạnh lên...a....ừ....

Cô thần trí bất phân định được gì, cửa miệng không ngừng phát ra từng âm thanh kêu gọi, dâm tính vô cùng.

Từ Lạc nâng lấy hai chân cô tựa lên đôi vai hắn, hai tay chống xuống giường ra sức nâng cao hạ bộ rồi thẳng sức đâm chọc.

Từng thanh âm da thịt vang ra đến bên ngoài thật khiến ai nghe thấy đều sẽ tai đỏ mặt hồng.

Hơi thở gấp gáp, cộng với thanh âm dâm mị kia làm cả căn phòng bị đè nặng bởi mùi hoan ái.

Từ Lạc bắt chợt rút long trụ khỏi người Mịch Chi, liền khiến cô điên cuồng mà cào lấy hắn.

Từ Lạc nhún nhẹ đôi mắt, hắn cười một cái với nữ nhân bên dưới.

-Nàng bình tĩnh, đêm nay Bồn vương nhất định trả đủ cho nàng.

Nói rồi Từ Lạc bế cô lên đem đến bên ghế, hắn để hai chân cô dang rộng hết cỡ gác lên tay vịn, tuyệt nhiên không cho mông cô chạm xuống ghế. Tư thế này khiến cô như đang ngồi xòm, nhưng chân lại bị dặng ra hết sức, hoa huyết cứ thế lại bị phơi bày ra. Cánh hoa thịt bị mở nhẹ, nhụy hoa bên trong lấp ló ẩn hiện.

Mịch Chi thân người cựa quậy, thật sự cô chỉ muốn được hoan ái đến điên cuồng. Giờ Từ Lạc để cô với cái tư thế này, như càng kích thích cô hơn.

Tâm hoa ben trong không ngừng co thắt từng hồi, phút chốc dịch thủy tự chảy ra từng chút từng chút mà vấy xuống ghế.

-Làm ơn...ta muốn.... um...không chịu...được nữa....u....

Giọng cô lạc hẳn đi, hai chân bắt đầu run rẩy không ngừng khi phải chịu lực thể này.

Từ Lạc nhón cười rồi quỳ xuống, mặt hấn lại đối diện với hoa huyết đang co thắt vì đói, muốn được đút đồ ăn ngay lập tức.

-A...um.

Mịch Chi cong lưng, hai tay ra sức bấu chặt vào lưng ghế sau lưng, bàn chân cô co quắp lại khi nam nhân bên dưới dùng lưỡi quét nhẹ khe nước.

Hắn đang trêu ghẹo cô, đầu biết dục vọng của cô đang cuộn cuộn như sóng, hấn lại không tiếp tục cầm lấy cô mà lại đùa bỡn cô thế này.

Đến giờ phút này rồi mà hấn vẫn còn muốn bức bách cô hay sao?

Bất giác Từ Lạc hai tay đỡ lấy hông của cô, ra sức đẩy lấy hạ bộ cô ra vào với đầu lưỡi ẩm ướt của hấn.

Cú đẩy nào hấn cũng áp sát hoa huyết vào lưỡi hấn, khiến đầu lưỡi hấn chọc sâu vào trong hang thịt, lại không ngừng khuấy động góc ngách bên trong.

Mịch Chi co rúm cả thân người, nếu Từ Lạc không chịu lực mà đỡ lấy cô chắc chắn cô sẽ rụng rời tay chân mà không thể bấu víu được nữa.

Dịch thủy tuôn ra đầm dề, khiến Từ Lạc một lúc chẳng thể nào nuốt hết kịp mà để chúng chảy đầy cả ghế, vài giọt lại vương xuống cả nền nhà.

-Vương gia...ngươi...làm ơn...ngươi đâm mạnh vào đi...ta...um...không chịu....a....

Không đợi Mịch Chi van xin hết câu, Từ Lạc đứng dậy một phát cắm sâu long trụ vào tận tâm huyết đang co thắt dữ dội.

Lỗ huyết bên dưới đầy nước, từng nhát rút ra cắm vào lại tạo nên hàng loạt thanh âm tràn đầy dục tính.

Từ Lạc hai tay nâng lấy hông cô lên, rồi lại buông lỏng, hạ bộ hấn lúc ấy lại từ dưới mà đẩy lên thật mạnh. Long trụ to dài liên tục cắm sâu chạm đến cả tử cung bên trong cô.

"Bạch Bạch"

Từng tiếng da thịt va vào nhau càng lúc càng lớn, Mịch Chi đau thốn cả người, bụng nhỏ sắp bị hấn đâm thủng mất rồi.

Cả cơ thể cô được hấn chịu lực đỡ lấy, lại thỉnh thoảng buông ra còn bị hạ bộ hấn mạnh mẽ đâm lên khiến thần hồn như bị hấn đâm đến bay đi mất.

Long trụ liên tục cắm vào thật mạnh, hạ bộ dùng sức đâm mạnh không ngừng khiến nhục huyết của cô đạt đến cùng cực, không thể chịu được mà phải hứng chịu một đợt xuân triều ập đến.

Hai chân cô mỏi nhừ, run cầm cập không thể gồng được cơ thể mà buông lỏng, nhưng vừa hạ người xuống liền bị long trụ kia chạm vào tận sâu bên trong, khiến cô giật thót co rúm cả người.

Từ Lạc khốn kiếp vẫn để long trụ trong người cô, thoả thích tận hưởng cảm giác sung sướng khi bị hang thịt bó hẹp ôm sát mút chặt không ngừng.

Tuyệt nhiên hấn lại không hề đỡ lấy thân người Mịch Chi, để cho cô phải tự lực mà gồng người dùng chân chống đỡ cả cơ thể.

Cô thì mới trải qua một trận xuân triều, cả thần hồn như bị hấn rút cạn kiệt. Cơ thể mỏi nhừ, mềm nhũn như nước, căn bản đã không còn chút sức lực nào mà chịu lực.

Nhưng cô vừa muốn thả lỏng đặt hông xuống thì long trụ to lớn kia sẽ đâm chọt tận sâu hoa huyết của cô. Vốn dĩ hang thịt đang bị xuân triều áp chế vẫn còn đó, giờ không thể tiếp nhận được ma sát trong một lúc.

Xuân được trong người vừa hạ nhiệt, nhưng đột nhiên lại dâng lên khiến thân thể cô lại nóng rang, ngứa ngáy.

Nhục huyết tự động co thắt không ngừng như muốn được ăn lần nữa. Từ Lạc thoáng ngạc nhiên, quả nhiên là trùng xuân được có khác, chỉ mới đạt cực khoái mà giờ lại tham lam muốn được hoan ái tiếp.

Miệng nhỏ của cô khẽ rên rỉ trở lại, dịch thủy lại tuôn ra ướt cả hạ bộ của hấn.

-Cái miệng nhỏ tham ăn! Chưa gì lại đói?

Từ Lạc khẽ luận động hạ bộ thật nhẹ, hấn như muốn khuấy khích cái hang thịt kia của cô hơn.

Mịch Chi gồng người khi long trụ kia lại cọ sát vào vách thịt bên trong. Miệng không ngừng rên rỉ từng hồi.

-Xin Người...a...mạnh lên.... ưm...

Câu nói từ miệng cô vừa dứt cũng là lúc Từ Lạc hai tay nắm chặt lấy eo nhỏ của cô ra sức ghì mạnh. Long trụ đâm chọt đến sát góc, hân diện cuồng mà cắm vào thật mạnh lỗ huyết ướt đầm.

Mịch Chi hồn phách lại lên mây, cú đâm nào của hắn cũng chạm đến tử cung cô khiến cô co rút tay chân, khoái cảm lại lan khắp châu thân, xộc lên cả trí óc.

-Ưm...a...mạnh..mạnh lên nữa...a...

Mịch Chi thần trí đảo điên vì dục vọng, cô bị xuân dược bức đến dục tiên dục tử. Thật nếu cô tỉnh táo, nếu nhớ lại đêm nay cô đã hoạn dâm đến cỡ nào chắc cô chỉ có nước tự chôn mình cho xong.

Từ Lạc hùng hổ cắm vào lỗ huyết của cô không ngừng nghỉ. Bụng dưới của hắn va chạm đến mông của cô đồ ừng hết cả lên.

Bất chợt hắn mạnh mẽ nâng người cô lên, hai tay Mịch Chi gắt gao ôm lấy cổ hắn, còn hai chân khoá chặt ngay hông hắn, hai tay lực lưỡng hắn lại đỡ lấy thân người cô đi đến bên giường, tuyệt nhiên long trụ hắn vẫn còn cắm sâu trong tâm hoa không hề rút ra. Ngược lại mỗi bước đi của hắn lại đẩy lên thật mạnh, khiến hang thịt bị đâm chọt sâu đến tận cùng.

Mịch Chi nhói cả bụng, cô nhăn mặt rên la mỗi lúc mỗi lớn.

Hắn đặt lưng cô lên giường, nhưng hạ thân lại nằm sát mép. Từ Lạc hai tay cầm lấy hai chân cô mà dang rộng, vương cao lên hai bên.Long trụ ra sức đâm chọt đến mọi ngóc ngách bên trong,

Từ Lạc hắn chưa từng hưng hăng ác liệt như thế này. Đêm nay nữ nhân của hắn lại bị trúng phải xuân dược, bao nhiêu dâm tính cứ thế lại bộc lộ hết cả ra, không ngừng gọi mời kích thích hắn đến thương thức. Khiến thần trí hắn cũng phải điên loạn theo.

Cả đêm hắn phải thỏa mãn cho nàng ta, hắn không thể nhớ nổi hắn phải cắm nàng ta bao nhiêu lâu, khiến nàng ta bị xuân triều bức đến cạn kiệt bao nhiêu lần, và hắn cũng bị hang thịt cực phẩm đó của nàng làm cho xuất trận hết lần này đến lần khác.

Bụng nhỏ của Mịch Chi bị tinh binh của hắn làm cho căng cứng tràn trề ra ngoài. Hắn mạnh bạo, hưng hân đến độ khiến cô suýt chút nữa là ngất đi mấy lần. Thật là một lần xuân dược hại cả đêm phải một mồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Uống Thuốc

-Nương Nương! Nương Nương!

Mịch Chi bị tiếng nói đánh thức, cô hé mắt thì liền thấy Tiểu Hồng và Tiểu Mai đứng trước mặt cô.

-Sáng rồi hả?

Mịch Chi há miệng ngáp dài một cái, bất chợt Tiểu Hồng đưa mắt ái ngại nhìn cô rồi khẽ cất giọng nhỏ xú.

-Đã quá giữa trưa rồi Nương Nương!

Mịch Chi đang ngáp ngon lành liền khựng lại, cô ngủ đến dừ vậy sao. Cái này gọi là nướng đến khét cháy đen rồi còn gì.

Cô muốn ngồi dậy, lập tức cả thân thể ê ẩm, nhức mỏi vô cùng. Hai tay, hai chân dường như rã rời không còn chút sức lực nào. Cả cái lưng cũng đau nốt, cái quái gì đây?

Tiểu Hồng, Tiểu Mai nhanh chóng đỡ lấy cô, thật sự Mịch Chi cảm tưởng như cái cơ thể này không phải là của cô nữa. Cô khẽ nhăn nhó mày liễu, mệt chết cô rồi.

-Nương Nương! Nô tì đã chuẩn bị đồ tắm bỏ cho Người.

Tiểu Hồng một tay cầm chậu nước cho Mịch Chi rửa mặt, súc miệng vừa nói.

-Cảm...à đa tạ nhiều!

Đúng thật là bụng cô kêu đói còn cào ròi, không ăn gì vào chắc cô cũng khóc thét với nó mất.

Mịch Chi đứng dậy muốn đi đến bàn, nhưng cô lại khụy xuống ngay lập tức. Con mẹ gì thế này? Cả chân cũng không đứng nổi? Hoàn toàn không có chút sức nào sao?

-Nurong Nurong! Cần thận!

Hai nha hoàn hoảng hốt đỡ lấy cô, Mịch Chi phải hoàn toàn nhờ lấy hai cô gái này mới có thể đi đến ngồi xuống bàn. Từng bước đi nhỏ xíu thế thôi mà cô cảm thấy hạ thân đau rất khôn xiết. Cô liên tục cau có mặt mũi, khổ sở vô cùng. Sao tự dưng ngủ dậy lại như một kẻ bại liệt thế này?

Mịch Chi an toạ xuống ghế, không khỏi bất ngờ trước bàn ăn. Toàn là cao lương mỹ vị, cực phẩm tuyển chọn cho hoàng triều. Cái bụng tham ăn ngay lập tức kêu gào đòi nhét đồ ăn rồi. Thế là Mịch Chi không ngần ngại mà tay nâng đĩa nâng chén gấp lấy gấp để.

-Nurong Nurong! Người thấy mùi vị thế nào? Có vừa ý không?

Tiểu Mai đứng cạnh nhỏ nhẹ cất tiếng, Mịch Chi đang nhét đầy đồ ăn trong hõng, nhưng vẫn ráng trả lời.

-Ừm..ngon....ngon...ấm!

-Nghe người nói vậy chúng nô tì yên tâm có thể báo lại cho Vương gia rồi!

Tiểu Hồng hai tay vỗ nhẹ vào nhau, miệng cười hớn hở. Phút chốc Mịch Chi ngưng lại, liền không khỏi cảm thấy khó hiểu.

-Tại sao phải báo cho hần?

Tiểu Mai liền nhảy vào đáp lại.

-Tất cả món ăn này là do Vương gia căn dặn làm cho Nurong Nurong! Trước khi ra khỏi phủ Vương gia còn dặn rất kỹ bảo nô tì phải chăm sóc Nurong Nurong thật tốt.

Hai mắt Mịch Chi tròn xoe, đồng tử như co lại, cô buông đĩa buông chén rồi phun mớ đồ ăn trong hõng mình ra, miệng không ngừng đại nguyền.

-Ta không cần! Ai cần hần quan tâm chứ! Thật chỉ muốn nôn thôi, dẹp đi, dẹp hết đi!

Mịch Chi bỗng đứng như nổi điên, cô hét lên khiến hai nha hoàn hoảng sợ tột độ. Cô đứng dậy muốn đi khỏi phòng nhưng thân người uể oải không thể đi nổi, cô lại muốn khụy xuống.

Hai nha hoàn đỡ lấy cô, Mịch Chi thật sự nổi giận rồi. Bất giác cô nhớ đến đêm qua, Từ Lạc đã bức cô uống xuân dược, hành hạ cô đến chết đi sống lại.

Cô nhìn lại thân thể mình, nhìn lại tình trạng hiện giờ của mình. Hai mắt cô đỏ hoe ngấn nước, môi nhỏ giận đến run mấp mấp, nước bọt nuốt xuống không ngừng.

Cả đêm qua hần hành hạ cô, hần làm cô ra nông nổi này. Rốt cuộc Mịch Chi cô đây làm lỗi gì với hần, tại sao hần hết lần này đến lần khác bức ép cô.

Mịch Chi uất ức tột cùng, hai mắt cô nhắm lại làm dòng lệ nóng chảy dài ra má phẫn, cô giận, cô tức đến cả môi răng run lên cầm cập. Tuyệt nhiên lại không để phát ra tiếng khóc.

-Mặc kệ ta, ra ngoài đi...

Cô hất tay hai nha hoàn ra khỏi người mình, cố nín vào vách mà đi chậm đến bên giường.

Tiểu Mai, Tiểu Hồng không thể cãi lệnh chủ tử, hai cô nhanh chóng dọn dẹp tất cả rồi lui ra.

Mịch Chi nằm xuống giường, lúc này không còn ai bên cạnh nữa. Cô hoàn toàn có thể khóc được rồi. Khóc thoải mái chẳng sợ ai thấy.

Cô nằm đó cắn răng mà khóc, cô nhớ nhà, cô nhớ cha mẹ, cô nhớ bạn bè của cô. Tại sao cô lại chịu cái cảnh này cơ chứ?

Từ Lạc hần nào có xem cô là thê tử, hần đơn giản xem cô cũng như những nữ nhân mua vui khác mà hần đã từng trêu ghẹo.

Nhưng cô khác họ ở chỗ, là cô mang danh phận Vương phi, là thê tử của hần. Phải chịu giam lỏng thanh xuân cả đời trong cái biệt phủ này, bên cạnh một phu quân biến thái, hoạn đâm như hần.

Nghĩ ngợi càng nhiều Mịch Chi khóc càng to hơn, từng cơn nấc nghẹn cứ thế dâng lên trong cổ hõng mỗi lúc một nhiều. Cô chỉ cầu xin trời thương xót cho cô, ai đó mang cô ra khỏi đây đi! Cô sắp không chịu được nữa rồi.

Từ Lạc vừa từ phủ của Cố đại nhân trở về, hần thường xuyên lui tới với Cố đại nhân chỉ để uống trà đàm đạo, hoặc là đánh cờ.

Hắn mở nhẹ cửa bước vào phòng, liền thấy Mịch Chi nằm gọn trên giường, cô không đắp chăn, trời sương lại lạnh khiến cả người cô cuộn tròn lại như con mèo nhỏ.

Chiều nay trông thấy cô quá mệt mỏi, xanh xao nên Tiểu Hồng đã mau chóng gọi Thái y đến chẩn bệnh. Đúng thật là vị Nương Nương này của họ không khoẻ, cảm mạo tấn công cộng thêm thể lực bị hao hụt rất nhiều nên càng khiến cơ thể trông tiêu tụy như vậy.

Từ Lạc chậm rãi đi đến ngồi cạnh cô, nhẹ nhàng đưa tay kéo chăn bông đắp lên người cô.

Chợt hắn thấy mắt cô có vẻ sưng, chớp mũi vẫn còn đỏ ửng, hàng mi cong dường như vẫn còn ướt ươn ướt bởi thứ gì đó đọng lại.

Từ Lạc khẽ đưa tay lau đi chúng, bắt chợt làm Mịch Chi tỉnh giấc.

Cô mở nhẹ mắt, vừa trông thấy trước mặt mình là ai cô liền hốt hoảng ngồi dậy, hai tay giữ chặt chăn bông trước ngực. Thật sự cô sợ hắn, cô rất sợ hắn.

Từ Lạc thoáng sững sốt, mọi khi nàng rất uongge bướng rất muốn đòi co với hắn. Sao bây giờ bộ dạng nàng lại trở nên thế này?

Hắn quan sát, rồi chợt nhú nhẹ đuôi mắt khi thấy hai tay trước ngực Mịch Chi đang ra sức cầu chặt chăn bông, không ngừng run lên từng cơn.

Nàng ta sợ hắn? Nàng kinh khiếp hắn ư?

Từ Lạc nghĩ đến đây liền không khỏi khó chịu trong lòng, nhưng rồi đột nhiên lại thấy kỳ lạ. Cái cảm giác từ xưa đến giờ hắn chưa bao giờ có với bất kỳ nữ nhân nào. Đó là áy náy! Hắn cảm thấy có lỗi với nàng ta?

Từ Lạc như không tin được bản thân mình đang nghĩ gì. Hắn hít một hơi thật sâu, giọng điệu ôn tồn.

-Bỏn vương nghe gia nhân nói nàng không chịu ăn uống gì. Nàng đang không khoẻ, vốn phải tắm bổ đầy đủ.

Mịch Chi thoáng sững người, hắn đang ra vẻ quan tâm cô? Đối trá thôi, con người tàn nhẫn như hắn nào biết quan tâm đến ai ngoài bản thân mình.

-Đừng giả nhân giả nghĩa, người cút đi.

Mịch Chi gằn giọng, nhưng không thể giấu được sự run sợ trong đó.

Lúc này Tiểu Hồng mở cửa bước vào, trên tay đang cầm bát thuốc.

-Vương gia!

Tiểu Hồng thi lễ, chợt Từ Lạc nhìn lên bát thuốc trên tay cô liền cất giọng.

-Để Bỏn vương! Người lui ra!

Tiểu Hồng thoáng ngạc nhiên, cô phận là nha hoàn, cũng rất mong chủ tử của mình được sung ái. Cô đi đến để bát thuốc lên tay Từ Lạc rồi đi khỏi.

Mịch Chi hai mắt căng thẳng nhìn hắn, càng lúc cô càng co rúm cả thân người.

-Ta bảo người cút, sao còn ngồi đây?

Từ Lạc chậm rãi đưa mắt nhìn cô, ánh mắt của hắn lúc này khác lạ vô cùng. Tuy vẫn là đôi mắt sắc lạnh, nhưng bây giờ dường như chứa một gì đó rất đượm tình trong đó.

-Có bệnh thì phải uống thuốc! Nàng uống xong Bỏn vương sẽ đi.

Từ Lạc tay vừa cầm thìa khuấy nhẹ bát thuốc, vừa ôn nhu nói.

Mịch Chi càng thêm kinh ngạc, tên Vương gia này lại muốn giờ trò gì đây? Cứ luôn đeo bộ mặt giả tạo này mà ra dáng một phu quân tốt với cô, thật khiến cô càng thêm lo sợ, kinh khiếp.

-Không! Ta không uống! Người biến khỏi đây đi, mang cả chén thuốc đó đi. Đi đi!

Mịch Chi gào lên, hai tay càng ra sức giữ chặt chiếc chăn trên người mình hơn.

Từ Lạc nhú mày nhìn cô, hắn biết nữ nhân trước mặt đang rất hoảng sợ hắn. Hắn hoàn toàn không muốn làm hành động gì khiến nàng ta thêm kinh khiếp. Hắn cố nén giọng, nén lại sự nóng nảy trong người.

-Bỏn vương sẽ dứt thuốc cho Nàng! Đừng bướng nữa!

Từ Lạc vừa nói vừa tiến lại gần Mịch Chi, cô hoảng loạn tột độ, hắn lại muốn làm gì, trong bát thuốc hắn cảm liệu lại có thứ quái quỷ gì trong đó không?

Cô chỉ muốn yên bình một chút thôi cũng không được sao?

-Ta không cần, Ngươi đi đi....

Mịch Chi tay đưa ra đẩy lấy hân, khiến bát thuốc trên tay bị đổ lấy một ít ướt ngoại bào của hân.

Từ Lạc cau mày, đôi mắt sắc lạnh đó lại nhìn xoáy vào cô.

-Thật xác xược!

Hân gần giọng, vẻ mặt coi bộ có vẻ giận dữ. Mịch Chi nhìn thấy nét mặt đó của hân khiến cô rung mình, liền muốn kéo chắn bông mà trùm kín người.

Ngay lập tức Từ Lạc nhanh chóng nắm lấy chắn bông mà giật mạnh, Mịch Chi kinh khiếp chưa kịp phản ứng đã bị một tay hân ghì lấy siết chặt cả thân người.

Tay còn lại hân giữ chặt cằm của cô, Mịch Chi hai mắt tròn xoe hoảng hốt khi Từ Lạc áp sát mặt vào.

Môi nhỏ của cô lại bị hân phủ lấy. Mịch Chi cố ra sức vùng vẫy, nhưng hân vẫn siết chặt lấy cô, rốt cuộc hân muốn làm gì đây? Cô đã đủ mệt mỏi lắm rồi.

Chợt mày liễu cô khẽ cau có, vẻ mặt khó hiểu khi cảm thấy một thứ gì đó vị đắng đắng đang lấp đầy trong khoang miệng cô.

Cô kinh ngạc nhìn Từ Lạc, hân cũng đang mở mắt nhìn lấy cô. Bốn mắt nhìn nhau nhưng ánh nhìn hoàn toàn khác. Cô thì hoảng loạn, còn hân vẫn điềm tĩnh âm lãnh khôn cùng.

"ực ực" - từng ngụm thuốc chảy dài xuống cổ họng cô.

Từ Lạc hết cách, chỉ có thể dùng miệng hân mà bón thuốc cho nữ nhân ương bướng này.

Hương vị nơi cánh môi cô cùng vị thuốc đắng hoà quyện lại với nhau khiến tâm trí hân có phần mơ hồ. Cả Mịch Chi cũng thế, cõi lòng cô như sắp bị hân làm cho vỡ tung rồi.

Từ Lạc buông cô ra, ngón tay hân khẽ lướt qua cánh môi cô, lau đi một ít thuốc còn hoen ở khoé miệng.

-Hoá ra....Vương phi muốn uống thuốc thế này!

Khốn kiếp! Từ Lạc khốn kiếp không thể nào có một phút giây nào nghiêm túc, hân lúc nào cũng muốn trêu ghẹo cô cho hả dạ.

Nhìn nụ cười trên cánh môi đáng ghét kia của hân khiến Mịch Chi càng thêm nổi điên.

Cô muốn hét lên liền bị hân áp môi hôn lấy lần nữa. Đầu lưỡi ấm nóng của hân càn quét trong miệng cô, ra sức hiếp đáp chiếc lưỡi đình hương non nớt của cô. Như thể hân muốn liếm sạch vị thuốc trong miệng cô vậy!

Mịch Chi cự quậy một cách bất lực, thần kinh cô bị hân bức hết lần này đến lần khác sắp bị đứt ra đến nơi rồi. Hai mắt cô đỏ hoè, bắt đầu ngấn nước. Cổ họng đã nắc nghẹn đủ khiến Từ Lạc nghe thấy.

Hân chậm rãi mở mắt, rồi rời khỏi môi cô. Mịch Chi im lặng không nói thêm lời nào, cũng không chống trả.

Cô chỉ khóc, nước mắt giọt ngắn giọt dài cứ thế lăn dài trên gò má nóng bừng. Cô không còn sức để kháng cự nữa, cô thật sự mệt rồi.

Từ Lạc hai bàn tay áp lên má lau đi thứ làm hoen ố dung nhan kia của cô.

Chẳng hiểu sao lúc này hân lại ôn tồn, nho nhã vô cùng.

-Nghỉ ngơi đi!

Giọng nói trầm mặc, dịu dàng kia của hân là sao chứ? Hân lại muốn qua mặt cô, muốn gạt lấy cô bằng gương mặt tuấn tú cùng cử điệu nho nhã kia sao?

Bất chợt hai tay Từ Lạc ghì lấy vai Mịch Chi mà đè cô nằm xuống giường, cô hoảng loạn muốn chống trả nhưng bỗng dưng nhìn thấy nét mặt điềm đạm không hề tồn đọng một chút sắc dục nào của hân khiến cô có phản ngạc nhiên.

Và quả thật Từ Lạc không hề làm gì cô, hân để cô nằm ra giường, tay kéo chắn bông đắp ngang ngực cô rồi chậm rãi ra khỏi phòng. Hai mắt Mịch Chi chớp chớp, cô vô ý nhìn lên bát thuốc rỗng trên bàn lòng tự dưng lại thấy kỳ lạ.

Rốt cuộc tên Từ Lạc này là một người thế nào? Tại sao con người hân, nét mặt hân, hành động của hân lúc nào cũng khiến người khác mang chút khó hiểu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Tư Niệm Hỗn Loạn

Mịch Chi ngủ dậy, uốn éo cơ thể mệt mỏi vài cái, đầu óc cảm thấy khá ê ẩm. Đêm qua, trong lúc cô mơ màng đã trông thấy một người ngồi bên cạnh cô, người đó chỉ ngồi yên và có vẻ như đang nhìn cô không rời mắt.

- Là mơ sao?

Mịch Chi nghĩ ngợi rồi thốt lên nhỏ xiu, lúc này Tiểu Hồng Tiểu Mai bước vào tay bê chậu nước chuẩn bị cho cô rửa mặt, súc miệng.

Sau khi thay đổi xiêm y, trong lúc Tiểu Hồng đang chải tóc cho cô, Mịch Chi lòng không khỏi thắc mắc buộc miệng lên tiếng.

- À đêm qua đa tạ cô đã chăm sóc ta nhé Tiểu Hồng! Thật phiền cô quá!

Bất chợt Tiểu Hồng ngớ người, mặt mũi ngây ngốc chả hiểu cô đang nói cái gì. Mịch Chi trông thấy bộ dạng đó của cô liền quay sang Tiểu Mai.

- Vậy ra là Tiểu Mai à? Cảm ơn...à đa tạ cô!

Lần này thì tới Tiểu Mai ngờ nghệch cả mặt mũi, thật sự hai nha hoàn không hiểu vị Nương Nương của họ đang nói gì cả.

Mịch Chi cau mày suy nghĩ, sao họ lại mang phản ứng đó, vậy xem ra đúng thật là cô nằm mơ rồi còn gì.

Cô nhún vai một cái, về mặt thư thả nhưng chợt Tiểu Hồng nghĩ đến điều gì đó rồi reo lên.

- Nương Nương! Có phải người nói đến việc đêm qua khi người đột nhiên lên cơn sốt cao....

- Sốt cao?

Mịch Chi kinh ngạc xen ngang vào, hai mắt tròn xoe nhìn lấy Tiểu Hồng.

- Đêm qua ngọc thể của Nương Nương nóng bừng, là Vương gia đã thức suốt đêm để chăm sóc cho người.

Mịch Chi nghe đến đây đánh rơi luôn cây trâm cài mình đang cầm trên tay, cánh môi run run mấp máy va vào nhau, đồng tử bất động mắt không chớp lấy một cái.

Cô không thể tin được những gì mình vừa nghe. Đêm qua Từ Lạc hẳn chăm sóc cho cô? Vậy ra cái bóng người mờ ảo mà cô thấy chính là hắn. Vậy ra không phải là mơ? Cái quái gì vậy chứ? Rốt cuộc Từ Lạc hẳn đang mưu tính gì trong đầu nữa? Hắn muốn đổi phương hướng tấn công cô bằng cách khác sao?

Mịch Chi đầu óc suy nghĩ muốn rối loạn cả lên, cô bây giờ chỉ muốn ra ngoài hít thở một chút khí trời cho thông thoáng. Thế là cô nghĩ đến Đồng Đồng, cô đã hứa đến thăm nó vậy mà cô vẫn chưa đi. Chắc hẳn nó đang trách cô làm người lớn lại nuốt lời.

Tiểu Hồng và Tiểu Mai đi cạnh cô, dẫn bước cô đi đến nơi mẹ con Đồng Đồng ở.

Bất chợt hai nha hoàn lập tức dừng lại, lui người lại phía sau một chút như tránh để ai đó thấy.

Mịch Chi thoáng khó hiểu, liền tiến đến trước một chút để xem xét. Hai mắt cô tròn xoe, nét mặt sững sờ.

Trước mắt cô, Từ Lạc đang ngồi đó chơi đùa với Đồng Đồng, trông họ rất vui vẻ. Và nhìn Đồng Đồng cũng rất mến hắn ta.

Chuyện gì nữa đây? Tên Vương gia tàn bạo kia lại có thể có lúc trở nên hiền lành, ôn tồn, hoà nhã như bây giờ sao?

Chợt trái tim nhỏ của cô nhảy loạn nhịp khi nhìn thấy nụ cười của nam nhân phía trước. Hắn cười, hắn cười rất tươi, rất sáng khoái, nụ cười không tồn đọng một chút ý niệm xấu xa hay xảo trá nào cả.

Mịch Chi hai má đỏ bừng, cô chớp chớp mắt vài cái, tay đưa lên ấn mạnh lên lồng ngực. Cô phải trấn tĩnh lại, nhất định phải trấn tĩnh. Tuyệt đối không được để cái vẻ tuấn tú, diễm đam kia của hắn làm cho dao động. Toàn là giả thôi, tất cả là giả!

Bỗng dưng Từ Lạc thoáng trông thấy cô, bốn mắt vô tình chạm nhau khiến phút chốc Mịch Chi như bị một luồng điện chạy dài cả sống lưng làm cô giật bắn người.

Mịch Chi hít một hơi thật sâu, cố gắng làm ra điệu bộ bình tĩnh nhất mà chậm rãi tiến thẳng về phía trước.

-Tỷ Tỷ!

Đồng Đồng vừa trông thấy Mịch Chi liền nhảy khỏi tay Từ Lạc mà chạy ù đến ôm chầm lấy cô.

Mịch Chi hai tay bế lấy nó, không ngừng véo nhẹ vào hai cái mánhuần nhỏ hồng hào trên mặt nó.

Rồi cô quay sang nhìn Từ Lạc, giọng điệu và vẻ mặt bất cần.

-Không ngờ Vương gia cũng thích trẻ con đến vậy?

Hắn nhìn cô, đồng tử hấn dao động sang nơi khác một chút rồi lập tức trở về nhìn lấy cô.

-Vương Phi vừa khỏi bệnh, tốt nhất vẫn nên ở yên trong phòng không nên ra ngoài hứng gió quá nhiều.

Từ Lạc ngưng lại một chút rồi hai tay chấp sau lưng lướt nhẹ qua cô.

-Hai người chăm sóc Nương Nương cẩn thận!

Hắn đi rồi, chỉ có vậy! Hắn chỉ nói với cô bấy nhiêu là đi khỏi. Hôm nay Từ Lạc hấn sao vậy chứ? Tại sao con người hấn lại mỗi lúc mỗi trở nên khó hiểu như vậy?

-Đồng Đồng ngoan! Nói cho Tỷ Tỷ biết vị Vương gia lúc này có phải lâu lâu mới như vậy không?

Đồng Đồng hai bàn tay nhỏ xíu ve vồn với cây trâm cài tóc có sợi ngọc đang đưa tròn trên đầu Mịch Chi, nó vô tư hồn nhiên trả lời.

-Tỷ Tỷ nói Từ Lạc Ca Ca?

Mịch Chi thoáng ngạc nhiên, thẳng thốt con này lại gọi hấn thân mật như vậy sao?-Ca ca?

-Đúng rồi! Là Từ Lạc Ca Ca.

Mịch Chi đặt Đồng Đồng xuống đất, rồi cô ngồi xuống trước mặt nó tiếp tục thắc mắc.

-Đồng Đồng nè! Bộ....em rất thân với Ca ca đó sao hả?

-Ca ca rất thương Đồng Đồng. Ca ca rất tốt! - Đồng Đồng cười híp cả mắt.

Mịch Chi như bị sốc. Lần đầu tiên cô mới nghe có người nói rằng Từ Lạc là người tốt! Cô hầu như không thể tin nổi, nhưng đây lại là lời nói phát ra từ một đứa trẻ, vốn dĩ nó có biết nói dối đâu.

Lúc này cô còn đang bối rối nghĩ ngợi lung tung không biết nói gì thì bên kia mẹ của Đồng Đồng chạy đến.

-Trời ạ! Con ở đây mà khiến mẹ đi kiếm mãi! Đồng Đồng hư quá.

Vừa thấy người bên cạnh con trai mình là ai, bà liền cúi người thi lễ.

Mịch Chi đứng dậy, tay nắm lấy Đồng Đồng rồi không ngừng xoa đầu nó đi đến phía trước.

-Mẹ Đồng Đồng nè, cô có thể cho ta hỏi một số việc được không?

Từ Lạc ngồi trong xe ngựa, cõilồng hấn hiện giờ đang mâu thuẫn nhau cùng cực.

Đêm qua khi Xuyên Nhi sốt cao, hấn đã đuổi lấy hai nha hoàn lui ra ngoài, một mình hấn tận tay chăm sóc cho nàng ta.

Trong lúc mơ màng nàng ta luôn miệng gọi lấy cha mẹ, rồi gọi tên của ai đó nghe rất lạ. Sau đó lại khóc, nước mắt cứ vương ra khoé mắt rồi lăn dài hai bên má.

Lúc đó hấn nghĩ cô nhớ phụ mẫu của mình, nhưng rồi lại nghĩ có thể nào là do hấn đã quá bức ép nàng. Khiến nàng gánh chịu uất ức tột cùng, đến nỗi nàng phải kêu khóc đau thương trong mộng thế này?

Từ Lạc càng nghĩ càng khó hiểu, ngay từ đầu khi nghe chiếu chỉ ban hôn từ Hoàng thượng, hấn một lòng đã không hề thiện ý với việc này.

Hắn căn bản đã phong lưu, không thích sự trói buộc. Dù biết nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, nhưng hấn đã chứng kiến thê thiếp tranh sủng nhau trong hoàng triều hấn đã rất chứng kiến rồi.

Bởi thế ngày kiệu hoa đón Ôn Mẫn Xuyên về Vương phủ, hấn một lòng đã quyết chẳng màn đến sự hiện diện của nàng. Dù nàng danh phận Vương Phi, hấn không hề có cảm tình hấn không muốn đụng đến.

Hắn nghĩ sau khi nàng ta bước chân vào Vương phủ, hắn sẽ để nàng an phận mà làm một Vương phi không hơn không kém. Nhưng tại sao? Tại sao nàng ta lại thay đổi một cách chóng mặt như vậy?

Từ một đại tiểu thư đoan chính, thực nữ của Uông gia, rất kiêu kì không thích giao tiếp với người lạ. Bây giờ thì lại trở thành một nữ nhân ương bướng, cứng đầu và tính tình cứ như một cường nữ.

Hơn nữa, hắn trước đó cũng đã nghe nói Uông Mẫn Xuyên vốn đã có ý trung nhân từ lâu. Họ tâm đầu ý hợp, định ngày tác thành lương duyên. Nhưng thời thế đảo lộn, một thoáng tình xuân chóng lụi tàn khi nàng lại được ban hôn cho hắn. Uông Mẫn Xuyên lại không hề có một chút nào tỏ ra là thương nhớ, tham luyến tình cũ.

Ngày diễn ra lễ thân nghinh (*), sau khi rước nàng vào cửa phủ, cùng nhau khấu đầu tam quy (*) nàng ta đã lên đi trong lúc được đưa vào hỷ phòng.

[thân nghinh: gọi là lễ rước dâu]

[tam quy: ba lạy trong hôn lễ ngày xưa. Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái]

Cuối cùng không rõ vì có sự gì lại rơi vào Vạn Xuân Hoa trở thành ngọc nữ bị dân tình rao bán.

Rồi từ lúc cứu được nàng khỏi đó, cũng là lúc con người nàng thay đổi hoàn toàn. Khiến đầu óc hắn như quay cuồng, càng lúc càng trở nên điên loạn.

Nàng ta đặc biệt như vậy, khác biệt như vậy thật hắn dù đã quyết không để tâm đến cũng không được. Nàng lúc nào cũng khiến hắn phải để tâm đến, khiến hắn luôn cuộn trào ý niệm chiếm hữu không ngừng.

Có lẽ hắn đã quá thô bạo, dù nàng ta có thay đổi, có cường hào bao nhiêu thì căn bản cũng chỉ là một nữ nhi.

Hắn đã không khống chế được bản thân mà khiến nàng khổ sở. Thật sự càng nghĩ đầu óc hắn càng muốn nổ tung. Đúng là một nữ nhân không tầm thường! Từ Lạc hắn đây rốt cuộc còn phải tốn bao nhiêu thời gian nữa mới tường tận con người nàng đây?

-Vậy ra! Từ Lạc hắn..à Vương gia người ấy rất thương mẹ con cô sao?

Mịch Chi từng sốt thót lên, cô thật không tin được vào những gì mình nghe mẹ Đồng Đồng nói tự nãy giờ.

Mẹ Đồng Đồng bảo phu quân của bà vốn là chỗ quen biết thâm tình với Vương gia. Dù khác nhau về giai cấp, chênh lệch địa vị nhưng Từ Lạc lúc nào cũng xem phu quân bà là hảo hữu. Sớm tối bầu bạn đàm tửu đánh cờ cùng nhau.

Nhưng khi triều đình khởi binh đánh giặc, thân là một binh lính hoàng triều phu quân bà không tránh khỏi số phận bị thương mà tử trận. Đến cả xác cũng không thể được tìm thấy nguyên vẹn mà mang về chôn cất.

Kể từ đó Từ Lạc hết lòng quan tâm đến cuộc sống của mẹ con bà. Hắn xem Đồng Đồng như đệ đệ ruột thịt, luôn kính trọng bà với cương vị như một vị đại tẩu. Bất kể ốm đau bệnh hoạn, lúc nào Từ Lạc cũng ra tay giúp đỡ mẹ con bà đến cùng.

Mịch Chi bần thần trở về phòng, cô ngồi phịch xuống giường. Hai mắt trơ ra không động.

Loạn rồi! Loạn thật rồi! Từ Lạc Vương gia mà cô biết từ đầu rõ ràng là một tên máu lạnh, tàn nhẫn biến thái, hoạn dân cơ mà! Bây giờ khi không ở đâu lại ra thêm mặt tốt về hắn thế này. Mẹ Đồng Đồng nói về hắn như thế há chẳng phải....hắn là một chính nhân quân tử sao chứ?

Nghĩ đến đây Mich Chi mệt mỏi thở dài, cô nằm ngả ra giường thật mạnh khiến đầu va vào gối sứ một cái "cốp" đau điếng hồn.

Cửa miệng la lên khiến hai nha hoàn bên ngoài hốt hoảng phải đẩy cửa mà chạy vào.

Mịch Chi cô cuối cùng lại phải sắp xếp thêm một "thiên tai" gì nữa sao? Càng lúc cuộc đời cô càng cảm tượng cứ tối đen như đít nòi thế này!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hủy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Động Lòng Rồi Sao?

Màn đêm buông xuống, không gian bị phủ đầy bởi một màu tĩnh lặng đến nao lòng. Mich Chi ngồi trong hoa viên, cạnh ngay bờ hồ, vừa ngắm sao ngắm trăng, vừa nghĩ ngợi đủ thứ trên đời.

-Không biết bây giờ.....cha mẹ đang làm gì nhỉ? Thời gian qua, cha mẹ sống có ổn không?...

Hai mắt Mịch Chi lại ngẩn lẹ, cô thật lòng rất nhớ họ. Cô chẳng biết mình ở thế giới đó sau khi xảy ra tai nạn thì xác thân cô còn nguyên vẹn hay không? Vì có gì tại sao hồn phách lại bay vào cái thân xác Uông Mẫn Xuyên này? Thà cho cô nhập vào một vị cô nương nào đó bình thường không được sao? Như vậy có lẽ cuộc sống sẽ yên ổn hơn bây giờ nhiều!

Nghĩ đến đây Mịch Chi lại soi mình xuống dưới hồ, cô đưa tay sờ lấy cái dung nhan này. Quả thật đây là khuôn mặt của cô, nhưng thân phận lại là Uông Mẫn Xuyên. Chẳng lẽ là do vị tiểu thư này và cô dung mạo hoàn toàn giống nhau nên mới xảy ra cố sự như vậy hay sao? Hay là còn có thêm nguyên nhân nào khác ở đây?

Mịch Chi lặng lẽ buông ra một tiếng thở dài, thủy châu vương trên khoé mắt khẽ hoen xuống má đào.

Bất chợt một làn hơi nóng hồi phả vào gáy cô khiến cô xoay người lại.

Vừa trông thấy phía sau lưng mình là ai Mịch Chi tròn xoe hai mắt, cô hốt hoảng liền đứng dậy nhưng đôi hài lại dẫm lên mồm đá trơn trượt, khiến cả thân người phụt chốc đang ngã ra sau.

Từ Lạc nhanh chóng đưa tay vòng lấy eo nhỏ mà ghì lấy cô trở lại, lực kéo quá mạnh khiến cả người cô áp sát vào khuôn ngực rắn chắc của hấn.

-Bỏn vương đáng sợ đến vậy sao hử?

Từ Lạc nhũn nhệ mất sắc nhìn Mịch Chi, chợt hấn thấy hai má đào của cô bị hoen ố bởi nước mắt, đồng tử hấn hơi co lại một chút.

-Nàng lại khóc?

Mịch Chi thỉnh lĩnh bị hấn làm cho rối tung lên, cô chớp chớp mắt, đẩy hấn ra rồi quay mặt sang một phía.

-Không có!

Từ Lạc nghiêng đầu nhìn cô, tay đưa lên muốn lau đi gương mặt lấm lem của cô, liền bị cô thẳng thừng hất tay.

-Ngươi lại muốn gì đây?

Mịch Chi gằn giọng, nhưng ánh mắt lại có chút gì đó căm giận. Đúng! Cô quả thật căm giận tên Từ Lạc này vô cùng. Bức ép cô hết lần này đến lần khác, lại còn cho cô uống xuân dược khiến cô phải trở nên hoạn đâm không tương, khiến cô cảm thấy nhục nhã, xấu hổ kinh khiếp.

Từ Lạc cau mày nhìn cô, giọng điệu trầm xuống.

-Nàng sợ Bỏn vương?

Mịch Chi lập tức hơi thở trở nên mạnh hơn, cô mím môi, đôi mắt ánh lên tia giận dữ khôn cùng.

-Ta không sợ ngươi....mà ta ghét ngươi...ta thật sự rất ghét ngươi!

Mịch Chi giọng run run, hai bàn tay nhỏ của cô đang nắm chặt ngoại bào của mình. Từ Lạc khí sắc liền như tề đi, đồng tử của hấn thu gọn nữ nhân trong tầm mắt, như muốn nuốt trọn cả con người Mịch Chi vào bên trong.

-Bỏn vương không cho phép nàng ghét Bỏn vương!

Từ Lạc bước chân bắt đầu di chuyển đến gần Mịch Chi, mỗi lần hấn bước đến thì cô lùi lại. Hấn lại nổi điên gì nữa đây? Bức ép cô chưa đủ đến bây giờ cả cảm xúc riêng tư của cô hấn cũng muốn bức đến cùng cực?

-Nè! Ngươi đừng quá đáng nha! Ghét hay không là quyền của ta.

Mịch Chi khó chịu, cô lớn giọng gân cổ cãi thẳng vào mặt hấn.

Bất chợt Từ Lạc ghì lấy vai cô, ra sức siết chặt khiến cô đau đến nhăn cả mặt mũi. Tên khốn này ra ngoài cả ngày ai đã chọc gì đến hấn rồi tới đến lại mang trút lên người cô gái khốn khổ cô đây chứ? Hay là hấn lại đi trêu hoa ghẹo nguyệt ở đâu đó, không thành nên cảm thấy bất mãn gì sao?

-Đau...bỏ..bỏ ra!

Mịch Chi cố vùng vẫy, thật sự hấn muốn siết cho gãy xương bả vai cô ra mới hả dạ hấn hay sao?

Từ Lạc lúc này hấn thật không thể hiểu nổi bản thân, hấn chưa từng nghĩ đến việc bị thê tử ghét lại khó chịu đến vậy! Nói chính xác hơn, hấn không muốn nữ nhân này ghét hấn, một chút cũng không.

-Ai cũng có thể ghét Bỏn vương, nhưng nàng tuyệt đối không!

Càng lúc đôi vai nhỏ của Mịch Chi càng bị tên Vương gia khốn kiếp này nắm chặt hơn, hấn lại mỗi lúc mỗi tiến sát lại khiến cô muốn trốn mà không thể.

-Người đứng là tên Vương gia ngang ngược, ta vẫn ghét..ghét..ta nhất định sẽ ghét chết người...ta....

Câu nói của Mịch Chi bất ngờ bị chặn lại bởi nụ hôn của nam nhân trước mặt. Từ Lạc thật sự không thể chịu đựng được nữa, chính miệng thê tử lại thốt ra những lời như vậy.

Hắn rốt cuộc làm sao thế này? Hắn đã từng nào có để tâm đến cảm xúc của nàng ta? Nào có để tâm rằng nàng ta sẽ nghĩ sao về hắn.

Còn hiện giờ, chỉ mỗi việc còn con này lại khiến lòng dạ hắn khó chịu như bị dày xéo bởi ngàn vết kim châm.

Mịch Chi vùng vẫy cố đẩy thân người hắn ra, ngay lập tức càng bị hắn dùng sức siết chặt cả cơ thể. Mỗi nhò bị hắn tham lam ăn trọn từ trong ra ngoài, Từ Lạc hôn lấy môi cô, hắn như muốn hút cạn cả đường khí của cô khiến cô thở hổn hển.

Bất chợt hắn rời môi cô, vòng tay hắn nói lỏng. Lúc này một thanh âm "Chát" vang lên.

Mịch Chi hai mắt đỏ hoe, cô tức giận không cầm được mà đưa tay tát thẳng vào mặt Từ Lạc một cái thật mạnh.

-Người lúc nào cũng vậy. Bất kể....bất kể là ta muốn hay không muốn...người cũng nhất định bức ép ta...

Cô không thể giữ vững giọng của mình nữa, cô sắp khóc. Mịch Chi cô đây sắp không chịu đựng được nữa rồi. Chóp mũi thanh tú bây giờ lại ửng hồng, cổ họng bắt đầu nghẹn lên không thể nói được gì nữa.

Từ Lạc như bị cái tát đó của cô làm cho choáng váng đầu óc, hắn thật sự rất sốc. Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn bị người khác động thủ như vậy. Hôn nữa, đây còn là một nữ nhân, lại còn tệ hơn nữ nhân này là thê tử của hắn. Thê tử dám cả gan đánh cả phu quân. Loạn rồi! Thật sự loạn cả rồi.

Hai tay hắn siết chặt đến run lên bần bật, ánh mắt nổi lửa giận dữ nhìn lấy Mịch Chi. Cô vẫn khóc, cô khóc như muốn trút bỏ hết tất cả uất ức cô đã chịu đựng ra ngoài.

Từ Lạc thật lòng rất giận, hắn muốn ra tay trừng trị nữ nhân này vì dám xúc phạm, không xem phu quân ra gì. Nhưng khi hắn nhìn thấy Mịch Chi khóc thảm thương như thế trước mặt hắn, lòng hắn lại như mềm nhũn ra.

Từ Lạc hắn đây cuối cùng đang bị gì đây? Hắn mềm lòng ư? Hắn động lòng với nàng ta? Hắn thật sự đã động lòng rồi sao?

Vốn dĩ hắn gần gũi nàng, căn bản vì nàng là một nữ nhân tuyệt sắc, bất kể là dung mạo hay ngọc thân đều tuyệt mỹ như nhau. Hắn đơn giản chỉ muốn giải tỏa thỏa mãn dục vọng và khoái lạc bản thân.

Nhưng chẳng hiểu vì sao, càng lúc hắn lại như càng lún sâu vào nàng ta. Đôi mày liễu ấy, đôi mắt hạnh ấy, cả cái mũi thanh tú và cánh môi anh đào kia nữa. Tất cả như cuốn hắn trôi sâu vào hố tình. Tính cách nàng thay đổi, càng khiến hắn tham lam chiếm hữu.

Khi chiếm hữu được ngọc thân của nàng, hắn lại muốn chiếm trọn cả tâm can nàng. Lòng tham của hắn càng lúc càng như cái hố sâu không đáy. Hoàn toàn không có điểm dừng.

Từ Lạc đứng đó bất động nhìn Mịch Chi, suy nghĩ trong hắn dầm dấp lên nhau không ngừng dần xé tâm can hắn. Bỗng dưng Mịch Chi muốn xoay người bỏ chạy, nhưng cổ chân cô lúc này đã bị trệt, vừa mới xoay lưng thôi đã khiến nó đau nhói làm cô loạng choạng suýt té.

Từ Lạc phản xạ nhanh như cắt, một lần nữa hắn lại đỡ kịp lấy cô.

-Bỏ ra! Không cần người giả vờ quan tâm

Mịch Chi giận dữ cố lấy tay hắn, cô một mực cứng đầu cố chấp chịu đau mà từng bước khó khăn đi về phía trước. Đau, thật đau chết cô rồi. Nhưng thà có vết đi cũng không muốn hắn động đến.

Từ Lạc nhíu mày tức giận nhìn theo cô, rồi hắn di chuyển thật nhanh không nói không rằng mà hai tay bế xốc cô lên khỏi mặt đất.

-Bỏ xuống...bà đây cóc cần....bỏ xuống....

Mặc cho Mịch Chi vùng vẫy la hét ầm ĩ, Từ Lạc vẫn kiên quyết bế lấy cô mà đi về phòng.

Mịch Chi thật sự chịu thua, cô vừa khóc, lại vừa hét khiến cổ họng trở nên khô khốc. đành cam chịu mà để cho hắn hai tay lực lưỡng ôm lấy vác về tận phòng. Mặc dù là ghét hắn thật, nhưng không thể phủ nhận Từ Lạc hắn ta rất đàn ông.

Từ gương mặt này, đến cái vóc dáng cái cơ thể này, cả giọng nói nữa, khí phách lại cao ngất tựa thiên thanh, tất cả tạo nên cho hắn một hình tượng mẫu đàn ông tuyệt vời.

Nhìn xem, hai cánh tay mảnh khảnh của cô đang ôm lấy cái bờ vai rộng vững chắc như thạch bàn của hắn. Còn hai tay hắn lại rắn chắc lực lưỡng bế lấy thân người cô. Cảm giác cũng không tệ!

Mịch Chi phút chốc tỉnh táo, cô đang nghĩ cái quái gì trong đầu vậy? Cô vừa khen hắn? Cô vừa khen lấy hắn hay sao?

Điên rồi! Cô thật sự bị hấn làm cho phát điên rồi! Nhất định là vậy! Mịch Chi cô đây không thể để những suy nghĩ đen tối này chế ngự thần trí mình. Cô phải thật sáng suốt, Từ Lạc vẫn chỉ là một tên Vương gia bạo dâm, tàn nhẫn thích bức ép con gái nhà lành!

Mãi lo suy diễn lung tung mà cô đã được hấn bế về đến phòng lúc nào không hay.

Từ Lạc nhẹ nhàng đặt cô ngồi xuống giường, rồi hấn lấy từ tủ một lọ thuốc. Hấn bước đến ngồi xuống trước mặt cô, chậm rãi cời lấy hài cô ra. Hấn không hề mở miệng nói lấy một lời mà chỉ lẳng lặng hành động khiến Mịch Chi sững sờ.

Cô liền muốn thu chân lại lập tức bị tay hấn giữ chặt, hấn đưa mắt nhìn cô, ánh nhìn sắc lạnh đó phút chốc khiến Mịch Chi lạnh cả sống lưng, cô nuốt nước bọt một cái rồi ngoan ngoãn ngồi yên không dám cử động.

Lúc này cô cẩn thận quan sát Từ Lạc, hấn đang tập trung xoa thuốc cho cô, cử điệu nhẹ nhàng vô cùng, lại ra dáng rất ân cần. Tự dưng Mịch Chi lại thấy tim mình nhảy loạn, càng lúc nó đập càng mạnh càng nhanh hơn.

Hai gò má cô cảm thấy nóng bừng, cả khuôn mặt trở nên đỏ ửng. Gì đây? Cái cảm giác quái quỷ đó lại đến sao? Rốt cuộc cô bị gì nữa rồi sao? Hay bẩm sinh cái cô Uông Mẫn Xuyên này bị bệnh gì sao hả?

Mịch Chi đang muốn rời tung cả đầu óc thì chợt nghe một tiếng "Rắc", cô đau điếng hét lên khiến hai nha hoàn bên ngoài giật thót cả mình.

Từ Lạc nhân lúc cô xao lãng đã nhanh tay nặn lại khớp chân cho cô. Quả thật là cái tên khốn kiếp, không tốt lành như vậy mà, mạnh tay như vậy rõ ràng muốn giết chết cô hay sao?

Mịch Chi đau đến phát khóc, cô ôm lấy cổ chân đáng thương mà kêu rên trông đến tội.

Rồi cô lại liếc sang Từ Lạc, cô muốn chửi hấn, cô thật sự chỉ muốn chửi chết hấn.

Nhưng mọi ý nghĩ của cô liền khựng lại khi cô trông thấy ánh mắt kia của hấn. Hấn bị sao nữa? Ánh mắt đó của hấn là sao? Thật kỳ lạ! Hay là hấn muốn giết cô! Hấn thật sự muốn giết cô vì cái tội đã dám tát hấn?

Nghĩ đến đây Mịch Chi liền không khỏi run sợ, cô nuốt nước bọt tận mấy lần. Xong rồi! Chỉ trách Mịch Chi cô đây đã quá nóng giận mà làm vậy. Đúng là giận quá mất khôn mà, dù ghét hấn đến cỡ nào thì ở cái thời nữ tử xem phu quân là trời thể này cô lại hành động như thế.

Thình lình Từ Lạc tiến đến gần cô, Mịch Chi hoảng hốt co rúm cả người ngồi gọn trên giường. Hấn sắp giết cô rồi! Hoặc không thì hấn cũng sẽ mang cô ra tra tấn, hành hạ đến chết đi sống lại.

Cô mỗi lúc mỗi hoảng hơn khi Từ Lạc đã tiến sát đến tận giường, hấn đưa tay ra phía trước, Mịch Chi liền muốn vùng đi bỏ chạy vì nghĩ hấn sắp bóp cô. Nhưng không, Từ Lạc đột nhiên ôm chặt lấy cô trong lòng.

Cả khuôn mặt cô đang áp vào bờ ngực rắn rỏi của hấn, cảm nhận rõ ràng nhịp tim hấn đang đập trong lòng ngực.

Tự dưng lúc này cô lại cảm thấy kỳ lạ, cái cảm giác khốn kiếp kia lại lần nữa tìm đến cô. Làm sao đây? Nếu...nếu hấn ôm chặt cô như vậy thì hấn cũng sẽ nghe được tim nhỏ của cô đang bối rối đập loạn nhịp đến cỡ nào.

Mịch Chi còn đang lúng túng không biết làm sao thì Từ Lạc tay cời lấy ngoại bào của cô, rồi cời luôn ngoại bào của hấn.

Cô sững sờ, cuối cùng hấn vẫn là một tên đàn ông hoạn dâm tệ bạc nhất thế gian. Hấn lại muốn làm vậy rồi sao?

Mịch Chi vừa vùng vẫy liền bị hấn ghì chặt thân người mà đè xuống giường, hấn nằm xuống bên cạnh cô đưa tay kéo cô ôm siết vào lòng ngực hấn.

Lại là chuyện gì nữa? Từ Lạc hôm nay hấn thật lạ? Hấn chỉ cời lấy ngoại bào của cô không hề động đến lớp áo nào khác. Rồi lại cam tâm chỉ ôm lấy cô thế này sao?

Mịch Chi lên đưa mắt nhìn sang hấn, cô hoàn toàn không tin được. Từ Lạc hấn hai mắt nhắm nghiền, hấn ngủ rồi sao? Hấn thật sự chỉ ôm cô thế này rồi lăn ra ngủ, hoàn toàn không có một động thái bệnh hoạn nào khác.

Cô ngạc nhiên nhìn lấy hấn không rời mắt, quả thật phải chi lúc nào hấn cũng ôn tồn như lúc này thì tốt biết bao. Nam nhân này dung mạo phi phàm hơn người, chi khổ nỗi những lúc quá biến thái mà hành hạ cô, cô lại không thể chấp nhận được.

Mịch Chi đang mãi lo ngắm nhìn hấn, bất chợt Từ Lạc cất giọng làm cô giật mình muốn đứng tim, tuyệt nhiên hấn lại không hề mở mắt ra.

-Bổn vương không hề nói đùa! Nàng nhất định..không được ghét Bổn vương!

Mịch Chi thật sự sắp bị hấn làm cho sang chấn tâm lý luôn rồi. Cái gì đây? Hấn ngủ mơ? Không thể nào? Chi mới nằm xuống hấn không thể ngủ nhanh như vậy được.

Và lại, nghe thanh âm giọng điệu lúc này của hấn thật sự rất lạ. Từ Lạc hấn muốn nhắn nhủ gì với cô sao? Hấn thật sự đang nghiêm túc?

Mịch Chi im lặng không dám lên tiếng, nhưng cô thật lòng không biết phải nói gì nữa! Từ Lạc quay cô như chong chóng, khiến thần trí điên đảo hỗn

loạn không ngừng. Cô không thể nắm bắt được tâm tư, ý niệm lẫn hành động của con người này được.

Từ Lạc hai mắt vẫn nhắm chặt, hấn ra sức siết lấy thân ngọc của Mịch Chi hơn, đầu hấn vùi vào hõm vai cô, hấn hít một hơi thật sâu, cảm nhận mùi vị trên thân ngọc này.

Hắn muốn nữ nhân này, thật sự hắn muốn nàng. Ban đầu căn bản chỉ là dục vọng, nhưng tại sao bây giờ lại tham lam muốn có trọn cả tâm tư nàng ta?

Liệu có phải vì dục vọng mà hắn điên rồi không? Hay là vì nữ nhân này đã thật sự khiến thần hồn hắn loạn lên cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hầy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Rượu Vào Hại Thân

Mịch Chi sáng nay ngủ dậy cũng vẫn chẳng thấy Từ Lạc đâu. Cô ngồi bần thần, đầu tóc rối bù, đêm qua hắn thật sự cam tâm mà ôm lấy cô ngủ một giấc dài đến sáng! Chuyện lạ có thật đây rồi. Khi mà một tên hoạn đảm dùng một ngày lại tỏ ra "ta không đam mê dục vọng nữa".

Nghĩ đến đây Mịch Chi thở dài, rốt cuộc cái tên Vương gia này muốn giờ trò gì đây?

Sau khi được hai nha hoàn thay đổi xiêm y, chỉnh trang đầu tóc thì Mịch Chi ra khỏi phòng, cô dạo bước khắp nơi trong biệt phủ. Đúng là quan cao chức lớn, lại là một Vương gia đúng là tiền tài lắm thật. Nhà thì xây cho to vào, lại còn bày trí muôn thứ đắt tiền quý giá. Nhìn xem một mớ gia nhân trong này không đến tháng chi tiền lương ra chắc cũng mệt rồi ấy chứ.

Đến đây Mịch Chi lại nghĩ cuộc sống Từ Lạc Vương gia này nhàn hạ, sung sướng đến thế bảo sao không sanh tật, suốt ngày cứ đi treu hoa ghẹo nguyệt. Nhưng bỗng dưng Mịch Chi lại thấy khó chịu vô cùng. Gì chứ? Chẳng lẽ bây giờ đã thành gia lập thất rồi mà vẫn còn sanh tật đến thế?

Cô quay sang nói với Tiểu Hồng, giọng điệu tò mò thắc mắc.

- Cô có biết Vương gia thường xuyên vắng mặt như vậy là đi đâu không Tiểu Hồng!

- Vương gia dạo gần đây chỉ lui tới phủ của Cố đại nhân

Tiểu Hồng đáp. Mịch Chi lại tiếp tục sinh nghi.

- Vậy ra hắn cùng với Cố đại nhân gì đó cùng nhau đi đến mấy cái dạng như Vạn Xuân Hoa gì đó sao?

Tiểu Hồng lúc này chợt thốt lên, ánh mắt đảo khắp tứ phía như sợ ai khác nghe thấy.

- Nương nương! Người đừng nói vậy!

- Có gì sai sao? Quả thật là vậy mà!

Mịch Chi vẫn thờ ơ đáp trả, mắt hạnh khẽ chau, môi nhỏ khẽ cong lên tỏ vẻ bực dọc. Đến cô cũng chẳng hiểu nổi cô đang cảm thấy khó chịu vì cái gì!

- Người nói vậy oan cho Vương gia lắm Nương nương! - Tiểu Hồng nhanh bước đi theo miệng cất giọng nhỏ xiu.

- Oan?

Mịch Chi tròn mắt ngạc nhiên.

Tiểu Hồng gật gật

- Vương gia dạo gần đây chỉ đánh cờ đàm tửu thơ văn với Cố đại nhân. Hoàn toàn không như những gì Nương nương nghĩ!

Từ Lạc hắn ta chính trực như vậy sao? Rõ ràng là một tên nam nhân phong lưu, phóng đảng mà! Có chết cô cũng không tin hắn lại "rửa tay gác kiếm".

Mịch Chi càng nghĩ đến hắn lòng dạ càng rối tung lên, lại không tránh khỏi bực dọc, bứt rứt. Cô phui tay, rồi đi đến tìm Đồng Đồng.

Cả buổi trời cô ở đó chơi với Đồng Đồng đến gần xế chiều mới trở về phòng. Trong biệt phủ này thật là chán chết cô rồi. Thời buổi không công nghệ, không mạng mạng thật chẳng có gì để giết thời gian. May cũng nhờ có thằng nhóc Đồng Đồng tiểu mần trâu đáng yêu kia giúp cô như quên hết phiền muộn trong lòng.

Đang thông thả dạo bước để quay về phòng, bất chợt Mịch Chi lại trông thấy bốn gia nhân đang đẩy một cỗ xe gỗ, bên trên có rất nhiều bình rượu nhỏ.

Chỉ đi ngang thôi mà mùi hương thơm nức xộc thẳng vào khứu giác của cô. Chắc hẳn là hàng thượng phẩm rồi còn đâu.

Cô quay lưng cất giọng

-Nè nè! Mấy anh...à...mấy người lấy số rượu đó từ đâu vậy?

Bốn tên gia nhân gấp người thi lễ rồi một tên trong đám đáp.

-Bẩm Nương nương! Rượu này do Cố đại nhân chuyển đến.

Ra là từ phủ của Cố đại nhân gì đó, hảo hữu gì đó của Từ Lạc sao hả? Vậy thì cam đoan chắc chắn là hàng thượng phẩm đây rồi!

Mịch Chi bước đến, tay cầm lấy hai bình đưa cho Tiểu Hồng, hai tay mình cũng tiện thể giữ thêm hai bình nữa!

-Nương Nương....!

Tiểu Hồng sững sốt.

Mịch Chi cười híp cả mắt, vẻ mặt phấn khởi.

-Cứ cầm giúp ta, có gì ta chịu!

Thế là Mich Chi ôm lấy bốn bình rượu đó mang về phòng, xem ra đêm nay cũng có thứ cho cô giải khuây rồi. Cũng lâu rồi cô không được uống thoải thích, tâm trạng dạo gần đây lại khá tệ, uống say một bữa xem ra có vẻ cũng chẳng nhằm gì.

Bốn bình rượu đặt trên bàn, Mich Chi tay chống cằm nghiêng đầu gối nhip lên bàn nhìn chúng.

Rượu ngon đã có! Nhưng bằng hữu nơi đâu? Ai sẽ uống cùng cô đây?

Tiểu Hồng và Tiểu Mai vừa nghe ý định của cô "nhậu nhẹt no say" thì liền co chân chạy mất rồi. Thật chán chết! Bọn nữ nhi thời này sao liễu yếu đào tơ thế không biết! Chẳng lẽ bây giờ lại ngồi đây uống rượu một mình rồi tự độc thoại luôn hay sao?

Mịch Chi chán nản nằm dài ra bàn, bất chợt lại lăn ra ngủ quên mất.

Một lúc sau, cửa phòng mở ra!

Từ Lạc bước vào liền khá ngạc nhiên khi thấy thê tử của hắn đang ngủ ngáy o o dài trên bàn. Trước mặt còn có thêm bốn bình rượu.

Hắn nhận ra bình rượu đó từ đâu mà có, chỉ là hôm nay hắn ở phủ Cố đại nhân đàm tửu, lại thường thức được hương vị tuyệt mỹ của loại rượu thượng phẩm này, thấy hắn nhả hứng như thế nên Cố đại nhân đã sai người chuyển đến phủ hắn.

Từ Lạc bước đến ngồi xuống bên cạnh Mich Chi, hắn chậm rãi quan sát cô. Nhìn cánh môi nhỏ đang hé mở, hàng mi cong vút, cùng đôi mày liễu kia khiến hắn phút chốc chưa uống đã vội say!

Hắn thờ hắc một cái, rồi đưa tay cốc lên đầu cô một cái khiến cô tỉnh giấc.

-Ai đó....

Mịch Chi ngồi dậy vươn người vài cái, miệng ngáp ngắn ngáp dài trông thật mất hình tượng vô cùng.

Bỗng dưng cô khựng lại khi nhận ra trước mặt mình là ai, tuy nhiên chợt thấy hắn vẫn ngồi yên đó mà nhìn cô. Không hề có lấy một động thái nào khác, và lại sau "sự kiện kỳ quái" đêm qua, khiến cô dường như giảm bớt phần nào ác cảm với tên Vương gia này!

-Nàng cả gan dám lấy rượu của Bốn vương?

Từ Lạc tay cầm lấy một bình rượu mà xoay nhẹ, Mich Chi liền hốt hoảng đưa tay giật lấy ôm chặt trong lòng.

-Nè! Người đường đường là một Vương gia, đừng keo kiệt đến vậy chứ?

Từ Lạc nhìn điệu bộ này của cô thật khiến hắn không thể nhịn được mà ôm mặt bật cười một tiếng.

Mịch Chi thoáng chốc sững sốt, hắn vừa cười ư? Lại còn cười rất tươi! Cười bật thành tiếng! Lần đầu tiên từ ngày trông thấy hắn đây là lần thứ hai cô mới thấy hắn cười thoải mái như vậy. Y như lúc cô trông thấy hắn cười lúc đùa giỡn với Đồng Đồng.

Mịch Chi thoáng ngẩn ngơ, rồi hai má phẫn lại thấy nóng hổi lạ thường, lồng ngực lại bị tim nhỏ đập thành thịch không ngừng.

Không được! Không được rồi! Cô lại bị dính phải yêu thuật của cái tên Vương gia này rồi! Dạo này cô cứ thường xuyên bị một loạt cảm xúc kỳ lạ lấn át khiến cô bối rối vô cùng.

Mịch Chi cố gắng định thần trở lại, cô ngồi xuống bàn tay ôm lấy bốn tỉnh rượu gom tròn chúng về phía mình như sợ Từ Lạc sẽ lấy mất.

Cô ngáp ngừng nhìn hấn.

-Thật sự chán chết đi được! Cái nơi gì mà muốn kiếm một người để uống rượu tâm sự cũng chẳng có!

Mịch Chi mặt mũi bí xị ra như cái màn thầu, đôi má phần cứ phúng phính theo từng nhịp thở mạnh của cô. Cả cánh môi kia nữa, thoáng chốc lại cong lên gợn dỗi.

Chợt cô nhìn sang Từ Lạc, hấn nét mặt vẫn ung dung như không để tâm đến lời cô vừa than vãn.

-Hay là...hôm nay Ngươi uống với ta đi được không?

-Bồn vương?

Từ Lạc tròn mắt kinh ngạc, Mịch Chi gật gật liên tục, vẻ mặt hớn hờ vô cùng.

-Coi như ta năn nỉ ngươi. Không thì thật sự ta buồn chết đây!

Mịch Chi lại tỏ vẻ đáng thương, cô dùng ánh mắt đen láy trong vắt tựa thu sang mà van nài hấn.

Từ Lạc đắn đo đôi chút, rồi cũng nghiêng đầu đáp lại.

-Được! Đêm nay Bồn vương sẽ là hảo hữu của nàng!

-Khoan khoan! Bằng hữu...bằng hữu được rồi! Hảo hữu...ta không dám!

Mịch Chi xua xua tay trước mặt, vẻ mặt ái ngại. Hảo hữu với cái tên này ư? Có cho tiền cô cũng không dám!

Từ Lạc cười một cái với cô, vẻ mặt cam chịu.

-Được được! Bằng hữu thì bằng hữu!

Mịch Chi lại thấy cõi lòng xao xuyến đến lạ, Từ Lạc hấn cũng có lúc ôn tồn, chiều lòng người khác như vậy sao chứ?

.....

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mới đó mà họ ngồi đó uống với nhau cũng được gần hai canh giờ.

Mịch Chi uống cạn một tỉnh rượu, bây giờ trên tay đang cầm tỉnh thứ hai. Từ Lạc cảm thấy ngạc nhiên, khi tửu lượng của thê tử hấn xem ra lại khá đến vậy.

Mịch Chi lúc này đầu óc thật sự chẳng còn tỉnh táo gì nữa đâu! Cảnh vật trước mắt cô đã bắt đầu quay vòng không yên rồi.

Hai má phần lúc này lại được men rượu tô điểm thêm lại càng ửng hồng hơn, mắt ngọc trở nên lơ lơ mụ mị hấn đi.

Tự nãy đến giờ, cô nói với hấn đủ thứ trên trời dưới đất. Hỏi hấn nhiều câu khiến hấn dở khóc dở cười không biết phải trả lời cô ra sao? Tuyệt nhiên lại không hề khó chịu, cô muốn tâm sự kia mà! Cứ mặc nhiên mà nói hết ra đi! Hấn đã bảo sẽ làm bằng hữu của cô, đương nhiên đã là bằng hữu phải biết lắng nghe và.....chịu đựng!

-Từ Lạc.....ngươi nói xem.....rốt cuộc ta là ai đây? Hả?

Mịch Chi ngồi đã có phần không vững, người cô thoáng ngã sang bên này rồi lại ngã sang bên kia. Hai tay chống lên bàn không ngừng đưa qua đưa lại.

Từ Lạc nhận biết cô đã say, vậy mà cứ tưởng cô tửu lượng khá cao, vẫn còn gắng gượng nổi. Cuối cùng cũng sắp lả ra mà say bết nhè. Giờ thì lại bắt đầu nói năng linh tinh rồi đây.

-Nàng là thê tử của Bồn vương!

Từ Lạc thấy đáng vẻ tức cười đó của Mịch Chi lại không thể cầm được mà càng muốn trêu ghẹo cô thêm.

Mịch Chi quay sang nhìn hấn, cô kéo ghế đến ngồi sát trước mặt hấn.

Đôi mắt hạnh bị men rượu phù mờ khép hờ hững nhìn lấy nam nhân trước mặt. Ngón tay thon dài đưa lên chạm nhẹ lên chóp mũi cao của hấn một cái.

-Ngươi...tại sao ngươi...lại...khó hiểu như vậy hả Từ Lạc.... ta thật sự....thật sự bị ngươi quay như chong chóng....mà rồi tung lên cả rồi!

Từ Lạc kinh ngạc trước cử điệu và ngôn từ của Mịch Chi. Có phải là do cô say quá nên không hề biết bản thân đang nói gì làm gì hay không?

-Vương phi, nàng say rồi. Chúng ta dừng ở đây! Không uống nữa!

Từ Lạc gỡ ngón tay dấm động chạm đến hân, giọng điệu thâm trầm vang nhẹ trong không gian tĩnh lặng.

Mịch Chi say sẩm đầu óc, cô ngồi đó thẫn thờ nhìn hân. Tim nhỏ của cô lại cảm thấy không yên, thật khó chịu. Cái cảm giác chó chết gì đây chứ? Rõ ràng là cô ghét hân, rõ ràng hân lúc nào cũng bức ép hành hạ cô.

Nhưng tại sao, tại sao đôi lúc hân lại trở nên ôn nhu, nho nhã đến lạ. Từng cử chỉ của hân lúc ấy như chạm đến trái tim của cô. Từng chút, từng chút như dần lan toả chiếm đóng cả cõi lòng cô.

Mịch Chi cô bị hân quấy đến điên loạn rồi! Thật là phiền phức mà!

Từ Lạc nhìn dáng vẻ đó của cô, đành phải lắc đầu. Hân đứng lên muốn đỡ lấy cô về giường. Nhưng đột nhiên Mịch Chi lại gắt gao choàng tay qua cổ hân. Làm hân phút chốc sững sốt mà ngồi lại xuống ghế.

Gì đây? Có phải thê tử của hân say quá nên bị mất trí rồi chăng? Nàng rất sợ hân, rất ghét hân kia mà. Bây giờ nàng lại chủ động ôm lấy hân thế này? Thật lòng trong phút chốc khiến đầu óc hân hỗn loạn vô cùng.

-Thật sự...ngươi...rất kỳ lạ...khó hiểu...ngươi khiến ta...rối tung cả đầu óc....

Mịch Chi một tay đưa lên, ngón tay là lướt trên khuôn mặt của nam nhân trước mặt mình.

Đôi mắt sắc lạnh này, hàng lông mày tướng kiêu hùng, cái sống mũi thẳng tắp lại gọn gàng tinh tế, cả đôi môi này nữa. Tại sao từng đường nét trên gương mặt hân lại toàn mỹ đến vậy được?

Mịch Chi trong một lúc như bị nam nhân này chuốc say đến tận cõi lòng. Cô khẽ áp mặt hôn lấy đôi môi quyến rũ ngay phía trước, cánh môi mềm của cô dán nhẹ lên đôi môi lạnh của Từ Lạc.

Hân trở mặt, nàng dám mượn men rượu làm liều? Nàng ta có biết hân vốn dĩ đã rất kiềm nén bản thân mình hay không đây? Bây giờ nàng lại chủ động câu dẫn hân một cách trực tiếp thế này! Bảo hân phải làm sao mà tiếp tục chịu đựng được nữa.

Mịch Chi rời khỏi môi hân, nhưng ánh mắt say đắm lòng người của cô vẫn không rời khỏi hân. Nhìn sắc diện của cô, thật sự làm Từ Lạc không say cũng phải say.

Hân một tay nâng nhẹ cằm của cô lên.

-Lần này là do nàng động chạm Bôn vương! Là do nàng đã tự phá vỡ tình bằng hữu giữa chúng ta! Đừng trách Bôn vương!

Dứt lời Từ Lạc ghì lấy đầu Mịch Chi, tham lam chiếm trọn thưởng thức mùi vị từ cánh môi ngọt ngào của cô.

Hương thơm từ cơ thể cô, mùi vị nơi cánh môi cô hoà quyện với men rượu thượng phẩm kia tất cả tạo nên một thứ mỹ vị nhân gian không thể cưỡng lại được.

Hai đôi môi quấn chặt lấy nhau không rời, trao đổi hơi men hoà lẫn cùng nước bọt. Dù trời đã về đêm, sương xuống đã se lạnh nhưng xem ra trong gian phòng này lại cảm thấy nóng bức, ngột ngạt đến khôn cùng.

Từ Lạc bế lấy Mịch Chi trên tay chậm rãi tiến về phía giường, tuyệt nhiên hai đôi môi kia vẫn luyến tiếc hôn lấy nhau không rời.

Mịch Chi hoàn toàn bị men rượu chế ngự cả thần trí. Cô đưa tay cời lấy ngoại bào của Từ Lạc, hân liếc mắt nhìn hành động này của cô. Hân cười thầm trong bụng. Quả là câu dẫn hân rồi còn gì nữa!

-Bôn vương không bao giờ muốn làm bằng hữu của nàng, một chút cũng không!

Từ Lạc thì thầm bên tai cô, rồi lại áp mặt thưởng thức dư vị ngọt ngào mê đắm cả thần hồn nơi nữ nhân bên dưới. Xuân tình bao trùm cả gian phòng, đè lấy hai con người đang dính chặt lấy nhau sau bức màn lụa đã được rũ xuống từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Bồi Thường

Nắng sớm khẽ luồn qua khe hở cửa sổ mà rọi vào khiến Mịch Chi tỉnh giấc.

Cô ngồi dậy ôm lấy đầu mình, sao lại nặng trĩu choáng váng thế này?

Bỗng dưng cô ngồi đó bần thần một lúc, rồi như chợt nhớ đến chuyện "tày trời" đêm qua.

Cô đã ôm lấy bốn bình rượu thượng phẩm của Từ Lạc mà mang vào phòng, rồi....rồi lại dám rú hần uống cùng!

Nghĩ đến đây Mịch Chi há hốc cả miệng, tiếp theo đó một loạt hình ảnh mơ hồ hiện ra trong tâm trí cô.

Cô dám động chạm đến hần, cô dám chủ động hôn lấy hần. Sự việc sau đó cô hoàn toàn không thể nhớ nổi.

Nhưng trong lòng Mịch Chi lại chắc mẫm rằng đêm qua cô và hần lại trải qua một trận hoan ái kịch liệt.

Nhưng lạ nhỉ? Bình thường mỗi lần mà trải qua chuyện đó thì y như sáng hôm sau cả thân người cô, nhất là hai chân này của cô sẽ trở nên mỏi nhừ.

Vậy mà hôm nay lại không, chỉ có mỗi đầu óc là thấy còn choáng vì men rượu.

Chẳng lẽ....đêm qua Từ Lạc hần nhẹ nhàng với cô lắm hay sao?

Mịch Chi nghĩ ngợi lung tung rồi tự dưng đỏ cả mặt mũi, hai gò má nóng bừng.

Cô áp tay vỗ nhẹ vào mặt mình.

-Điên rồi! Ngượng con mẹ gì chứ? Tỉnh lại...tỉnh lại đi....

Cô lắc đầu thở dài ngán ngấm, đúng là rượu vào lại làm bậy mà! Tối qua thật chẳng biết cô đã làm những hành động xấu hổ nào nữa không biết!

.....

-Cái tên Từ Lạc này hệt như hồn ma vất vưởng nhỉ? Sáng ngày thì chẳng thấy mặt đâu, cứ đợi đêm đến lại đột ngột xuất hiện....

Mịch Chi vừa đi dạo trong hoa viên vừa lăm bầm một mình. Rồi cô nghĩ đến Đồng Đồng, dự tính trong đầu hôm nay sẽ dẫn tiểu mần thầu đó ra ngoài phố chơi cho đỡ chán! Giam mình cả ngày trong cái phủ này sớm muộn cô cũng sẽ thành bà cô già chết vì buồn thối.

Bất chợt cô nhìn thấy Từ Lạc, hần đang đi hướng ra xe ngựa. Bỗng dưng như nhận ra có người nhìn mình, hần liền quay sang. Bốn con mắt chạm nhau ở một khoảng cách khá xa, nhưng sao Mịch Chi lại cảm thấy sát khí đằng đằng thế này?

Từ Lạc nhìn cô, rồi không nói lấy một lời mà hất tay áo leo lên xe ngựa.

Cái quái gì vậy? Cái thái độ chết tiệt đó của hần là sao?

Đêm qua ân ân ái ái rồi sáng ra lại làm mặt lạnh với cô.

Hần xem Mịch Chi cô là cái gì chứ hả?

Lòng dạ khó chịu tới cùng, cổ họng ngậm lấy một cục tức không thể nuốt trôi. Ước gì chỉ một phát mà đá chết hần cho xong!

Mịch Chi cố nén bực tức xuống lòng ngực, tay nắm lấy Đồng Đồng tung tăng xuống phố.

Thằng nhóc đáng thương, có lẽ đã lâu lắm rồi mới được ra khỏi cửa phủ để mà ra đường dạo chơi thế này.

Bởi nên nhìn vẻ mặt của nó bây giờ mà xem, háo hức, phấn khích vô cùng.

Mịch Chi cung chiêu tiểu mần thầu này hết cỡ, bất kể nó muốn cái gì cô cũng mua cho nó.

Nó thèm ăn cái gì cô cũng dắt nó đi ăn.

Đang dạo bước bỗng dưng một mùi hương xộc thẳng vào khứu giác của cô.

Mùi vị này có thể gây khó chịu với nhiều người, nhưng với cô nó lại là một thứ khó thể cưỡng lại được. Đó chính là mùi vị của món đậu hủ thối.

Mịch Chi chạy ù đến gánh đầu hủ thối phía trước, ánh mắt thèm thuồng gọi liền một lúc ba bốn xâu.

Phía trên một lầu, một nam nhân trông thấy cảnh tượng này liền không khỏi ngạc nhiên lẫn thắc mắc.

Y bỏ lại rượu thơm món ngón trên bàn mà nhanh chóng đi xuống phía dưới.

Mịch Chi đang nhai ngấu ngiến, cô ăn một cách ngon lành thì một giọng nói cất lên từ sau lưng. Có vẻ như đã nghe qua ở đâu rồi thì phải?

-Hạ quan thật không biết...Vương phi cao quý đây từ lúc nào có hứng thú với món này như vậy?

Mịch Chi chậm rãi xoay người, trên tay và trong miệng vẫn còn nhét đầy những miếng đậu hủ thúi.

Cô tròn mắt nghiêng đầu, nam nhân này cô đã từng gặp qua...ở đâu? Ở đâu nhỉ?

-Là huynh...huynh là người...đã đỡ ta hôm đó!

Nam nhân trước mắt lại thêm phần ngạc nhiên khi trông thấy cử điệu này của Mịch Chi.

Chưa kịp mở miệng nói ra lời nào thì cô lại tiếp.

-Vẫn chưa kịp đa tạ...đa tạ huynh hôm đó đã giúp đỡ...đa tạ đa tạ!

Mịch Chi tay vẫn còn cầm xiên đậu hủ thúi mà đầu lại nhau rồi gập người.

Nam nhân đó thật sự bị hành động và ngôn từ của cô làm cho đầu óc phút chốc trở nên rối loạn.

Mây tưởng y cau lại, giọng điệu trầm xuống vài phần.

-Nàng...Vương phi thật sự không nhận ra hạ quan?

Mịch Chi sững người, lại nữa rồi. Cái câu hỏi muôn đời cô ghét nhất lại xuất hiện rồi.

-A...thật ra thì....có một số chuyện xảy ra. Nên tạm thời đầu óc ta có phần không được tỉnh táo cho lắm....nếu ta có quên điều gì đó thì mong huynh lượng thứ....

Cô cố gượng cười, tay đưa lên gỡ đầu, ánh mắt tránh sang một bên. Lòng dạ khó chịu vô cùng, bắt đắc dĩ phải nói thế thôi. Cảm tưởng như chẳng khác nào nhận lấy thân kinh mình có vấn đề.....

Tiểu Hồng đứng cạnh thấy tình huống khó xử khiến Nương Nương của cô méo mó cả mặt mũi liền nhanh nhẹn lên tiếng.

-Thật không ngờ lại gặp Dực tướng quân ở đây....!!!

Tiểu Hồng vừa cúi người mắt vừa liếc sang Mịch Chi ra hiệu.

Mịch Chi trở mặt rồi chột hiểu ý, cô liền làm vẻ mặt tươi cười.

-Dực tướng quân...hôm nay rảnh rồi đi dạo sao hả? Ahaha!

Nói xong cô lại khẽ nhìn sang Tiểu Hồng như nói "Như vậy ổn chưa"

Tiểu Hồng thật bị cô làm cho say sẩm đầu óc cả rồi. Vốn dĩ Uông Mẫn Xuyên cử điệu rất thủy mị, giờ thì xem, vị Nương Nương trước mặt lại tay chân cứng nhắc, miệng còn nói cười hi hi hô hô.

-Đúng là trùng hợp!..... vậy thì chi bằng chúng ta cùng nhau ngồi xuống uống vài chung trà. Có lẽ....Vương phi không phiền?

Nam nhân đó cung kính hai tay trước mặt Mịch Chi.

Cô thì lại suy nghĩ đơn giản, nợ phải trả. Lần trước y giúp cô, thì hôm nay được dịp cô dự định sẽ khao y một bữa thay cho lời cảm ơn.

-À được... được chứ!

Mịch Chi gượng cười, cô xoay lưng lập tức về mặt khổ sở vô cùng.

Đây chắc chắn là người quen khá thân thiết với Uông tiểu thư này rồi.

Bây giờ cô phải làm sao để tránh người khác nghi ngờ quá nhiều. Tại sao cái đít nòi đen thui kia cứ mãi bám theo cuộc đời Mịch Chi cô vậy chứ?

Họ đi vào một túp lều có tiếng lớn nhất cái đất kinh thành này, cô vốn chẳng biết đường đi nước bước thế nào nên mọi sự đều trông cậy vào Dực tướng quân kia thôi.

-Dực tướng quân mời...mời ngồi... ngồi đi....

Mịch Chi thật sự khá lúng túng, bản năng diễn sâu của cô tự lúc nào mà mất hết rồi thế này? Chỉ có một tên tướng quân thế này thì có ăn nhằm gì đến cô. Tên Từ Lạc Vương gia còn kinh khủng gấp vạn lần kia cô còn đối phó được cơ mà!

Nghĩ đến Mịch Chi hít một hơi thật sâu, nhưng chưa kịp gì thì tên tướng quân trước mặt bỗng dung cất giọng thâm trầm khiến cô giật bắn cả mình.

-Xuyên Nhi, rốt cuộc nàng có khổ tâm gì mà phải làm ra bộ dạng thế này?

Mịch Chi sững người, cô ngẩng mắt liền đụng phải ánh mắt đầy tình ý của nam nhân trước mặt.

Gì đây? Chuyện gì sắp xảy ra sao?

Tiểu Hồng đâu? Tiểu mần thâu đâu? Đâu cả rồi?

-Đồng Đồng muốn đi ăn hồ lô, Tiểu Hồng đã dẫn nó đi rồi. Ở đây chỉ còn ta với nàng...

Mịch Chi tròn tròn mắt, cái tình huống chó má gì nữa đây?

Tại sao tên này nói chuyện kiểu như là đang nói chuyện với ý trung nhân vậy chứ?

Chẳng lẽ....chẳng lẽ trước khi về làm thê tử của Từ Lạc, thì hai người này từng yêu nhau sao?

Dòng suy nghĩ thoáng qua trong đầu Mịch Chi khiến cô như choáng váng.

Nếu thật sự là như vậy thì tình huống hiện giờ há chẳng phải cô đây đang có gian tình với tình cũ hay sao?

Tiền sư ở cái xã hội này thì cái tội này có nhảy sông hoàng hà cũng không rửa hết, trên phim ảnh còn có mấy cảnh bị chồng lỏng heo thả trôi sông nữa.

Trời ơi! Mịch Chi cô đây sao cứ gặp phải tai họa thế này!

Mà không ngờ lại to gan đến thế này, dám hẹn hò nhau giữa thanh thiên bạch nhật.

Xong rồi xong rồi! Kỳ này cô có nói cỡ nào cũng không thể biện minh cho mình được.

Mịch Chi nuốt nước bọt một cái, hai mắt căng thẳng không chớp.

-A...a...ta...nói sao nhỉ...ờ phải rồi ta nhớ còn việc chưa làm..cáo từ...

Cô đứng dậy vừa muốn đi khỏi, lập tức bị một tay nam nhân kia níu lại.

Tiền sư bố! Cũng may vị trí lúc này là một gian phòng riêng biệt, không có ai trông thấy. Chứ không là xác định toi mạng cô rồi còn gì.

-Xuyên Nhi? Nàng nói đi, khổ tâm của nàng là gì mà nàng phải xem như không hề quen biết ta? Nàng có biết ta đau lòng đến cỡ nào không?

Nam nhân ấy như càng ra sức siết chặt cổ tay Mịch Chi hơn, cô khẽ nhú đôi mày liễu, cố gắng gỡ tay y ra khỏi.

-Ta...ta không có! Ta thật sự không nhớ huynh.... buông ra đi..

Mịch Chi vừa thoát khỏi bàn tay của y, liền co chân mà chạy bán sống bán chết khỏi đó.

Đúng là trong mấy hoàn cảnh như lúc này, tốt nhất là vãn đảo vi thượng sách, chứ nếu không càng ngồi đó lâu hơn lúc nào chỉ tổ dẫn đến đa ngôn đa quá (*) mà thôi, không khéo cái miệng lại hại cái thân.

[Đa ngôn đa quá: càng nói nhiều càng sai nhiều]

Mịch Chi cô đây đủ khổ lắm rồi, chẳng muốn phải gánh thêm bất cứ tai họa nào nữa đâu.

-Nuron....

Mịch Chi vừa chạy đến cửa liền đụng phải Tiểu Hồng, cô ấy tay đang nắm lấy Đồng Đồng.

-Chạy...chạy đi....

Tiểu Hồng chỉ vừa mới mở miệng chưa kịp nói hết câu liền bị một tay Mịch Chi nắm lấy lời đi như bay, cô còn bé xốc nách Tiểu mần thâu lên tay mà co chân chạy thật nhanh.

-Tới...tới rồi...thờ..thờ một chút đã...mệt..mệt chết ta rồi...

Mịch Chi đứng trước cửa phủ thờ hỗn hển, cả Tiểu Hồng đáng thương ngu ngơ chẳng hiểu chuyện gì cũng bị cô hành cho một trận mệt bỏ hơi tai.

Lúc này Mịch Chi đứng thẳng người vận bên này rồi dẹo bên kia để thư giãn gân cốt sau một trận chạy nước rút.

Cô quay sang hỏi lấy Tiểu Hồng.

-Mà...cái tên Dực tướng quân đó...tên họ đầy đủ là gì vậy?

Tiểu Hồng thoáng nghiêng đầu, nhưng rồi lại nghĩ đến chuyện mất trí của Uông tiểu thư nên cô cũng bỏ qua thắc mắc bản thân.

-Người đó là Dực Khương, Trấn quốc tướng quân thống lĩnh trăm vạn binh mã của triều đình.

Mịch Chi nghe đến đây liền không khỏi trở mặt trầm trồ.

Xem ra Uông tiểu thư này cũng biết chọn người lắm chứ. Ý trung nhân cũng là một danh tướng uy lực oai nghiêm không kém.

Mịch Chi chậm rãi đặt tay Tiểu mần thầu đi vào cửa phủ, vừa đi lại vừa vô tư hỏi.

-Mà tên Dực tướng quân đó có phải đã từng có qua lại với Uông...với ta không?

Tiểu Hồng thoáng chốc hoảng hốt, cả người muốn toát mồ hôi mà nhanh chóng che miệng Mịch Chi lại, mắt đảo tứ phía.

-Nương Nương! Người không nên nhắc đến chuyện này ở đây chứ?

Tiểu Hồng thì thầm bên tai cô.

Mịch Chi vô ý mới nhận ra, suýt chút nữa là quên bèn luôn hiện giờ mình đang đứng ở đâu.

-Bánh bao nhỏ, tối nay nhớ ngủ sớm nha chưa! Mai tỷ tỷ sẽ đến gặp em! Bye bye!

Đồng Đồng đưa tay gỡ đầu về mặt ngó ngẩn.

-Bái..bai???

-Ý tỷ là tạm biệt! Tạm biệt tạm biệt!

Mịch Chi chống chế, rồi cô quay trở về phòng.

Vừa mở cửa bước vào lại trông thấy Từ Lạc, hần đang ngồi đó đọc văn thư? Về mặt điềm tĩnh nhìn lấy cô.

-Đường đường là một Vương phi lại tự tiện rời phủ rong ruổi khắp phố cả ngày thế sao?

Giây đây! Hần đang chất vấn, hần đang bức dọc sao?

Vương phi thì Vương phi cũng là con người, cũng phải có quyền tự do chứ?

Huống chi cái điệu bộ thái độ của hần thế kia, ở trong phủ chịu đựng suốt để phát điên à?

Mịch Chi thoáng lờm hần một cái thật sắc, cô đi đến bàn tay rút lấy chung trà, thật sự cuộc chạy đua lúc này rút cạn sức lực cô, đến cổ họng cũng khô khan cả rồi.

Muốn cãi nhau với tên Vương gia này, trước tiên phải thông họng cái đã!

Cô nâng chung trà ực một hơi cạn sạch, cửa miệng còn "Hà" ra một cái thật sáng khoái.

-Thật không ra gì!

Từ Lạc khẽ cất tiếng mắt vẫn dán chặt lấy văn thư trước mặt.

Mịch Chi nổi cáu, hần rốt cuộc phải đành sao hả? Hay là ăn nhầm đấm chua ở đâu?

Bây giờ lại ngồi đây nói nặng nói nhẹ với cô, thật là hạng người gì trông bề ngoài tuấn tú, sáng lạng vậy mà mở miệng ra lại chẳng khác gì dùi đục chấm nước mắm?

Ăn có nhai, nói có nghĩ. Có gì hần không hề lựa lời mà nói vậy? Từng câu từng chữ đều như muốn ghim chết cô.

-Nè! Người đừng quá đáng nha!

Mịch Chi hai tay chống eo, miệng nhỏ cong lên cau có.

Từ Lạc vẫn xem cô như chẳng bằng một sợi lông gà, hần nói chuyện mà còn không thèm nhìn vào cô. Thật đúng là thái độ bề nghệ (*) đáng ghét!

[Bể nghệ: ý nói cách sống nhìn người khác bằng nửa con mắt]

-Ai quá đáng! Nàng tự xem lại đi.

Chết tiệt! Cái tên Vương gia ngang ngược nhất thế gian là hấn chứ không ai khác nữa!

Ý hấn là cô quá đáng hơn cả hấn hay sao?

Cô đã làm gì đâu?

Chưa kể đến việc hấn trước thì ân ân ái ái, thỏa chí rồi thì sau lại mặt lạnh như tiền.

Cô không biết uất ức sao? Cô không thấy thiệt thòi sao chứ?

Nghĩ đến đây Mịch Chi không thể nén nổi bức xúc nữa mà hét lên vào mặt Từ Lạc.

-Kẻ quá đáng là ngươi. Đồ chết bầm. Ta mặc xác ngươi, đồ Vương gia ngang ngược!

Dứt lời cô co chân chạy thẳng khỏi phòng, hai tay ấn lấy ngực mình.

Thật sự tức thì tức đấy, nhưng cô lại dám to gan mà chửi hấn thẳng mặt như vậy.

Nếu không chạy mà còn đứng đó thế nào cũng bị hấn trừng trị cho chết đi sống lại mất.

Mịch Chi cầm đầu mà chạy thì "Uych" một cái rõ đau.

-Nurong Nurong! Nó tì biết tội....

Ra là cô va phải Tiểu Mai, trên tay cô ấy đang bê một cái khay, trên đó có một bình sành màu lam.

-Không sao không sao! Mà...cô đi đâu?

Mịch Chi tay chỉ lên thứ trên khay ở tay Tiểu Mai.

-Bầm Nurong Nurong! Đây là thuốc để Vương gia bò thư (*)

[Bò thư: tắm bồ do suy nhược]

Mịch Chi vừa nghe thấy hai từ "Bò thư" liền khá kinh ngạc.

Cái tên Từ Lạc trông đáng đáp như thế mà cũng cần hay sao?

Chẳng lẽ hấn bị hao hụt thể lực?

Nghĩ đến đây Mịch Chi không tự kiềm được đắc ý mà há miệng cười hỏ hỏ.

-Vương gia...vương gia Người ấy bệnh gì sao hả?

Mịch Chi cố nén cơn cười đang dâng lên trong người. Gồng mình mà hỏi lấy Tiểu Mai.

Tiểu Mai đưa mắt ái ngại nhìn cô, rồi cất giọng nhỏ xiu.

-Nurong nurong! Người...người lại không nhớ sao?

Mịch Chi thoáng ngạc nhiên, nhớ? Cô đã quên gì đâu mà nhớ hay không nhớ?

-Nurong Nurong! Đêm qua...đêm qua Người khiến Vương gia bị một phen hữu kinh vô hiểm (*) đến giật run cả người!

[hữu kinh vô hiểm: ngụ ý gặp chuyện kinh thiên nhưng lại không hề bị đe dọa an nguy]

-Ta? Ta...ta làm gì hấn?

Mịch Chi há hốc miệng nhỏ, đêm qua cô nhớ rõ ràng là cô thật sự có những hành động câu dẫn hấn. Nhưng nếu vậy há chẳng phải hai người họ đã hành phòng rất hoan ái sao?

Tiểu Mai gật gật.

-Đêm qua...Nương Nương uống đến say bí tỉ, lại còn nôn đầy người của Vương gia....

Nói đến đây Tiểu Mai cúi mặt không dám ngẩng lên.

Mịch Chi phút chốc như bị sét đánh trúng, một cảm giác ớn lạnh chạy dọc cả sống lưng.

Vậy ra, đêm qua cô và hấn không hề làm ăn được gì cả?

Và lí do chính là....cô đã nôn lên người hấn hay sao?

Bởi không có gì xảy ra nên sáng nay thân thể cô hoàn toàn khoẻ khoắn không bị tổn hại.

-Xong rồi xong rồi! Lần này chết chắc rồi!

Mịch Chi ôm mặt lẩm bẩm, vẻ mặt khổ sở vô cùng.Xem ra kỳ này cô chọc giận Từ Lạc thật rồi.

Nhìn xem thái độ cả ngày hôm nay của hấn ra sao kia kìa. Lần này xác định sống không yên ổn với hấn rồi.

Nghĩ đến đây Mịch Chi nảy ra ý định, cô nhất quyết phải hoá giải hiềm khích này. Vì tương lai sau này, coi phải chịu hạ mình mà xin lỗi hấn.

-Tiểu Mai, cô lui đi. Cái này để ta!

Mịch Chi cướp lấy khay gỗ trên tay Tiểu Mai rồi nhanh chóng trở lại phòng.

Cô lấp ló sau cửa, Từ Lạc hấn vẫn đang chăm chú xem văn thư.

Cô nuốt nước bọt liên tục, cánh môi nhỏ mím chặt lại. Bước chân nhỏ nhẩn từng chút tiến gần đến phía hấn.

-Vương..vương gia...

Mịch Chi đặt khay gỗ lên bàn, mắt hạnh khề liếc sang hấn.

Tiên sư bỏ! Cô đã hạ mình lắm rồi đây! Cả giọng cũng hạ nốt! Thế mà hấn vẫn đứng dung như vậy!

Nhìn...phải nhìn....!!!

-Vương gia! Nghe nói người không khoẻ. Ở đây có một ít thuốc để bồi bổ, người dùng đi cho nóng!

Mịch Chi cố gắng ngon ngọt nhất có thể. Thật là phải tự mình nỏ cả da gà mà!

Từ Lạc vẫn không hề để tâm đến cô, hấn xoay người sang một phía như thể cô thật chướng mắt không bằng.

Mịch Chi cố nén cục tức xuống bụng, cửa miệng khề thờ hắc một cái.

Cô cầm lấy bình sành đến gần Từ Lạc.

-Người tốt nhất vẫn nên uống đi Vương gia...nếu kh....

Mịch Chi chưa kịp nói hết câu, hấn lại quay sang nơi khác. Thật tức chết cô mất thôi, cái tên khốn kiếp. Rõ ràng biết là cô đang cố hạ mình để hầu hạ hấn, hấn lại càng muốn chơi cô?

-Miễn cưỡng như vậy! Bỏn vương không cần!

Từ Lạc cất giọng trầm mặc, nghe như hấn đang giận lấy ấy nhỉ? Không ngờ tên Vương gia về ngoài âm lãnh như hấn cũng có lúc giận dỗi như trẻ con thế này sao!

Mịch Chi thật sự hết cách rồi, thôi thì đêm qua đúng là lỗi của cô. Là do cô rú hấn uống rượu, lại còn chủ động câu dẫn hấn, rồi còn nôn lên người hấn. Là cô có lỗi! Là cô có lỗi!

-Thôi thôi được rồi! Là lỗi của ta, ta xin lỗi được chưa?

Mịch Chi đặt mạnh bình sành lên bàn một cái "Rầm".

Từ Lạc buông giọng bất bẻ.

-Thái độ như vậy giống của một kẻ hối lỗi hay sao?

Tên Vương gia khốn kiếp, được đăng chân lên đăng đầu. Hấn rõ ràng đang được nước lấn tới đây rồi.

Bỗng dung lúc này trong đầu Mịch Chi vô thức vụt qua một ý nghĩ khiến miệng cô tự thốt lên một câu mà muốn thu lại cũng không kịp nữa.

-Được rồi! Ta sẽ bồi thường cho ngươi!

Từ Lạc thoáng căng mắt, đến bây giờ hắn mới nhìn lấy cô. Về mặt của hắn ẩn đầy ý niệm xấu xa.

Mịch Chi bất động, cái chuyện quái quỷ gì thế này? Cô vừa nói cái chó gì thế? Cô vừa nói sẽ bồi thường cho hắn ư? Xong rồi! Tiêu đời cô rồi. Lần này đúng là cái miệng hại cái thân.

-Bồi thường? Được thôi, vậy nàng tính bồi thường cho Bồn vương cái gì đây?

Từ Lạc nhún nhẹ mắt dừng nhìn cô.

Mịch Chi tay chân luống cuống, rồi xua xua tay trước mặt.

-A...không không...ý ta không phải vậy... khẩu thị tâm phi (*), ahaha...khẩu thị tâm phi...Vương gia người đừng để tâm đến...

[khẩu thị tâm phi: ý nói lời nói từ cửa miệng trái ngược hoàn toàn với ý nghĩ]

Mịch Chi vừa muốn xoay lưng tháo chạy, nhưng lập tức Từ Lạc đã kịp nắm lấy tay cô, hắn kéo mạnh một cái cả thân thể cô liền ngồi gọn trong lòng hắn.

-Vương phi, là do nàng nói sẽ bồi thường cho Bồn vương! Có sao lại muốn nuốt lời? Như vậy, chẳng đáng mặt quân tử chút nào!

Từ Lạc nghiêng đầu nhìn cô, miệng hắn lại nở nụ cười ẩn ý.

Mịch Chi phút chốc bối rối, hắn dám nói cô không đáng mặt quân tử. Nếu không là quân tử, cô đây đã không phải hạ mình nhận lỗi rồi.

-Ai nói ta không đáng mặt quân tử....

-Vậy nàng nói xem, nàng quân tử ở điểm nào?

Vừa nói Từ Lạc một tay vừa trượt nhẹ lên tấm lưng cong của cô sau lớp ngoại bào.

Mịch Chi thoáng rùng mình, nếu không chịu tự thân vận động, chắc chắn hắn sẽ làm những điều thái quá hơn.

-Được được rồi! Bồi thường thì bồi thường!

Dứt lời hai tay Mịch Chi ôm lấy mặt nam nhân kia mà dán lên môi hắn một nụ hôn thật nhanh.

-Xong rồi!

Mịch Chi muốn nhảy khỏi người Từ Lạc nhưng có vẻ hắn vẫn cảm thấy chưa thỏa đáng cho lắm. Hắn giữ chặt cô hơn, khoe miệng cong nhẹ.

-Nàng nghĩ như vậy là đủ?

Mịch Chi sững sốt, đúng là cái tên tham lam mà. Hắn còn muốn gì nữa?

Không đợi Mịch Chi trả lời, hắn một tay ghì lấy đầu cô mà áp lấy đôi môi ấm nóng của cô.

Chiếc lưỡi ẩm ướt của hắn lại tách lấy hai cánh môi đang mím chặt mà xâm nhập vào trong quấy phá.

Mịch Chi cố đẩy hắn ra, nụ hôn sâu hút của hắn khiến cô thở hổn hển.

-Đủ...đủ rồi...

-Rất tiếc phải cho nàng hay! Bồn vương căn bản đã rất tham lam!

Từ Lạc dứt lời lại hôn chặt bờ môi đỏ chót của cô, hắn đứng dậy bất thành linh khiến cô gất gao đành phải bám lấy cổ hắn.

Từng bước từng bước hắn bế cô đến bên giường, nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Hai tay hắn nhanh như cắt cởi bỏ ngoại bào trên người cô.

Mịch Chi thoáng ngượng, cuối cùng mục đích của hắn vẫn là phải ăn cô cho bằng được. Chuyện đêm qua cô khiến hắn trở nên hưng phấn, cô kích tình hắn rồi lại cho hắn uống cả một hũ dấm chua thế kia, hắn không để bụng mà mặt lạnh với cô mới lạ.

-Khoan..khoan đã! Chờ chút...

Mịch Chi cố gắng lên tiếng khi đôi môi nóng như lửa của Từ Lạc đang hôn lấy cái cổ nhạy cảm của cô.

-Ngươi..ngươi nhẹ nhàng một chút..có được không?

Mịch Chi nói xong lại không khỏi đỏ mặt, cô hôm nay sao thế này? Cô không hề mang ý định kháng cự hẳn hay sao? Lại còn nhấn nhủ hẳn phải nhẹ nhàng? Cô thật sự điên rồi.

Từ Lạc ngẩng mặt nhìn cô, sắc diện đang bị xuân tình phủ lấy. Giọng hẳn thì thầm

-Bỏn vương sẽ có!

...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Nhẹ Hay Không Nhẹ?

-Bỏn vương sẽ có!

Từ Lạc dứt lời lại áp đôi môi nóng rực như lửa hôn lấy cái cổ mẫn cảm của Mịch Chi.

Cả cơ thể cô mỗi lúc mỗi bức rút hơn, cánh môi của hẳn hết như một cục than hồng đang cháy hừng hực, cảm tưởng chạm đến đầu trên cơ thể cô đều khiến nơi đó bốc cháy dữ dội.

Dục vọng càng lúc càng như thiêu đốt châu thân cô khiến cô không thể kiềm nén mà bắt đầu hé môi rên rỉ.

Yếm đỏ trên người bị hẳn cởi xuống từ lúc nào, trên người chỉ còn lại tiết khố nơi nhạy cảm bên dưới.

Bàn tay nam nhân bắt đầu chơi đùa với cặp đào căng tròn, hạt đỉnh hồng bị ngón tay hẳn khảy nhẹ từng cái, phút chốc khiến nó vương cao như gọi mời hẳn đến thưởng thức.

Từ Lạc cúi mặt nhẹ nhàng ngậm lấy hạt đỉnh hồng cương cứng vào miệng.

Đầu lưỡi ẩm ướt lại không ngừng liếm nhẹ lấy rồi lại mút chặt, Mịch Chi cự quấy thân người, thật hẳn lúc nào cũng có đủ chiêu trò khiến thần kinh cô như phát điên vì khoái cảm.

-Uhm...hm..

Từ Lạc thoảng nghe tiếng rên nhỏ xiu của cô, hẳn nâng mặt nhìn cô, mắt sắc lúc này như càng sâu hơn, như thể muốn cuốn cô vào bên trong đồng tử của hẳn.

-Nàng có biết mỗi lần nàng rên rỉ như thế....thật khiến Bỏn vương không thể khống chế nổi bản thân hay không?

Mịch Chi bỗng dưng bị hẳn hỏi lấy một câu tế nhị như thế, liền không khỏi đỏ mặt.

-Ngươi..tại sao lại nói năng linh tinh vào lúc này? Thật khiếm nhã!

Từ Lạc ghé sát mặt vào cô, hơi thở nồng ấm của hẳn lần lượt lướt nhẹ trên má phẫn của cô khiến chúng đã nóng càng trở nên nóng hơn.

-Nàng bảo Bỏn vương phải nhẹ nhàng! Nhưng nếu cứ thế này...Bỏn vương không dám hứa với nàng!

Mịch Chi lúc này lập tức khai nhãn đào với hẳn, cánh môi anh đào khê cong lên giận dữ.

-Không làm được...thì thôi vậy!

-Nàng chịu được sao?

Từ Lạc vừa thì thầm một tay vừa trượt vào giữa hai chân cô, tên Vương gia này quả là tay chân nhanh như chớp. Tiết khố trên người cô đã bị hẳn lột bỏ từ lúc nào chẳng hay.

Ngón tay thon dài của hắn trượt nhẹ vào khe hở được tạo nên bởi hai cánh hoa thịt.

Nơi đây đã sớm ẩm ướt bởi dịch thủy, nữ nhân này quả không hổ danh là một nhuyễn ngọc uyên hương, tuyệt mỹ từ trong cả ra ngoài. Chỉ mới động chạm một chút đã ướt đầm đìa thế này?

-U...um...

Mịch Chi cong lưng, hai bàn tay ra sức cấu lấy cánh tay đang chống bên cạnh mình.

Từ Lạc chậm rãi đưa một ngón tay vào hang thịt ẩm ướt bên dưới, khuấy động từng chút từng chút khiến cả người cô như tê dại.

-Nàng nghĩ...nàng có muốn dừng lại hay không đây Vương Phi?

Mịch Chi mắt ngọc khép hờ nhìn lấy nam nhân trước mặt.

Khí sắc trên mặt hắn lúc nào thật sự cũng lãnh nhược băng sương, nhưng khi hoan ái trên giường thì đều nhìn lấy cô bằng nhãn dục cuốn cuốn.

Cô còn đang suy nghĩ linh tinh thì bất giác giật bắn cả người khi Từ Lạc vừa ấn ngón tay vào sâu trong tâm hoa, lại vừa đề lấy hạt châu nhỏ mà không ngừng xoa xoa thật nhanh.

-Uhm...đừng...a...

Mịch Chi co rút cả người, hai chân muốn khép chặt vì từng trận tê dại chạy dọc cả sống lưng.

Nhưng hắn lại ra sức kiềm chặt lấy hai chân cô, cố gắng tách chúng ra xa nhau.

Chỗ thịt mềm mại lại được một phen nhô cao trước mắt hắn.

Từ Lạc không nói một lời liền di chuyển xuống bên dưới, miệng hư hồng ngâm lấy cánh hoa thịt mà mút nhẹ.

Đầu lưỡi phất chốc thâm nhập chọt sâu vào bên trong hang thịt chật hẹp, liên tục lên xuống không ngừng. Chạm đến vách thịt không ngừng ma sát dữ dội.

Hai tay Mịch Chi thật sự không biết bấu víu vào đâu, vô tình lại chạm phải tóc của Từ Lạc, trong cơn đắm chìm bởi khoái cảm tăng cao, cô không còn biết cái quái gì nữa, cô nắm lấy tóc hắn mà siết chặt.

Từ Lạc thoáng nheo mắt, hắn ngẩng mặt nhìn cô.

Sắc diện mê đắm lúc này của cô quả là khiến hắn càng không thể tri hoãn thêm.

Hắn nâng người cỡi lấy ngoại bào, hạ thân cường tráng nhanh chóng hiện ra trước mặt Mịch Chi.

Mặc dù đây không phải lần đầu tiên trông thấy thân thể hắn, nhưng mỗi lần như vậy đều khiến cô không khỏi ngượng chín mặt.

Dục long của hắn vừa to lại vừa dài, lúc nào động chạm đến cô một lúc là nó lại ngẩng cao đầu đòi phá bỏ sự bó hẹp của y phục mà muốn ra ngoài.

Mịch Chi nhãn ngọc dao động sang một bên không dám nhìn thẳng. Hai gò má đỏ ửng, ngực phập phồng theo từng nhịp thở dốc của cô.

Từ Lạc đưa tay kéo lấy mặt cô về đối diện, giọng điệu thâm trầm cất lên.

-Bốn vương sẽ cố nhẹ nhàng nhất có thể!

Nói rồi hắn tay nâng hai chân thon dài của cô lên cao một chút, hạ bộ chuyển động lên trước một cái.

Dục long căng phồng một lúc từ từ ấn sâu vào hang thịt ướt đầm!

Mịch Chi rướn người cảm nhận sự thâm nhập chậm rãi từ hắn.

Quả thật lúc này hắn nhẹ nhàng, từ tốn vô cùng. Mọi khi hắn một phát đã hời hả cắm sâu long trụ chạm sâu đến tận bên trong tâm hoa, nhưng lần này hắn lại chậm chậm mà đưa vào. Cô hoàn toàn có thể cảm nhận được long trụ của hắn đang từng chút một tiến sâu vào bên trong cô.

Cảm giác này khó tả khôn xiết, chỉ biết rằng khoái lạc dường như mỗi lúc mỗi bùng cháy dữ dội.

Bụng nhỏ bắt đầu cảm thấy căng trương khi đã hoàn toàn ngâm lấy long trụ căng cứng.

Một nhịp, rồi hai nhịp, rồi vô số lần long trụ bắt đầu rút ra cắm vào huyệt nhỏ chật hẹp.

Âm thanh da thịt va chạm phát ra mỗi lúc mỗi mạnh hơn.

Mịch Chi hai mắt nhúu nhẹ, miệng nhỏ hé mở thở hồng hộc theo từng nhịp đẩy của nam nhân đang ngự trị bên trên.

-Chậm...a...chậm lại...ừ....

Huyệt nhỏ của cô bị hấn siết sao cứng chặt không một khe hở. Mỗi nhát cắm chạm đến tận tử cung khiến cô hết lần này đến lần khác thốn cả bụng, tay chân không ngừng co rút.

Từ Lạc bắt gác giảm tốc, hấn đường như chỉ nhấp nhẹ từng cái thật ngắn.

-Nàng muốn nhẹ?

Chết tiệt! Tên Vương gia này đến giờ lại giờ trò châm chọc Mich Chi cô đây rồi.

Vốn cả nhục thân, nhục huyết đang hứng chịu sự thâm nhập sâu tận cùng, khoái cảm đang dồn lên tận trí não, thì bây giờ hấn lại làm vậy với cô. Há chẳng phải đang "nhử mồi" cô hay sao?

Mịch Chi tuy thật tâm mong muốn hấn nhẹ nhàng với cô, nhưng thật sự cô không hiểu nổi tại sao khi hấn đã nhẹ nhàng lại rồi thì nhục huyết cô trở nên ngứa ngáy, khó chịu tới cùng.

Càng lúc lại càng muốn được hoan ái một cách điên cuồng hơn!

Đúng thật là phản tác dụng rồi, nhục huyết nhục thân hoàn toàn trái ngược với ý nghĩ của cô.

Hàng thịt bị long trụ trên đầu đến ngứa ngáy, cảm giác khó chịu càng dâng lên.

Tuy vậy nhưng Từ Lạc hấn cũng khổ sở không kém, khi mà long trụ đang căng phồng của hấn cứ bị cái vách thịt này gắt gao mút chặt, hấn lại phải cắn răng mà ma sát thật nhẹ, không thể điên cuồng mà ra vào thật là bức hấn muốn dục tiên dục tử.

-Nhẹ thế này nàng đã hài lòng chưa?

Từ Lạc vẫn cố gắng buông lời trêu ghẹo nữ nhân bên dưới. Hơi thở của hấn lúc này cũng không thể ổn định được nữa.

Mịch Chi đỏ cả mặt mũi, bắt gác ngưng lại giữa trận như vậy lại còn mặt đối mặt nhìn lấy nhau. Khiến thần kinh cô căng đến sắp nổ tung ra.

-Không....!! Không....

Mịch Chi chưa nói hết câu hấn lại chậm rãi ấn sâu long trụ vào tận mọi góc ngách bên trong, lại dùng hết sức lực mà ghì mạnh khiến cô cong lưng, thân ngọc phiếm hồng không ngừng cựa quậy. Miệng nhỏ khê "A" một cái thật ngắn.

Nhưng Từ Lạc lại rút ra, dục long căng phồng nóng hổi chỉ cận kề bên ngoài cửa huyết ẩm ướt mà không hề tiến vào.

Hấn nhẹ nhàng ma sát long trụ vào khe hở của hai cánh hoa thịt, nhấn dục nhìn cô đầy khiêu khích.

-Vậy thế này....đã hài lòng nàng chưa?

Mịch Chi sắp bị hấn bức đến phát điên rồi, Từ Lạc khôn khéo lúc nào cũng bày ra đủ cách để khiến thần trí cô hỗn loạn thế này.

Huyệt nhỏ vốn đang chịu sự xâm nhập thâm sâu tận bên trong, bất ngờ lại bị bỏ lỏng thế này thật khiến nhục thân cô càng lúc càng khó chịu.

Mỗi lần Từ Lạc nhẹ cọt lấy cánh hoa thịt bên dưới bằng dục long nóng hổi của hấn, lại khiến cô co cả tay chân, răng môi cắn chặt vào nhau.

Nhân ngọc bị kéo căng mở rộng dục vọng phù đầy, cô thật sự không thể chịu nổi nữa!

Mặc kệ tự tôn bản thân, bỏ qua sĩ diện, mấy thứ đó có ăn được đâu?

Cô thở hổn hển nhìn Từ Lạc, mười ngón tay gắt gao cấu lấy hai cánh tay đang chống cạnh bên.

-Ta không...không muốn nhẹ nữa....

Từ Lạc lúc này mỉm cười một cách đắc thắng, rốt cuộc nữ nhân này cũng chẳng vượt qua được dục niệm của bản thân. Hấn quá phá cô đến vậy, cô không phát rõ mới là lạ.

Hấn chỉ cười mà không nói thêm câu nào, một lực mạnh mẽ cầm lấy dục long sâu tận tâm hoa. Vách thịt co thắt dữ dội siết sao mút lấy dục long của hấn khi vừa tiến vào, khiến hấn không cầm được mà mở miệng thở mạnh một tiếng.

Mịch Chi cong người, tay cấu lấy cánh tay hấn đến hấn lên từng dấu.

-Bây giờ, nàng đã hiểu cảm giác đêm qua của Bồn vương là như thế nào chưa?

Từ Lạc một tay mon trón bờ mông đầy đặn của cô, trượt trên làn da nhẵn bóng của cô xuống phần đùi nõn nã, mạnh tay nắm lấy đầu gối cô mà đẩy cao lên trên.

Long trụ một nhát rút ra rồi cắm vào thật mạnh, bụng nhỏ của cô cảm giác như bị căng trướng lên hết cỡ.

Mịch Chi nhú mắt hé môi kêu rên càng nhiều.

Ra là Từ Lạc hấn vẫn còn ghim cô sao?

Đêm qua hấn là hấn đã rất khổ sở, khi không lại bị dẫn dụ rồi không được hành sự gì cả. Còn bị cô nôn cho đầy cả người, nên bây giờ muốn trả đũa cô bằng cách này?

Đúng là hạng người ăn miếng trả miếng đây rồi!

Từ Lạc bắt đầu luận động nhanh hơn, từng nhịp đẩy long trụ được đâm sâu vào chạm đến cả tử cung bên trong. Dịch thủy cứ thế tuôn ra đầm đìa men theo khe mông của cô mà vương đầy ra giường.

Dục long của hấn liên tục bị vách thịt chặt khít ôm sát, ra sức mút chặt lấy nó khiến mọi giác quan của hấn phút chốc như bùng nổ, một cổ dục vọng đầy mạnh thẳng lên trí óc.

Hấn gát gao bám lấy Michi Chi không buông, giải trừ cảm giác tồn đọng suốt bao nhiêu ngày qua.

Cô bây giờ hoàn toàn bị hấn cầm đến tê dại, thần hồn đều bị dục vọng bức đến cạn kiệt.

Cô nằm đó rên rỉ theo từng cú đâm của nam nhân ngự trên thân mình.

Hai cánh tay mảnh khảnh vung về ôm lấy cổ hấn, Từ Lạc đưa mắt nhìn cô, nhìn sắc diện của cô, nhìn thân ngọc của cô càng khiến hấn dục khí dâng cao cuộn cuộn.

Hấn đem môi mình hôn cô thật sâu, quấy phá mọi xúc cảm dục tính bên trong con người cô.

Đôi môi ấy lại tìm đến cái vành tai nắn cảm, nhẹ nhàng thổi từng làn hơi nóng lướt qua nó khiến Michi Chi rùng mình từng cơn.

Bất giác hấn lại dùng răng cắn nhẹ, khiến chúng đỏ ửng lên trông càng hút mắt.

Cánh môi nóng như lửa của hấn liếm láp, trượt xuống đôi đào tiên đang phập phồng theo từng nhịp thở dốc.

Đầu lưỡi tận tình chăm sóc lấy hai hạt đỉnh hồng, hết mút chặt rồi dùng răng nghiền nhẹ, rồi lại không ngừng mút chặt để lại trên ngực cô đầy rẫy dấu vết hoan ái đầy ái muội.

Cả thân thể Michi Chi mỗi lúc mỗi nóng như lửa đốt, cô giật nhẹ từng hồi một.

Bên dưới huyết nhỏ bị dục long từng nhát rút ra rồi lại cắm vào không khi nào ngưng nghỉ.

Từng thanh âm ma sát nhau bên dưới bắt đầu vang lên càng nhiều, như càng kích tình thêm bầu không khí vốn đã bị đè nặng bởi dục vọng.

Hạ bộ gắt gao bám chặt không một khe hở, rồi trong cùng một lúc, khi mọi thứ đã dồn nén quá lâu đạt đến giới hạn cực điểm.

Cả hai con người chỉ kịp nhận thấy một áp lực thâm trầm từ từ dâng lên mạnh mẽ, một cổ thư sướng đến rung người bị bức bách nổ tung giải phóng ra ngoài.

Từ Lạc vẫn không hề rời khỏi thân thể Michi Chi, hai tay hấn bám sát hai đùi nõn nà của cô mà ra sức ghi chặt, để cô cảm nhận được dòng tinh binh ấm nóng đặc quánh đang chảy đầy trong bụng nhỏ của cô.

Michi Chi toàn thân phỉếm hồng hoàn toàn tê dại, tuy lần này có vẻ hấn khá nhẹ nhàng hơn, nhưng nói cho cùng, sức lực của cô cũng bị hấn rút cạn kiệt.

Từ Lạc say mê chiêm ngưỡng nữ nhân như ngọc bên dưới hấn, dục vọng lại một lúc cuộn cuộn bốc lên.

Hấn cúi xuống hôn lấy cô, bàn tay tham lam xoa nắn cặp đào đồ sộ, trượt lên cái bụng phẳng lì mà lần tìm đến đám cỏ non bên dưới.

Michi Chi đang mơ màng liền mở mắt nhìn hấn.

-Đủ..đủ rồi..

Từ Lạc bật cười, nhần dục vẫn còn đó không hề voi đi một chút nào.

-Bỏn vương đã nói căn bản Bỏn vương đã rất tham lam kia mà! Nàng nghĩ chỉ bấy nhiêu là đủ?

Mịch Chi tròn mắt nhìn hấn, đôi má phấn lại được một phen đỏ bừng nóng hổi.

Từ Lạc hấn thật sự lúc nào cũng muốn cô, hấn muốn cô đến điên dại.

Không đợi Mịch Chi có đồng ý hay không, hấn nhanh chóng kéo cô dậy lật cô trở lại.

Hai tay lực lưỡng của hấn siết lấy eo nhỏ của cô mà nâng cao lên, khiến cặp mông vốn đã đầy đặn nay lại vương lên đầy kích thích.

Một ngón tay rồi hai ngón tay hấn chậm chậm đưa vào huyết nhỏ của cô từ phía sau.

Không ngừng khuấy đảo bôi móc bên trong vách thịt.

Mịch Chi chỉ mới trải qua một trận xuân triều, cả nhục thân nhục huyết vẫn còn rất mẫn cảm.

Nay hấn lại kích thích cô như vậy, trong một lúc làm thân thể cô lại rạo rục khó chịu vô cùng.

Dịch thủy bên dưới chảy ra ướt cả tay hấn, Từ Lạc thích thú rút tay, đưa vào miệng mà liếm sạch.

-Nàng thì đủ, nhưng xem ra...cái miệng nhỏ này của nàng vẫn còn rất ham ăn!

Mịch Chi lúc nào cũng bị những lời nói đầy dâm tính này của hấn làm cho ngượng chín cả đầu tóc, cô xoay mặt ra sau muốn đưa nhãn đào nhìn hấn, lập tức chỉ kịp thấy Từ Lạc nhoèn miệng cười dâm tà.

Rồi hai tay hấn nắm chặt hông cô, dùng sức ấn mạnh đục long về phía trước.

Cánh hoa thịt bị nông ra, hang thịt lại cảm nhận sự chật chội vì bị dồn ép bởi long trụ căng cứng.

Mịch Chi gục mặt xuống giường, hai tay nắm chặt lấy chân bông trước mặt.

Từ Lạc ghé người sát tằm lưng cong của cô, miệng hấn hà hơi thổi lấy từng làn hơi nóng phả vào tai cô.

-Thả lỏng! Nàng muốn cắn đứt Bỏn vương sao?

Thật sự đến cả hấn cũng sắp bị nàng ta hút cho cạn cả sinh khí. Hang thịt này quá chật chội, lại không ngừng co thắt.

Ở cái tư thế này, càng khiến vách thịt bên trong kẹp chặt đục long của hấn hơn bao giờ hết. Làm hấn phút chốc thần trí cũng muốn đảo lộn.

Mịch Chi đầu óc mơ màng, có lẽ đến bây giờ hỏi tên cô là ai cô cũng không nhớ.

Từ Lạc ôm chặt eo nhỏ của cô, hạ bộ gắt gao trước sau va chạm mạnh dần. Đục long xoáy sâu tận mọi ngóc ngách bên trong tâm hoa.

Một tay hấn nắm nhẹ lấy cằm cô, xoay mặt cô hướng ra sau một chút, thân thể cường tráng áp sát lên lưng cô, cánh môi anh đào lại hứng chịu sự thâm nhập âm ướt cuồng nhiệt từ đôi môi nóng như lửa của hấn.

Mịch Chi bị hấn cắn đến môi nhừ, môi nhỏ thì bị hấn hôn lấy thật sâu khiến cô như bị hút cạn đường khí, huyết nhỏ lại bị rút ra cắn sâu đến thốn cả người,

Mịch Chi hai chân bắt đầu run rẩy không thể chịu lực được nữa.

Cô mệt là khuyx người xuống, lập tức lại bị Từ Lạc mạnh mẽ giữ lấy ghì chặt hơn.

-Á...đừng..Từ Lạc...um...

Mặc cho Mịch Chi kêu van, hấn vẫn ra sức cắn lấy cô thật sát.

Mịch Chi lắc đầu điên cuồng, thật sự không chịu được nữa, cứ thế này cô sẽ bị hấn chơi đùa đến ngất mất.

Huyết thịt co thắt dữ dội từng cơn, từng chút phun trào dịch thủy ồ ạt ra ngoài. Mịch Chi cảm nhận một mảng trắng xoá ngay trước mắt, thần trí hoàn toàn mơ hồ vô định, căn bản cô chẳng còn biết mình hiện giờ đang ở đâu.

Cô thở như hụt hơi, thân người chỉ muốn nằm bẹp xuống giường.

Xuân triều bức bách cô đến hai lần trong phút chốc khiến thần hồn đều bị rút cạn.

Từ Lạc rút long trụ khỏi người cô, lật cô nằm ngửa ra giường.

Những tưởng hắn sẽ thôi không cầm lấy cô, nhưng ngờ đâu hắn lại nhanh chóng nâng cao hai chân cô trụ lên vai hắn.

"Phốc" một phát - dục long còn căng phồng kia lại nhả thẳng tâm hoa mà đâm vào.

- Uhm...a...Từ..Từ Lạc....không được...

Mịch Chi co người húng chịu, cả nhục thân bị khoái cảm hành hạ đến thần trí mơ hồ.

- Tại sao lại không được?

Từ Lạc nhắm mắt tận hưởng khoái lạc đang dâng cao cuộn trào như bạo vũ, hắn hạ người tham lam quần lấy môi ngọt của cô.

- Thật sự...um...không..a...được đâu...ta....ư...

Hạ bộ bên dưới vẫn không quên luân động ra sức thẳng tắp đâm vào làm đầu óc Mịch Chi căng ra như dây đàn. Cửa miệng không thể khép lại mà hé ra rên rỉ đầy ái muội hơn.

- Bỏn vương nói được là được!

Từ Lạc nâng mặt, hạ bộ va vào nhau "Bộp Bộp", dứt lời hắn lại áp mặt phủ lấy cánh môi của cô.

Mịch Chi hai tay vòng qua ôm lấy cổ hắn, dục vọng lấn át tâm trí cô khiến cô cuồng nhiệt đáp trả nụ hôn của hắn.

Triền miên cả đêm, vốn ban đầu dự tính khuyên nhủ nam nhân kia sẽ nhẹ nhàng với cô hơn.

Ngờ đâu chính bản thân cô lại không hề muốn như vậy!

Hắn càng nhẹ, càng khiến cô thần kinh bị bức đến phát điên! Xuân tình một khi đã bộc phát, thì thật chỉ có thể cuồng nhiệt hơn, hoan ái hơn. Chứ nhẹ nhàng ư? Thật là hoang đường mà!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Khó Lòng Tường Tận

Mịch Chi đang bế Đồng Đồng chạy giỡn khắp hoa viên, đến khi thấm mệt cô ngồi xuống thở hựt hơi.

Bỗng dưng lúc này lại nghĩ đến chuyện sáng nay, Từ Lạc ôm cô trong lòng, cảm giác hôm nay lại có vẻ rất khác. Nó có gì đó ấm áp hơn, có gì đó thâm tình hơn!

Sáng tinh mơ mở mắt ra đã trông thấy hắn nằm cạnh, mắt lạnh của hắn không ngừng nhìn lấy cô.

Biểu diện lại có phần thay đổi hơn bình thường, khoé môi hắn tạo nên một đường cong nhẹ. Như thể từ thâm tâm hắn đang có chuyện gì khiến hắn vui, khiến hắn lòng dạ thấy phơi phới?

Nghĩ đến đây Mịch Chi lại thấy lồng ngực bị tim nhỏ đập mạnh, hai má phẩn đỏ ửng. Cánh môi anh đào thoáng mím nhẹ đầy e thẹn. Cô cũng chẳng hiểu cảm giác lúc này của cô là như thế nào? Chỉ biết rằng, hôm nay tâm trạng của cô cũng khá tốt!

Đang ngồi thẩn thờ bất chợt Đồng Đồng nhảy khỏi lòng cô mà reo lên.

- Ca ca!

Tiểu màn thầu co chân chạy nhanh đến phía nam nhân trước mặt. Không ngừng kêu lên đầy mừng rỡ.

Từ Lạc bế xốc Đồng Đồng trên tay, hắn đưa mắt nhìn Mịch Chi, ánh mắt như chất chứa cả một bầu trời tâm sự muốn nói với cô.

Mịch Chi thoáng chốc ngược ngừng, cô lảng sang nơi khác tránh ánh nhìn của hắn. Nếu cứ như vậy không khéo lồng ngực cô sẽ bị xé toạt mất!

Đang yên đang lành, thì tiểu màn thầu trên tay Từ Lạc bỗng cất giọng vô tư

- Từ Lạc ca ca! Khi nào ca ca mới dẫn Đồng Đồng ra ngoài chơi?

Từ Lạc nhử mắt nhìn nó, miệng hắn cười nhẹ một cái.

-Đệ càng lúc càng to gan! Dám yêu cầu ta?

Đồng Đồng ngoe nguẩy cong môi giận dữ.

-Vậy Từ Lạc ca ca không thương Đồng Đồng bằng ca ca hôm qua!

Câu nói vô tư vô ý này của Đồng Đồng phút chốc khiến Tiểu Hồng và Mịch Chi sững người.

Hai tay Tiểu Hồng nắm lấy nhau mà không ngừng run lên cầm cập.

Chuyện ngày hôm qua Nương Nương của cô ra ngoài với vị Dực tướng quân kia mà bại lộ, thì thế nào vị Vương gia đáng kính của cô sẽ hoá cuồng phong bạo vũ cho xem.

-Ca ca hôm qua?

Từ Lạc nhướn mắt tiếp tục hỏi lấy Đồng Đồng.

-Đúng vậy! Ca ca hôm qua dẫn Đồng Đồng đi ăn rất nhiều món ngon.

Từ Lạc đưa mắt nghi vấn nhìn Mịch Chi, khiến cô bỗng thấy rùng mình.

-Vậy Đồng Đồng có biết vị ca ca tốt bụng đó....tên gì không?

Hắn cất giọng trầm khan nhưng mắt vẫn không hề rời khỏi Mịch Chi,

Cái gì đây? Sao tự dưng cô thấy ớn lạnh cả sống lưng thế này?

-Đồng Đồng không biết tên...chỉ biết gọi là tướng quân....

Tiểu mần thầu này vô tư nói đến, khiến Từ Lạc cau mắt hùng, mày dững mà nhìn Mịch Chi.

Từ Lạc để Đồng Đồng xuống, chậm rãi đi đến trước mặt Mịch Chi.

-Tiểu Hồng, dẫn Đồng Đồng đi nơi khác!

Hắn gằn giọng, cả biểu diện của hắn đằng đằng sát khí. Bầu không khí bị bức bách đến ngột ngạt.

Mịch Chi không nhìn hắn, cô ngồi đó tay đưa lên bẻ lấy mấy chiếc lá cây mà vò vò.

-Hôm qua, nàng xuống phố với ai?

Lại chuyện gì nữa? Từ Lạc hắt ta lại nghĩ vớ vẩn gì trong đầu nữa rồi!

Mịch Chi cô cũng chỉ là vô tình gặp phải tình cũ, vốn dĩ cô cũng đã một lòng trốn chạy khỏi y rồi còn gì!

Cô không làm chuyện hồ thẹn, có gì phải lo sợ!

Nghĩ đến đây cô đứng dậy, ngẩng cao đầu, ưỡn ngực.

-Ta dẫn Đồng Đồng đi chơi! Có cả Tiểu Hồng.

Mịch Chi dù là vậy nhưng không thể không khỏi sợ hãi khi trông thấy khí sắc âm ỉ của Từ Lạc. Thật sự biểu diện hắn lúc bình thường thôi cũng âm lãnh băng sương đến rùng mình rồi, khi mà nổi giận lại càng đáng sợ gấp vạn lần.

-Còn có ai nữa?

Từ Lạc bất chợt nắm lấy cổ tay cô mà siết chặt, mặt hắn như đánh lại vài phần.

Mịch Chi khẽ nhăn mặt, tại sao tên này tính khí thất thường thế này?

Đêm qua vẫn ổn, sáng nay lại có chuyện!

Thật chẳng lúc nào được sống yên thân, không có chuyện này cũng có chuyện khác!

Mịch Chi đưa nhãn đào nhìn lấy hắn, càng khiến hắn nổi cơn cuồng phong.

-Có phải là Dực Khương? Phải hắn không?

Từ Lạc quát lớn vào mặt cô khiến cô phút chốc giật cả mình. Hắn nổi điên, nhìn xem nhân cầu hắn như sắp giãn ra luôn rồi.

Mịch Chi thoáng thấy ám ức, cô nào có lỗi? Cô nào có không giữ đạo hạnh lúc nào đâu?

-Đủ rồi! Chi là vô tình gặp nhau trên đường! Ta có phải tư tình bí mật gì đâu sao người lại làm bộ dạng như đang bức cung ta vậy?

Từ Lạc nghiêng chặt hai hàm răng, lại nữa rồi! Cái cảm giác khó chịu chết tiệt này lại lần nữa tìm đến dây vô tâm can hắn.

-Quả nhiên...tình cũ không rủ cũng tới! Tần thích tiền nga (*) hay sao?

[tần thích tiền nga: ngụ ý tình cũ gặp nhau tái hợp tình duyên]

Mịch Chi trừng mắt, hắn nói vậy ý là cô thật sự có tư tình? Tiên sư bố nhà hắn lại dám lăng mạ cô như vậy!

-Từ Lạc! Người đừng càng nói càng quá đáng! Gì mà tình cũ không rủ cũng tới! Ta đã rủ rê gì ai? Người đừng có nổi máu ghen như Hoạn Thư nhập hồn như thế! Thật thô lỗ!

Mịch Chi hất mạnh cổ tay ra khỏi tay hắn, hắn cau mắt nhìn cô với ánh nhìn sắc như kiếm. Chuẩn bị phóng thẳng vào cô để chém chết cô vậy!

-Được! Giỏi cho một Vương Phi như nàng! Vẫn là Bôn vương không nên đại phí chu chương! (*)

[Đại phí chu chương: ý nói dồn tâm tư vào những việc không đâu]

Từ Lạc gắng lấy một câu trước khi phất tay áo quay lưng đi khỏi. Khẩu khí đầy bực dọc, căm phẫn.

Mịch Chi đứng ngây người nhìn theo bóng lưng của hắn khuất dần.

Cái tên Vương gia chết bầm, Mịch Chi cô đây vốn chưa bao giờ thờ cuồng quyền (*), vậy mà hắn lại vội bắn tên không đích (*) như thế!

[Cuồng quyền: làm việc sai trái]

[Bắn tên không đích: phán xét bậy bạ, kết luận vô căn cứ]

Thật khiến cô lúc nào chỉ muốn một đạp mà đạp chết hắn!

..

..

..

Lúc này ngoài cổng phủ có một cỗ xe ngựa dừng đến, theo sau là cả một đoàn binh lính tầm hơn hai chục người.

Một nha hoàn bước đến trước cửa xe, đưa tay vén rèm.

Một bàn tay trắng mịn như ngọc, năm ngón tay như ngòi viết thon dài đặt nhẹ lên.

Một nữ nhân dáng dấp nhẹ nhàng, thư thái khoan thai, dung mạo kiêu diễm chậm rãi bước xuống.

Lập tức cả một đám quân lính phía sau cùng một đám gia nhân trong phủ khấu đầu hành lễ đồng thanh.

-Tham kiến Quận chúa!

Nữ nhân đó không ai khác chính là Hỷ Bình Quận chúa, hôm nay nàng ta đến thăm biệt phủ của nam nhân mà nàng luôn đem lòng ái mộ.

Một phần là muốn gặp chàng, một phần lại có ý niệm khác!

Hỷ Bình chậm chậm từng bước lướt nhẹ đi vào trong, không hô danh là một Quận chúa hoàng tộc, từng bước đi của nàng ta đúng là bộ điệu sinh hoa (*), nhẹ như lông hồng, mảnh mai thướt tha vô cùng.

[bộ điệu sinh hoa: bước chân nhẹ nhàng, đi đến đâu hoa nở đến đó]

Bên trong phủ, Từ Lạc chậm rãi bước đến trước mặt Hỷ Bình, đầu tay cất giọng thâm trầm, diện vô biểu tình (*), bất động thanh sắc (*).

[diện vô biểu tình: nét mặt không chút cảm xúc]

[bất động thanh sắc: tình bơ, không hề biến sắc]

-Quận chúa giá đáo, Bồn vương không kịp nghênh đón!

Hỷ Bình vốn đã hoa si Từ Lạc từ nhỏ, nhưng hẳn dù phân về là Nhị hoàng huynh của nàng, hẳn vẫn cứ xưng hô với nàng một cách xa lạ như vậy. Ngay cả "Huỳnh - Muội" hẳn vẫn chưa từng mở miệng nói với nàng!

Hỷ Bình thoáng cong môi khó chịu, nhưng vừa trông thấy hẳn khiến nàng ta như chẳng nhớ đến lễ nghĩa mà chạy đến nắm lấy cánh tay hẳn không buông.

-Nhị hoàng huynh, đừng có giữ lễ với muội như vậy chứ! Ở đây đâu phải trong cung...

-Quận chúa.....

Từ Lạc đang muốn gỡ lấy bàn tay của nữ nhân kia ra, nhưng lúc này vừa hay Mịch Chi đang tiến vào, hẳn ngay lập tức thay đổi thái độ đến chóng mặt.

-Hỷ Bình, muội đi đường chắc cũng khá mệt. Để huynh căn dặn nhà bếp làm mấy món muội thích. Có được không?

Vừa nói một tay Từ Lạc vừa chạm nhẹ lên bàn tay Hỷ Bình đang khoắc qua cánh tay hẳn khiến cả nàng ta cũng bị hẳn dọa cho sắp ngất, hai mắt căng ra không tin được vào hành động của Từ Lạc.

Hắn đưa mắt đặc ý nhìn Mịch Chi, cô phút chốc lấy làm kinh ngạc với cảnh tượng trước mắt.

Từ Lạc hẳn đang ân cần với một nữ nhân khác ngay trước mặt cô!

Mịch Chi chưa kịp bực dọc thì chợt nhận ra nữ nhân bên cạnh hẳn là ai.

Chính là cái à Quận chúa ương bướng, ngang ngược đây mà! Còn dám tát cô một cái đến đỏ cả má.

Cục tức đó mãi đến giờ vẫn còn đó, nay một phút nhìn thấy nàng ta lại khiến nó dâng cao nghẹn cả cổ họng cô.

Mịch Chi vẫn còn chưa kịp lên tiếng thì Hỷ Bình đã vội cất giọng đầy châm biếm, câu nào cũng như ghim cô đến tận xương.

-Uông Mẫn...à không, ta quên mất bây giờ phải gọi là Hoàng tẩu mới phải phép...! Ta nhất thời chưa quen với thân phận mới này của tẩu, nên tẩu lượng thứ...

Nhìn nụ cười trên môi nàng ta mà xem, đáng ghét mà! Rõ ràng là đang muốn châm chọc cô.

Mịch Chi cố nén giận, vì giận quá chi tỏ mặt khôn. Cái cô Quận chúa này đúng là mỹ nhân thập phần xà hạt (*), đối phó với hạng người như vậy, thì chỉ có ăn một miếng mà phải trả lại mười miếng!

[mỹ nhân thập phần xà hạt: ý nói nữ nhân dung mạo dù có đẹp nhưng tâm địa chẳng khác rắn độc]

Mịch Chi hít một hơi thật sâu, cô chậm rãi thông thả tiến đến phía trước, dù cô không phải Uông Mẫn Xuyên thật sự, nhưng căn bản dung mạo của vị tiểu thư này hay của cô đã là xuất chúng hơn người. Mắt hạnh, mày liễu, môi mọng anh đào, mũi gọn thanh tú, da dẻ như ngọc, thật như một đoá liên dung.

Bước chân cô chậm chậm, thoáng tựa kinh hồng (*).

[kinh hồng: tư thái nhẹ nhàng, dung mạo giai mỹ]

Cô nhìn Hỷ Bình, mắt hạnh khẽ nhếch nhẹ.

-Không sao! Ta vốn không phải hạng người thích câu nệ tiểu tiết. Ký lai chi, tắc an chi (*). Nếu Quận chúa đã không quãng đường xa mà ghé thăm biệt phủ, ghé thăm phu thê ta thì xin Quận chúa cứ an tâm. Vương phi ta đây nhất định không để Quận chúa phải thất vọng. Ta.... dư thủ dư cầu (*).

[Ký lai chi, tắc an chi: ý nói việc gì đến cũng đến, cứ đối mặt với nó]

[Dư thủ dư cầu: ngụ ý dư sức đáp ứng, đáp trả]

Lúc này Mịch Chi lại quay sang Từ Lạc, cô cất giọng nói với hẳn một câu trước khi quay lưng.

-Vương gia, nhờ Người tiếp đãi Quận chúa chu đáo! Thiếp mạn phép cáo lui!

Mịch Chi nói xong liền đi ngay đến cửa, nhưng chợt nhớ ra còn điều gì đó chưa nhắc nhủ, cô liền quay đầu lại nhìn Hỷ Bình, khoé miệng cong nhẹ.

-Ta quên nói với Quận chúa...đây là Vương phủ, không phải hí đài (*).

[hí đài: sân khấu kịch]

Bóng lưng mảnh mai của Mịch Chi khuất sau cánh cửa to, Hỷ Bình bị cô nói cho một phen cứng cả họng không biết phải đáp trả ra sao.

Nàng ta tức đến giận run cả người, nữ nhân này lại dám to gan xấc xược nói ra câu nào cũng toàn ngụ ý dám xàm ngôn với một Quận chúa như nàng!

Nhưng nhận ra bên cạnh còn có Từ Lạc, nàng đành cố nén giận mà tiếp tục trưng ra sắc diện như hoa.

-Nhị hoàng huynh....muội đối....!!!

Vừa nói nàng ta vừa lay nhẹ lấy cánh tay Từ Lạc.

Hắn thì vẫn đang chưa hết kinh ngạc vì phản ứng lúc nãy của thê tử mình.

Không thể ngờ một tiểu thư như nàng ấy lại có thể cũng biết dùng ngôn từ để đánh vào người khác như vậy! Lại còn đánh rất mạnh là đằng khác!

Quả là nhân bất khả mạo tướng (*)! Rốt cuộc Từ Lạc hắn đẩy đến bao giờ mới tường tận hết con người nàng ấy đây?

[nhân bất khả mạo tướng: nhìn người không thể nhìn bề ngoài]

-Nhị hoàng huynh....nghe muội nói gì không?

Từ Lạc bị Hỷ Bình làm cho sứt tỉnh trở lại, hắn lập tức lại mang sắc diện âm lãnh như cũ, gỡ lấy bàn tay của nữ nhân kia khỏi người, thanh âm vẫn trầm trầm.

-Mời Quận chúa xuống nhà gian (*)! Món ăn chắc cũng đã chuẩn bị xong!

[nhà gian: nhà ăn]

Từ Lạc dứt lời liền lạnh lùng cất bước đi trước, bỏ lại Hỷ Bình phút chốc đứng ngây ngốc, không kịp phản ứng với thái độ thay đổi chóng mặt của nam nhân trước mặt.

..

..

..

Mịch Chi tìm đến Đồng Đồng, cô đã hứa giúp nó chỉ nó làm điều gì, người lớn nhất ngôn cửu đỉnh, quyết không được nuốt lời.

Đồng Đồng ngồi lọt thỏm trong lòng của Mịch Chi, cả hai đang ngồi trong một biệt uyển, cười đùa vui vẻ đến híp cả mắt.

À quận chúa kia muốn chơi cô? Bộ nàng ta nghĩ cô là Uông Mẫn Xuyên mỏng manh như sương mai đó hay sao mà muốn bắt nạt!

Lại còn cái tên Từ Lạc khốn kiếp, dám làm ra vẻ mặt đó với cô! Hắn muốn chọc tức cô sao? Nằm mơ đi! Cô không dư hơi mà đi ghen tức cho hắn.

Cô đây vẫn vui, vẫn cười ngồi chơi với bánh bao nhỏ của cô! Mặc xác bọn họ!

Muốn biến cái biệt phủ này thành hí đài thì họ cứ việc, cô đây chỉ chờ xem kịch hay mà thôi!

..

..

..

Từ Lạc lúc này vừa ngồi xuống nâng đĩa lên một cái, nhưng rồi lòng dạ hắn lại chẳng thể nuốt trôi thứ gì.

Dù khá kinh ngạc với thái độ vừa rồi của thê tử, nhưng hắn lại không tránh khỏi khó chịu, khi nàng ấy không hề có vẻ phản ứng gì gọi là không vui khi nhìn phu quân thân mật với nữ nhân khác.

Nàng ấy hững hờ đến vậy, còn dám cả gan nhún nhủ phu quân mình phải tiếp đãi nữ nhân khác chu đáo? Ý nàng ấy là sao? Càng lúc càng to gan, rốt cuộc nàng ấy có xem hắn là phu quân hay không đây?

Dòng suy nghĩ hỗn loạn thoáng qua trong đầu, Từ Lạc buông đĩa đứng phắt dậy ra khỏi cửa mà không nói lời nào với nàng Quận chúa trước mặt, khiến nàng ta lại thêm một lần ngớ ngẩn.

Từ Lạc vẫn lãnh đạm với nàng ta như thế, mặc cho nàng có cố gắng gọi lấy hắn hắn vẫn không để tâm mà ngoảnh mặt đi mất.

Từ Lạc đầu óc rối tung, lòng dạ châm chích khó chịu tột cùng.

Hôm qua nàng ấy dám chạm mặt với tình cũ bên ngoài, cùng hấn dạo chơi cả ngày trời. Hôm nay lại còn chẳng thèm để tâm đến xem hấn thế nào?

Chợt hấn trông thấy Mịch Chi cùng chơi đùa với Đồng Đồng ở biệt uyển từ xa.

Nàng ấy không những không hề để tâm đến, ngược lại vẫn còn đùa đùa cười nói rất vui vẻ.

Phút chốc hai mắt Từ Lạc như tối lại, mày tướng khề cau có.

Hai bàn tay vô thức siết chặt, hấn thật sự không tin, nàng ấy không để một chút tâm tư nào vào mối lương duyên này! Để xem, lần này hấn có thể tường tận rõ mọi góc ngách trong tâm tư nàng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Vương Phủ Hay Hí Đài?

Mịch Chi đang ngồi ôm lấy Đồng Đồng mà làm điều giấy với nó. Cả hai vẫn đang nói cười rất vui vẻ.

Từ Lạc lúc này chẳng rõ có ý hay vô ý mà đi dạo vào khu thượng uyển này, người đi bên cạnh hấn lại là Hỷ Bình Quận chúa.

Hấn đi cạnh nàng ta, nhưng tâm tư lại không hề ở bên nàng ta.

Ánh mắt hấn nhìn về phía xa, nơi biệt uyển có một nữ nhân đang ngồi chơi đùa với một tiểu đồng nhỏ bé.

- Từ Lạc, hôm nay sao huynh có nhã hứng cùng muội thưởng hoa vậy?

Hỷ Bình một tay nắm lấy cánh tay của nam nhân bên cạnh.

Từ Lạc nhẹ gỡ tay nàng ta ra, nhanh chân vừa đi vừa cất giọng âm lãnh.

- Cũng chỉ là xuất hồ ý liệu (*), Quận chúa chớ bận tâm!

[Xuất hồ ý liệu: ngụ ý nói rằng bất thành linh, bất chợt]

Hỷ Bình nhìn thấy dáng vẻ, thái độ đó của Từ Lạc liền không khỏi bức dọc trong lòng. Rõ ràng hấn chính là người ngụ ý mời nàng ta ra dạo chơi thưởng hoa, bây giờ lại vẫn khư khư trưng ra cái diện biểu vô tình đó của hấn.

Từ Lạc thông thả đi chậm rãi về phía gần với biệt uyển nơi Mịch Chi đang ngồi.

Cô vẫn không hề để ý đến xung quanh, chỉ chuyên tâm làm lấy con điều cho Đồng Đồng.

Hấn bắt đầu thấy lòng dạ hậm hực tới cùng, vốn dĩ là muốn trêu tức nữ nhân này, ấy vậy mà nàng vẫn không hề để tâm đến dù chỉ là một chút.

Bất chợt Hỷ Bình từ sau lao tới, một mặt nàng ta muốn gây sự chú ý với nam nhân trước mặt, một mặt vì thấy đoá hoa liên nở to dưới hồ quá đẹp, nàng ta nhanh chân chạy đến.

Nhưng lại không biết vô tình hay cố ý mà ngã nhào đến thành hồ.

- Quận chúa!

Từ Lạc hốt hoảng hét to, tay nhanh chóng đưa ra giữ được người nàng ta.

Phút chốc cả thân người Hỷ Bình gói gọn trong cánh tay rắn chắc của hấn. Hơi ấm trên người hấn, mùi hương trên người hấn khiến nàng ta không khỏi thích thú mà cười thầm trong bụng.

Mịch Chi lúc này mới thật sự quan tâm đến cơ sự xung quanh, vì bị tiếng hét của Từ Lạc thoáng làm cô giật mình.

Vừa quay mặt nhìn sang thì cảnh tượng trước mặt khiến cô khề cau mày.

Từ Lạc, hấn tay đang ôm lấy eo của nàng Quận chúa ngang ngược. Nhìn sắc diện nàng ta mà xem, thêm trai đến thế cơ à?

Mịch Chi nuốt nước bọt cố nén cục nghẹn đang mắc ngang cổ họng xuống bụng.

Rõ ràng tên Vương gia này chỉ muốn giờ trò chọc tức cô. Nếu cô mà lộ vẻ mặt bức dọc, hẳn chắc chắn sẽ đắc thắng đến đốt yên hoa (*) mà ăn mừng cho coi.

[Yên hoa: giống như pháo hoa]

Từ Lạc chợt mới để ý đến Mịch Chi đang hướng mắt về phía hắn, hắn vừa muốn buông nữ nhân trong tay mình ra, nhưng liền thay đổi chóng mặt, lật mặt y như lật bánh tráng chẳng bằng!

Hắn đưa tay vén nhẹ mái tóc của Hỷ Bình, ra vẻ ân cần chu đáo.

-Muội không sao chứ Hỷ Bình? Thật bất cần quá!

Hỷ Bình dường như bị Từ Lạc quay như một cái chong chóng.

Thái độ, biểu diện của hắn thay đổi đến chóng mặt, khiến nàng ta suýt chút cũng muốn đảo lộn thần hồn.

-Muội...muội không sao! Đa tạ huynh!

Hỷ Bình dù có gian xảo, có ngỗ ngáo, ngang ngược đến đâu. Cũng chỉ là một nữ tử trong thiên hạ, địa vị có cao hơn người khác, cũng chỉ là con người.

Nàng ta cũng biết ngượng, biết xấu hổ khi bị nam nhân động chạm.

Hơn nữa, còn là nam nhân mà nàng ta đem lòng mến mộ, nhất kiến chung tình (*).

[Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu]

Mịch Chi khai nhãn đao mà phóng thẳng về đôi nam nữ đang tấu kịch trước mặt cô.

Quả nhiên họ muốn biến cái Vương phủ này thành hí đài (*) rồi!

[Hí đài: sân khấu kịch]

Hai con người này xem ra cũng xứng lứa vừa đôi đấy chứ.

Một nam, một nữ, cả hai đều phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ (*). Cứ coi như là một lương phối (*) trong thiên hạ đi cho nhẹ lòng.

[Phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ: chỉ loại người thay đổi thất thương hay giỏi về mảnh khoé, chiêu trò]

[Lương phối: ngụ ý chỉ mối nhân duyên tốt, hợp]

Nghĩ một lúc, cơ mặt Mịch Chi giãn ra phần nào. Sắc mặt tỏ ra vẻ thờ ơ như không hề bận tâm, hai mắt cô nhướng nhẹ một cái, rồi quay mặt tiếp tục chơi với Tiểu mần trâu trong lòng mình.

Từ Lạc trở mặt, thế tử của hắn lại làm thái độ vô cảm đó với hắn.

Nhìn thấy phu quân mình tay ôm một nữ nhân khác, tỏ ra thân mật như vậy mà nàng vẫn xem như không có gì.

Rốt cuộc tâm lộ (*) của nàng dài đến cỡ nào, thâm sâu đến cỡ nào? Khiến hắn càng đi lại như càng lạc mất lối.

[Tâm lộ: con đường trong lòng]

Từ Lạc hít một hơi thật sâu, cổ đập tấp con giận đang bốc cháy như mặt trời đỏ lửa trong lòng hắn.

Hắn quay sang Hỷ Bình, tiếp tục diễn nốt vai của mình.

-Hỷ Bình, nghe nói muội rất thích hoa Mạt Lị (*), để huynh cùng muội qua bên kia ngắm nó, có được không?

[Mạt Lị: giống hoa nhài, hương thơm nhẹ]

Hỷ Bình tròn xoe hai mắt, nàng ta thật sự chẳng hiểu nổi tâm tư của Từ Lạc, chỉ biết rằng bây giờ nàng ta đang rất hạnh phúc trước mặt nữ nhân mà nàng ta ganh ghét nhất thiên hạ.

Dù nàng ta vốn chẳng thích hoa Mạt Lị tí nào, khi loài hoa này về ngoài thô thiển, không có gì đặc sắc, hương thơm lại tầm thường, hoàn toàn không sánh được với loại hoa cao quý nào mà nàng ta yêu thích.

Nhưng đã vậy thì sao, dù gì cũng được Từ Lạc ngỏ lời, lại còn có thể một phen chọc tức Uông Mẫn Xuyên đáng ghét kia, đại gì mà nàng ta lại không thử.

-Tốt quá! Muội thích lắm!

Hỷ Bình nắm lấy tay Từ Lạc mà cổ tình reo lên đủ để Mịch Chi nghe thấy. Đôi mắt gian ý khẽ liếc sang Mịch Chi với vẻ đắc ý vô cùng.

Từ Lạc thoáng khó chịu, quả là nữ nhân này chỉ giỏi về xảo ngôn (*), xảo diện (*). Nàng quận chúa cao ngạo này căn bản chẳng hề để tâm đến những thứ mang tính tâm thường, lấy gì mà đi yêu thích một loại hoa thế kia.

Nhưng dù thế nào, hãn cũng phải cắn răng mà chịu đựng, tự làm tự chịu. Ai bảo hãn bày ra cái màn kịch này làm gì?

[Xảo ngôn: lời lẽ dối trá; xảo diện: vẻ mặt giả tạo]

Mịch Chi thật chỉ thấy gai mắt khó chịu tột cùng, lòng dạ không khỏi cuộn sóng bạo vũ dâng lên.

Nhưng không hiểu sao, lúc này nghề của cô lại bộc lộ hết cả ra, tài diễn xuất lần này giúp cô rất nhiều rồi còn gì. Dù cõi lòng có nổi sóng dữ dội đến đâu, vẫn phải cố gắng mà diễn. Tâm như chỉ thủy (*), không được sơ hở!

[Tâm như chỉ thủy: ý nói tâm như dòng nước chảy, chỉ thái độ bình tĩnh yên ả đến lạ]

Mịch Chi đứng dậy, tay nắm lấy Tiểu màn thầu, nhân ngọc vừa nhìn sang phía đôi nam nữ vừa nói với giọng điệu ngạo mạn.

-Hãy da! Cứ nghĩ hôm nay sẽ là một ngày tường vân thủy khí (*), ai ngờ vẫn không tránh khỏi một đám hắc vân (*). Bánh bao nhỏ à!....mình nên lánh đi thì hơn!

[Tường vân thủy khí: bầu không khí trong lành]

[Hắc vân: mây đen]

Nói rồi Mịch Chi chậm chậm nắm lấy Đồng Đồng rồi khỏi biệt uyển.

-Nô tì cáo lui!

Tiểu Hồng, Tiểu Mai riu rít theo sau, cúi gằm mặt không dám ngẩng lên khi trong thấy khí sắc như ba vạch hắc tuyến trên mặt vị Vương gia của họ.

Mịch Chi dẫn Đồng Đồng đến một góc vắng người, cô một mình ngồi bệch luôn xuống nền đất.

Hai đồng tử thoáng dao động, khoé mắt cũng thấy hơi cay cay.

Chóp mũi thanh thú một hơi sụt sịt, Mịch Chi liền đưa tay chà chà lấy nó.

-Điên thiệt chứ!

Mịch Chi khẽ lẩm bẩm, bất chợt Đồng Đồng ôm lấy cổ cô, dựa đầu vào vai cô.

-Tỷ Tỷ không được vui sao?

Mịch Chi nhìn lấy thằng bé, cô mỉm cười, véo nhẹ lấy hai cái màn thầu nhỏ trên mặt nó.

-Đâu có!...đi...về phòng Tỷ tiếp tục làm điều giấy cho em!

Dứt lời cô đứng dậy, tay bế xốc nách Đồng Đồng rồi đi thẳng về phòng.

Cả hai nha hoàn đi sau lưng thoáng lắc đầu nhìn nhau ái ngại, thật là đôi phu thê này đến bao giờ mới chịu thừa nhận tình cảm của mình đây?

Một kẻ thì muốn người kia nổi cơn ghen mà bày trò, một kẻ thì đã ghen lại còn cố tỏ vẻ mình ôn!

Sớm muộn có ngày cái phù này cũng bị lửa ghen của hai người này thiêu rụi mất thôi.

..

..

..

Màn đêm bắt đầu buông xuống, bóng trăng cũng đã lên cao.

Hôm nay trăng tròn, ánh sáng soi rọi xuống khắp nơi trong Vương phủ.

Mịch Chi vốn dĩ luôn có thói quen cứ chiều tối mát mẻ, là cô lại đi dạo ra hoa viên hay vườn thượng uyển để hóng gió.

Đêm nay cũng vậy, cô sau khi đưa Tiểu màn thầu trở về phòng thì tiếp tục rạo bước rẽ sang lối vào thượng uyển.

Đêm nay trăng lại tròn, cảnh đêm đẹp như vậy há gì cô bỏ qua cho được.

Từ Lạc vốn nắm rõ thói quen của thê tử mình trong lòng bàn tay, biết rằng đêm nào nàng cũng ra vườn mà dạo bước.

Nên hẳn đã cố ý bày một bàn yến tiệc ngay trong biệt uyển, cố ý đốt thật nhiều hoa đăng trên mặt hồ nhằm gây sự chú ý của ai đó.

Hỷ Bình diện hồng y thướt tha bước bên cạnh hẳn, côi lòng nàng ta vui như mở hội khi được Từ Lạc ngó ý mời nàng ta ra biệt uyển để thưởng rượu ngắm trăng.

Hoa đăng đốt lên, chói sáng rực rỡ khắp một khu thượng uyển. Kết hợp ánh trăng tròn cao rọi trên đỉnh đầu, tạo nên một không gian thơ mộng vô cùng.

Mịch Chi nhìn qua ánh sáng mờ ảo của số hoa đăng, phía sau ánh sáng ấy là một nam một nữ đang ngồi say sưa thưởng rượu bên biệt uyển.

Từ Lạc thực chất trong lòng hẳn nào có để tâm gì đến nữ nhân trước mặt hẳn, hẳn cô gắng chịu đựng bất ép bản thân ngồi đó với nàng ta.

Biểu diện vẫn âm lãnh, khoé môi không cười. Tâm tư không dao động.

Hắn nhìn lấy bóng dáng nữ nhân thấp thoáng ẩn hiện sau ánh sáng của hoa đăng, nhận ra đó là ai, hẳn vẫn một lòng nhìn đắm đắm về phía nàng.

-Ta không tin....nàng không bận tâm!

Từ Lạc lăm lăm trong miệng, bàn tay trên bàn vô thức siết lại thật chặt.

Mịch Chi mắt vẫn không rời khỏi khung cảnh trước mắt, lúc sáng rõ ràng cô vẫn ổn kia mà! Rõ ràng đã diễn rất tốt, vậy bây giờ tại sao lại không thể diễn được nữa?

Côi lòng cô từng cơn sóng cuộn cứ dồn dập ập đến, đánh đến lồng ngực cô muốn vỡ tung, cả tim cũng bị bức đến đau nhói.

Từ Lạc hẳn thật sự là muốn trêu tức cô, hay hẳn đã thật sự có ý niệm trong lòng.

Hắn chẳng lẽ căn bản vẫn chỉ là một tên Vương gia đi tình biệt luyện (*), chỉ thích tâm hoa vãn liễu (*).

[Di tình biệt luyện: thay người yêu như thay áo]

[Tâm hoa vãn liễu: tương tự trêu hoa ghẹo nguyệt]

Cô là một cô gái ở xã hội hiện đại, không phải nữ tử thời này, không muốn sống trong cảnh đồng sự nhất phu (*).

[Đồng sự nhất phu: nhiều người phụ nữ chung một chồng]

Hắn muốn khiến cô đau lòng sao?

Nếu mục đích hẳn thất bại là vậy, thì có lẽ hẳn thành công rồi. Mịch Chi cô đây đã đau lòng, và mắt cũng ngấn lệ!

Hí đài họ đã diễn rất tốt, cô là thường khách (*) xem thôi cũng phải rơi lệ!

[Thường khách: ngụ ý như khán giả]

Mịch Chi chậm chậm lui về sau, bước chân có phần khập khiễng không vững.

Hai mắt khẽ nhắm lại dồn ép dòng nước mặn đắng hoen dài ra má phẫn.

Cô xoay người bước đi thật nhanh, khiến Tiểu Hồng cũng sững sờ cả người.

Tiểu Hồng lén đưa mắt nhìn Vương gia của mình, chợt thấy xót cho Nương Nương, rồi cũng nhanh chóng đuổi theo Mịch Chi.

Từ Lạc hai mắt cau lại, hẳn đứng phắt dậy nhanh chân đuổi theo nữ nhân vừa rời khỏi.

-Từ Lạc, huynh đi đâu.....?

Hỷ Bình ngỡ ngàng gọi theo, nhưng hẳn vẫn cảm đầu mà đi không thêm ngoảnh lại.

-Chết tiệt! Rốt cuộc huynh đang làm cái trò gì vậy hả?

Nàng ta giận dữ hét to, cả lỗ mũi cũng muốn nở ra vì tức.

Từ Lạc đi đến cửa phòng, chỉ vừa nhìn thấy Mịch Chi chạy vào trong rồi cửa phòng đóng sầm lại thật mạnh

Hắn chợt chùn bước, hắn không dám đưa tay lên gõ cửa.

Hắn nghe thấy tiếng khóc, là thanh âm nức nở đến nghẹn lòng phát ra từ bên trong.

Thê tử của hắn, nàng đau lòng sao?

Nàng ghen?

Nhưng vốn dĩ mục đích của hắn là khiến nàng phải ghen ra mặt. Thì kết quả thế này há chẳng phải hắn nên vui mừng mới đúng sao?

Bây giờ lại thấy mâu thuẫn tốt độ, hắn chỉ nghĩ cùng lắm nàng sẽ giận dữ mà làm lấy với hắn, mặt nặng mặt nhẹ với hắn.

Không ngờ lại phản tác dụng mạnh đến vậy, khiến nàng ảm ức mà chạy về phòng khoá kín cửa khóc than không ngừng. Đúng là hắn quá nôn nóng mà không lường được vật cực tất phản (*).

[Vật cực tất phản: ý nói khi bị dồn ép quá mức sẽ phản tác dụng cực mạnh]

Từ Lạc đứng đó hồi lâu, vẫn không đủ dũng khí để nhìn lấy nàng bây giờ.

Tâm trạng nàng không tốt, gặp nhau, nhìn nhau nói chuyện cũng chẳng ích lợi gì.

Thôi thì đợi nàng tịnh tâm lại rồi hắn gặp nàng nói ra tâm tư cũng chưa muộn!

-Người chăm sóc Nương Nương đi.

Hắn lạnh lẽo nói với Tiểu Hồng rồi quay lưng đi mất.

Mịch Chi ôm gối ngồi gọn trên giường, khóc đến cả chớp mũi đỏ ửng cả lên.

-Cái tên khốn kiếp nhà người... bà đây không dễ dàng chịu thua đâu!

Cô hậm hực, rồi gọi lấy Tiểu Hồng đang đứng bên ngoài vào.

-Nương Nương!

Tiểu Hồng nhẹ nhàng thi lễ, Mịch Chi lau nước mắt, gồng giọng.

-Cô nấu nước ấm giúp tôi, tôi muốn tắm!

Tiểu Hồng khẽ gật rồi lui ra.

Mịch Chi lúc này mới bước xuống giường, cô lên mở cửa nhìn ra quan sát xung quanh.

Không có ai, giờ này gia nhân đại đa số đều đã đi nghỉ hoặc tập trung ở những nơi khác trong phủ để làm việc.

Cô cẩn trọng bước ra khỏi phòng, lên đi vào hoa viên đi thẳng đến bức tường.

Hai tay chống eo, ánh mắt kiên định đầy lửa.

-Người biết thưởng rượu ngắm trăng, ta không biết sao?

Dứt lời Mịch Chi leo lên những chòm đá hồ bên dưới chân mình, chậm rãi cố gắng bám víu vào các lỗ đục trên tường mà trèo lên.

< Bạch >

Hai chân tiếp đất nhẹ nhàng, cô hoàn toàn đã an toàn mà rời khỏi phủ bằng cách.....leo tường!

Giờ thì đi giải khuây thôi!

..

..

..

-Vương..Vương gia! vương gia...!

Tiểu Hồng tay bê lấy chậu nước nóng không ngừng kêu lên chạy đến phía Từ Lạc đang ngồi bên biệt uyển.

Hắn lặng lẽ ngồi đó uống rượu, bên cạnh vẫn là Hỷ Bình, nhưng hắn tuyệt nhiên không để tâm đến sự hiện diện của nàng ta. Hắn chỉ đang mượn rượu giải bớt ưu tư trong lòng.

-To gan! Thật là chủ nào tớ này! Chẳng ra phép tắc gì.

Hỷ Bình tức giận quát lên khi Tiểu Hồng tay chân luống cuống chạy đến còn không ngừng kêu to.

Từ Lạc nhìn lấy nha hoàn này, đoán thấy sắc diện bất thường của cô ta, liền nghĩ ngay đến Mịch Chi.

-Chuyện gì?

-Nương..Nương...không thấy Nương Nương đâu cả!

Tiểu Hồng thở như hụt hơi, Từ Lạc đập bàn một cái < Rầm > khiến ai nấy cũng đều giật mình vì sợ.

-Cuồng ngôn! Chẳng phải Vương phi đang ở trong phòng?

Tiểu Hồng sợ đến run cả người, chậu nước trên tay cũng rơi luôn xuống đất.

Cô hoảng hốt quỳ sụp xuống, giọng run run.

-Bẩm Vương gia! Lúc này...Nương Nương nói rằng muốn tắm, nên đã dặn nô tì chuẩn bị cho người nước ấm, nhưng khi nô tì trở vào đã...đã không thấy Nương Nương đâu!

Từ Lạc đồng tử co lại, hắn đứng phắt dậy rồi chạy ngay đến phòng, đập mạnh một cái cửa phòng bật tung.

-Xuyên Nhi...

Hắn kêu to tên thê tử của mình, nhưng đôi lại trước mặt chỉ là không gian im ắng không một bóng người.

Cối lòng hắn như hoá cuồng phong bạo vũ, hắc vân tích tụ càng nặng trên đỉnh đầu.

Bàn tay hắn siết chặt, cả môi cũng bị hàm răng cắn lấy.

-Người đâu.....!!!

Tiếng hét đầy uy lực của Từ Lạc vang lên, lập tức một đoàn binh lính tập trung ngay trước cửa phòng.

Từ Lạc quay người trở ra, ánh mắt như hai ngọn hỏa diễm son, sát khí đằng đằng.

-Lục tung cả cái thành này lên cũng phải đem Vương phi về đây cho Bôn vương!

-Tuân lệnh!

Đám lính đồng thanh đồng dục hô to rồi nhanh chóng kéo nhau ra khỏi phủ.

Tiểu Hồng, Tiểu Mai đứng đó mà run như cây sậy. Răng môi va vào nhau không ngừng. Vương gia đáng kính của họ....thật sự đang nổi cơn thịnh nộ rồi...

-Nương Nương ơi là Nương Nương! Người đang ở đâu mau quay về đi....chúng nô tì sắp vì người mà chết vì sợ rồi....!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chấp Niệm Càng Sâu. Hành Động Càng Quấy

Mịch Chi rong ruổi khắp đường phố, thật sự chẳng biết phải đi đâu về đâu.

Đường xá nơi đây cô chẳng rành, lại càng không biết nơi nào có thể cho cô thoải mái trú được gánh nặng lòng này.

Tên Từ Lạc khôn kiệp, hần thì ngon rồi. Có mỹ nhân bên cạnh, lại còn có mỹ tửu mỹ cảnh. Hần hoàn toàn không thiếu thứ gì. Giỏi cho hạng người học phú ngữ xa (*), hoá ra cũng vẫn là một phường đam mê tửu sắc.

[Học phú ngữ xa: học cao, hiểu rộng]

Bước chân nhỏ của cô cứ lang thang dưới ánh trăng tròn soi rọi trên đỉnh đầu, đúng là buổi đêm chẳng náo nhiệt như ban ngày, hàng xá đại đa số đều dọn cả rồi.

Nơi cái bụng đáng thương lúc này không ngừng gào thét đòi được lấp đầy.

Vô tình ngẩng mặt nhìn sang tay phải, vừa hay trông thấy một tấm bảng to dùng đề tên "Lạc Trì tửu lâu". Cô chợt nhớ đây là tửu lâu lần trước tên Dực tướng quân đã dẫn cô vào đây mà!

Mặc dù chưa kịp thưởng thức món ăn nào nơi này, nhưng nhìn và ngửi thôi cũng đủ biết hương vị không tệ.

Không do dự thêm, Mịch Chi hít một hơi đầy bụng rồi đi thẳng vào trong.

Một tên thanh niên cũng trạc tuổi cô liền chạy đến về mặt hớn hờ, nhìn trên tay cầm ấm nước, trên vai lại vắt một chiếc khăn, đoán sơ có thể tên này là hầu bàn, cái thời này gọi là tiểu nhị thì phải?

-Chào mừng khách quan..

-Kiểm cho ta một vị trí nào tốt tốt, có thể nhìn thấy bóng trăng tròn đêm nay đi.

Mịch Chi vừa nói vừa đặt tên bàn tay tên tiểu nhị một nén bạc to. Hần ngạc nhiên mở to mắt, quả là khách quý đây rồi.

-Dạ được, dạ được! Mời khách quan theo lối này!

Tên đó dẫn lối đi trước, Mịch Chi chậm rãi bước theo sau.

Trong người cô thì lúc nào ngân lượng chả có, tất cả đều là của cái tên Vương gia đáng chết kia cả. Cô phải tiêu, tiêu cho hết của nhà hần mới bỏ ghét.

Cơ mà tiền của lắm thế kia, cô tiêu đến già không biết hết chưa nhỉ?

Mịch Chi nghĩ đến đây liền muốn vò đầu bứt tóc, môi nhỏ cong lên cau có.

-Da đây! Mời khách quan, đây là vị trí đắc địa nhất tửu lâu chúng tôi.

Mịch Chi bước vào một gian phòng riêng biệt với bên ngoài, nơi đây có rấy nhiều gian phòng thế này. Nhưng quả thật chỗ cô đang đứng vị trí rất đẹp.

Không gian thoáng mát, bày trí rất trang nhã, khung cửa sổ rất to, cảnh vật bên ngoài hoàn toàn được thu gọn lại qua nơi này, nhìn ra một phát là thấy tất.

-Ok! Được rồi!

Câu nói khó hiểu của Mịch Chi khiến tên tiểu nhị trở mặt, nghiêng đầu.

Cô nhận ra mình vừa thốt ra hai từ không đâu vào đâu, liền ho một cái rồi cất giọng.

-Có món nào ngon mang hết ra đây..

-Dạ!

Tên tiểu nhị vừa quay lưng đi, Mịch Chi lại lên tiếng gọi lấy.

-Quên nữa! Mang rượu ra cho ta. Rượu nào ngon nhất cứ mang hết ra!

Tên tiểu nhị đưa tay gãi đầu, thoáng đưa mắt e dè nhìn lấy vị cô nương trước mặt. Nữ nhân nhìn vẻ ngoài thực nữ, đài các. Trông đáng vẻ phong dung thịnh sức (*) thế kia vậy mà lại vào đây muốn uống say bí tỉ sao?

[Phong dung thịnh sức: ăn vận đẹp đẽ, nhìn là biết con nhà quyền quý]

Sau khi cửa phòng đóng lại, Mịch Chi đi đến ngồi ngay cạnh khung cửa sổ, mắt hạnh buồn đăm chiêu trông xa xăm ra ngoài, khẽ nâng mặt nhìn lên mỹ nguyệt (*) trên cao.

[Mỹ nguyệt: ánh trăng đẹp]

Thường nguyệt (*) ư? Đôi nam kiều nữ tiểu (*) kia chắc hẳn bây giờ đang bên nhau hạnh phúc, mãi nguyên lành nhỉ?

[Thường nguyệt: ngấm trắng]

[Nam kiều nữ tiểu: trai xinh gái đẹp]

Còn Mịch Chi cô đây chỉ có một mình, hoàn toàn đơn độc tự ngồi đây mà thường nguyệt với chính bản thân.

Cõi lòng bỗng dưng lại không khỏi thấy chua xót lẫn đau nhói.

Cảm giác này là sao? Cô ghen sao? Cô thấy đau lòng vì nhìn thấy Từ Lạc âu yếm bên một nữ nhân khác?

Nghĩ đến đây Mịch Chi điên cuồng tát vào mặt như trấn tĩnh lại.

-Con mẹ nó! Mình bị cái tên khốn kiếp đó ám đến điên rồi.....

Vừa hay lúc này cửa phòng mở ra, hai tên tiểu nhị tay bê lấy hai khay bước vào.

-Mời khách quan. Dừng ngon miệng ạ!

Hai tên đó lui ra, bên trên chiếc bàn tròn được phủ một lớp vải lụa màu vàng đồng, toàn là sơn trăn hải vị (*), kèm theo đó là hai bình mỹ tửu bên cạnh. Mùi thơm nức cả mũi cô rồi.

[Sơn trăn hải vị: món ngon vật lạ]

Hai mắt Mịch Chi như sáng rỡ, bụng đói cồn cào muốn khóc thét.

Cô gấp lấy gấp để mà dòn vào cái miệng nhỏ, nhai ngấu nghiến.

Khi bao tử đã dần được lấp đầy bởi thức ăn, cô đưa tay rót lấy một chung rượu.

Ánh mắt vô thức nhìn ra bóng trăng bên ngoài cửa sổ, tự dưng sóng lòng từng con một lúc ập đến, đánh lồng ngực cô cũng đau nhói.

Sóng mũi cảm thấy cay cay, rồi khoé mắt rất đến khó chịu, cả chớp mũi cũng đỏ ửng.

-Người ngấm trắng đẹp, người có rượu ngon...bộ ta không có sao?

Mịch Chi hậm hực gần giọng, rồi nâng chung ực cạn một hơi. Cảm giác nóng ảm lan toả từ cổ họng trượt dài xuống bao tử bên dưới. Cả khuôn mặt cũng phớt phớt thấy nóng bừng.

Cô nhìn lấy bình rượu trên bàn, rồi lại nhìn ra cửa sổ nơi bóng trăng đang treo cao trên bầu trời đêm.

Cô cũng vậy, cô cũng có mỹ tửu, mỹ nguyệt đầy thôi! Nhưng tại sao cõi lòng cô chẳng thấy vui vẻ chút nào!

Ra là cô thua hẳn ở chỗ. Từ Lạc hẳn có người bên cạnh, còn cô, một bóng người cũng chẳng có!

Tâm tư này chẳng ai hiểu thấu, cô cứ ngồi dựa người vào khung cửa sổ, tay nâng chung rượu uống hết ly này đến ly khác.

Cô thật sự đến cả tâm lộ của bản thân cũng chẳng thể nào tự mình tường tận. Hoàn toàn mịt mù không lối thoát.

..

..

..

-Khách quan! Thật sự không được nữa đâu ạ!

Tên tiểu nhị tay chân khúm núm, vẻ mặt khó xử vô cùng khi vị khách trước mặt cứ đòi hẳn phải mang thêm rượu vào.

Trong khi bây giờ vị khách đó đến đứng còn không vững cho lắm, tay chân múa may quay cuồng, nếu vẫn để vị khách này tiếp tục uống rượu, chắc chắn sẽ gục ngay tại tửu lâu không biết đường mà lần.

-Ta nói đem rượu vào thì đem đi. Phí lời.... tiền ta không thiếu.... ta mua cả cái tửu lâu mấy người cũng được.... đem rượu vào đây!

Một giọng nói cất lên, nghe thôi cũng đủ biết là đã bị hơi men làm cho say bí tỉ.

-Không được đâu khách quan! Xin khách quan hãy thông cảm cho tửu lâu chúng tôi!

Vị thượng khách bắt đầu cầm lấy chén, đĩa mà ném tới tấp đến phía trước, khiến tên tiểu nhị hoảng sợ mà mở cửa muốn chạy khỏi.

Nhưng vừa hay lại va phải một người vừa lúc đi ngang, hấn ngã mặt liền nhận ra là ai, lập tức thu người gặp người cung kính.

Nhìn thấy nét hoảng loạn của tên tiểu nhị, người này liền cau mày hỏi lấy.

- Chuyện gì?

- Bên... bên trong....

Tên tiểu nhị tay run run chỉ về cửa phòng, nam nhân kia liền phát áo đi vào.

Vào một cái, một chiếc đĩa bay thẳng tới phía y. Lập tức y nhanh tay bắt lấy.

- Tiên sư bố mấy người... có mang rượu cho bà không? Nếu không bà phá nát cái quán này luôn....

- Giọng nói này.....!!!

Nam nhân vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc, liền không khỏi ngạc nhiên.

Khi quay mặt nhìn sang, thì y không khỏi trở mắt, sững sốt mà thốt lên vô thức.

- Xuyên Nhi!

Vị thượng khách đang nổi trận lôi đình, đập phá đồ đạc không ai khác là Mịch Chi.

Cô uống hết hai bình rượu, đầu óc quay cuồng như chong chóng, chân đứng không vững.

Nhưng càng uống dường như tâm tư cô càng thêm nặng trĩu, ai bảo mượn rượu giải sầu đâu. Đứng ra đây Mịch Chi cô sẽ đá vào mông cho mấy cái.

Cô neho mắt nhìn lấy nam nhân đang đứng phía cửa, ánh nhìn mơ hồ chẳng biết là ai.

Cô xiêu vẹo đi đến, bất ngờ ngã nhào vào người của nam nhân trước mặt, y nhanh tay đỡ kịp lấy cô.

- Rượu.... mang rượu cho bà.... có nghe không hả?

Mịch Chi miệng vẫn còn không ngừng hét lên.

- Nàng.... có chuyện gì vậy Xuyên Nhi?

Thanh âm trầm ấm cất lên bên tai, Mịch Chi ngẩng mặt, đưa nhãn ngọc bị lưu mờ bởi men rượu mà nhìn lấy nam nhân đang giữ lấy cô.

Bất chợt nhận ra là ai, hai đồng tử hơi giãn ra một chút, mí mắt đờ đẫn, ngón tay thon dài chỉ lấy gương mặt nam nhân ấy.

- A... là huynh.... Dực tướng quân.....!!!

Cánh môi mọng hé mở thốt lên vài chữ nhỏ xíu, ngắt quãng.

Người đang đứng trước mặt cô, đang ôm lấy người cô không ai khác chính là Dực Khương.

Chủ của tửu lâu này vốn là hảo hữu của y, bởi thế y thường xuyên lui tới nơi đây.

Nay vừa tỉnh rồi khỏi, đi ngang cửa phòng lại bắt gặp cảnh tượng này. Thật khiến y cũng bị một phen hữu kinh vô hiểm.

Dực Khương nhất thời như bị sốc khi chứng kiến nữ nhân trong tay y lại có ngày không ra phép tắc gì, thân là tiểu thư quyền quý mà uống đến say khướt chẳng biết trời trăng.

Mịch Chi lúc này nhìn lấy tên tiểu nhị đứng phía sau lưng, ngay lập tức cô muốn chạy đến mà nắm lấy cổ áo hấn đòi rượu.

Dực Khương như hoàn hồn, y nhanh chóng nắm lấy tay cô mà ghì lại. Ra hiệu tên tiểu nhị đóng cửa lui xuống.

- Nàng đến đây....

Dực Khương hai tay đỡ lấy Mịch Chi ngồi xuống ghế, còn cô thì không ngừng la quấy, kháng cự.

-Rượu....ta muốn uống rượu....mang rượu ra đây đi!

Dực Khương nhìn lấy nữ nhân say khướt trước mặt, lòng dạ lại không khỏi hoá cuồng phong bạo vũ.

Rốt cuộc tên Từ Lạc kia đối xử với nàng như thế nào? Hắn đã làm gì nàng khiến nàng thành ra bộ dạng thảm hại như vậy?

-Xuyên Nhi....nghe ta nói không?

Mịch Chi im lặng, cô đưa mắt sát vào mặt Dực Khương, đuôi mắt nhú lại, cánh môi cười mơ hồ.

-Nghe chứ...huynh là Dực tương quân....uống với ta đi....ta uống một mình..thật sự rất rất là buồn..

Mịch Chi đập tay lên bàn < Rầm Rầm > theo từng chữ.

Dực Khương nhìn cô, dường như vẫn chưa thể tin vào mắt mình. Từ khi quen biết đến khi hai người bọn họ nguyện muốn kết chặt đồng tâm, cũng vốn được năm năm.

Khoảng thời gian ấy là cả một bầu trời tươi đẹp của y có với nàng. Uông Mẫn Xuyên mà y biết, luôn là một nữ nhân thanh tao, nhuyễn ngọc uyên hương, kinh hồng thoáng nhìn (*).

[Kinh hồng thoáng nhìn: ý nói nữ nhân dung mạo, khí chất hơn người, vừa nhìn liền lưu lại ấn tượng sâu sắc]

Vốn dĩ phụ mẫu hai bên cũng đã dự thỉnh kỳ (*) cho hai kẻ lương nhân (*).[Thỉnh kỳ: chọn ngày thành hôn]

[Lương nhân: ngụ ý nói những người đang trong một mối duyên tốt]

Nhưng đại hung lại ập đến, trong phút chốc bỗng dả uyên ương (*), chiếu chỉ ban hôn của Hoàng thượng, chẳng một ai có thể kháng lại.

[Bỗng dả uyên ương: chia rẽ đôi tình nhân]

Ngậm đắng nuốt cay, nén đau thương xuống lồng ngực mà nhìn ý trung nhân lên kiệu hoa.

Những tưởng rằng nàng sẽ được hạnh phúc, nhưng không ngờ tên Vương gia này lại đúng như lời đồn thổi, rằng hắn chưa từng thật tâm với nữ nhân nào.

Chỉ muốn tâm hoa vắn liễu cho thỏa mãn bản thân.

Đề rồi một Uông Mẫn Xuyên mà y từng biết bị hắn biến thành thế này sao?

Từ lúc nàng xuất giá, Dực Khương y không lúc nào là người ngoại.

Bích hải thanh thiên dạ dạ tâm (*), giờ đây ngồi trước mặt nàng, nhìn nàng như thế bảo tâm can y không đau sao được?

[Bích hải thanh thiên dạ dạ tâm: ngụ ý nói lòng dạ luôn mong nhớ, chỉ biết độc thoại]

-Rượu đâu.....ta nói mang rượu cho ta mà..

Mịch Chi bất chợt gào lên, tay không ngừng múa lung tung.

Dực Khương nắm chặt hai tay cô, mày tướng nhíu lại cực độ. Rốt cuộc y phải thế nào mới tận đây?

-Nàng say quá rồi! Đề ta đưa nàng về Vương phủ.

Mịch Chi lập tức đẩy y ra xa, đứng dậy loạng choạng.

-Không.. đánh chết ta cũng không về cái nơi đó. Cái tên Vương gia chó chết....khốn kiếp.....ta không muốn nhìn thấy hắn...

Dực Khương thoáng căng mắt, nàng thật sự quá say rồi, đến cả ngôn từ cũng đảo lộn cả lên.

Y chưa kịp định thần thì bất ngờ Mịch Chi té nhào ra nền nhà, Dực Khương lập tức đi đến đỡ lấy cô ngồi lại lên ghế.

Thật ra tên Từ Lạc kia đã làm gì nàng đây? Tại sao nàng lại ra nông nỗi đến y cũng suýt chút không nhận ra.

-Ta không về....ta muốn uống.... đừng bắt ta về đó!

Mịch Chi đầu gục lên tay Dực Khương, nơi khoé mắt đọng lại một thứ gì đó uơn ướn.

Dực Khương đưa tay nhẹ lau đi thứ lẳng đọng trên khoé mắt cô.

Uông Mẫn Xuyên, nàg vì hấn mà khóc ư? Nàg thật sự vì hấn mà roi lệ?

Nghĩ đến đây, bàn tay y vô thức siết chặt, lồng ngực bị từng trận sóng cuộn đập lấy không ngừng.

-Được! Dực Khương ta dữ quân cộng tuý (*) với nàg!

[Dữ quân cộng tuý: ngu ý cùng uống say với ai đó]

Nói rồi y to tiếng gọi lấy tiểu nhị, bên ngoài một tên chạy vào.

-Mang rượu ra cho ta!

-Nhưng... - Tên tiểu nhị áp ứng.

-Cứ mang ra đây! Mọi việc cứ để ta gánh.

Dực Khương gằn giọng, nhìn khí sắc như bị hắc vân tích tụ của y khiến người khác cũng hoảng sợ không dám cái lệnh.

Thêm vài tỉnh rượu được mang vào, Mịch Chi liền ôm lấy một tỉnh, mở nắp muốn đưa lên miệng nốc lấy.

Dực Khương ngăn cản, khiến cô khó chịu cau có.

-Cứ tưởng huynh là bằng hữu, ai dè....vẫn ngăn ta, vẫn không uống...cùng ta....!

Dực Khương nhắm hai mắt đầy chua xót, y hít một hơi đầy lồng ngực cố nén cảm xúc chìm sâu.

-Nếu muốn uống, thì uống thế này!

Vừa nói y vừa rót rượu ra hai cái chung trên bàn, đưa một chung về phía Mịch Chi.

Cô cầm lấy, mắt ngọc bây giờ khép hờ, ánh nhìn càng lúc càng trở nên nhòa đi.

Cô đưa mắt nhìn ra bóng trăng bên ngoài khung cửa, khoe miệng cười khổ.

-Tử Lạc....ngươi xem....ta cuối cùng cũng...có người cùng ta thưởng nguyệt rồi đây!

Dứt lời cô lại quay sang nam nhân đang ngồi trước mặt, tay nâng chung rượu ngang tầm mắt.

-Dực tướng quân....cạn...cạn ly..!

Nói rồi chung rượu trên tay bị Mịch Chi một hơi uống cạn. Dực Khương lặng người nhìn cô, tâm can y bị dày xéo đến vụn vỡ. Y phải làm gì với nữ nhân trước mặt mình bây giờ?

Nàng là người đã có gia thất, giờ lại ngồi đây uống rượu say khướt với một nam nhân khác. Âu cũng đã là điều sai quấy.

Bỗng dung Mịch Chi đưa đũa đâm lấy đâm để vào miếng củ cải trên đĩa thức ăn. Vừa đâm vừa chửi.

-Tên Vương gia chết tiệt....đâm chết ngươi....ngươi chỉ như miếng củ cải này...đâm chết nhà ngươi....

Nhưng rồi hai mắt Mịch Chi nhắm lại, thứ tồn đọng vương nơi khoé mắt bị dồn ép lẫn dãi trên má.

Cứ nghĩ về Tử Lạc, là cô lại đau lòng. Đau đến không chịu được, khiong muốn khóc cũng phải roi lệ.

Mịch Chi gục mặt nằm dài ra bàn, cả khuôn trang bị hoen ố vì nước mắt.

Dực Khương bắt lực ngồi đó nhìn nữ nhân không ngừng roi lệ.

Uông Mẫn Xuyên nàg thật sự đau lòng vì Tử Lạc? Nàg thật đã động tâm với hấn hay sao?

Trên thế gian người ngàn vạn, nhưng y chỉ yêu mình nàg!

Thâm tình đó, nàg đã vội quên rồi sao? Năm năm như điệp tình (*), lại bị nửa năm diệt thế (*)

[Điệp tình: chỉ mối tình đẹp như đôi bướm]

[Diệt thế: tiêu tan không dấu vết]

Nếu đã là oán ngẫu (*), thì tại sao nàg lại đem tâm tư mình đặt vào đấy, tại sao nàg lại phải đau lòng vì một kẻ không đáng!

Chấp niệm của y đối với mối tình này, một lúc lại càng đè nặng y xuống sâu hơn. Tâm lộ tuyệt lối, tiến thoái lưỡng nan.

[Oán ngẫu: hôn nhân oan trái, không hạnh phúc]

..

..

..

Lúc này một đoàn quân binh bên dưới kéo nhau hùng hổ đi vào tử lâu, khiến ai nấy cũng đều khiếp sợ.

Một tên dẫn đầu mặc thiết bào hô to.

-Lục soát cho kỹ vào!

-Rõ!

Đám quân lính phía sau đồng thanh rồi chia nhau ra đi khắp tử lâu.

Tên dẫn đầu dẫn lấy một đám quân theo sau gồm năm tên kéo nhau lên lầu.

Đi ngang mỗi gian phòng, hần đều đập tung cửa phòng vào trong mà lục soát.

Dực Khương đang ngồi thẩn thờ nhìn nữ nhân trước mặt không rời, liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, nhận ra có điều bất ổn.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, cửa phòng một chốc đã bật tung.

Dực Khương nhìn thấy đám người đó liền không khó nhận ra là người của ai.

Y đứng dậy hai tay chấp sau lưng, khẽ hát cảm, mắt dừng nhưong nhẹ đầy ngao mạn.

-Hoà ra là người của Vương phủ....rảnh rồi đến tử lâu uống rượu sao?

Vừa trông thấy Dực Khương, đám quân lính liền gấp người đầu tay cung kính.

-Ra là Dực Tướng quân, thứ lỗi đã mạo phạm! Chúng tôi chỉ hành lệnh của Vương gia!

-Có phải các ngươi đang tìm người...?

Dực Khương cất ngang, vừa nói y vừa tránh sang một phía để tầm nhìn bọn chúng được khai mở.

Nhìn thấy người đang nằm dài trên bàn là ai, ngay lập tức bọn chúng sững người, đến muốn toát mồ hôi.

-Aha....thì ra Dực tướng quân đã giữ Nương Nương lại...đa tạ rất nhiều...giờ thì xin phép, chúng tôi phải đưa Nương Nương hồi phủ! Thất lễ!

Tên dẫn đầu hát nhẹ đầu, ra hiệu hai tên phía sau đi đến đem người đi.

Nhưng chưa kịp động vào, Dực Khương liền ra tay ngăn cản.

-Dực tướng quân...người....

-Bỏn tướng quân chưa có nói đồng ý trả người!

Dực Khương vừa nói vừa kéo lấy Mịch Chi ôm vào lòng. Giọng nói và thái độ khiêu khích khôn cùng.

-Dực tướng quân....ý của tướng quân là thế nào? Xin đừng càn quấy! Tướng quân nên hiểu rõ người trong tay tướng quân là ai?

Dực Khương nhếch miệng.

-Nếu có bản lĩnh, cứ đến lấy người! Bỏn tướng quân không cần!

Câu nói vừa dứt, lập tức hai tên lính tiến đến, nhưng chưa kịp động thủ đã bị Dực Khương dùng một tay di chuyển đẩy họ ra xa. Thủ pháp vô cùng nhanh.

-Dực tướng quân.....

-Bỏ tướng quân không hề ngăn cản, chỉ là do các người không đủ bản lĩnh để đến gần.

Dực Khương vẫn giữ chặt Mịch Chi trong tay, cô thì lúc này hoàn toàn say bết nhè. Dù trời có sập xuống cô cũng chẳng hề hay biết.

-Muốn đòi lại người....thì hãy gọi kẻ có đủ bản lĩnh đến đây! Bỏ tướng quân tự khắc sẽ thả!

Dực Khương vẫn cất giọng trầm kha, nhưng đầy thị uy, khiến cả đám lính thật sự không dám động thủ.

Trước mặt bọn họ là một vị Trần quốc đại tướng quân, võ nghệ tinh thông vô cùng, khẩu khí cũng rất mạnh. Bọn họ hoàn toàn bất lực.

-Mau! Hồi phủ báo với Vương gia!

Tên dẫn đầu khẽ cất giọng, hai tên hậu cần liền gấp rút quay đi. Tình cảnh hiện giờ thật sự làm họ bất vi sở động (*), chỉ còn chờ "cao nhân" đến hoá giải.

[Bất vi sở động: không có đồng thái nào khác]

Còn về Dực Khương, y thật đã điên rồi. Tâm can y hỗn loạn từ khi thấy Uông Mẫn Xuyên rơi lệ ngọc, đầy đoạ bản thân vì một nam nhân không ra gì.

Y thống khổ khi thâm tình chóng vánh bị nàng phôi bỏ, lại còn ra vẻ như không hề quen biết với y.

Y vốn đã biết nàng xuất giá, trăm năm nàng phải trọn nghĩa phu thê với Từ Lạc.

Y tự nhủ lòng buông bỏ, quyết hoành đao tận ái (*). Cho dù điều đó không thể, y cũng cố gắng gượng ép bản thân phát hồ tình, chỉ hồ lễ (*).

[Hoành đao tận ái: một đao cắt đứt ân tình]

[Phát hồ tình, chỉ hồ lễ: ý nói dù có cảm tình cũng phải giữ đúng lễ nghĩa]

Nhưng bây giờ thì không được nữa rồi, Dực Khương hoàn toàn rơi vào tình trạng thân bất do kỷ.

Nghị vô phản cổ (*).

[Nghị vô phản cổ: khi làm việc gì rồi quyết không quay đầu lại]

Giờ thì xem tại hoạ đại hung gì lại sắp đổ xuống đây?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tôn Thương Không Chừa Một Ai

-Vương gia! Vương gia!

Từ Lạc từ lúc không trông thấy thê tử đâu, hấn chẳng khác nào đang ngồi trong chảo dầu.

-Đã tìm được chưa?

-Bẩm Vương gia! Đã tìm được Nương Nương! - tên lính thở huyệt hơi.

Từ Lạc nhìn ra phía sau, chẳng thấy ai liền không khỏi thắc mắc.

-Người đâu?

Lúc này tên lính về mặt tái xanh đi, bộ dạng rụt rè.

-Bẩm Vương gia! Nương Nương....

-Nói! - Từ Lạc đập bàn một cái, hét lên đầy phẫn nộ.

-Bẩm..Nương Nương...bị kẻ khác giữ lại....không cho đi.

Từ Lạc nghe thoáng qua như sét nổ ngang tai, thời thế đảo lộn gì đây? Kẻ nào dám to gan giữ thê tử của hấn?

-Kẻ nào?

Hắn gần giọng, khí sắc tối lại như hắc vân sắp hoá cuồng phong.

-Là....Dực...Dực tướng quân!

< Rầm >

Từ Lạc nổi trận lôi đình, đứng dậy một chân đá bay cả bàn ghế.

Một tên Trần quốc đại tướng quân lại dám cả gan động vào nữ nhân của Nhị Vương gia như hắn!

-Bọn họ đang ở đâu?

-Bẩm Vương gia...đang ở..Lạc Trì từ lâu!

Từ Lạc nhăn dao âm lãnh như muốn nổi cả gân máu, đường đường một Vương phi lại cư nhiên bỏ nhà đi uống rượu với tình cũ.

Hắn phát áo bước nhanh khỏi phòng, chẳng cần một tên quân lính nào đi theo. Một phát leo lên lưng ngựa, quất roi da thẳng tay.

Tại một nơi khác.

-Rượu....uống tiếp đi Dực tướng quân...

Mịch Chi vẫn bị một tay Dực Khương giữ chặt trong lòng, đầu ngã vào khuôn ngực rắn như đồng của y.

Dực Khương đưa mắt bi ai nhìn nữ nhân trong tay, đã bao lâu rồi y mới được cảm nhận hơi ấm của nàng đây? Nhưng khi cảm nhận được lại là trong một hoàn cảnh trở trêu thế này.

-Dực tướng quân....tướng quân không nên hành sự lỗ mãng. Nhân lúc Vương gia chưa đến.....

-Ai nói Bôn vương chưa đến!

Câu nói của tên dẫn binh bị cắt ngang bởi một thanh âm trầm mặc, khàn đi vài phần.

< Rầm >

Từ Lạc một cước đá tung cửa phòng, hai tay sau lưng dáng vẻ tiêu sái bước vào.

Khí sắc tồn đọng một mảng sát khí nặng nề đến lạnh người.

-Vương gia! Có vẻ hơi chậm rồi nhỉ? Hạ quan đây vốn cũng muốn đợi Vương gia đến để đàm tửu thưởng nguyệt, nhưng....tiếc rằng Vương phi từ lượng có phần non kém nên đã gục rồi!

Dực Khương ánh mắt và giọng điệu ngạo mạn lại đầy khiêu khích. Vừa nói y lại vừa gắt gao siết chặt Mịch Chi hơn.

Từ Lạc diện biểu vẫn vô tình, mày tướng như rồng nhẹ, khuôn cằm nâng cao đầy bề ngỗ (*).

[Bề ngỗ: thái độ khinh thường, nhìn người khác chỉ bằng nửa con mắt]

-Dực tướng quân chẳng lẽ cả lễ tiết tầm thường nhất trong thiên hạ cũng không biết? Hay là...tướng quân đây cùng lắm chỉ là danh phù kỳ thực (*)?

[Danh phù kỳ thực: ý nói kẻ có danh nhưng sự thật trái ngược]

Không đợi đối phương đáp lời, Từ Lạc nhanh như cắt tiến đến một tay kéo lấy nữ nhân trước mặt hắn, tay còn lại ấn mạnh đẩy vào lồng ngực Dực Khương, lập tức y đưa tay cản lại.

Một lực tất phản dội ngược, nhưng thân thủ cả hai đều phi thường, trấn thủ (*) vẫn không bị dao động.

[Trấn thủ: chỉ bộ đứng, đáng đứng]

Mịch Chi được Từ Lạc ôm gọn trong tay, điệu bộ say khướt chẳng biết chuyện đại họa gì đang diễn ra.

-Quân tử động khẩu...không động thủ!

Dực Khương phui phui lấy ngoại bào nơi lồng ngực mình, dù Từ Lạc vẫn chưa hề động vào. Ngụ ý đầy đả kích.

Từ Lạc nhếch nhẹ khoé miệng, tạo thành nụ cười nhẹ như không.

-Bỏn vương chỉ quân tử với những ai là quân tử! Bát đản (*)..... thì không cần nhiều lời.

[Bát đản: ngụ ý nói kẻ lưu manh, lợi dụng]

Trong tình thế dầu sôi lửa bỏng thế này, ấy vậy mà có một nữ nhân tay đưa lên đánh vào lồng ngực Từ Lạc thùm thụp từng cái thật mạnh, nhân ngọc vẫn khép chặt nhưng môi nhỏ không ngừng kêu la.

-Ồn ào quá!..... để yên...cho bà ngủ...

Từ Lạc nhủ nhẹ sắc nhân nhìn cô, thật sự tâm tư hấn đang cuộn sóng lớn từng cơn chứ nào có điềm tĩnh như vẻ ngoài đang thấy. Mịch Chi cô đây lại còn dám đánh hấn? Dám nói hấn ồn ào?

Dực Khương không khỏi buồn cười, y cất giọng kèm theo một tiếng thở dài.

-Đã là quân tử lại để cho thể tử của mình phải bận lòng vì những chuyện không đâu. Đến nỗi phải đi mượn rượu giải sầu. Há chẳng phải cũng chỉ là danh phù kỳ thực hay sao?

Từ Lạc vẫn bất động thanh sắc, không hề dao động đôi đồng tử sắc lạnh.

-Bất uy nhất vạn, duy uy vạn nhất (*)! Bỏn vương âu cũng chỉ là dẫm phải một ái ngẫu (*) hạ đường (*). (**). Có gì đáng để bận tâm!

[Bất uy nhất vạn, duy uy vạn nhất: ý nói không sợ việc to tát xảy đến, mà chỉ e gặp không may, gặp xui xẻo]

[Ái ngẫu: chỉ mối tình oan trái]

[Hạ đường: chỉ một thứ gì đó bị ra rìa, không xài đến nữa]

[**Ngụ ý câu nói đó của Từ Lạc rất nặng lời]

Dứt lời, Từ Lạc bẻ bông nữ nhân trong tay, chậm rãi xoay lưng tiến về phía cửa.

Trước khi khuất dạng, hấn vẫn thốt ra một câu với Dực Khương.

-Dù gì cũng đa tạ Dực tướng quân đã đảm tửu cùng thể tử của Bỏn vương...hấn là rất hoan hi (*).

[Hoan hi: ý nói vui vẻ]

Từ Lạc cười ngạo ngễ rồi bẻ lấy Mịch Chi đi khỏi.

Dực Khương y thật sự bị mảnh vụn tâm tư này làm cho đảo lộn cả rồi. Y một lòng chỉ muốn thử Từ Lạc, thử một lần đoán xem tâm niệm của hấn đối với nàng.

Từ Lạc hấn ta rõ ràng đã rất tức giận, lại cố nén xuống mà giữ lấy vẻ mặt điềm đạm.

Rõ ràng...trong lòng hấn cũng đã rất để tâm đến nàng. Nếu không hấn đã không hành sự như vậy. Căn bản hấn chưa từng vì ai mà mang bộ dạng và khẩu khí như thế!

-Ái ngẫu hạ đường.....quả chẳng sai!

Dực Khương tuyệt vọng ngồi xuống ghế, hai mắt nhắm chặt, sự đau thương khắc đầy gương mặt y.

Bàn tay vô thức siết lại đến run lên bần bật. Ái ngẫu này, y có thể buông bỏ được không?

Nếu hôm nay y không tái ngộ nàng trong hoàn cảnh thế này, có lẽ...mọi chuyện sẽ tốt hơn.

..

..

..

-Rượu đâu....mang ra cho bà...!

Mịch Chi ngồi lọt thỏm trong lòng Từ Lạc trước yên ngựa, miệng không ngừng kêu gào giữa đêm khuya thanh vắng, thật chẳng ra thế thống gì.

Từ Lạc cố nén ngọn lửa đang cháy như hỏa diệm thiêu đốt lồng ngực hấn tự này giờ.

Nhìn bộ dạng này của cô càng khiến hấn muốn nổi điên.

Ngựa về đến Vương phủ, Từ Lạc mạnh tay bế lấy Mịch Chi về phòng.

< Rằm >

Cửa phòng bị hấn đưa chân đá một cái thật mạnh, khiến Tiểu Hồng, Tiểu Mai đứng trước cửa phải co người tái mặt vì sợ.

Hai nha hoàn lén đưa mắt nhìn vị Nương Nương của họ, rồi cắn môi nhắm mắt cầu nguyện. Lần này, xem ra lớn chuyện thật rồi!

Sát khí như bao trùm cả biệt phủ. Thật khó thở!

-Buông ra....bỏ ta ra!

Mịch Chi vùng vẫy trên tay Từ Lạc, hấn hậm hực, mạnh tay quăng cô lên giường khiến cô khẽ cau mày vì đau.

-Tổ bà...tên nào...kẻ nào ném ta!

Cô nằm trên giường lăn qua lăn lại, cái miệng nhỏ không ngừng kêu lên, giọng điệu bị phủ đầy hơi men.

Từ Lạc đứng bất động nhìn nữ nhân trước mặt, nhìn nàng chẳng giữ lễ tiết, không coi phép tắc ra gì mà giờ thói cuồng quyền (*). Thật khiến lữ giận hấn sôi sục không thể hạ.

[Cuồng quyền: làm chuyện sai trái]

Hấn điên tiết, đến bàn cầm lấy bình trà nguội lạnh rồi tạt thẳng vào mặt Mịch Chi khiến cô ho sặc sụa.

-Cái...cái chó gì thế hả? Là tên khốn nào....

Cô mở nhẹ hàng mi, bóng hình nam nhân mờ ảo trước mắt từ từ hiện rõ từng chút.

Cô ngồi dậy, ngón tay mảnh mai đưa lên chỉ vào mặt nam nhân đó, miệng cười ngô nghê.

-Ra là người....

Từ Lạc tức tối nắm lấy ngón tay của cô, ra sức siết thật chặt. Hấn muốn siết đến gãy ngón tay cô hay sao? Thật thô lỗ!

Mịch Chi đau điếng, cả khuôn mặt nhăn nhu lại khó coi vô cùng.

-Bỏ ra!.....

Cô cố gắng dùng hết sức bình sinh mà gỡ lấy bàn tay to lớn của hấn ra.

Nhưng vô ích, sức lực bình thường đã chẳng đâu vào đâu. Bây giờ đến ngồi còn không vững thì lấy gì mà kháng cự.

Từ Lạc căng nhãn khí nhìn cô, hàm răng dai nghiền thật chặt.

-Nàng rốt cuộc đang nghĩ gì? Tại sao lại gặp hấn! Đêm hôm nam nữ đơn chiếc cùng nhau trong một gian phòng để uống rượu? Nàng nên nhớ, nàng đã là người xuất giá. Phu quân này, nàng để ở đâu?

Hấn nói hết câu thì mạnh bạo hất tay, làm Mịch Chi ngã lăn ra giường.

Cô dù đang say mèm, dù thần trí chẳng còn tỉnh táo. Nhưng tâm tư lại rất tường tận.

Cô đưa nhãn ngọc bị kéo mây mờ, ngẩn nước nhìn hấn. Cô dù gì cũng chỉ là một nữ nhân, thân phận cao hơn người trong thiên hạ thì sao? Cũng vẫn là nữ tử trong nhân gian.

Cô biết hèn, biết giận. Biết ghen, biết oán.

Hi, nộ, ái, ố cô đều có, nhưng nam nhân này lại xem cô như một thứ vô tri vô giác mà cứ mang ra chơi đùa.

Hai mắt cô nhắm lại, dòn lấy thứ lắng đọng trên khoé mắt vương dài ra hai đôi má đang đỏ ửng vì hơi men.

Mặn đắng cả cổ họng cô rồi!

-Người nói...người là phu quân của ta...vậy...thê tử này...người để ở đâu trong trái tim của người?

Từ Lạc hai mắt như giãn ra, cánh môi cũng muốn run mấp máy. Có phải thê tử của hấn....nàng say quá rồi chẳng?

Hắn đang không biết phải làm gì, thì Mịch Chi lại tiếp, giọng nói đã uất nghẹn.

-Người dùng kiểu hoa đón ta thì sao? Tam thư lục lễ thì sao? Người...có từng xem ta là thê tử không? Trong lòng người....có nghĩ cho ta không? Người nói đi....

Từ Lạc nhú mày, hắn lại không tự chủ mà đưa tay nắm lấy cổ tay nhỏ bé của Mịch Chi, siết đến nơi đó đỏ tấy lên.

-Không xem nàng là thê tử, thì có gì Bồn vương phải tự hạ mình đôi co với một tên tiểu tốt!

Từ Lạc hắn đã thật sự không nhịn được nữa, cõi lòng hắn, tâm tư hắn cứ không ngừng dậy sóng dữ dội. Từng trận đập mạnh vào lồng ngực muốn vỡ cả tâm can.

-Nguy biện...người đừng nguy biện nữa!

Mịch Chi gào lên, hất mạnh tay mình ra, co người vào một góc trên giường. Từng tiếng khóc không ngừng dâng lên trong cổ họng.

-Người rõ ràng...rõ ràng chỉ là muốn hơn thua với kẻ khác. Nếu người có từng để tâm đến ta...thì người đã không làm những điều khiến ta đau lòng đến vậy!

-Nàng đau lòng?

Từ Lạc thoáng sững sốt. Câu nói này là do nàng nói hay do rượu nói đây? Nàng thật sự vì hắn mà đau lòng rồi sao?

-Nàng đau lòng, vậy Bồn vương không khó chịu sao? Nàng và Dực Khương vốn dĩ căn bản vẫn chưa hề đoạn tuyệt, lẽ nào nàng vẫn còn tham luyện hắn, tham luyện ái tình đó hay sao?

Từ Lạc hai tay ghì chặt bả vai nhỏ của Mịch Chi, không ngừng lay động theo từng câu chữ.

Mịch Chi vùng vẫy, nhưng lại càng bị hắn gắt gao siết lấy không buông.

Cô mệt mỏi, cả tấm thân nhỏ bé buông lơi không buồn kháng cự.

Vậy mà lệ đắng vẫn không ngừng tuôn ra, khóc đến ánh nhìn cũng nhoà đi.

-Người...căn bản chưa từng nghĩ đến cảm giác của ta!

Câu nói bi thương của Mịch Chi vang nhẹ bên tai Từ Lạc, hắn bất giác nói lòng đôi tay đang giữ lấy cô.

-Từ đầu đến cuối, vẫn là người luôn bức ép ta. Dù là bất cứ chuyện gì, mặc kệ ta muốn hay không, người vẫn ép ta!.....ta...vốn dĩ chưa từng được quyền lựa chọn! Người...được quyền ôm ấp nữ nhân khác trong tay. Được quyền cùng nữ nhân khác say sưa thưởng nguyệt bên nhau...còn ta...lúc đó..người để ta ở đâu đây?

Mịch Chi không thể ngừng khóc, càng nói càng nghĩ tâm trí cô lại càng uẩn ức đi đến tột cùng.

Từ Lạc chợt thấy tâm can đau nhói.

Người trong thiên hạ thường nói, ngôn từ trong hơi men đôi khi mới là ngôn từ tận đáy lòng.

Hắn đã thật sự làm tổn thương nàng!

Căn bản hắn chưa từng mang ý định sẽ xem nàng là thê tử. Chưa từng nghĩ đến việc đặt tâm tư vào nàng dù chỉ là một chút.

Lương duyên này nào phải do hắn hay nàng được quyền lựa chọn.

Nhưng thời thế điên đảo, nàng lại càng ngày càng khiến tâm tư hắn cuồng dại, si mê.

Làm cháy lên tính chiếm hữu độc đoán từ sâu trong người hắn mà hắn chưa từng ngộ ra.

Hắn để tâm đến nàng! Đến giờ phút nay hắn không thể phủ nhận được tâm tư của bản thân, rằng...hắn yêu nàng!

Nhưng hôn ghen mù quáng, ích kỷ làm mờ mắt hắn.

Hắn lại mang tình cảm của bản thân ra để chà đạp, chà đạp luôn cả lòng tự tôn của mình, chà đạp luôn cả nữ nhân hắn yêu thương.

-Xuyên Nhi....

Từ Lạc chậm rãi đưa tay muốn chạm vào gương mặt thấm đẫm nước mắt của Mịch Chi, nhưng cô lại gào lên tránh né.

-Đừng động vào ta....

Hắn nhắm mắt, khí sắc tối đen như mực. Hắc vân tồn đọng trên đỉnh đầu sắp hoá giông bão.

-Nàng...ghét Bồn vương đến vậy?

Mịch Chi ngẩng mặt nhìn hắn, dung mạo anh phàm, tuấn tú,凛 sắc diện âm lãnh, băng sương pha chút khí phách ngạo mạn của hắn thật đã khắc sâu vào tâm thức cô.

-Đúng...ta ghét ngươi...ta thật sự đã rất muốn ghét ngươi....nhưng...nhưng ta không làm được! Ta thật sự...không làm được!

Mịch Chi gào lên, rồi giọng hạ thấp dần theo từng cơn nấc nghẹn.

Từ Lạc như bất động, đôi đồng tử khẽ dao động nhìn lấy nữ nhân trước mặt.

-Nếu đã không thể ghét....Vậy nàng có yêu Bồn vương không?

Mịch Chi nghiêng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm đó của Từ Lạc. Tâm lộ của hắn cuối cùng là sâu đến mức nào, xa đến mức nào đây? Cô nhìn mãi cũng chẳng thể trông thấy đích đến!

-Yêu ngươi....??

Cô dừng lại, rồi chợt cười, nụ cười khổ sở, bi thương đến nghẹn lòng.

-Nếu có thể...ta cũng chỉ ước...ta không hề muốn yêu thương một kẻ như ngươi. Nhưng đó chỉ là nếu....ta căn bản chưa bao giờ qua được tâm tư của bản thân....! Yêu ngươi thì sao? Không yêu thì sao? Ngươi cần đáp án sao hả?

Từ Lạc như không tin vào tai mình.

Nàng vừa nói nàng yêu hắn? Nàng thật sự đặt trọn tâm tư vào hắn hay sao?

Bốn mắt trong phút chốc nhìn nhau không rời, ánh nhìn thâm tình nhưng cũng đầy chua xót.

Từ Lạc bất giác hạ mặt, muốn áp môi dán lên đôi môi đang khép hờ kia của Michi Chi, nhưng cô liền né sang một bên. Đôi tay mảnh khảnh đẩy lấy lồng ngực hắn ra xa. Kháng cự đến cùng.

Từ Lạc lại như rơi vào trạng thái thân bất do kỷ (*), hắn mạnh tay ghì chặt cơ thể cô, một tay giữ chặt đầu cô mà áp mặt cường hôn.

[Thân bất do kỷ: không làm chủ được bản thân]

Mịch Chi cau có mặt mũi, tay chân không ngừng hét cào cào, rồi đâm đá nhưng hắn vẫn một mực quán chặt lấy cô không buông.

Dường khí nơi cô dần bị hắn tham lam hút cạn, cả nước bọt trong khoang miệng dường như cũng sắp bị hắn nuốt sạch. Cổ họng cô trở nên khô khốc khó chịu.

Hắn nhắm chặt mắt, hàng lông mày cau đến cực độ.

Hắn muốn nuốt sạch đau thương của nàng, nuốt cạn dòng nước làm mặn đắng cổ họng nàng. Tồn thương hắn gây ra cho nàng, liệu có thể nào lấy lại được không?

Mịch Chi cắn phẫn, hắn rõ ràng lại bức ép cô!

Cô bạo gan cắn thật mạnh, một mùi tanh mặn lan toả trong miệng xông thẳng lên trí óc.

Từ Lạc thoáng nhăn mày, rồi môi cô một lúc.

Mịch Chi nhanh chóng đẩy mạnh hắn một cái rồi chạy khỏi giòng, liền bị hắn đưa tay nắm lấy.

Từ Lạc vẫn cố hôn cô, hắn vẫn cưỡng hôn cô dù cô không muốn. Hắn vẫn không cho cô quyền lựa chọn.

Mịch Chi điên loạn vùng vẫy, thần kinh cô bị hắn bức đến căng ra sắp đứt.

Thoát khỏi cánh tay hắn, cô chỉ muốn chạy thật nhanh.

Nhưng men rượu vẫn còn, đầu óc choáng váng, thân người không thể trụ vững mà ngã nhào ra bàn.

Đánh động mấy chung trà trên bàn rơi xuống đất vỡ tan tành.

Cô ngã nhào, tay đập lên mảnh vỡ sắc nhọn, ghim vào da thịt bật máu đỏ tươi.

Cửa miệng chỉ kịp "Á" một cái, hai mắt nhắm lại đau đớn, mày liễu nhú chặt. Hơi thở cũng trở nên hỗn hển.

- Xuyên Nhi...

Từ Lạc thất kinh gào lên, hấn lao đến kéo cô dậy, một tay nắm chặt vết thương.

- Xuyên Nhi...nàng sao rồi...Người đâu...truyền thái y...truyền thái y....!

Mịch Chi hé nhẹ nhãn ngọc, nước mắt lại tuôn ra ướt cả tay áo của hấn.

- Bôn vương không ép nàng...Bôn vương sẽ không bức ép nàng nữa....!

Giương mặt nam nhân kia đang lo lắng cho cô sao? Ngay cả mắt hấn dường như cũng có gì đó động lại rồi thì phải. Nhưng rồi mọi thứ trước mắt mờ dần, sau đó tối đen chẳng thấy gì.

Từ Lạc hoảng sợ tột cùng, nữ nhân trên tay hấn trong phút chốc cả thân người buông xuôi không chút sức lực.

- Xuyên Nhi...Xuyên Nhi....! Chết tiết! Mau truyền thái y ngay....!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hầy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Nữ Tử Giữ Phu Quân

- Ngọc thể của Nương Nương khá yếu, xin Vương gia hãy chú ý cẩn trọng! Bây giờ thì không có gì đáng ngại, chỉ do kích động, tâm hư khí phế nên dẫn đến ngất đi. Chỉ cần tâm bổ, nghỉ ngơi là được!

Thái y sau khi bắt mạch chẩn đoán cho Michi, quay sang bẩm tấu với vị Vương gia đang đứng cạnh bên.

Từ Lạc không nói gì thêm, chỉ chớp nhẹ mắt.

- Vậy hạ quan xin phép cáo lui!

Thái y được Tiểu Hồng tiễn ra ngoài, bên trong chỉ còn Từ Lạc cùng với Michi.

Hấn ngồi xuống bên giường, tay đưa lên vén nhẹ vài sợi tóc rũ trên ngọc dung của cô.

Đôi mắt roi ngay vết thương ngay cổ tay, được quấn băng vải trắng toát.

Từ Lạc khẽ nâng cánh tay ấy của Michi lên, tham luyến hôn nhẹ lên nó, vẻ mặt xót xa vô cùng.

- Xuyên Nhi...xin lỗi nàng! Bôn vương đã quá tệ bạc!

Hấn ngồi bên cạnh Michi hồi lâu, rồi đứng dậy lui ra ngoài để cô nghỉ ngơi. Bên trong chỉ còn Tiểu Mai chăm sóc, Tiểu Hồng thì đi sắc thuốc.

.....

Từ Lạc đang ngồi ở thư phòng đọc văn thư, liền bị tiếng gõ cửa dồn dập quấy rầy,

- Vào đi.

Cửa phòng mở tung, bên ngoài Tiểu Mai hốt hã chạy vào vẻ mặt khó coi vô cùng.

- Vương...Vương gia...

- Chuyện gì?

Từ Lạc đột nhiên có linh cảm không hay, hấn đứng bật dậy đi khỏi ghế.

- Nương...Nương Nương...

Sau khi nghe Tiểu Mai nói, hần phát áo đi nhanh khỏi thư phòng. Khí sắc khá tồi tệ.

.....

-Cô! Cái thứ quận chúa lẳng lơ...trắc nết!.....biến đi cho bà..

Mịch Chi đứng xiêu xiêu vẹo vẹo, thân người trụ không vững phải dựa nhờ vào Tiểu Hồng đứng cạnh đỡ lấy.

Cô tỉnh dậy liền không chịu ở yên trong phòng, lúc ấy Tiểu Mai lại lui xuống bếp, Mịch Chi cô mở cửa đi khỏi phòng.

Đi lang thang thì vô tình chạm mặt với Hỷ Bình Quận chúa đang ngồi thưởng trà ở chánh viện.

Vừa chửi cô vừa chỉ vào mặt của Hỷ Bình, khiến nàng ta một phen thất kinh mà phẫn nộ.

Uông Mẫn Xuyên này khi không lại trở thành một kẻ như vậy?

Xay sìn, lại còn giờ thói cuồng ngôn?

-Uông Mẫn Xuyên, đừng nghĩ cô là Vương phi thì ta không làm gì được cô! Nếu còn dám cuồng ngôn thì..

-Thì cô làm gì được hả? Có tin bà đây.....đá vào mông cô đến khi cô bay khỏi đây không? Hà?

Mịch Chi bức dọc hét lên, tay đưa ra nắm lấy cổ áo Hỷ Bình mà kéo mạnh.

Phút chốc khiến cả nàng Quận chúa ngang ngược này cùng đám gia nhân, nha hoàn phải thất kinh hồn vía.

-Nurong Nurong...người đừng tay lại đi..

Tiểu Hồng tội nghiệp ra sức giữ chặt người Mịch Chi. Nhưng cô vẫn một mực lao đến cầu lấy xiêm y của Hỷ Bình không ngừng.

-Người...người đâu...! Đem..đem cái ả điên này khỏi người ta!

Hỷ Bình hoảng sợ thét lên, hai mắt như trắng dã muốn toát mồ hôi.

-Kẻ nào dám bảo thê tử của Bôn vương là điên?

Từ Lạc bên ngoài đáng vẻ thư thái bước vào, mắt hùng mày dũng toát ra khí phách ngất trời. Cả giọng nói cũng đầy uy lực.

-Hoàng huynh....Uông Mẫn Xuyên cô ta...

Hỷ Bình tức giận, ầm ức lên tiếng liền bị Từ Lạc cắt ngang bằng một thanh âm lạnh lẽo.

-Quận chúa! Dầu gì nàng ấy cũng là Hoàng tẩu của Quận chúa...thiết nghĩ Quận chúa vẫn nên xưng hô theo lễ tiết cho phải phép! Tránh điều thị phi!

Hỷ Bình như bị một đòn búa giáng mạnh vào đầu, khiến nàng ta choáng váng đứng không vững.

Từ Lạc hần lại dám bắt bẻ nàng trước mặt bao nhiêu con người ở đây.

Tình thế như đang ngồi trong một chảo dầu sôi, thì có một nữ nhân khác đáng vẻ chẳng tỉnh táo, bước chân khập khiễng lung tung đi đến đứng giữa hai con người kia.

-Hoàng...tẩu.. của cô ta...! Ta khinh... bà đây có cần...

Mịch Chi vừa chửi vừa múa tay lung tung. Đứng là không ra thế thống gì nữa rồi.

Từ Lạc nhíu mày, thật sự nàng đang muốn làm hần phát điên hay sao? Có ý gây sự thế này?

Hần đưa tay kéo nhanh Mịch Chi gắt gao giữ chặt trong lòng.

Cô vùng vẩy miệng nhỏ không ngừng gào lên.

-Bỏ ra!

Mịch Chi hai tay đẩy mạnh một cái, rời khỏi vòng tay của nam nhân đáng ghét.

Từ Lạc thoáng thấy đau lòng, thê tử hần, nàng thật sự căm ghét hần rồi sao? Muốn bảo vệ nàng, che chở nàng cũng không được nàng cho phép?

-Hoàng huynh! Huynh xem...thật là xấu hổ!

Hỷ Bình quyết miệng (*) đi đến cạnh Từ Lạc muốn đặt tay lên cánh tay hắn.

[Quyết miệng: thái độ bĩu môi, chê trách]

Lập tức Mịch Chi nhú mày, khai nhãn đao nhìn lấy nàng Quận chúa kia, rồi cô lao đến mạnh tay hất lấy nữ nhân đáng ghét ấy ra xa.

Chưa kịp ai hiểu ra chuyện gì, thì Mịch Chi hai tay vòng qua ôm lấy cổ Từ Lạc, mặt hướng về Hỷ Bình không ngừng dai nghiền.

-Đây là phu quân của bà...cầm ai động đến!

Từ Lạc thoáng căng mắt, thần kinh hắn như bị một lực tác động mạnh mẽ khiến đầu óc hắn như ù đi.Hắn vừa nghe thấy gì cơ? Thê tử hắn nàng đang ghen? Nàng đang ra sức giữ lấy phu quân mình khỏi tay nữ nhân khác sao?

Dòng suy nghĩ chợt thoáng qua, Từ Lạc thật sự không nhịn được mà bật cười.

Hắn đưa mắt nhìn nữ nhân đang ôm lấy hắn, lòng dạ không khỏi vui mừng.

Đuôi mắt sắc lạnh nhú nhẹ, khoe miệng tiểu tựa phi tiểu (*), giọng nói thâm trầm đầy tình ý.

[Tiểu tựa phi tiểu: cười như không cười]

-Vậy....để phu quân này mang nàng về phòng!

Dứt lời Từ Lạc mạnh mẽ bế xốc Mịch Chi trên tay, cô thì bất thành linh bị nhấc bổng khỏi mặt đất nên hai tay gắt gao càng ôm chặt hắn hơn.

-Hoàng huynh....huynh....

Hỷ Bình tức đến chỉ muốn thổ huyết tại chỗ, nàng ta đứng đó dẫm chân giậm dỗi.

-Đã trễ rồi! Quận chúa tốt nhất vẫn nên đi nghỉ thì hơn! Tránh gây thêm thị phi, bất khả tư nghị (*).

[Bất khả tư nghị: ngụ ý chỉ những sự việc khó xảy ra, đừng nên cố chấp]

Từ Lạc bế thẳng Mịch Chi về phòng, cô ở trên tay hắn đầu dựa vào bả vai rắn chắc của hắn, mắt nhắm nghiền như đang ngủ.

Nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, ngón tay là lướt trượt trên dung mạo ngọc uyển của cô.

Hai má đào vẫn còn đỏ ửng vì rượu, Từ Lạc thật chẳng biết nàng đã uống bao nhiêu rượu vào người, để say đến nỗi không còn biết gì nữa cả.

Lòng chợt nhớ đến cảnh tượng "giữ gìn phu quân" lúc nãy của nàng. Tâm tư hắn lại không khỏi dao động.

Tâm lộ này của nàng, thật khiến hắn thần trí đảo lộn lên cả rồi. Phương tâm (*) của nàng, hắn không tài nào nắm bắt được một cách chính xác.

[Phương tâm: chỉ tâm hồn của nữ nhi]

Từ Lạc hắn đã gây ra tổn thương cho nàng như vậy, dẫn đến nàng uất ức, hao tổn tâm can mà mượn rượu giải sầu thế này.

Hắn ngồi đó hồi lâu bên cạnh Mịch Chi không nói không động, cõi lòng không ngừng tư quá (*) đến xót xa.

[Tư quá: suy nghĩ, ray rứt về lỗi lầm của bản thân]

Từ Lạc thở dài, hắn hạ mặt tham luyến hôn lên cánh môi vương đầy hơi men nơi nữ nhân trước mắt.

Mùi vị trên môi cô, hoà lẫn mùi mỹ tửu phút chốc khiến đầu óc hắn không say cũng muốn say.

Ở nữ nhân này, tại sao lúc nào cũng như có một thứ yêu lực khiến người khác phải phát điên lên.

Chẳng lẽ đúng là yêu nghiệt của nhân gian, nhưng lại dành riêng cho hắn.

Từ Lạc nghĩ đến đây, liền không khỏi bật cười thật nhẹ. Ngón tay đan xen vuốt nhẹ làn tóc mây của Mịch Chi.

-Nếu là yêu nghiệt, Bồn vương vẫn nguyện lòng để nàng quấy phá!

Lúc này bỗng dung Mịch Chi mơ mơ màng màng, bàn tay ngọc đưa lên chỉ thẳng phía trước suýt chút va trúng Từ Lạc, hắn vội né tránh.

-Đâm chết cái thứ củ cải nhà ngươi....đồ củ cải...chết bầm....

Mịch Chi hai mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng cửa miệng lại không ngừng lẩm bẩm những câu khó hiểu.

-Củ cải?

Từ Lạc thoáng nheo mày tưởng, thê tử của hắn đang nằm mộng sao? Nói toàn những lời vô nghĩa thế này?

Bàn tay Міch Chi vô thức đánh loạn xạ, va vào cánh tay của Từ Lạc bùm bụp từng cái, nhưng sức lực thì yếu ớt vô cùng.

-Đánh chết người... Từ Lạc... người là... củ cải thôi...

Từ Lạc tròn mắt, hàng lông mày nhướng nhẹ.

-Củ cải...nàng dám mắng Bôn vương là củ cải?

Mịch Chi thật sự say đến trời sập xuống cô cũng không biết, miệng nói toàn những lời bậy bạ không ra gì. Khiến Từ Lạc rối tung đầu óc, vừa giận lại vừa tức cười.

Hắn vẫn còn đang chẳng biết phải làm gì với nữ nhân ngọc ngà này, thì nàng lại bất chợt để hai tay lên lồng ngực mình, như muốn đè nén thứ gì đó lằng xằng.

Khoé mắt thoáng long lanh, hàng mi cong đã bị thấm ướt. Chóp mũi thanh tú của nàng lại đỏ ửng, cánh môi khẽ mím lại. Đến cả mày liễu cũng cau có, nét mặt bi thống khôn cùng.

-Củ cải...là của ta! Củ cải...ta rất thích...củ cải...! Củ cải là... Từ Lạc...!! Từ....

Câu nói mơ hồ đến đây thì bị tiếng nấc nghẹn trong cổ họng làm đứt đoạn.

Từ Lạc sững sốt, nàng đang nằm mộng thấy điều gì mà phải bật khóc đau thương thế này?

Có phải là mơ thấy hắn hay không? Mơ thấy những điều tổn thương hắn đã gây ra cho nàng! Lẽ nào tổn thương nặng đến nỗi khắc sâu vào tâm thức nàng đến cả trong mộng cũng thôn thức!

Mịch Chi đột nhiên khóc to hơn, nấc nghẹn nhiều hơn. Tuyệt nhiên hai mắt vẫn nhắm lấy không hề mở.

Dòng lệ mặn đắng hoen dài ra má, đọng lại trên gò má dưới đầu cô.

Hai bàn tay mảnh mai không ngừng cấu chặt lấy xiêm y trước ngực.

Từ Lạc lặng người nhìn lấy nữ nhân đang bị thương trong mộng mị.

Hắn chưa xót đưa tay gỡ lấy bàn tay đang nắm chặt ngoại bào của nàng, để lên lồng ngực rắn rỏi của hắn.

Ánh nhìn thâm tình này, liệu nàng có nhận biết được hay không?

-Nếu đánh Bôn vương có thể giải đi ưu tư trong lòng nàng. Vậy....nàng cứ đánh đi! Đây là lỗi của Bôn vương! Lỗi do Bôn vương đã quá tự mãn, quá kiêu căng mà làm tổn thương nàng!

Từ Lạc cất giọng thâm trầm bên tai Міch Chi, nhưng cô nào có thể nghe thấy được gì khi thần trí chẳng còn tỉnh táo.

Cô vẫn không ngừng khóc nghẹn, Từ Lạc đau lòng, nhói cả tâm can hạ mặt hôn lấy mắt ngọc đang khép chặt, hôn lấy dòng lệ mặn đắng làm hoen ố dung mạo mỹ kiều.

Hắn chỉ muốn xóa hết mọi tổn thương mà nàng phải chịu vì hắn. Hắn sai rồi, thật sự hắn đã sai rồi!

Giờ đây hắn chỉ muốn chuộc lỗi, muốn dành hết mọi sủng ái trên nhân gian này dành trọn cho một mình nàng.

Từ Lạc nằm xuống bên cạnh Міch Chi, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô trong lòng.

Cánh tay rắn chắc của hắn gặt gao lại siết chặt cô, hơi ấm của hắn lan toả xoa dịu sự lãnh lẽo của tâm hồn đang bị thương tổn.

Giây phút này đây, trong gian phòng này, không hề tồn đọng lấy một chút sắc niệm, không hề vấy bẩn bởi dục vọng thấp hèn.

Chỉ có thâm tình sâu hút như hải vọng, lắng lại phủ lấy hai con người bé nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chắp Đầu Nhân Là Một Thanh Lược Gỗ

Mịch Chi chậm rãi mở nhẹ mi cong, ánh nắng sớm chói mắt khó chịu vô cùng.

Cô ngồi dậy, đầu óc choáng váng quay vòng vòng. Cô đảo mắt nhìn khắp gian phòng.

Kéo chăn bông để sang một bên, muốn bước xuống giường.

Nhưng sợ ý va phải vết thương nơi cổ tay, khiến cô đau nhói mà nhắm mắt.

Cô đưa lên ngang tầm mắt, vẻ mặt khó hiểu.

-Cái...cái gì thế này?

Mịch Chi tròn xoe đôi đồng tử đen láy, kinh ngạc khi nhìn thấy cổ tay nhỏ của mình bị quấn băng trắng tinh.

Lúc này cô sơ ý động vào làm nó bị rỉ máu, thấm đỏ một khoảng nhỏ.

-Minh bị thương?....lúc nào?

Mịch Chi làm bầm, cô ngồi thừ người ra trên giường.

Bao nhiêu hình ảnh hỗn loạn hôm qua chợt ùa về. Cô vô thức đưa hai tay che miệng, không khỏi sửng sốt.

Đêm qua cô đã uống rượu, lại gây ra đại họa gì đây?

Đầu óc cô mơ hồ hồi tưởng mọi chuyện, chuyện nhớ, chuyện không nhớ.

Hình ảnh vụng về chẳng thể ghép nối nhau thành một mảng hoàn chỉnh. Thôi thì tạm gác sang một bên vậy. Kiểm cái gì lấp cái bụng đói cái đã.

Bên ngoài, Tiểu Hồng mở cửa bước vào, trên tay cầm chậu đồng cho cô rửa mặt.

Nhìn thấy cổ tay chủ tử bị rỉ máu, Tiểu Hồng hốt hoảng.

-Nương Nương...vết thương của người...

-Hả? À...không sao. Khi này vô ý đụng trúng nên chảy máu chút xíu..

Mịch Chi cười tươi, cắt ngang lời của Tiểu Hồng.

Nha hoàn này thì không suy nghĩ đơn giản được như Mặc Chi. Đối với phận làm nô tì như cô ấy, thì thân ngọc của chủ tử đôi khi còn quý hơn cả mạng sống.

-Không được! Để nô tì gọi thái y! Nương Nương...người ở đây đừng đi đâu! Nô tì quay lại ngay.

Dứt lời Tiểu Hồng liền co chân chạy khỏi cửa. Mặc Chi ngó người còn chưa kịp trả lời, cô gái nhỏ này việc gì cũng nhanh chân hơn người khác.

Tiểu Hồng chạy thục mạng, vừa hay chạm mặt với Nhị Vương gia đáng kính.

-Vương...gia!

Tiểu Hồng thi lễ, miệng thở hổn hển.

Từ Lạc thoáng nheo mắt, nha hoàn thân cận của thê tử hần mỗi khi có những biểu hiện bất thường, liền khiến hần không khỏi lo lắng.

-Lại có chuyện gì?

Tiểu Hồng cúi người, cố ổn định hơi thở.

-Bẩm Vương gia! Vết thương trên tay Nương Nương bị động nên rỉ máu, nô tì phải đi gọi thái y.

Từ Lạc vừa nghe hết câu, hai mắt hần thoáng căng ra. Sắc mặt biến đổi, cả giọng cũng cao lên một chút đầy khấn trương.

-Mau! Gọi thái y!

Dứt lời hần nhanh chân đi thẳng về phía gian phòng.

Cửa phòng thoáng chốc mở tung thật mạnh, thê tử của hần đang ngồi trên giường.

-Vết thương sao rồi?

Từ Lạc hồi hả đi đến bên cạnh, liền nắm lấy tay Mịch Chi đưa ngang tầm mắt, biểu diện sưng sốt hoàn toàn.

Mịch Chi thì như ngớ ngẩn cả người, khi không hần nhào vô phòng làm cô giật mình, còn chưa kịp nói câu nào hần lại hành động thế này.

Gi đây? Khẩn trương sao? Lo lắng sao?

-Không dám để Vương gia bận lòng!

Mịch Chi giựt tay về, ánh mắt không nhìn vào nam nhân trước mặt.

Từ Lạc thoáng cau mày, hần biết, thê tử của hần, nàng vẫn còn rất giận. Không chấp nhận hần động chạm vào người nàng.

-Thật sự ta đây còn đang thắc mắc. Không biết...vết thương này liệu có phải từ Vương gia đáng kính đây mà ra hay không?

Mịch Chi đứng dậy, lướt ngang hần, nhân ngọc đầy nghi vấn liếc nhìn sang hần thật nhanh.

Cô đi đến ghế, ngồi trước gương, cảm lược chải nhẹ mái tóc đang được buông xoã dài chấm eo.

Từ Lạc chợt thấy tim hần như sắp vỡ ra, khi trông thấy thái độ đó của thê tử.

Diện biểu lạnh lùng của nàng, khí sắc tồn đọng sự căm phẫn của nàng làm lồng ngực hần cuộn trào từng đợt sóng lớn.

Nàng...không thể tha thứ cho hần hay sao?

Không gian trong này trở nên ngột ngạt, căng thẳng hơn bao giờ hết.

Cả hai con người chẳng nói với nhau thêm một câu nào.

Kẻ lẳng lặng đứng yên một chỗ nhìn lấy người đang ngồi chải tóc.

Người đang ngồi chải tóc, trong lòng lại không thể không để tâm đến kẻ đang đứng yên.

Mâu thuẫn, càng lúc càng đè nặng tâm hồn họ.

Bất chợt vết thương lại nhói đau, Mịch Chi làm rơi cả thanh lược gỗ trên tay xuống đất, khẽ nhăn mặt.

Từ Lạc hoảng hốt lao đến, nhưng chợt nhớ rồi không dám động tay vào nữ nhân trước mặt.

-Chết tiệt! Đầu tóc cũng không chải được!

Mịch Chi cau có, giọng nói đầy bực dọc.

Từ Lạc sững người, nhìn xem sắc mặt của thê tử hần quả là rất giận. Có vẻ cõi lòng nàng cũng bị tổn thương chất đầy, dồn nén chèn ép lộ cả ra ngoài.

Hần nghĩ ngợi hồi lâu, rồi nhìn lấy thanh lược gỗ dưới nền nhà.

Lòng tư nghị một chút gì đó, rồi hần cúi người nhặt lấy lược gỗ.

Thanh lược gỗ nhỏ bé này, liệu có thể nào.....trở thành một chấp đầu nhân (*) cho hần hay không?

[Chấp đầu nhân: ý nói kẻ móc nối, làm cầu nối]

Dòng suy nghĩ thoáng qua nhanh, Từ Lạc chậm rãi đưa tay cầm thanh lược gỗ, tay còn lại từ tốn luồn vào mái tóc đen dài mềm mượt của nữ nhân. Ôn nhu chải tóc cho nàng.

Mịch Chi thoáng sững người, cô lại bị cái tên Vương gia này làm cho rối tung cả đầu óc rồi.

-Không...không cần...

Cô muốn xoay người đứng dậy né tránh, giọng điệu và nét mặt lúng túng vô cùng.

Nhưng vừa đứng dậy, lại bị Từ Lạc hai tay nhanh chóng nắm lấy bả vai thon gọn mà ghì xuống.

-Không cho Bồn vương chạm vào người nàng, thì ít nhất...cũng để Bồn vương vấn tóc cho nàng!

Thanh âm trầm trầm cất lên, vang nhẹ bên tai khiến Mịch Chi tim nhỏ đập thành thịch vào lồng ngực.

Hắn biết vấn tóc cho nữ nhân? Con người thô lỗ này...hắn biết sao?

Mịch Chi chẳng hiểu sao, khi nãy rõ ràng còn cảm thays rất giận khi vừa trông thấy hắn.

Nhưng bây giờ, khi hắn làm ra cử điệu ôn nhu, dịu dàng này với cô. Liền làm cô thấy kỳ lạ.

Cõi lòng nhỏ bé cứ bị thổn thức không ngừng, tâm trí hỗn loạn cả lên.

Cả hai gò má đào cũng trở nên đỏ ửng, nóng bừng.

Mịch Chi cô tại sao lại yếu lòng đến vậy? Chỉ một cử chỉ ân cần của Từ Lạc cũng muốn khiến cô muốn quên mọi sự căm phẫn mà chịu chấp nhận ngồi yên ở đây, cho hắn chải tóc.

Năm ngón tay thon dài của hắn lần lượt đan xen vào tóc cô.

Thình thoảng lại còn chạm cả vào gáy cô vài cái, khiến cô rùng mình. Mặt đỏ tai hồng đầy ngượng ngùng.

Tại sao hắn...bây giờ lại ân cần đến thế này?

Mịch Chi thoáng đưa mắt nhìn vào gương, cô nhìn lấy nam nhân đang đứng phía sau lưng cô.

Nét mặt đỏ của hắn, ngũ quan tinh tế sắc lãnh ngự trị trên khuôn mặt đỏ của hắn. Khí phách đó của hắn, tất cả đều khiến Mịch Chi phút chốc như hoa cả đầu óc.

Cô thật sự mâu thuẫn với chính mình.

Cô muốn ghét hắn, muốn hận hắn. Nhưng hoàn toàn không thể làm được. Ngược lại, cái thứ cảm giác rung động kỳ lạ từ trong thâm tâm càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Mịch Chi mãi lo suy nghĩ mà không hề để ý rằng, nam nhân phía sau lưng cô hiện đã vấn xong tóc cho cô.

Là một kiểu vấn tóc phi tinh trúc nguyệt, vừa đẹp, lại thanh tao vô cùng.

Mịch Chi trở mặt, cái tên này không những biết vấn tóc, mà còn vấn rất đẹp là đằng khác.

Cô thoáng đỏ bừng hai má, tim nhảy loạn xạ không yên.

Cũng chẳng dám động dậy, cô ngồi yên vị trên ghế mắt nhìn chằm chằm vào gương.

Từ Lạc cũng nhìn vào gương, vô tình bốn mắt chạm nhau khiến Mịch Chi lại càng bối rối, nét ngượng ngùng hiện rõ ngự trị trên sắc diện của cô.

Từ Lạc đi ra trước mặt cô, tay mở lấy hộp trang sức bằng thạch ngọc trên bàn.

Lấy ra một cây trâm cài, nhẹ nhàng cài lên tóc cô.

Cử điệu chậm rãi, ôn nhu chu đáo của hắn thật làm tâm trí Mịch Chi sắp điên loạn rồi.

Cô phải làm sao mới đứng đây?

Từ Lạc nhìn lấy nữ nhân trước mặt, ánh mắt như dịu đi vài phần. Tồn đọng một sự tham luyến vô cùng lớn.

-Nhuyễn ngọc ôn hương (*), dù là thế nào! Dung mạo này vẫn khiến người khác phải trầm luân không dứt!

[Nhuyễn ngọc ôn hương: ngụ ý nói nữ nhân rất xinh đẹp]

Dứt lời Từ Lạc chậm rãi bước đi thẳng khỏi phòng.

Mịch Chi ngồi đó ngây ngốc cả người, cô thật chẳng biết vừa trải qua chuyện gì.

Tại sao Từ Lạc đối với cô bây giờ lại như có vẻ thâm tình, tham luyến đến vậy.

Lăn trong ánh mắt hần, trong giọng nói hần là một sự xót xa đến nghẹn lòng.

Tâm lộ của hần....rốt cuộc là dài đến đâu đây?

.....

Mịch Chi sau khi được thay xiêm y, băng bó lại vết thương cô liền đi kiểm Đồng Đồng.

Một ngày không gặp nó, thật sự cô nhớ cái bánh bao nhỏ đó chết mất.

Đi vòng vòng này giờ, cũng chẳng hề thấy Từ Lạc đâu. Lòng cũng không khỏi thắc mắc hần đã đi đâu? Lại đến phủ của Cố đại nhân gì đó nữa sao?

Thực chất Mịch Chi chẳng biết, mấy ngày gần đây thông tin giặc Ngõa đang rục rịch muốn trời dậy xâm lấn, muốn khởi binh đánh trận tạo dựng cuộc hỗn chiến đẫm máu.

Từ Lạc trước đây, ngoài là một Nhị Vương gia, hần cũng là một Đại thống lĩnh chỉ huy hàng trăm vạn binh mã của triều đình.

Kế sách thâu đảo, chiến lược cực kỳ tinh thông. Đã từng trấn quốc dẹp loạn mấy cuộc ngoại xâm.

Nhưng vốn chẳng muốn vương lấy công trạng danh môn hào nhoáng, hần lại một lòng rút lui khỏi chuyện đại đao binh mã chinh chiến.

Thủ phận làm một Nhị Vương gia sống thanh nhàn, không màn sự đời thế tục.

Bây giờ, giặc ngoại xâm lại muốn trời dậy, thế lực binh mã lại không thể xem thường.

Triều đình bắt buộc hần phải quay trở lại, cùng với Trần quốc tướng quân là Dục Khương cùng nhau thống lĩnh trận chiến.

Chuyện đại sự quốc chi, thì lẽ đương nhiên không cần nữ nhi biết đến.

Hần không nói lời nào với Mịch Chi, chỉ âm thầm lặng lẽ bên cô là quan tâm cô bằng cả tâm tư.

Khi bước chân ra khỏi công phủ, thì hai vai hần gánh nặng cả an nguy của quốc chi.

.....

Đồng Đồng vừa trông thấy Mịch Chi, liền nhảy cẫng lên la hét không ngừng.

Co đôi chân nhỏ bé chạy đến trước mặt cô, ôm chầm lấy cô, mặt cười híp lại.

-Tỷ Tỷ! Đồng Đồng nhớ Tỷ!

Mịch Chi bật cười, cái bánh bao nhỏ này đúng thật là giỏi nặn nọt đây rồi.

Cô cúi xuống, véo vào hai cái má bầu bĩnh của nó.

-Tiểu màn thầu, Tỷ Tỷ cũng nhớ em lắm! Nhưng hôm nay Tỷ không bế em được!

Mịch Chi vừa nói vừa đưa cổ tay bị băng trắng của mình lên xoay xoay.

Đồng Đồng nheo mắt, gãi đầu.

-Tỷ Tỷ bị thương?

-Ừm!

Mịch Chi gật gật, rồi đứng dậy nắm lấy tay Đồng Đồng dạo bước vào thượng uyển.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, cô lại chạm mặt với Hỷ Bình Quận chúa.

-Quái! Con nhỏ khốn kiếp này vẫn còn mặt dày ở đây?

Mịch Chi lăm bắm một mình, về mặt hậm hực tột cùng.

Hỷ Bình đang ngồi trong biệt uyển, vừa nhìn thấy kẻ trước mặt nàng ta là ai, liền đứng dậy khoan thai đi đến.

-Uông...à không! Hoàng tẩu...đã tỉnh táo trở lại rồi sao?

Hỷ Bình cất giọng trêu chọc đầy ngạo mạn. Cả ánh mắt cũng ẩn đầy ý niệm thấp hèn.

Mịch Chi cố nén cục tức xuống lồng ngực, biểu diện sắc lãnh nhìn lấy nữ nhân ngang ngược phía trước.

-Cứ tưởng hắc vân đã tan, ai ngờ đâu vẫn còn một đám tích tụ mãi, mặt dày chẳng chịu rơi rớt?

Hỷ Bình căng mắt, nữ nhân này lúc nào cũng dám to gan mà xia xối nàng ta.

Đường đường là một Quận chúa, lại bị một nữ nhân tầm thường thấp kém này phi bán.

-Hắc vân thì hắc vân, cũng chẳng sánh bằng một phùng nữ nhân lưu manh trát mỹ (*). Cả gan uống rượu đến say bí tỉ, náo loạn cả Vương phủ chẳng ra thể thống gì.

[Lưu manh trát mỹ: ý nói điểm xấu nhiều hơn điểm tốt]

Mịch Chi ngớ ngẩn, cô thúc tay vào người Tiểu Hồng một cái thật nhẹ.

-Nè! Đêm qua...bộ ta quậy lắm sao?

Tiểu Hồng đưa mắt ái ngại nhìn chủ tử, rồi nhấm mắt gật đầu khổ sở.

Mịch Chi thờ dãi, vậy ra tối qua cô gây đại họa gì nữa đây? Rốt cuộc cô đã gây ra bao nhiêu chuyện? Thật sự không nhớ hết nổi!

-Sao hả? Say đến thần trí bất phân đúng sai không nhớ được gì? Hay là để bản Quận chúa đây nhắc cho cô nhớ!

Hỷ Bình ngẩng mặt, khí phách kiêu căng đến phát ghét. Chậm rãi đi vòng quanh Mich Chi, vừa đi lại vừa đưa ánh nhìn khinh khi dò xét cô từ trên xuống dưới.

-Cô say đến đứng không vững, dám cả gan đến đánh động bản Quận chúa. Còn giành giật Từ Lạc trước mặt bao nhiêu gia nhân trong phủ. Thật là xấu hổ thay.

Mịch Chi sững sốt, về mặt xem ra cũng chẳng có gì gọi là tức giận. Ngược lại như thầm biết ơn vì đã được gọi nhớ lại đôi chút.

Cô đã giành giật Từ Lạc với cái ả Quận chúa này hay sao?

-Không thể nào!

Mịch Chi vô thức thốt lên, Tiểu Hồng đứng cạnh nghe thấy liền đưa tay kéo nhẹ vạt áo của cô, cô nhìn sang thì chỉ thấy nha hoàn này gật gật hai cái.

Xong rồi! Xong rồi!

Mịch Chi cô đây có phải do uống nhiều rượu quá nên say khướt mà hành động điên rồ không?

Uống đến thần trí đảo lộn hay sao mà tự xưng lai đi giành giật cái tên Vương gia đáng chết đó chứ?

Mịch Chi lúc này cõi lòng mâu thuẫn không ngừng, hoàn toàn không thêm để tâm gì đến nàng Quận chúa kia.

Ấy vậy mà ả cứ không ngừng dạo quanh quanh cô, khiến đầu óc cô đang hỗn loạn lại càng thêm rối tung.

-Đù rồi! Chóng mặt quá. Người gì cứ như đang đuổi theo một cầu vĩ (*) chẳng bằng ấy. Hoa hết cả mắt.

[Cầu vĩ đuôi chó, ngụ ý câu nói này là chỉ nữ nhân kia chẳng khác gì một con chó, đang tự dí theo cái đuôi của mình]

Mịch Chi bức dọc hét lên khiến tất thấy đều phải giật thót cả người.

Hỷ Bình tức đến sôi máu, lần đầu tiên trong đời nàng ta lại bị sỉ nhục nặng đến vậy.

Nhưng chưa kịp chửi lấy thì Mich Chi đã vội nắm lấy Tiểu màn thầu đi khỏi.

Hỷ Bình dậm chân, cảm phần la hét đầy bất lực.

-Uông Mẫn Xuyên! Bản Quận chúa nhất quyết không bỏ qua cho cô!

Mịch Chi mặc kệ, bỏ ngoài tai lời lẽ của những kẻ không cần thiết.

Đầu óc cô bây giờ chỉ nghĩ đến Từ Lạc, nghĩ đến tại sao cô lại làm mấy cái hành động xấu hổ đó được.

Hơn hết, tại sao cô lại phải đi tìm rượu giải sầu khi thấy hán thường nguyệt bên cạnh nữ nhân khác?

Cô buồn? Cô ghen sao?

Chẳng lẽ...cô thích cái tên thô lỗ đó. Cô thật sự đem lòng động tâm với hắn hay sao?

Mịch Chi nghĩ đến đây liền ngược mặt lên trời thở dài, than vãn.

Loạn rồi! Lần này loạn thật rồi còn gì!

Cuộc đời của cô còn chưa đủ đen hay sao? Giờ lại thêm một vận hạn gì nưaz sắp ập xuống đây?

Từ Lạc, con người này hắn đến khi nào mới hết khiến cô phải điên đảo thần hồn? Mịch Chi cô đây sắp vì hắn mà rối tung lên hết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hủy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nếu Không Thể Ghét Bỏ,thì Là Chân Ái

-Hoàng thượng! Chuyện lần này không thể khinh suất. Cao Nguyên Sơn Dũ hiện giặc Ngôã đang thống trận. Bất cứ lúc nào bọn chúng cũng có thể khởi binh nổi loạn mà tràn xuống. Thế lực giặc Ngôã lúc này rất hùng mạnh, chỉ cần một khắc khinh địch cũng đủ đẩy quân ta vào thế hiểm.

Từ Lạc hiện đang trong cung, bàn tấu về vấn đề nhứt cấp bách hiện giờ của quốc chi xã tắc.

Dực Khương cũng có mặt, và đang đứng cạnh bên hắn.

Lúc này, cả hai nam nhân hoàn toàn gạt bỏ ý niệm riêng của bản thân. Đồng lòng suy nghĩ vận mệnh của quốc chi.

Không thể để tư niệm ảnh hưởng đến. Một chút cũng không!

-Dực Tướng quân, khanh có chủ kiến gì không?

Hoàng thượng nhìn qua phía Dực Khương.

Y bước lên, thì lễ rồi đưa nhãn hùng mày dừng nhìn sang Từ Lạc.

-Bẩm Hoàng thượng! Nhị Vương gia từ bao lâu nay đã không ít lần xông pha chiến trận, thống lĩnh hàng trăm vạn binh mã triều đình dẹp sạch quân loạn. Thần...hoàn toàn đồng nhất ý với Nhị vương gia. Khinh địch là điều không thể! Khấu xin Hoàng thượng, ban lệnh dựng cứ điểm lập trại.

Buổi thượng triều cuối cùng cũng kết thúc, là cả một phen hỗn loạn giữa các quan nhân trong triều bất đồng tương nghị. Tranh cãi lẫn nhau giữa chánh diện trước mặt Hoàng thượng.

Nhưng mọi tư nghị mang tính phản bác, đều bị Từ Lạc và Dực Khương khước bỏ.

Lập luận kiên nghị, suy nghĩ thấu đáo cùng thái độ trầm tĩnh ứng biến của cả hai hoàn toàn áp đảo.

Có thể nói, nếu bước ra khỏi chuyện an nguy quốc chi, thì hai nam nhân này là địch thủ. Quyết không đội chung một trời, không đứng chung một đất.

Nhưng khi mang thân là một tướng dưới hoàng triều, thống lĩnh binh mã, khai phá vạn đạo, bước ra chiến trận. Thì họ lại có thể gạt bỏ mọi tạp niệm bản thân, toàn tâm toàn ý dốc lòng vì an nguy xã tắc mà đứng chung một chiến tuyến.

Công tư phân minh, phân định rạch ròi. Không hổ danh là một nam tử hán, nhất tâm nhĩ dụng (*).

[Nhất tâm nhĩ dụng: ngụ ý chỉ một người có thể phân rõ hai việc mà làm]

Từ Lạc chậm rãi bước đi từng bước, lòng lúc này lại thấy nặng trĩu ưu tư đến mệt mỏi.

Việc xin Hoàng thượng ban lệnh lập cứ điểm trại quân, đồng nghĩa với việc thoi gian hắn có thể ở bên cạnh nữ nhân hắn yêu thương chẳng còn bao lâu.

Cách trở xa xôi bao nhiêu vạn dặm lộ lý, nơi nàng ở có được yên bình hay không, nàng có được an toàn hay không đều phụ thuộc vào hắn ở nơi chiến tuyến bụi mờ.

Nếu hắn không thể giữ được an nguy của quốc chi, đồng nghĩa hắn cũng sắp không giữ được nàng.

Từ Lạc nghĩ đến đây liền không khỏi đau nhói tâm can. Hắn muốn bên cạnh nàng lâu hơn, bù đắp cho nàng bằng tất cả những gì hắn có trên thế nhân

này.

Nhưng khi nhận ra được đâu là chân tình của bản thân, lại là lúc chuẩn bị rơi vào cảnh chia ly thống khổ, thương hải tang điền (*).

[Thương hải tang điền: chỉ những việc đau thương, biến cố ập đến]

Từ Lạc đang mãi suy tư mà không hề để ý đến bước chân đang đi đến gần hần.

-Vương gia! Trông sắc diện mày rũ, mặt chau. Có vẻ không được bình tâm cho lắm!

Dực Khương bước đến trước mặt Từ Lạc, thái độ của y hoàn toàn khác với lúc thượng triều.

Đầy ngạo mạn, kiêu căng lại thách thức. Từng lời từng chữ hầu như cứ như một thương giáo sẵn sàng phóng thẳng vào vị Vương gia trước mặt.

Từ Lạc diện biểu vẫn âm lãnh, bất động thanh sắc. Hời hợt đáp trả.

-Dực tướng quân hôm nay lại để tâm đến Bôn vương đến vậy! Quả là có lòng!

Dực Khương sai bước vững chắc, khí chất kiêu dũng lúc nào cũng phát ra từ trong cả giọng điệu của y.

-Vương gia! Nếu có thể, hạ quan đây thật sự sẽ chọn một ngày nào đó đại cát, để đến Vương phủ ghé thăm Người và Vương phi.

Từ Lạc tinh thần không dễ dàng gì bị dao động chỉ vì mấy lời nói này của tình địch, hần vẫn đáng vẻ tiêu sái, thẳng lưng bước đi.

-Công phủ lúc nào cũng mở rộng chào đón Dực tướng quân. Nếu bản thân có nhã ý, thì tự khắc đối phương cũng có nhã ý. Vương phi đang đợi, Bôn vương phải hồi phủ. Hẹn ngày tái ngộ, Dực tướng quân!

Dứt lời Từ Lạc thông dong đi thẳng không ngoảnh đầu.

Dực Khương cũng chỉ biết nhếch môi cười trừ, hần chỉ muốn biết từ sau đêm trông thấy Uông Mẫn Xuyên đoạ đầy bi thống, nàng bây giờ ra sao?

Dẫu biết rằng, ái tình oán tình này vẫn là sai trái, ngay cả tư niệm thôi cũng đã xem là càn quấy.

Nhưng Dực Khương y vốn dĩ căn bản không thể vượt qua được hồng trần. Không thể vượt qua được tâm niệm.

Nếu đã không vượt qua được, thì đành ôm lấy chấp niệm, lòng này tâm này nguyện ý chỉ nghĩ về nàng.

.....

Trời đã đổ bóng chiều, nắng nhạt ngã nghiêng phủ mờ lên Vương phủ.

Mang một màu u buồn đến nỗi lòng.

Mịch Chi quanh quẩn trong phủ cả ngày, hết chơi với Đồng Đồng, cô lại ngồi bày trò với hai nha hoàn thân cận.

Bắt hai nàng nha hoàn chịu trận mà chơi oản tù tì trét nhọ nổi lên mặt.

Đến bây giờ, khi trò chơi mới kết thúc được tầm mười phút. Nhìn lại bộ dạng của ba nàng nữ nhân trong gian phòng thật chỉ muốn khiến người khác cười đến hợp bất long chủy (*).

[Cười đến hợp bất long chủy: ngụ ý cười nghiêng cười ngã không ngậm được miệng]

-Nương Nương! Tiểu Hồng, hai người bắt tay nhau hà hiếp Tiểu Mai!

Nha hoàn Tiểu Mai là người thua cuộc nhiều nhất, số nhọ nhất nên đồng nghĩa cái mặt của nha hoàn này cũng đen nhất vì bị trét đầy nhọ nổi.

Mịch Chi không nhìn được, ôm bụng cười lăn dưới sàn.

Hai nha hoàn thấy vậy cũng không thể chịu được, ôm bụng cười đến chảy cả nước mắt.

Kể từ lúc Mịch Chi xuất hiện, rõ ràng đã khiến cuộc sống của hai nha hoàn này đỡ nhàm chán hơn hẳn.

Vị Nương Nương này không hề nghĩ đến nghi lễ quy củ, không hề xem họ là phận nô tì.

Đối xử với họ như tỷ muội, có ngọt thì san sẻ, nhưng đôi khi có buồn thì vị Nương Nương của họ lại câm lặng một mình.

Ba nữ nhân đang cười bò ra dưới đất, tiếng cười vang vọng ra cả bên ngoài khiến ai đi ngang cũng thắc mắc lẫn kinh ngạc.

< Rằm >

Cửa phòng một lúc mở toang nhất thời khiến ba nữ nhân giật mình mà hét lên chói tai.

Từ Lạc trở mắt, cái cảnh tượng quái quỷ gì đang diễn ra ở đây?

Nữ nhân của hắn, đường đường là một Vương phi, lại cùng hai nha hoàn nằm lẫn dưới sàn, miệng cười không dứt, mạo dung người nào cũng đen kịt như đất nồi.

Mà đúng thật, đúng là trét nhọ từ đất nồi cơ mà. Nhìn xem, bên cạnh họ còn có cả hai cái nôi đen thui kia kia.

-Vương gia!

Tiểu Hồng, Tiểu Mai hoảng hốt đứng dậy thi lễ, sợ đến run lên cầm cập.

Mịch Chi thấy hai nha hoàn lo sợ đến độ đứng không vững, cô liền trừng mắt với Từ Lạc, hất mặt kiêu căng.

-Là ta bày ra, muốn chửi thì chửi ta đi, đừng ăn hiếp hai người bọn họ!

Từ Lạc đánh mặt, nhưng rồi hắn nhìn thấy bộ dạng đó của nữ nhân trước mặt. Đến cả một người băng sương, âm lãnh như hắn cũng không thể nhịn được mà phì cười.

Tiếng cười bật ra từ hắn phút chốc khiến cả ba con người kia sững sờ.

Đúng là trời sắp sụp xuống rồi còn gì!

Tên Vương gia mặt lạnh hôm nay lại cười ư? Còn cười rất sáng khoái! Cười phát ra tiếng giòn tan.

Hai nha hoàn thấy thế liền nhanh trí nắm tay nhau mỗi người ôm một cái nôi mang ra ngoài, Nhẹ nhàng đóng cửa.

Bên trong, lúc này chỉ còn lại hai con người.

Mịch Chi thoáng chốc như bị cuốn vào hình ảnh bây giờ của Từ Lạc.

Nụ cười từ khoe miệng của hắn, thanh âm hắn bật ra từ cổ họng như khiến cô choáng váng.

Đầu óc mơ hồ, tâm trí chẳng ổn định.

Cô đứng yên bất động, không lên tiếng. Hai mắt tròn xoe nhìn nam nhân trước mặt không chớp.

Từ Lạc sau một tràng cười, hắn cố gắng hít thật sâu cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Đúng là nữ nhân này thật biết cách làm người khác phải thần hồn điên đảo. Không muốn động tâm cũng không được.

Hắn cả ngày hôm nay thượng triều trong cung, bao nhiêu áp lực, căng thẳng đều khiến thần kinh hắn căng ra như dây đàn.

Nay vừa hồi phủ, liền bị nữ nhân này làm cho một phen cười đến tiêu sầu tiêu tư.

Mịch Chi thoáng sững sờ, khi trông thấy ánh mắt Từ Lạc cũng nhìn cô đầy tình ý.

Cô ngượng ngùng, nhưng cái mặt đen thui thế kia chẳng thể nào trông thấy được gò má đang đỏ bừng của cô.

-Cười...cười cái gì...

Cô ấp úng, quên cả rửa mặt mà đi đến bên giường ngồi xuống.

Tím nhò của cô, nó làm sao thế này? Cứ như muốn đánh đến lồng ngực cô vỡ ra hay sao?

Từ Lạc vẫn không thể rời mắt khỏi thê tử của mình.

Nàng tính để nguyên mạo dung bị hắc hoạ thế kia mà đi ngủ sao?

Bất chợt Từ Lạc bước vào sau bức phong, tay cầm một chậu đồng trong đó còn có một chiếc khăn.

Hắn chậm rãi bước đến gần phía Mịch Chi, đặt chậu đồng lên kệ, tay vắt lấy khăn ướt ngồi xuống bên cạnh cô.

Mịch Chi sững sờ, cô ngồi xa ra hắn một chút. Đưa ánh mắt khó hiểu nhìn hắn.

-Nàng thật sự muốn để dung mạo thể này sao?

Từ Lạc thở dài, mày tướng cau nhẹ. Thanh âm trầm lắng, vang vọng bên tai.

-Đề...để ta tự lau...

Mịch Chi đưa tay gạt lấy chiếc khăn trên tay Từ Lạc, nhưng lại bị phản đòn khi hắn bất thành linh gạt ngược lại thật mạnh.

Khiến cả người cô kéo theo mà ngã nhào vào lòng hắn.

Mịch Chi hoảng loạn liền muốn ngồi dậy, nhưng hắn lại ra sức dùng một tay siết chặt cô hơn.

-Bỏ..bỏ ra!

Mịch Chi hai tay đánh mạnh vào lưng hắn.

Từ Lạc chợt nhớ, hắn đã từng hứa sẽ không bức ép nàng. Nữ nhân này, vốn dĩ đã bị hắn bức ép quá nhiều rồi.

Nghĩ đến đây, hắn buông Mịch Chi ra. Hơi thở hắn khẽ chậm lại như lắng đọng đầy nỗi tư sầu.

Từ Lạc, hắn thật tâm chỉ muốn ôm lấy nữ nhân này một chút. Cảm nhận hơi ấm của nàng, lắng nghe hơi thở của nàng, nhận lấy nhịp tim của nàng.

Nhưng đành bất lực, vì nàng lại không hề muốn hắn động vào.

Thời gian bên nhau chẳng còn bao lâu, mỗi khắc mỗi giây bên cạnh nàng, hắn đều tham luyến khôn cùng.

Mịch Chi bất chợt thấy hắn ngồi yên bất động không nói tiếng nào, nét mặt lại rất sầu não, suy tư liền làm cô thắc mắc lẫn lo lắng.

Cái tên Vương gia này, hắn làm sao vậy chứ? Lại giờ trò hay diễn kịch gì nữa đây?

-Nè! Ngươi....ngươi làm sao vậy?

Mịch Chi cất giọng, hơi nghiêng đầu nhìn hắn. Giọng điệu thoáng nét lo lắng.

Từ Lạc ngẩng mặt, ánh mắt bi thương thâm tình như sâu hút khiến Mịch Chi bất giác giật mình.

Một xúc cảm chạy dọc thân thể, lan toả châu thân làm cô thấy tim mình hơi đau nhói.

Cảm giác này....là sao?

-Nàng có thể nào.....giả vờ vị tha cho Bôn vương được không?

Câu nói nặng nề cất lên từ Từ Lạc làm Mịch Chi như ù cả màng nhĩ.

Hắn đang cầu xin cô? Đang van nài cô?

Đến cả giả vờ, mà hắn cũng chấp nhận hay sao?

Từ Lạc thật sự tâm tư rối loạn cả rồi. Nếu thế thì, nàng không tha thứ cho hắn. Hắn lòng dạ sẽ chẳng dạng mà bình tâm nơi chiến tuyến.

Mịch Chi nhủ mất hạnh, tự đứng lại thấy cõi lòng mềm nhũn, tâm can cũng sắp tan ra thành nước mắt rồi.

Một nam nhân âm sương tuyết lãnh như hắn, ngạo mạn, kiêu căng như hắn. Bất chợt lại trở nên bộ dạng thế này trước mặt cô, làm cô không thể cứng rắn mà tiếp tục giận dữ.

Cô bận tâm đến nam nhân này, cô thật sự bận lòng đến hắn.

Tâm tư nơi hắn, xúc cảm nơi hắn hoàn toàn đủ sức đánh động đến cô.

Đủ hiểu, Mịch Chi cô đây đã thật sự động lòng.

Phút chốc cô cúi mặt, hai bàn tay mảnh mai đang để trên đùi bỗng bị vài giọt nước rơi ướt xuống ướt đầm.

Mịch Chi rơi lệ, cô đã kìm nén cảm xúc của bản thân bao lâu rồi chứ?

Rõ ràng Từ Lạc hắn từ đầu đến cuối lúc nào cũng bức ép cô. Rõ ràng cô muốn căm phẫn hắn, rõ ràng muốn phủ nhận tâm niệm của cô với hắn...nhưng lại hoàn toàn không thể.

Từ Lạc sững người, nữ nhân trước mặt hẳn đang rơi lệ không ngừng.

Nàng khóc vì tội phạm, hay nàng khóc vì nhận ra chân tình của bản thân?

Yết hầu hẳn khê trượt, nén mọi xúc cảm hỗn độn xuống lồng ngực rắn rỏi.

Tay nâng lên, đưa khăn nhẹ lau đi mọ

Mịch Chi ngược nhìn hẳn, càng nhìn cô lại càng không kiềm được sóng lòng từng cơn đập mạnh.

Bàn tay Từ Lạc vẫn cầm lấy khăn lau mặt cho cô, phút chốc mọ

Từ Lạc nhủ nhẹ đuôi mắt ngắm nhìn nữ nhân hẳn yêu thương.

Dung mạo này, không cần tô điểm, không cần chau chuốt, vẫn kiều diễm đến mê hoặc lòng người. Vẫn là thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức (*).

[Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điều sức: ý nói tự nhiên vẫn là đẹp nhất]

Ngón tay Từ Lạc vô thức lướt nhẹ trên đôi má đào của nữ nhân đang ứa lệ.

-Nàng....giận Bồn vương?

Giọng nói thâm tình cất lên, Mịch Chi đưa nhãn bi nhìn hẳn, có phải tâm tư hẳn cũng như cô hay không?

Cô im lặng một lúc, rồi lắc đầu hai cái.

-Ta không làm được! Ta vô dụng....đến cả việc căm ghét một người....cũng không thể toàn ý!

Dứt lời cô lại bật khóc nức nở, như bao nhiêu uất ức, bao nhiêu tâm tư được bộc lộ hết ra ngoài trong cùng một lúc.

Từ Lạc như bước chân ra khỏi một mảng đen trong tâm thức.

Thê tử hẳn, nàng không giận hẳn. Nàng không căm phẫn hẳn. Tâm tư của nàng, cũng chẳng khác gì hẳn.

Hắn thỉnh linh kéo Mịch Chi sát lại, kề mặt thì thầm

-Nếu đã không thể toàn ý ghét bỏ...vậy thì...hãy toàn ý chân ái cùng nhau!

Hơi thở nóng ấm của Từ Lạc lần lượt phả nhẹ vào mặt cô, khiến cô đầu óc như mơ hồ đi vài phần.

Đúng vậy!

Trên đời này nào có ai giải bày được nỗi sầu nhân loại?

Trên đời này nào có ai đem được hồng trần mà nhìn thấu thế gian?

Nếu đã không thể ghét bỏ, thì chân ái âu cũng là điều đương nhiên!

Mịch Chi khoé môi mỉm cười, mắt hạnh ánh lên tia hạnh phúc, mắ

Trong không gian tĩnh mịch của đêm xuống, bầu không khí trong gian phòng như càng thêm chùng đi vài phần.

Cả nhân gian lúc này, dường như thu gọn lại chỉ còn tồn tại mỗi hai con người.

Xúc cảm dâng cao, tâm tư mãnh liệt được khai phá.

Từ Lạc nhẹ nhàng, áp đặt lên cánh môi của nữ nhân trước mặt một nụ hôn.

Không bức ép, không xâm nhập, không càn quấy.

Ngọt ngào, sâu lắng, thâm tình là những gì hẳn muốn cho nàng cảm nhận được.

Hắn đã nguyện lòng, muốn đem hết sủng ái trên nhân gian này dành riêng cho một mình nàng.

Mịch Chi chậm rãi khép nhãn ngọc, hai cánh tay mảnh khảnh vòng qua ôm lấy cổ Từ Lạc.

Thời khắc này đây, chỉ muốn dừng lại. Lặng đọng nơi đây cho riêng hai người. Không thù hận, không căm phẫn, không đắng cay lẫn chua xót.

Dù vị hoàn hảo của ái tình, bây giờ Mịch Chi cô đây đã hoàn toàn cảm nhận được!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nơi Vườn Táo, Tấu Khúc Tương Tư

-Hãy nhớ! Đợi ta!.....

Bóng hình nam nhân mặc quân trang, tay cầm mũi thương hùng dũng đang khuất dần.

Rồi một nữ nhân dung mạo thịnh sức (*), điểm thêm hoa điền (*). Cài trang sức đỏ, người khoác huyết y (*) ngồi nơi vườn táo.

[Dung mạo thịnh sức: ý nói trang điểm tỉ mỉ]

[Hoa điền: ấn dấu hình hoa màu đỏ trên tâm trán nữ nhân]

[Huyết y: trang phục màu đỏ tựa máu]

Mượn cổ cầm(*) tấu điệu Tương tư, chẳng ai nghe, chẳng ai thấu.

[Cổ cầm: nhạc cụ cổ xưa thuộc bộ dây, gồm bảy dây đàn]

Tư nghị cổ nhân tự ôm sầu. Tường trong cảnh vật lại chẳng nhận ra người.

Phồn hoa dầm nát, thế sự điêu tàn. Nửa kiếp phù sinh cũng tiêu tán.

Mịch Chi bất giác ngồi bật dậy, cả người ướt đầm mồ hôi.

Những hình ảnh vừa rồi là sao? Cô đã nằm mộng? Nam nhân kia là ai? Nữ nhân kia là ai?

Vóc dáng nam nhân mơ hồ vô cùng, chẳng thể lường tượng.

Nhưng còn nữ nhân kia, lại có đôi phần hao hao giống cô.

Nhưng...Mịch Chi cô đây làm gì biết đến cổ cầm?

-Mơ....đúng là mơ thôi! Hoang đường mà!

Mịch Chi lẩm bẩm, tay vuốt lấy lồng ngực tự trấn an.

Nhưng tại sao lại cảm giác chân thật đến thế, lại đau thương đến thế?

Dẫu là đã thoát khỏi mộng mị, vậy mà tâm can cô dường như vẫn còn bị thống khôn cùng.

Từ Lạc bên ngoài đẩy cửa bước vào.

Vừa nhìn thấy thê tử cả người đầm đìa mồ hôi, khí sắc như tái xanh, lại còn rất căng thẳng.

Liền nhanh chân đi đến ngồi xuống cạnh nàng, một tay vén nhẹ mái tóc bị ướt đầm trên trán.

-Xuyên Nhi....nàng không khỏe?

Mịch Chi lúc này mới như tỉnh táo trở lại, Từ Lạc, nam nhân mà cô đã trót mang tâm niệm đặt trọn, vẫn đang hiện diện ngay trước mặt cô đây mà.

Giấc mơ đó, chắc chắn chỉ là mộng mị ảo huyền.

Cô cũng không nên bận tâm làm gì nữa!

-Thiếp (*) không sao! Nằm thấy ác mộng nên có chút hoảng sợ!

[Mịch Chi thừa nhận tình cảm, nên đối xưng hô]

Từ Lạc thở phào nhẹ nhõm, như trút cả nỗi lo âu trong lòng.

Hắn nhẹ nhàng đan năm ngón tay vào mái tóc nữ nhân trước mặt, ánh mắt thâm tình nhìn lấy nàng.

-Không sao thì tốt! Lại đây! Để ta (*) vấn tóc cho nàng!

[Từ Lạc cũng đối xưng hô]

Mịch Chi nhoen cười gật đầu, sự mãn nguyện, hạnh phúc bây giờ đều ẩn hiện rõ lên cả trong ánh mắt lẫn biểu diện của cả hai con người mới vừa đắm chìm trong mùi vị ái tình thật sự.

Từ Lạc ân cần dịu cô ngồi xuống ghế, Tiểu Mai, Tiểu Hồng bên ngoài mang chậu đồng cùng khăn vải vào cho cô rửa mặt.

Sau khi rửa mặt xong, Tiểu Hồng muốn bước đến chải tóc cho Mich Chi, liền bị Từ Lạc cắt giọng.

-Không cần! Từ nay nếu có mặt Bồn vương, việc tô điểm của Vương phi cứ để Bồn vương liệu.

Tiểu Hồng nghe thấy thế, liền không khỏi mừng thầm cho chủ tử. Khi giờ đây đã hoàn toàn chiếm được sủng hạnh của vị Vương gia một thời ngang ngược, chẳng xem nữ nhân ra gì.

Nha hoàn này mỉm cười rồi nhìn sang Tiểu Mai nháy mắt, dắt tay nhau lui ra, khép cửa.

-Như vậy có phiền quá không?

Mịch Chi ngẩng mặt đưa mắt ái ngại nhìn lấy nam nhân đang đứng sau lưng mình.

Cõi lòng không thể phủ nhận được niềm hoan hỉ tốt cùng. Xem ra lần xuyên không này cũng không phải tệ như cô nghĩ.

Vô tình "nhật" được một đấng phu quân cũng...được việc đấy chứ!

Dòng suy nghĩ thoáng qua khiến Mich Chi không nhận được mà tự bật cười một cái thoáng làm Từ Lạc ngạc nhiên.

Thê tử hần nàng lại vừa nghĩ ngợi linh tinh gì nữa đây?

Cái đầu óc này của nàng, thật sự đôi lúc khiến hần cũng phải có phần lo sợ. Khi mà nàng toàn nghĩ ra những thứ oái oăm nhất trên đời chưa ai nghĩ ra.

Mịch Chi phút chốc nhận ra ánh mắt ai đó đang chăm chú nhìn mình, cô liền giả vờ ho lên một tiếng.

-Ừm.hum....Vương gia...thiếp đang đợi người vấn tóc!

Nói rồi cô xoay người ngoan ngoãn yên vị thật ngay ngắn, mắt nhìn thẳng không dao động.

Từ Lạc cười thâm trong bụng, rồi bắt đầu tài nghệ có thể gọi là thâm tàng bất lộ (*).

[Thâm tàng bất lộ: đại loại như giấu nghề]

Đối với một nam nhân địa vị như hần, vẻ ngoài lại băng sương lãnh tuyết, ngạo mạn.

Vậy mà lại biết đến việc phong dung (*) cho nữ nhân, tay nghề phải nói là rất khéo.

[Phong dung: chỉ việc trang điểm cho nữ nhân]

Tóc vấn trâm cài, giờ thì Từ Lạc nhẹ cầm thanh chì tô lấy mày liễu cho nữ nhân trước mặt.

Mịch Chi lại thêm một lần kinh ngạc, khi nam nhân này không chỉ biết vấn tóc, lại còn biết đến cả việc vẽ mày, tô son?

Rất khéo, hảo tay nghề!

Nếu ở thời hiện đại, hần có thể mang danh bậc thầy chuyên nghiệp, thâm niên cũng không chừng.

Bàn tay của Từ Lạc diệu nghệ tô kẻ khéo léo đôi mày liễu, ánh mắt hần dường như đang dồn hết mọi tâm tư vào nữ nhân trước mặt.

Sự ân cần, sự ôn nhu đều hiện rõ trong từng ánh nhìn.

Thâm tình này, chỉ mong được toàn ý nguyện cùng nhau một kiếp.

Mịch Chi được qua tay nghề khéo léo của Từ Lạc, quả thật dung mạo vốn đã hơn người, nay lại thêm phần thu hút.

Chẳng phải phong dung đậm nét, chẳng phải tóc vấn cầu kỳ.

Nhẹ nhàng, trong trẻo như một làn thu thủy (*) mát mẻ, đượm chút ánh xuân dịu dàng.

[Làn thu thủy: mặt hồ mùa thu, trong vắt, yên bình. Thường được chỉ để diễn tả nét đẹp thanh tao, thuần khiết của nữ nhân]

Nàng...đúng thật trở thành yêu nghiệt của riêng một mình hấn.

-Đi với ta! Hôm nay ta muốn đưa nàng đến một nơi.

Từ Lạc nắm lấy tay Mịch Chi, nhẹ bước dẫn nàng ra khỏi gian phòng.

Mịch Chi đang đi thì chợt thấy tấm hơi ả Quận chúa ngổ ngáo kia đâu. Liền không khỏi thắc mắc.

-Sao thiếp không thấy Hỷ Bình Quận chúa?

Từ Lạc khẽ đưa mắt nhìn lấy nữ nhân bên cạnh, nàng xem ra cũng rất dễ tâm đến tình địch. Hấn cười thầm, rồi thông thả đáp, sắc diện vẫn vô tình.

-Nàng ta đêm qua đã gấp rút hồi cung! Còn chẳng có lấy một lời từ biệt!

Mịch Chi nghe đến đây, liền không khỏi khó chịu. Còn muốn phải gấp mặt để từ biệt sao chứ?

Cô bạo gan khai nhãn đao nhìn Từ Lạc, môi đào cong lên giận dữ.

-Người còn muốn từ biệt?

Từ Lạc thoáng ngạc nhiên, rồi lại không tránh khỏi buồn cười. Hoá ra, vẫn còn rất giận, hấn là rất dễ bụng đây mà.

-Không từ biệt! Không từ biệt!

Hấn hạ thấp giọng, tuy khoe môi không cười, nhưng lại ẩn trong ánh mắt nụ cười mãn nguyện tốt cùng.

Xe ngựa đợi sẵn bên ngoài cổng phủ, Mịch Chi và Từ Lạc bước lên ngồi vào trong.

Cô về mặt tò mò, tựa đầu vào vai Từ Lạc mà cất giọng.

-Vương gia! Người muốn đưa thiếp đi đâu?

Từ Lạc lên dao động đôi đồng tử quan sát, năm ngón tay hấn nhẹ đan xen với năm ngón tay của nữ nhân. Giọng điệu thâm trầm, tỏ ra bí mật.

-Đừng nôn nóng! Lát nữa nàng sẽ biết!

Đôi phu thê ngồi tựa đầu vào nhau, thoã chí ngắm lấy quang cảnh bên ngoài qua khung cửa.

Ra khỏi đất kinh thành nhộn nhịp, dẫn lối men theo lộ thảo (*) đi đến một nơi cảnh vật chẳng khác chốn bồng lai.

[Lộ thảo: con đường trải đầy cỏ]

Trời trong mây trắng, nắng khẽ chiếu rọi xuyên qua những đoá hoa lộ (*) của buổi sớm chưa kịp tan.

[Hoa lộ: sương đọng trên lá]

Rừng cây xanh um bao trùm cả một vùng, chim nhỏ thi nhau ríu rít, hoa cỏ lại không ngừng tranh妍 đấu diễm (*).

[Tranh妍 đấu diễm: đua nhau khoe sắc]

Thiên thượng, vân gian, nhân tiên, tâm đầu (*). Tất cả mọi thứ đều hoà quyện vẽ nên một mỹ cảnh của nhân gian.

[Thiên thượng, vân gian, nhân tiên, tâm đầu: ý nói trên trời, giữa mây, trước mắt, trong lòng]

Mịch Chi vừa bước xuống xe ngựa, liền không khỏi choáng ngợp bởi quang cảnh trước mắt.

Cứ nghĩ những chốn mỹ cảnh thế này chỉ được ví như kính hoa thủy nguyệt (*). Không ngờ lại đang ở ngay trước mắt mình, đôi chân lại đang đứng ngay nơi này.

[Kính hoa thủy nguyệt: chỉ những sự việc hay cảnh vật ảo mộng]

Có nằm mơ Mịch Chi cô cũng không mơ nổi một hảo mộng mỹ kiều thế này đây!

-Vương gia...đây rốt cuộc là nơi nào? Người đang đưa thiếp đến đâu đây hả?

Mịch Chi vừa thốt lên đầy phấn khích vừa co gót chân nhỏ bay nhảy khắp nơi.

Từ Lạc đứng đó hai tay chấp sau lưng, không nhìn được cười. Hắn chỉ mong rằng, nữ nhân này luôn giữ mãi hình ảnh vô tư, hoan hỉ thế kia. Chẳng vương muộn phiền!

Hắn chậm rãi cất bước chân đi chuyển đến phía Mịch Chi, nắm lấy tay cô mà kéo mạnh về phía mình.

-Nàng vui đến bỏ quên cả ta?

Từ Lạc cố gằn giọng, sắc nhãn nhú nhẹ nhìn Mịch Chi không chớp.

Hai thân thể chỉ cách nhau trong gang tấc, cả hơi thở của đôi phương đều cảm nhận rõ rệt.

Mỹ cảnh xung quanh, mỹ nam trước mắt.

Mịch Chi không thể không tự thấy mình may mắn nhất trên đời. Có thể nào gọi đây là số hưởng hay không?

Nghĩ đến đây khoé môi cô mỉm nhẹ một cái, tim nhỏ đập mạnh dần trong lồng ngực.

Ái tình này, liệu đúng là một lương duyên tốt?

-Vương gia! Chẳng lẽ người ghen đến cả cảnh vật?

Mịch Chi cố tình trêu ghẹo, bàn tay mảnh khảnh đưa lên bạo gan động chạm vào chóp mũi tinh tế của nam nhân.

Từ Lạc căng mắt, rồi lại ngao mạn mà gỡ lấy ngón tay dám phạm thượng kia xuống. Giọng nói thâm tình như nặng hơn khi bị phủ lấy một ít ý niệm.

-Chỉ cần đó là nàng! Tất cả mọi thứ trên nhân gian này....ta đều sẽ mang lòng ghen tức!

Mịch Chi lại lần nữa bị nam nhân này làm cho thổn thức cả tâm can.

Quả là dẻo miệng, nhìn vẻ ngoài diện biểu âm lãnh, như vô tình thế kia. Vậy mà lại nói ra được những lời lẽ ngọt đến sâu răng. Không hổ danh là một thời nổi tiếng trăm hoa vẫn liễu!

Mịch Chi còn đang ngẩn ngơ không biết phải phản ứng ra sao.

Thì Từ Lạc buông cô ra, cầm lấy tay cô nhẹ nhàng cất giọng.

-Đây không phải nơi ta muốn dừng chân, theo ta!

Nói rồi hắn dẫn bước cô rẽ lối vào một hướng nằm trong rừng cây trước mặt.

Theo sau là một tên gia nhân, y mang theo một thứ gì đó được quấn kín bằng vải lụa.

Bên ngoài xe ngựa là một đám quân lính đứng trấn giữ.

Đi được hơn mười bước chân, một cảnh quang khác lại hiện ra.

Phía trước mặt họ, là một vườn táo xanh um những tán lá cùng những trái táo xanh tròn trĩnh, bóng loáng trong hút mắt vô cùng.

Thảm cỏ xanh mướt dưới chân, lại còn xen lẩy những cánh hoa nho nhỏ.

Gió sớm thoảng nhẹ, là lướt phảng phất bao phủ không gian thơ mộng.

Mịch Chi đang ngẩn ngơ thoả thích ngắm nhìn mỹ cảnh trước mắt. Liền thấy Từ Lạc đưa tay như muốn ra hiệu gì đó.

Tên gia nhân theo sau lập tức bước đến, mở lấy băng vải lụa lấy ra một thứ đặt lên tay Từ Lạc.

Mịch Chi vừa trông thấy thứ đó, không hiểu sao một nỗi ám ảnh tột cùng chạy dài sống lưng khiến cô thoáng hoảng sợ.

Miệng vô thức thốt lên đủ để nghe thấy.

-Cổ cảm?

Rồi cô bắt giác đảo mắt khắp nơi quang cảnh xung quanh, đôi đồng tử như co lại vài phần, cả khoé mắt cũng tự tiện nóng rất khó hiểu.

- Vườn táo?

Từ Lạc nghiêng đầu nhìn cô, thoáng thấy sắc diện có phần bất ổn không khỏi lo lắng.

- Nàng sao vậy?

Mịch Chi thần trí đột nhiên hoang mang tột độ, cảm giác sợ hãi kinh khiếp không ngừng dâng lên trong lòng.

Giấc mơ lúc sáng! Đúng là giấc mơ cô đã mơ thấy!

Cũng vườn táo! Cũng cổ cầm.

- Không thể nào! Không thể nào....

Mịch Chi như thất thần, cô cứ luôn miệng lầm bầm những câu mơ hồ.

Từ Lạc một tay nhẹ đặt lên má phần của cô, xoay mặt cô về đối diện.

- Xuyên Nhi...nàng sao thế kia?

Mịch Chi lúc này như sực tỉnh, cô hít thật sâu cố trấn tĩnh tinh thần.

Giấc mơ đó, đúng là ẩn hiện nơi vườn táo, đúng là có cổ cầm. Nhưng nữ nhân mặc huyết y kia chắc chắn không phải là cô.

Cô bây giờ đang vận một tổ y thanh nhã vô cùng. Làm gì có huyết y gì ở đây.

Nhất định chỉ là trùng hợp!

Cô nhanh chóng lấy lại nét vui tươi trên mặt, nở nụ cười như nắng ấm với Từ Lạc.

- Không có gì...mà...Vương gia người mang theo cổ cầm để làm gì?

- Để cho nàng tấu nhạc!

Từ Lạc cất tiếng, liền khiến cô ngạc nhiên tròn mắt.

- Thiếp?...nhưng thiếp không biết....

- Ta sẽ dạy nàng!

Từ Lạc cắt ngang lời cô, môi hần cong nhẹ tạo ra một mỹ tiếu (*) hoàn hảo.

[Mỹ tiếu: nụ cười rất đẹp]

Dứt lời hần diu lấy Mịch Chi ngồi xuống một góc cây táo, được phủ thảm cỏ non xanh mướt êm ái vô cùng.

Mịch Chi ngồi lọt thỏm trong lồng ngực rắn rỏi của Từ Lạc, cảm nhận được cả nhịp tim nơi hần.

Mười ngón tay hần uyển chuyển gãy nhẹ lướt trên dây đàn.

Từng âm thanh lần lượt vang lên, nhẹ nhàng, sâu lắng, đôi lúc lại trầm, khi lại bổng.

Điệu nhạc dường như mang một nỗi niềm tâm tư gì đó rất sâu nặng, không thể giải bày.

Mịch Chi chăm chú theo dõi mười ngón tay của nam nhân, lòng tự hỏi rốt cuộc nam nhân này, còn bao nhiêu tài nghệ trong người chưa được bộc lộ đây?

Lắng nghe một lúc, tiếng đàn ngưng đi cô mới hỏi.

- Bài nhạc này... nghe có vẻ buồn bã quá vậy Từ Lạc?

Hần trầm mặc nhìn cô, thanh âm có phần chùn xuống vài phần.

- Là tương tư khúc!

- Tương tư?

Mịch Chi tròn mắt, có vẻ ngạc nhiên rất nhiều, khi không lại chọn một tấu khúc buồn như vậy làm gì.

-Tại sao lại trưng tư? Chẳng phải hai chúng ta vẫn đang bên nhau sao?

Cô cười tươi, giọng điệu trêu ghẹo. Mấy ngón tay vung về khẽ nhẹ dây đàn kêu lên từng tiếng chẳng đâu vào đâu.

Nét hồn nhiên, vô tư này của thê tử, càng khiến cõi lòng Từ Lạc như vỡ vụn ra thành trăm mảnh.

Nàng vẫn chưa hề hay biết, chuyện hần sắp tới sẽ tạm xa nàng mà dẫn thân nơi chiến trận. Hoàng thượng đã ban lệnh dựng cứ điểm lập trại, vị trí là Cao Nguyên Đông Sơn, cách xa nơi đây vạn dặm.

Chia ly lần này, thật chẳng biết đến bao giờ mới được tương ngộ trùng phùng.

Cũng chẳng thể liệu trước, tang thương có phủ lấy họ hay không?

Hần gượng cười, cố xoá tan mọi ưu tư trong lòng. Nguyên lòng với nữ nhân hần đặt trọn tâm tư mà muốn cùng nàng tấu nhạc múa kiếm.

Nàng tấu trưng tư khúc, hần hoạ kiếm hữu tình!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Thế Nào Mới Là Nghiêm Túc?

Đôi phu thê cùng nhau chơi đùa hợp cấn nơi vườn táo, đến tận xế chiều mới trở về.

Cả một ngày, Mịch Chi học hỏi cũng không ít cảm nghệ nơi đáng phu quân lý tưởng.

Còn thêm một phen mất tròn mắt dẹt bởi dáng dấp cùng khí phách cao cao tại thượng khi hoạ kiếm của Từ Lạc.

Quả là nhân tài đầy rồi, con nhà người ta trong truyền thuyết là đây chứ đâu. Nam nhân gì mà cái quái gì cũng biết, cái gì cũng tinh thông hơn người. Chả bù cho thê tử như cô đây!

.....

Nước ấm đã chuẩn bị xong, Mịch Chi vừa bước vào gian tắm thì bất chợt một thanh âm vang lên từ phía sau.

-Hai người lui ra ngoài!

Tiểu Hồng, Tiểu Mai phụng lệnh vị Vương gia kia mà đành lui ra khép cửa.

Mịch Chi vốn đang tính cời lấy ngoại bào, chỉ muốn ngâm mình trong làn nước ấm nóng được rải đầy hoa thơm mỹ thảo.

Vừa nghe thấy giọng của Từ Lạc liền kéo vội ngoại bào trở lại, chỉnh trang ngay ngắn.

Lúc này hần còn chưa vào phòng kia mà, không ngờ nhanh chân đến vậy. Canh ngay lúc cô tắm lại nhảy vào, lại còn ngang ngược đuổi lấy hai nha hoàn ra ngoài.

-Vương gia!....Người cũng muốn tắm sao?

Mịch Chi cười cười, hai bàn tay ra sức giữ chặt tổ y trên người.

Nhìn ánh mắt đầy gian ý của Từ Lạc, thật khiến cô có phần lo lắng. Chắc chắn lai muốn giờ trò.

Hần di chuyển bước chân, tay vẫn chấp sau lưng. Bước đi vững chãi, quyết đoán cứ không ngừng tiến thẳng về phía Mịch Chi.

-Cả ngày rong ruổi, Ta thật cũng muốn được tắm!

Từ Lạc cất giọng thâm trầm đầy ẩn ý. Ánh mắt sắc lạnh như kẻ cười nhìn thẳng vào nữ nhân trước mặt.

Mịch Chi tim đập thình thịch, đồng tử thoáng dao động sang nơi khác một chút.

-A...vậy...Thiếp nhường cho Người...cứ...cứ tự nhiên!

Nói rồi cô luống cuống muốn bước đi khỏi, nhưng vừa lướt nhẹ qua Từ Lạc, hắn liền một tay nắm lấy cô mà ghì mạnh.

Thân thể phút chốc được một cánh tay rắn chắc giữ chặt, áp sát vào nhau.

Từ Lạc đưa mắt thâm tình nhìn cô, ánh nhìn như thể muốn đem cô nuốt trọn.

-Ý ta là...ta muốn tắm cùng nàng!

Câu nói kết thúc cũng là lúc Từ Lạc tay kéo lấy đai lưng tổ y của nữ nhân.

Ngoại bào phút chốc rơi nhẹ xuống đất, vẫn còn churóng ngại vật khi trên người nữ nhân còn lấy bộ nội y màu trắng dài kín cơ thể. Trông thật phiền phức!

Hắn đưa tay, muốn vạch lấy cổ áo mà cời lấy, liền bị Mịch Chi ngăn lại.

-Không được! Thiếp không muốn tắm chung..

Cho dù là đã trải qua bao nhiêu lần hoan ái thì sao chứ? Cô vẫn không khỏi ngượng ngùng khi tự nhiên lại cùng tắm với nam nhân trong một bồn gỗ.

Mịch Chi gỡ lấy tay Từ Lạc, đẩy vào lồng ngực hắn rồi quay lưng xoay đi.

-Nàng nghĩ nàng không muốn thì được sao?

Cô chỉ kịp nghe thấy giọng nói đầy ngụ ý đó của Từ Lạc, rồi nhận ra một bên áo bị hắn nắm lấy xé toạt chẳng do dự.

Yếm đỏ được một phen lấp ló sau một nửa xiêm y còn lại, cứ ần rồi hiện chẳng khác nào kích thích mời gọi nam nhân đến khám phá.

-Không muốn!

Mịch Chi gằn giọng, nắm chặt bên áo muốn co chân mà chạy.

Từ Lạc lúc nào cũng vẫn nhanh hơn cô mấy phần, hắn đưa tay níu lấy tay cô kéo ngã cô về phía sau.

Mịch Chi bất thành lĩnh bị kéo mạnh, chẳng thể trụ vững mà cả thân người từ từ ngã về sau.

Tám lưng cong đáp lấy nhẹ nhàng trên cánh tay của Từ Lạc, hắn nghiêng đầu nhìn cô, khoé môi nhếch cười đầy ngạo mạn.

-Nàng không muốn! Nhưng ta muốn!

Một tay Từ Lạc nhanh như cắt nắm xé toang mảnh áo còn sót lại trên người nữ nhân.

Yếm đỏ gọi cảm hoàn toàn được phơi bày trước mặt.

-Đáng ghét!

Mịch Chi cong môi cau có, nhưng dường như tên Vương gia kia thật sự vẫn còn đang muốn trêu đùa với cô.

Nên hắn dễ dàng để cô thoát khỏi vòng tay, để cho cô đi được vài bước. Rồi lại tiếp tục nắm lấy cô mà kéo về phía hắn.

Lần kéo này hắn ôm trọn vòng eo nhỏ nhắn, tóc búi trên đầu bị rơi trâm, một chốc bung xoã phủ lấy tám lưng trần nuột nà.

Dung mạo này, dáng vẻ này càng khiến nữ nhân trong tay hắn chẳng khác gì một yêu nghiệt của nhân gian.

Mùi hương từ thân thể ngọc ngà, cùng hương thơm vương trên tóc nàng xộc vào khứu giác của hắn, khiến thần kinh bắt đầu tiếp nhận sự kích thích tốt cùng.

Mịch Chi tròn mắt nhìn hắn, đôi má phấn cứ ửng hây hây như hồng quân chín mọng.

-Mặt dày!

Cô lên tiếng trách móc, nhưng thanh âm lại nũng nịu vô cùng.

Từ Lạc bàn tay đang ôm lấy eo nhỏ bắt đầu quấy phá, ngón tay không yên mà là lướt trượt lên tám lưng cong nuột trắng ngần.

Rút nhẹ một cái, dây yếm nơi lưng bị nói bỏ.

Mịch Chi cảm thấy rừng mình từng con khi bị sự động chạm da thịt nhẹ như một con gió thu mát lạnh. Nhưng trái ngược lại khiến cơ thể cô bắt đầu trở nên nóng bức.

Cô đưa nhãn đào nhìn Từ Lạc, hấn lại nổi hứng nữa rồi đây! Quả là chẳng bao giờ nghiêm túc được.

- Thân thể nàng có vẻ nóng lên rồi thì phải....xem ra...cần giảm nhiệt một chút!

Mịch Chi vẫn chưa kịp hiểu ý câu nói đó của Từ Lạc, liền bị hấn bẻ hông trên tay, đưa lơ lửng ngay trên bồn nước.

-Vương gia!.....

Cô ngạc nhiên tròn mắt nhìn hấn, hấn lại nhoẻn cười gian xảo.

< Âm> một cái thật mạnh.

Mịch Chi bị tên Vương gia khốn kiếp buông thả hai tay mà lọt thỏm vào trong bồn nước.

Cô vừa kịp ngốc đầu ngồi dậy, thì đã thấy nam nhân trước mặt tay cời lấy ngoại bào, khoe ra thân thể cường tráng.

Một chân hấn đạp lấy thành gỗ, trụ vững mà nhảy luôn vào trong bồn.

Lại một tiếng sóng nước đập mạnh, Từ Lạc đã ngồi ngay sau lưng Mich Chi.

Cô vẫn không kịp ứng biến, thì đã bị hai tay rắn rỏi kéo lấy ôm sát cô vào lòng.

Tấm lưng trần mảnh mai áp sát vào khuôn ngực rắn tựa như đồng. Cảm nhận hơi ấm từ da thịt của đối phương.

-Từ Lạc...Người lại muốn giờ trò gì nữa?

Mịch Chi thì thầm, thật sự mà nói thân nhiệt vốn đang tăng dần còn bị ngâm trong nước nóng, há chẳng phải đã tăng lại càng tăng sao chứ!

Từ Lạc ghé miệng thỏ thẻ bên tai cô, thổi lấy làn hơi nóng ấm vào mang tai mẫn cảm khiến cơ thể cô nhột nhật vô cùng.

Hấn lạnh lùng, kiêu ngạo phun ra một từ.

-Tắm!

Ngay lập tức, một tay hấn cầm lấy khăn vải, nhẹ nhàng ma sát trượt từ cái cổ gọi cảm của cô, tuột dần xuống tấm lưng cong.

Hành động gợi tình đó lại đi kèm với cánh môi nóng rực như than hồng không ngừng ngậm lấy những cánh hoa vương dính trên bả vai thon gọn của cô.

Chạm đến đâu, như bốc cháy đến đó!

Mịch Chi không kiềm được, rừng mình khẽ kêu lên vài tiếng nhỏ xíu.

Tiếng rên đầu tiên trong đêm nay của cô dường như tác động mạnh mẽ đến thần kinh của Từ Lạc.

Hấn vén nhẹ mái tóc ướt sũng của cô lệch sang một phía, kề môi áp vào chiếc gáy hút mát mà mát nhẹ.

-Ừm...

Nữ nhân trong tay hấn khẽ cựa quậy, rên rỉ. Nàng hoàn toàn phụ thuộc vào từng hành động cử chỉ của hấn.

Hầm răng hấn cắn lấy dây áo yếm nơi sau gáy, kéo nhẹ nhàng.

Chiếc áo yếm ướt đầm bị rơi rớt chìm xuống đáy nước. Một nửa thân ngọc ẩn hiện dưới làn nước nóng mờ ảo, trông càng thêm thu hút chết người.

Bàn tay cầm lấy khăn vải trượt vòng lên trước, ôm lấy đôi gò đào căng tròn đang phập phồng theo nhịp thở gấp gáp.

Hết lau, rồi xoa nhẹ. Ngón tay hư hồng khẽ ấn vào hạt đỉnh hồng, khi lại nắm lấy nó qua lớp vải ướt mà xoa. Khiến thân thể nữ nhân không chịu được, cựa quậy không ngừng.

-Ừ...đừng...đừng phá nữa!

Mịch Chi thần trí mơ hồ, nhãn ngọc cũng khép hờ đầy ma mị. Dục vọng phút chốc đều bị nam nhân kia khơi gợi hết cả lên.

-Được! Ta không phá nữa!

Thanh âm thâm trầm, nặng mùi đục niêm vang nhẹ bên tai. Rồi một bên vành tai bị ngấm chặt đến đỏ ửng.

Vị trí đó vốn căn bản là nơi nhạy cảm nhất trên người Mịch Chi.

Bị hấn quấy như vậy, cô rên rỉ mỗi lúc một nhiều. Thoáng chốc cánh môi nóng rực kia rơi ngay vào cổ.

Hắn hoàn toàn đánh động vào những vị trí mẫn cảm nhất trên thân ngọc của cô. Càng quấy cho cô điên đảo thần hồn, bức lấy dục vọng trong cô đến căng trướng, bí bách muốn được giải phóng.

Bàn tay hư hồng xé toạt lấy chiếc quần cùng tiết khố còn lại của nữ nhân, thân ngọc hoàn toàn trần trụi, chỉ được che mờ bởi làn nước ấm cùng những cánh hoa mỹ thảo.

Từ Lạc lui về sau, tựa lưng sát vào thành bồn nước. Kéo theo thân thể Mịch Chi hơi ngã sau nép sát vào lồng ngực hắn.

Một tay nắm lấy đầu gối của cô, kéo chân cô giang rộng ra một chút.

Một tay còn lại trượt xuống nơi cấm địa, len lỏi chạm đến hoa huyết đang ẩn mình dưới nước.

Bỏ qua cánh hoa thịt, ngón tay hắn tham lam tách chúng ra mà đi thẳng vào hoa tâm.

Hang thịt vẫn chặt khít, ôm sát quần lấy hai ngón tay mới vừa đi vào.

Mịch Chi giật thót cả người, cảm nhận sự xâm nhập mỗi lúc mỗi sâu hơn.

-U...um...đừng...phá...! Nghiêm..nghiêm túc một chút...á...

Cô cong lưng rên rỉ, thoáng chốc lại giật nhẹ khi ngón tay bên dưới cứ loạn động điên cuồng.

Từ Lạc dùng chân kiềm chặt hai chân cô, giữ chúng tách rộng không thể khép lại dù chỉ một chút.-Như thế nào mới gọi là nghiêm túc?

Một tay nắm nhẹ xoay mặt cô hướng về sau, tham lam áp mặt ăn trọn dư vị ngọt ngào trên hai cánh môi anh đào mộng nước.

Mịch Chi cả thần hồn như sắp phiêu tán nơi nào, khi mà miệng nhỏ bị hôn cuồng nhiệt, huyết nhỏ bị đâm sâu không ngừng, đôi bông đào cũng không thoát được số phận mà bị một tay nam nhân hết xoa rồi nhào nặn.

Tiếng rên rỉ ái muội phát ra mỗi lúc một lớn, cả thân ngọc nhỏ bé trong tay Từ Lạc không ngừng cựa quậy, giật nhẹ từng cơn.

Huyết nhỏ bên dưới bị đẩy đoạ bằng hai ngón tay thon dài của hắn, mỗi lượt rút ra cắm vào lại mang theo dòng nước ấm men chảy vào trong. Cảm giác càng thêm hưng phấn tột cùng.

Phút chốc Mịch Chi nhận thấy một đợt tê dại chạy dọc cả thân thể, cô cong người hứng chịu một trận xuân triều ập đến.

Nhân ngọc kéo mây mờ giăng kín, mọi không gian như chẳng thể phân định.

Cô thờ hờn hển, cả cơ thể như mất sức trầm trọng.

Từ Lạc vẫn tham lam để yên ngón tay trong lỗ huyết đang co thắt dữ dội vì khoái cảm. Tận hưởng sự ái lạc khi ngón tay được hang thịt bao bọc bó chặt không ngừng.

-Chỉ mới đó đã vội ra?

Hắn thì thầm những lời dâm mị bên tai Mịch Chi, quả thật, lần này cô nhạy cảm hơn hẳn. Chỉ mới bị hấn quấy phá một lúc đã không thể chịu được mà trào phún dịch thủy ồ ạt.

Lúc này Mịch Chi mới sực tỉnh táo được một chút, liền cảm nhận được một vật to lớn, nóng hổi đang cạ vào hông cô.

Đoán được thứ đó là gì, cô không khỏi đỏ mặt.

Cô bỗng dưng không hiểu lấy từ đâu ra can đảm, cô ngoảnh mặt lờm Từ Lạc, miệng trêu ghẹo hắn, cười gian xảo.

-Người cũng nhanh không khác gì thiếp. Mới đó đã vội cương đến cỡ đó!

Nói rồi cô bất giác che lấy miệng mình, cô điên rồi chắc! Mới vừa mở miệng nói ra một câu hết sức dâm loạn.

Từ Lạc thoáng căng mắt, nhướn mày. Rồi khoé miệng cười đầy cao ngạo, tà niêm vô cùng.

-Nàng sai rồi! Không cần phải thế này! Chỉ cần nhìn thấy nàng...thì ta đã cương đến căng trướng!

Vừa nói hần lại vừa hôn dần lên gáy, rồi trượt xuống bờ vai thon tinh tế.

Mịch Chi tiếp tục hứng chịu những hành động kích tình chết tiệt nơi hần. Thân thể bắt đầu cựa quậy dưới làn nước.

Bỗng chốc Từ Lạc nâng người cô lên, đẩy lấy cô về phía trước, đặt tay nắm lấy thành gỗ, chân quỳ gối chống xuống đáy bồn. Cơ thể cong nuột, cặp mông đầy đà lại bị nhô cao.

Từ Lạc đứng dậy, cời lấy hạ y còn lại, nhanh chóng áp đặt ma sát cự long căng phồng nóng hổi với khe mông quyến rũ của nữ nhân.

-Giờ ta thật sự....nghiêm túc!

Câu nói vừa chấm dứt cũng là lúc Mạch Chi cảm thấy huyết nhỏ bị nong ra, một vật to dài căng cứng từ từ thâm nhập tiến sâu vào trong.

"phốc" một cái thật ngọt.

Cự long được bao bọc hoàn hảo bởi hang thịt chật hẹp.

Cả hai con người cũng vừa kịp lúc rướng người đầy hoan ái khi hai thứ được giao thoa với nhau.

Hai tay Từ Lạc gắt gao bám chặt phần hông gợi cảm, hạ thân cường tráng bắt đầu luận động nhịp nhàng.

Dưới làn nước ấm, mỗi lần va chạm lại bị làn nước đập vào anh ách.

Từng tiếng da thịt va vào nhau, cộng thêm tiếng nước động liên hồi, tiếng rên rỉ đầy dâm mị. Tất cả kết hợp tạo ra một bầu không khí nặng nề khôn cùng.

Mười ngón tay Mạch Chi ra sức cấu chặt thành gỗ hơn, khi mà nam nhân phía sau càng lúc càng rút ra cắm vào với tốc độ chóng mặt.

Tâm hoa như tê dại, bụng nhỏ trở nên căng trướng. Nơi mông cô va chạm với hạ bộ của nam nhân bị đánh động đến đỏ ửng. Trông càng hút mắt đến điên người.

-Á...um...chậm lại...ừ...

Thanh âm yếu ớt, ngắt quãng vì từng cú thúc mạnh vang lên. Mạch Chi gục đầu, rũ rượi tê liệt cả thân hồn.

Từ Lạc thoã chí ngắm nhìn thân ngọc kiều diễm, tấm lưng cong nuột, cùng cái eo nhỏ nhắn, phần hông nở nang cùng cặp mông đầy đà quyến rũ. Da dẻ lại trơn hút, nhẵn bóng trắng ngần như tuyết.

Hào mỹ nhân! Hào thê tử!

Hồng nhan này quả là cực phẩm của nhân gian, không thể so sánh!

Từ Lạc thoáng chốc hạ thấp người, áp lên tấm lưng cong của nữ nhân. Vòng tay xuống xoa nắn thoã thích cặp đào căng mịn đang đong đưa theo từng nhịp đẩy.

Hạt đỉnh hồng bị hần nắm lấy xoay nhẹ, bên dưới, hạt châu nhỏ cũng bị một tay quấy phá chơi đùa.

Hai thân thể áp sát nhau không một kẽ hở, nóng bức, rạo rức là những gì họ cảm nhận được.

Lỗ huyết chật hẹp bị cự long điên cuồng hét rút rồi cắm đến đỏ ửng. Mỗi nhịp cắm vào đều dùng hết sức lực ấn mạnh, khiến cự long chạm đến tận cùng của tâm hoa, nhói cả bụng nhỏ.

Mịch Chi vùng vẫy lắc đầu liên tục, mười móng tay cấu chặt thành gỗ đến kêu lên tung tiếng.

Cô cơ hồ ngã đầu ra sau, mắt ngọc nhắm chặt, nghiêng răng mà kêu rên một cái thật to.

Rồi hai chân bần rùn trụ không vững muốn khụy xuống, lập tức được cánh tay Từ Lạc giữ lấy.

Mịch Chi cả thân hồn bị nam nhân này hút sạch, sức lực bị xuân triều bức đến cạn kiệt.

Cô gục đầu thờ huyệt, bất giác Từ Lạc rút cự long khỏi người cô.

Cô còn chưa kịp phản ứng lại bị hần đứng lên bế lấy trên tay, bước ra khỏi bồn nước.

-Từ Lạc...

Cô đưa nhãn ngọc ma mị nhìn hần, miệng nhỏ khê thốt lên tên hần đầy dịu dàng.

Hần bế cô đến bên chiếc bàn gỗ gần đó, bên trên để đầy những lọ hương dùng trong lúc tắm, cùng khăn vải.

Hắn để cô đứng xuống đất, một tay lùa hết tất cả những thứ đó xuống nền nhà, roi vờ tứ tung.

Hai nha hoàn bên ngoài nghe thanh âm đồ vờ liền vội lên tiếng.

-Nương Nương....

-Không cần!

Từ Lạc lãnh đạm cắt ngang, Tiểu Hồng, Tiểu Mai như hiểu ra được phần nào. Hai nha hoàn này đều im bật, tai đỏ mặt hồng yên vị ngay ngắn.

-Từ Lạc....người....

Mịch Chi kinh ngạc chớp chớp mắt nhìn hắn.

Hắn lại không nói không rằng, sắc diện âm lãnh đầy ngạo mạn mà bế cô ngồi lên bàn.

Hai tay nắm lấy chân cô tách rộng hết cỡ, giữ chặt làm cô không khỏi đỏ ngượng cả mặt mũi.

Nam nhân này thân thủ quá nhanh, khiến cô chẳng tài nào ứng biến kịp thời. Đành để mặc cho hắn hành sự.

Từ Lạc thoảng đưa nhãn dục sắc lạnh nhìn cô, rồi hạ thấp thân người ngang với hoa huyết.

Ghé mặt sát vào, đưa lưỡi quét nhẹ một cái. Thân ngọc miễn cảm lập tức rung lên bần bật.

Hắn cười thâm, rồi hai tay gắt gao bấu chặt cặp mông căng tròn, mềm mại. Ra sức áp mặt thật chặt, đầu lưỡi ẩm ướt một phen chọt sâu vào tận hoa tâm, không ngừng xoay đảo.

Mùi hương từ những lọ sành bị roi vờ lan tỏa khắp gian phòng, phảng phất tận ra bên ngoài.

Xộc vào khứu giác, xông thẳng lên đại não. Càng khiến không gian ám dục này thêm phần hưng phấn tột cùng.

Dịch thủy nơi hoa tâm không ngừng tuôn chảy, hắn tham lam chẳng để rơi rớt lấy một giọt. Yết hầu trượt xuống liên tục không ngừng.

Mịch Chi điên cuồng lắc đầu, hai tay cấu lấy cánh tay nam nhân bên dưới đến hằn lên từng dấu.

Hoa huyết lại co rút kinh khủng, thắt chặt chiếc lưỡi Từ Lạc đến cực độ.

Nữ nhân này, lại một lần nữa bị hắn bức đến kiệt quệ tinh thần.

Mịch Chi thân người xụi lơ, khép nhãn ngọc thở mạnh từng cơn.

Từ Lạc nhanh chóng đứng dậy, tách rộng hai chân cô hơn nữa, dục long nóng hổi cận kề ngay cửa huyết ướt đầm.

Mịch Chi hé nhẹ hàng mi nhìn lấy nam nhân trước mắt, cả khuôn mặt đỏ bừng đầy thu hút.

Hắn nhào người, hôn lấy đôi môi đang chần chừ hé mở, cùng lúc ấn mạnh dục long vào trong cửa huyết.

-Ừm..

Mịch Chi môi nhỏ bị hắn tham lam quán lấy, khẽ rên một tiếng trong cổ họng.

Rồi hai thân thể càng siết chặt nhau hơn, hoan ái một cách điên cuồng.

Từ Lạc cả thân hồn cũng sắp bị cái huyết nhỏ này rút cạn, dục vọng cuộn trào như sóng không ngừng đánh mạnh trong người.

Hắn cắn vào mạnh hơn, sâu hơn, kịch liệt hơn. Đến độ cả chiếc bàn cũng xê dịch "Cọc Cạch" theo từng cú đâm mạnh mẽ.

Hai chân Mịch Chi gắt gao vòng qua, ôm lấy phần hông rắn chắc của Từ Lạc. Hạ bộ cả hai dính chặt chẳng một chút khe hở.

Nơi bụng nhỏ càng lúc càng căng trướng, mỗi cú đâm sâu chạm đến tận tử cung, đẩy mạnh đến điểm sâu hút tận cùng bên trong hang thịt.

Cô co rút cả người không biết bao nhiêu lần, đôi lúc chịu không thấu lại còn cắn chặt bả vai Từ Lạc muốn bật máu.

Nhưng điều này dường như càng khiến hắn hăng máu hơn, kích thích dục vọng nơi hắn nổi loạn hơn.

Hắn càng đâm mạnh, càng rên to.

Xuân triều phút chốc ập mạnh vào hai con người đang đắm chìm trong khoái cảm

Một loạt cổ thư sừng rưng người chạy dọc sống lưng, chỉ còn nhắm mắt, căng mặt hưởng thụ.

Từng dòng tinh dịch nóng hổi được lấp đầy bụng nhỏ, chảy vương ra bàn roi xuống cả nền nhà.

Dục long luyện tiếc đành tạm rút khỏi hoa tâm tuyệt mỹ.

Mịch Chi hoàn toàn mềm nhũn, cô ngồi trên bàn mặc cho Từ Lạc cầm lấy khăn mà lau khô người cho cô, rồi lại vớ tay cầm lấy thanh y khoác lên người cô. Bê cô mang đến bên giường, nhẹ đặt cô nằm xuống.

-Nghỉ ngơi một lát, chẳng gấp gấp gì!

Hắn vén nhẹ mái tóc ẩm ướt của cô, miệng nhoẻn cười gian xảo vô cùng.

Hắn trên người cũng chỉ khoác hờ lấy một ngoại bào, nằm xuống bên cạnh cô, kéo lấy chăn bông phủ lấy ngang ngực.

Đôi tay rắn chắc siết cô trong lòng, đặt lên trán cô nụ hôn tham luyện khôn cùng.

Đêm nay, hắn chẳng hề muốn thời gian trôi qua một chút nào. Từng khắc từng giây bên thê tử, hắn đều luyện tiếc nếu nó cứ việc trôi qua.

Nữ nhân này, hắn yêu đến điên dại, yêu đến hao tâm tổn phế. Yêu đến khắc tận xương tủy, chẳng hề muốn chia ly dù là trong gang tấc.

Quả thật, trên thế gian vạn người, hắn lại chỉ để tâm đến một mình nàng.

Ái tình vốn dĩ trên đời chẳng một ai có thể nhìn thấu.

Nếu đã nhìn thấu.....thì sẽ chẳng có lấy một lần ly thương!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Khoác Huyết Y Thành Tân Nương

Kể từ ngày mà Từ Lạc dạy Mịch Chi chơi cổ cầm, đến nay cũng đã được gần một tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian ấy, cô thật sự đã rất chăm chỉ, ngày hay đêm đều vẫn thao thao rèn luyện.

Bây giờ tuy cô không thể sánh với các tú nữ sắc cảm toàn vẹn. Nhưng tay nghề mới học thế này thôi cũng xem như chấp nhận được.

Tương tư khúc mà Từ Lạc dạy cho cô, dường như ăn sâu luôn vào trong tâm thức.

Giai điệu đúng là rất buồn, lại da diết, bi thương đến não lòng.

Nhưng không thể phủ nhận, Tương tư khúc đúng là một mỹ diệu của nhân gian. Dễ dàng đánh động đến nơi u tối, yếu đuối nhất trong mỗi trái tim con người, khiến cõi lòng thổn thức không nguôi.

Từ Lạc hôm nay vẫn như mọi ngày, hắn vào mỗi buổi sáng đều chăm chút cho việc tô điểm dung mạo của thê tử.

Hắn quyền luyện bên nàng, chẳng rời nửa bước. Vì ngày hôm nay, lần vấn tóc và điểm tô dung nhan này cho nàng, có thể sẽ là lần sau cùng nếu trận chiến này diễn ra tới tột cùng ngoài dự tính của hắn.

Mịch Chi thì vẫn vô tư, chẳng hề hay biết bất cứ điều gì. Và lại, Từ Lạc đóng kịch còn giỏi hơn cả cô.

Hắn che đậy cảm xúc đến vô hạn, hoàn toàn không biểu lộ một chút sự ưu tư gì khi đối mặt với cô.

Nhưng Mịch Chi nào hay nào biết, trước mặt cô là vậy. Quay lưng đi hắn chỉ còn biết cắn môi, cau mày mà chịu đựng.

Nhẹ nhàng tô lấy đôi mày liễu, dặm một ít son đỏ lên cánh môi anh đào căng mọng, nhân cơ hội tham lam ngắm nhìn mắt hạnh, mũi thanh tú cùng da ngọc nhẵn mịn.

Mịch Chi thoảng nghiêng đầu nhìn hắn, chợt nhận thấy ánh mắt hắn lúc này rất lạ.

Như thể có chút tham luyến, có chút tiếc nuối lẫn chua xót vô cùng.

-Tử Lạc! Người sao vậy?

Mịch Chi nhẹ đưa tay áp đặt lên một bên mặt nam nhân đang thần thờ.

Hắn phút chốc lấy lại vẻ mặt lãnh đạm, nhưng ánh mắt thâm tình sâu hút.

Nhẹ cong khoé môi, cả đuôi mắt cũng nhúu lại một cái.

-Không có gì! Chi là....Ta đôi lúc cảm thấy bản thân trước kia thật quá nông cạn. Có một thể từ thể này....Vậy mà ta lại hết lần này đến lần khác làm tổn thương nàng! Đến bây giờ.....Ta mới biết trân quý nàng!....

Câu nói đến đây, Tử Lạc kịp thấy tâm can đau nhói, đúng thật hắn nhận ra điều đó quá trễ.

Đến khi nhìn thấu được tâm tình của bản thân, cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian để bên nhau.

Hắn nhoẻn miệng cười tình ý, nhẹ nâng lấy bàn tay ngọc ngà của nữ nhân dịu dàng đứng đây.

-Hôm nay, đến vườn táo với ta! Ta có thứ này muốn làm cho nàng!

Mịch Chi mơ hồ khó hiểu đi theo bước chân của hắn. Tử Lạc hôm nay, thật sự rất lạ. Hắn có gì đó muốn giấu cô hay sao?

Ngồi vào trong xe ngựa, lần đi này còn có cả Tiểu Hồng và Tiểu Mai đi theo. Càng khiến suy nghĩ của Mich Chi trở nên tò mò hơn bao giờ hết.

Cô ngồi tựa đầu vào bờ vai vững chãi của Tử Lạc, thong thả nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài được thu gọn qua khung cửa sổ.

Tử Lạc lên nhìn lấy nữ nhân bên cạnh mình, cõi lòng lại không thể ngăn nổi sự xót xa.

Hắn đưa tay, gắt gao ôm siết nàng vào lòng như thể chẳng muốn rời xa.

Hắn tham luyến tất cả những gì thuộc về con người nàng. Từ ánh mắt, bờ môi đến thân ngọc lẫn mùi hương, hơi ấm. Nàng là tâm can, là mật ngọt trong lòng hắn.

Đời này kiếp này, bắt di bắt dịch!

Xe ngựa đến nơi, dù Mich Chi đã được đến đây trước đó, nhưng xem ra nét đẹp như chốn bồng lai nơi này lúc nào cũng khiến thần trí cô mê muội vô cùng.

Giương mặt vẫn ánh rõ sự thích thú, phấn khích. Cái môi nhỏ cứ không ngừng cười tươi, đập tan cả cái sương sớm vẫn còn lẳng đọng.

Tử Lạc nhẹ nắm lấy tay cô, âu yếm thâm tình nhìn cô thì thầm.

-Vào trong với ta!

Mịch Chi ngần ngơ để hắn tùy ý nắm tay dẫn lối vào vườn táo.

Cô còn đang thắc mắc không biết phu quân kia giờ trò gì, thì bất chợt Tiểu Hồng, Tiểu Mai bước đến, trên tay Tiểu Mai cầm một huyết y đỏ thắm, Tiểu Hồng cầm một khay đựng trang sức đỏ cùng màu.

Cô nghiêng đầu, đưa mắt khó hiểu nhìn Tử Lạc.

Hắn không đợi cô thắc mắc, liền nắm lấy hai vai thon thả của cô, xoay người cô về đối diện.

Biểu diện sắc lãnh nhưng nghiêm nghị vô cùng, khí chất toát lên nơi hắn bây giờ thật sự rất kỳ lạ. Chỉ biết rằng, nó như mang một nét cuốn hút để mê luyến cả lòng người. Càng nhìn ngắm chỉ càng khiến con người ta muốn trầm luân mãi không dứt.

Tử Lạc một tay vén nhẹ mái tóc của cô, miệng cười tình ý, thâm trầm cất giọng.

-Hôm nay, Ta sẽ làm lễ bái thiên địa với nàng ngay tại đây!

Mịch Chi thoáng sững người, nét mặt ngây ngốc tròn mắt nhìn hắn.

-Bái thiên địa? Nhưng chẳng phải chúng ta đã.....

-Lần đó không thể tính được!

Tử Lạc cắt ngang lời cô, khiến cô được thêm một phen ngớ ngẩn đến mụ mị cả đầu óc.

Nhìn sự ngây ngô đó của cô, Từ Lạc không đợi thêm mà tiếp tục nói.

-Lần đó dù đúng là Ta đã dùng kiệu hoa rước nàng vào cổng phủ. Đúng là hai ta đã cùng nhau khấu đầu tam quy, đúng là đã chính thức trở thành phu thê trước con mắt chứng kiến của bao nhiêu người....Nhưng hoàn toàn vẫn là vô nghĩa! Lần đó, Ta thật tâm chẳng có lấy một chút ái tình nào với nàng! Ta cưới nàng, chỉ là điều bắt buộc vì tuân lệnh thánh chỉ. Ta vốn chưa từng yêu nàng!

Từ Lạc nói đến đây bỗng dừng ngưng lại, lặng người nhìn ngắm nữ nhân trước mặt đang đưa nhãn ngọc rung rung nhìn hắn.

Bàn tay hắn bắt giác trượt lên da ngọc trắng ngần trên mặt nàng, lại tiếp tục nói.

-Điều ta muốn, đó chính là thành thân với nàng một lần nữa! Dù không kiệu hoa đưa đón, dù không yên hoa nổ rền, dù không ai chứng kiến. Ta vẫn muốn nàng trở thành Tân nương của Ta thêm một lần nữa! Lần này mới có thể tính là bá thiên địa, nguyện kết chặt đồng tâm. Lần này, Ta nguyện một lòng yêu nàng, nguyện một lòng lấy nàng làm thê tử! Nguyện mang thâm tình này với nàng đến khi hội phi diệt yển (*) cũng chẳng tận!

[Hội phi diệt yển: hoá thành tro bụi]

Mịch Chi trong phút chốc như bị từng lời từng chữ của Từ Lạc đánh động đến góc mềm yếu nhất trong thâm tâm.

Cõi lòng chẳng hiểu sao lại thấy thốn thức, từng con sóng lòng cứ thi nhau đánh đến lồng ngực cũng nhoi nhói.

Khoé mi ướt đầm, mí mắt nặng trĩu làm lệ ngấn khế lăn dài, hoen ra dung mạo đã được phong dung thịnh sức.

Cô chột mím cười, nụ cười hạnh phúc, mãi nguyện chẳng có gì sánh bằng.

Nam nhân này, cô đã từng ghét, đã từng suýt cắn hận hắn.

Bao nhiêu lần bức ép cô đến uất ức, vậy mà giờ phút này, cô lại yêu hắn đến chết đi sống lại.

Thâm tình này khắc tận xương tủy, hằn sâu tâm thất.

Đời này kiếp này của cô, gặp được hắn thì cô chẳng còn gì để hối tiếc.

Nhìn thấy thê tử bật khóc không ngừng, Từ Lạc nhẹ áp hai tay lau đi má phấn bị ướt đầm nước mắt. Nâng mặt nàng lên, cười với nàng một cái.

-Đừng khóc! Dung mạo này của nàng, đừng để lệ đáng làm hoen ố. Ta chỉ muốn đời này kiếp này, được nhìn thấy nàng cười mà thôi. Bởi thế, đừng khóc nữa!

Giọng nói thâm trầm phủ đầy mùi vị ái tình đó của Từ Lạc càng khiến tim nhỏ của Michi thêm nhầy loạn không yên.

Từ Lạc đưa mắt nhìn sang những thứ mà hai nha hoàn đang cầm trên tay, lặng buông một lời mang lấy sự nuối tiếc.

-Do quá gấp gáp, Ta chẳng thể chuẩn bị kịp cho nàng một bộ Hỷ phục hoàng đế được thêu long kết phụng, khảm ngọc nạm châu. đành mượn bộ xiêm y cùng trâm cài đồ thẩm để thay lấy Hỷ phục. Nàng....có trách Ta đã quá vội hay không?

Mịch Chi che miệng cười bật thành tiếng, nam nhân này từ lúc nào lại chu đáo đến vậy cơ chứ! Nay còn biết bận lòng đến tâm tư của thê tử.

Cô ngưng ngưng lắc đầu hai cái, mười ngón tay không ngừng cấu lấy thanh y trên người.

Cô thật sự đang rất hồi hộp, căng thẳng. Khi mà người đã cùng Từ Lạc khấu đầu tam quy, bá lạy thiên địa hôm đó nào phải cô.

Cô xuyên vào thân phận người ta, chiếm luôn phu quân của người ta. Bây giờ lại còn được ưu ái mà làm lẽ bá thiên địa lần nữa.

Có thể gọi cô là một vị cô nương may mắn, tốt số hay không đây?

-Giờ lành sắp đến rồi, mau thay y phục!

Từ Lạc khẽ cất giọng, rồi hắn rời khỏi đó một chút để hai nha hoàn thay lấy xiêm y cho Michi.

Chốc lát thì xong, Từ Lạc quay vào trở lại đứng ngay dưới tán cây táo to nhất trong vườn. Bóng mát phủ rợp xuống lấp cả cái nắng sớm đang cố len lỏi.

Hắn chẳng hiểu sao lòng dạ lại thấy nôn nao, bồn chồn thế này khi chờ đợi thê tử được nha hoàn dẫn ra từ bên trong.

Rồi trong giây lát, một bóng dáng nữ nhân nhẹ bước khoan thai từ sau gốc cây to trước mặt.

Nữ nhân của hắn, nàng trên người khoác huyết y, cài trang sức đỏ, trán điểm hoa diên, phong dung thịnh sức đang nắm lấy tay nha hoàn Tiểu Hồng chậm bước tiến về phía hắn.

Từ Lạc cả nhân gian như thu lại gói gọn chỉ bằng nữ nhân trước mặt, nàng nhuyễn ngọc, nàng uyên hương. Vạn vật trong thiên hạ chẳng thể nào sánh được.

Mịch Chi thoáng ngưng, rằng không ngừng cắn chặt lấy cánh môi đến sắp trôi hết cả lớp son đỏ.

Từ Lạc bật cười, nhẹ tay nâng khuôn cằm tinh tế kia lên, nghiêng đầu nhìn ngắm.

-Nàng xem, cứ cắn chặt môi thế kia làm màu môi phai cả rồi!

Mịch Chi bối rối, hai má phần hồng chốc đỏ ửng như hồng quân. Khẽ quay mặt sang nơi khác tránh ánh mắt quá sức thâm tình đậm ý kia của nam nhân trước mặt.

Tiểu Hồng vừa nghe thấy thế, liền vội mở lấy hộp ngọc thạch được đựng trong tay nải lấy ra một mảnh son đỏ tính bước đến chấm chút lại cho vị Nương Nương của mình nhưng liền bị Từ Lạc lên tiếng ngăn cản.

-Đề Bồn vương!

Dứt lời hần cầm lấy mảnh giấy đỏ, đưa ánh mắt thâm tình nhìn vào nữ nhân trước mặt, miệng ngậm lấy mảnh giấy đỏ kia một cái.

Mịch Chi lẩn hai nha hoàn phứt chốc đều tròn xoe cả mắt mà ngạc nhiên. Từ Lạc hần đang muốn làm trò gì đây? Nam nhân như hần khi không lại đi thoa son?

Còn đang chưa hết kinh ngạc, thì bỗng dung một cánh tay rắn chắc của Từ Lạc ghì lấy eo nhỏ, kéo cơ thể cô sát lại.

Tay còn lại nắm khuôn cằm thanh tú, nâng mặt cô lên một chút.

Gương mặt nam nhân chậm chậm tiến gần áp sát, cánh môi nhỏ nhắn cảm nhận sự ấm nóng tốt cùng dần xâm chiếm cả khối óc.

Cả cơ thể rung lên nhẹ nhẹ, một xúc cảm không tên xộc thẳng lên đại não khiến thần trí cô trở nên mơ màng.

Nụ hôn lướt nhẹ, không xâm nhập, không càn quấy.

Dư vị ngọt ngào, cảm giác chân ái là những gì Mich Chi cảm nhận được.

Cảnh tượng ngọt tựa mật hoa này làm hai nha hoàn chứng kiến không khỏi đỏ mặt tai hồng, lập tức lấy tay che mắt, nhưng miệng lại không thể không cười.

Nhìn đôi phu thê này xem, quả là châu liên bích hợp (*) chẳng sai mà!

[Châu liên bích hợp: ngụ ý xứng lứa vừa đôi]

Từ Lạc thoáng rời khỏi cánh môi anh đào một cách luyến tiếc, nụ hôn chẳng sâu hút nhưng lại cuốn cả tâm trí hần trôi theo một dòng xúc cảm vô hình.

Hần nhú mắt nhìn lấy đôi môi vừa mới được hần điểm tô, rồi chợt đưa ngón tay lướt nhẹ dưới cánh môi một cái thật nhẹ.

-Hơi lem một chút, nhưng cũng chẳng sao!

Từ Lạc vẫn không giấu được cái bản tánh khác người, kỳ lạ. Khi mà hần lại đưa ngón tay vừa mới lau đi vệt son lem trên môi cô lên miệng mà dùng lưỡi liếm nhẹ.

-Ta thật không ngờ, cái thứ màu in trên tờ giấy mỏng kia..... Lại có hương vị ngọt ngào đến vậy! Quả là mỹ vị!

Hành động, lời nói cùng biểu diện gian xảo của Từ Lạc thoáng chốc làm ba nữ nhân đứng đây bị một phen ngưng đến bốc hỏa.

Hai nha hoàn nhúng nhẹ đôi lông mày, rồi lẳng lặng quay mặt về phía sau không dám nhìn.

Mịch Chi như bất động, cô ngăn người ra vì một loạt hành động của nam nhân kia làm cô quay như chong chóng.

Bất chợt Từ Lạc nắm lấy bàn tay nhỏ mảnh khảnh của cô, khẽ cất giọng thâm trầm mà đượm nồng ý niệm.

-Cùng ta bái lạy thiên địa, cùng nhau khắc đậm thâm tình đến địa lão thiên hoang!

Mịch Chi cười mằn nguyện, nụ cười từ trong đáy lòng luôn là nụ cười đẹp nhất của mỗi con người.

Không gượng gạo, không ý niệm xa vời. Chỉ đơn giản, vui là cười. Hạnh phúc là khoé môi vô thức cong lên.

Hôm nay, ngay giờ phút này, tại nơi vườn tảo dưới những tán cây xanh um say trĩu những trái.

Mịch Chi cô đây cùng với nam nhân mà cô đem cả tâm tư gửi gắm, cùng nhau cúi đầu trước thiên địa, nguyện một đời một kiếp chẳng phụ người, đem thâm tình mà nhìn thấu nhân gian. Nguyện cả kiếp hồng trần vương lấy phồn hoa của tình ái.

Sau bái thiên địa, nguyện đồng lòng.

Nàng mượn cổ cầm tấu điệu quen thuộc, hấn mượn guom lãnh hoạ nét hữu tình.

Trong tương tư khúc, lại chẳng tương tư.

Như chẳng tương tư, lại tương tư đề huyết lệ (*).

[Đề huyết lệ: tương tư với truyền thuyết hoa đồ quyền ngày đêm khóc than đến đỏ máu, hình dung bi thương cực độ]

Kiếp này, người là duy nhất giữa thế gian rộng lớn.

Đời này, thâm tình phủ lấy cả kiếp phù sinh

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ái Tình Trong Loạn Lạc, Ai Thấu Nỗi Thương Tâm?

Mịch Chi cả đêm qua không thể nào chợp mắt được một phút một giây, khi mà đột ngột sau khi từ vườn tảo trở về lại nghe phải một hung tin từ Từ Lạc.

Hắn nói ngày mai, tức là hôm nay, hắn sẽ phải khởi binh dựng trại ở cao nguyên Đông Sơn, nơi đó xa xôi vạn dặm, biên cương bụi mờ giăng phủ.

Mịch Chi lúc ấy chỉ kịp thấy một thanh âm nổ lớn vang lên trong đầu, một tiếng nứt ở lớp vỏ đại não nhanh chóng lan truyền, đẩy con đau nhói buốt đến tận tâm can.

Cô khóc suốt đêm kể từ khi nghe tin, Từ Lạc, phu quân của cô, hấn quả thật cũng rất tàn nhẫn.

Khi mà đợi đến phút cuối hắn mới chịu nói ra, khiến cô buổi sáng thì làm lễ đại hỷ trong niềm vui sướng tột cùng, đêm đến lại đau thấu dạ nát lòng chẳng khác gì địa ngục.

Từ Lạc tham luyện ôm lấy thân ngọc bé nhỏ của nữ nhân suốt đêm, một khắc cũng không rời.

Hắn tham luyện hơi ấm của nàng, tham luyện da dẻ ngọc ngà, tham luyện tất cả những gì thuộc về nàng.

Lần ly thương này, chẳng biết đến bao giờ mới được trùng phùng.

Sẽ là tương ngộ trong hoan hỷ, hay là mất mát bi thống giữa đau thương?

Hắn thật sự không dám nghĩ đến.

- Xuyên Nhi! Đến đây!

Từ Lạc đứng ngay bàn phấn, miệng nở nụ cười ôn nhu gọi lấy Mịch Chi.

Cô cố nén nước mắt xuống lồng ngực, chậm rãi đứng dậy đi đến phía hắn.

Hai tay Từ Lạc nhẹ nhàng, từ từ đặt lên bả vai thon của cô. Kéo cô ngồi xuống ghế.

- Để ta vấn tóc cho nàng thêm lần nữa!

Thanh âm trầm trầm như trời nên đầy mùi chua xót cất lên. Cả ánh nắng sớm mai dù đang soi rọi vào khắp gian phòng nhưng cũng chẳng thể nào hong ấm bầu không khí lạnh lẽo.

Mịch Chi không thể ngăn nổi xúc cảm trong người, cô khép chặt mí mắt, lệ nóng chát đáng hoen dài ra má phấn.

Cô không muốn! Cô không muốn chấp nhận sự thật tàn khốc này.

Hắn và cô chỉ mới ân ái trong niềm hoan hỷ thật sự vồn vện chẳng bao lâu, vậy mà giờ đây phải chấp nhận xa cách đau đớn đến nhường này.

Từ Lạc đang chải tóc cho thê tử, thoáng nhìn vào gương thấy ngọc dung thâm trầm bi thương.

Hắn cố bình tĩnh, dù trong dạ cũng đau như vạn tiễn xuyên tâm.

Bàn tay đưa lên lau đi dòng lệ nóng, khoé môi cố tạo nụ cười thâm ý nhìn lấy nữ nhân trước mặt.

- Chẳng phải ta đã nói! Dung mạo này của nàng, nhất định đừng để lộ đáng làm hoen ố hay sao? Nàng dám chống lệnh của ta?

Mịch Chi ngẩng mặt, đưa khoé mi nặng trĩu cùng ánh nhìn mờ nhạt cố gắng thu gọn tất cả thân ảnh của nam nhân phía trước vào tận sâu đáy mắt.

Lưu trữ hình ảnh cao ngạo, âm lãnh nhưng chẳng kém ôn nhu, chu đáo này của phu quân vào giây phút trước khi ly biệt.

Khoé môi bị hàm răng cắn chặt, cô không thể vờ như là không có gì. Càng không thể tự lừa dối bản thân rằng, lần chia ly chẳng có gì là to tát.

Dù là người hiện đại, cô cũng đủ biết lịch sử chiến tranh diễn ra tàn khốc, tan thương đến mức nào.

Cô không nghĩ, có ngày bản thân lại chính là người trong cuộc.

Chính bản thân đóng vai một thê tử tiễn phu quân ra biên cương trấn giữ an nguy của xã tắc.

- Thiếp không làm được! Thật sự.....là không được!

Mịch Chi bật khóc, nỗi đau thấu trời này hỏi mấy ai hiểu được đây?

Từ Lạc dù mạnh mẽ, dù kiên cường đến cỡ nào. Dù là nam tử hán đại trượng phu thì đã sao.

Dẫu gì hắn căn bản cũng chỉ là một thể nhân nhỏ bé trên cõi nhân gian rộng lớn.

Cũng không thoát khỏi bụi hồng trần phủ lấy kiếp nhân sinh. Cũng biết hoan hỷ lẫn đau đớn vạn lần.

Hắn cố gắng chịu đựng, kìm chặt vết nứt nơi tim không thể để nó xé rộng thêm vỡ vụn.

Giọng điệu thâm trầm cố cất lên, vậy mà vẫn không thể giấu nổi được sự thống khổ tột cùng.

Hắn tham luyến ôm siết nữ nhân hắn yêu nhất nép vào lồng ngực rắn rỏi.

- Xuyên Nhi! Ngoan ngoan ở yên đây đợi ta! Sẽ sớm trở về thôi....Sẽ sớm thôi!

Câu nói đến đây, cũng là lúc khoé mắt nơi hắn nóng rất đến khó chịu. Mí mắt nhắm chặt, tâm trí cau lại đau đớn.

Giờ phút này đây, có thể nào đừng ai mang nó đi hay không?

- Vương gia! Dực tướng quân đã tới! Xe ngựa đỗ ngay trước cổng phủ!

Từ Lạc vừa vấn tóc xong cho thê tử, thì bên ngoài Tiểu Mai bước vào cất giọng.

Cả hai nha hoàn thân cận cũng không tránh khỏi xót xa lẫn đau lòng khi chứng kiến cảnh ly thương của đôi phu thê trẻ. Họ đã hạnh phúc bên nhau được bao lâu đâu chứ?

- Được rồi! Bẩm vương sẽ ra ngay!

Từ Lạc lãnh đạm lên tiếng, ánh mắt như tối đi rất nhiều.

Rốt cuộc, thời gian chẳng bỏ qua cho bất cứ ai.

Giây phút này, cuối cùng cũng đã đến.

Mịch Chi đang trong vẻ mặt cố gắng bình tâm nhất có thể, vừa nghe thấy liền trở lại trạng thái đau thương tột độ.

Cô thất thần nắm chặt cánh tay của Từ Lạc, cả thân người run lên bần bật.

Khoé môi anh đào run nấp nấp, vụng về gọi lấy tên phu quân một lần sau cùng.

- Từ...Lạc.....

Hắn xoay mặt nhìn thê tử, bàn tay áp vào má phẫn hồng hào, rãnh môi bạc lạnh gượng cười đầy chua xót.

- Ta phải đi rồi!

Mịch Chi chỉ nhận thấy thần kinh từng khúc đứt đoạn, mạch máu nơi tim cũng vỡ ra, khiến tâm can nhàu nát đau thương hoá thành máu loãng.

Hàng mi cong lại một lần nữa ướt đầm, nặng dần. Từng giọt nước mặn đắng rơi rớt đọng lại trên hai bàn tay mảnh khảnh đang run rẩy từng hồi.

Từ Lạc dùng tay áo, nhẹ lau nước mắt cho cô. Rồi ân cần nắm lấy tay ngọc, dịu cô đứng lên.

- Tiễn ta đi...đừng nên bi thương đến vậy chứ! Nàng bi thương thế này, bảo ta làm sao yên lòng đây?

Mịch Chi cố nuốt nước mắt, lòng hoá tàn tro vậy mà khoé môi vẫn cố nở nụ cười.

- Không khóc! Thiếp sẽ không khóc nữa!

Bước chân nhẹ nhàng, khoan thai chậm rãi đi cạnh Từ Lạc. Ra đến cổng phủ, cảnh tượng đập vào tầm mắt Mich Chi là một cỗ xe ngựa màu nâu thẫm, có kết vải lụa màu vàng phía viền ngoài xung quanh.

Theo sau là cả một toán quân lính rất đông, còn có cả một người nữa.

Đó là Dục Khương, y đang yên vị trên hắc mã, trên người khoác quân trang hùng dũng, khí phách vẫn hiên ngang chẳng đổi.

- Vương gia! Vương phi!

Dục Khương nhảy khỏi lưng ngựa, cúi người hành lễ với đôi phu thê trước mặt.

- Được rồi!

Từ Lạc cất giọng, lúc này trong lòng hần hoàn toàn gạt bỏ mọi tạp niệm về ghen tuông ái tình, hần chỉ một lòng chuẩn bị lên đường khởi binh đánh trận.

Dù là tình địch đang đứng ngay trước mặt, hần vẫn chẳng có lấy một chút tâm tư dao động.

Hần quay sang thê tử, nhìn nàng lệ úa dung nhan, đau đến hao tâm tổn phế mà hần cũng chẳng khác gì nàng.

Khẽ nâng tay ngọc, vỗ về trấn an nàng lần nữa.

- Xuyên Nhi! Đừng để mạo dung héo úa như vậy! Ta không yên lòng!

Mịch Chi ngẩng mặt, khoé môi mỉm nhẹ mà lòng dạ tan nát. Từ sâu tròng thâm tâm, cô vẫn luôn mang trong người một khúc mắc từ lúc nhận ra chân tình của bản thân mà từ lâu chẳng dám hé môi.

Giờ đây, chuẩn bị xa nhau trong ly biệt. Lại chẳng hẹn ngày tương ngộ trùng phùng.

Nếu không hỏi, cô chắc chắn sẽ u uất mà già nua như nhụy úa tàn tro.

Cô bước đến, đáy mắt ngấn nước nhìn thẳng vào nam nhân mà cô yêu bằng cả sinh mệnh.

- Từ Lạc! Thiếp luôn có điều này muốn hỏi người.....trả lời thật lòng cho thiếp biết! Có được không?

Từ Lạc nhíu nhẹ mày dừng, rồi cũng khép mắt đồng ý.

Mịch Chi hít một hơi lấp đầy nơi lồng ngực bi thương, bàn tay cũng run run vô thức.

- Nếu....Nếu thiếp nói thiếp không phải Xuyên Nhi của người, mà là một người khác...thì..thì liệu người có còn yêu thiếp hay không?

Từ Lạc diện biểu bình thản đến lạ, tâm tình chẳng khác mặt hồ ngày thu chẳng gợn chút sóng.

Rãnh môi chọt cười, ánh mắt sâu hút chứa đựng cả một trời thâm tình âu yếm nhìn lấy nữ nhân trước mặt.

Thâm trầm, bình tĩnh mà cất giọng hỏi đáp.

- Câu hỏi đó phải để ta tự hỏi chính bản thân mình mới đúng!

Mịch Chi sửng sốt, đưa sắc mặt khó hiểu nhìn hần.

Từ Lạc tay nâng lên là lướt trên ngọc dung thấm đẫm lệ sâu của thê tử.

- Ta tự hỏi, nếu như nàng không thay đổi đến như vậy. Liệu ta có yêu nàng nhiều đến vậy hay không?

Mịch Chi chợt hiểu ra, cô bật cười, khoe môi nở lấy một nụ cười nắn nọt từ tận đáy lòng. Vậy mà nước mắt vẫn默默 nhiên lăn dài.

Từ Lạc tham luyến ôm thê tử vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng ngọc sau lớp ngoại bào dày cộm.

- Cái ta yêu là con người nàng, là tính khí thất thường, ương ngạnh của nàng. Yêu cả những cử chỉ thô lỗ chẳng giống một nữ nhi thiên kim đài cát. Nếu như nàng vẫn là một Uông Mẫn Xuyên thực đoan không hơn không kém, ta dám chắc...tâm này của ta chẳng có lấy một lần dao động! Dù nàng là ai, chỉ cần nàng vẫn là nàng của bây giờ, ta sẽ vẫn mang cả súng hạnh ở nhân gian này dành riêng cho một mình nàng!

Từng lời từng chữ đầy tình ý thâm sâu này của Từ Lạc, phút chốc khiến cả đám gia nhân, trong đó có Tiểu Hồng, Tiểu Mai phải xúc động đến ứa lệ nhòa.

Dực Khương tuy vẻ ngoài như tỉnh lặng đến cùng, nhưng cõi lòng lại không ngừng cuộn trào từng đợt sóng lớn khi phải chứng kiến cảnh chia ly của nữ nhân từng là một nhân ý duy nhất trong đời, được ôm gọn trong vòng tay một nam nhân khác.

Uông Mẫn Xuyên, nàng thật sự đã diệt thệ thâm tình này chẳng một lúc thương xót!

- Vương gia! Thời gian không còn sớm, chúng ta mau lên đường!

Dực Khương chậm rãi bước đến cất giọng, phá tan bầu không khí ảm đạm, đau thương trước mặt.

Từ Lạc khép mắt, rồi buông lấy nữ nhân trong tay. Tiến đến cỗ xe ngựa sau lưng.

Trước khi bước lên đó, hắn vẫn cố gắng ngoảnh mặt nhìn lấy thê tử một lần nữa.

Ánh mắt tham luyến khôn cùng, cố thu gọn thân ảnh nữ nhân mỹ kiều, thốt tha vận thanh y tao nhã vào sâu trong đáy mắt.

- Hãy nhớ! Đợi ta!

Rèm xe phủ xuống, bóng hình nam nhân khuất hẳn sau cỗ xe ngựa.

Mịch Chi bắt đầu cảm thấy tim mình đau thắt đến không thở được. Bàn tay run run nắm chặt ngoại bào nơi trước ngực. Khoé môi run lên không ngừng vì phải nén đi từng cơn uất nghẹn trong cổ họng.

- Vương Phi! Hạ quan cáo từ!

Dực Khương gấp người, hành lễ với nữ nhân trước mặt mà lòng dạ đau đến rã rời.

Y tham luyến nàng đến muốn chết đi sống lại, ấy vậy mà một lời từ biệt cho ra hồn cũng không có quyền nói ra.

Ngay cả biểu diện đau thương cũng không được để lộ dù chỉ là một chút.

Vẫn cố giữ lấy thái độ điềm tĩnh cùng gương mặt lãnh đạm mà nói ra hai tiếng "Cáo từ".

Toán người lặng lẽ rời khỏi, Mịch Chi đứng ngây người như trời trồng thất thần đưa mắt dõi theo đến khi họ khuất dạng vẫn chẳng động, chẳng nói.

- Nương Nương! Vương gia...đi rồi! Chúng ta vào trong thôi! Ngoài này gió lạnh lắm! Xin Nương Nương bảo an ngọc thể!

Tiểu Hồng đứng cạnh, nín nhẹ cánh tay Mịch Chi, cất giọng run run. Đến cả hai nha hoàn này còn sắp khóc, huống gì thê tử như cô lại không đau lòng.

Mịch Chi hít thở thật sâu, dù khoé mắt đang lúng đọng đầy lệ sà, khoé môi vẫn cố nhếch cười đầy gượng gạo.

- Ta không khóc! Từ Lạc, người.... không muốn ta khóc! Vào trong...vào trong thôi!

Câu nói ngắt quãng của Mịch Chi càng khiến người nghe phải thêm đau lòng.

Tiểu Hồng, Tiểu Mai nâng đỡ diu bước cô trở lại vào phủ, đưa cô vào phòng, khép cửa lui ra theo lệnh của cô.

Mịch Chi chỉ muốn được yên tĩnh, cả không gian lúc này dường như lắng đọng một sự u uất đến tột cùng.

Cô đi đến ngồi trước gương, đưa mắt nhìn lấy thanh lược gỗ trên bàn, bàn tay run run cầm lấy nó, đau đớn ôm lấy nó vào lòng ngực mà khóc đến cả người run bần bật.

- Từ Lạc! Thiếp xin lỗi! Thiếp không thể không khóc! Thiếp....không thể!

Tiếng khóc đau thấu tận trời, đau đến hao mòn cả tâm can, kiệt quệ cả thần hồn.

Nơi tim rạn nứt chẳng còn nguyên vẹn, dù bên ngoài nắng đã lên cao, chiếu rọi len lỏi qua khe cửa phủ lấy bóng lưng mảnh mai của nữ nhân bên trong.

Vẫn không thể nào hong khô được bờ mi đã thấm ướt, không thể nào sưởi ấm được cõi lòng lạnh lẽo đến tê buốt cả tâm tư.

Đau thương này hồi thế gian hồng trần ai chữa được?

Thống khổ, ly biệt này phải đợi đến bao lâu?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Người Là Quân Tử, Thiếp Cũng Là Quân Tử

"Trả lại thân xác cho ta! Trả Dục ca cho ta! "

Mịch Chi kinh hãi mở mắt, cả người cũng đầm đìa mồ hôi. Giấc mộng vừa rồi, cô chỉ kịp nhìn thấy một thân ảnh mảnh mai tựa liễu mềm, người vận tố y, mạo dung hết cô không ngừng than khóc đầy u uất.

Bất chợt, Tiểu Hồng đứng cạnh lên tiếng làm cô tỉnh táo trở lại.

- Nương Nương, người tỉnh rồi!

Mịch Chi có phần ngạc nhiên, khi mà trước mặt cô bây giờ là toàn bộ gia nhân trong phủ.

Tiểu Hồng đỡ cô ngồi dậy, cô chậm rãi đưa mắt nhìn khắp không gian trước mặt.

- Có chuyện gì sao? Mọi người...

- Nương Nương! Người đã ngủ từ sáng đến giờ đấy ạ!

Tiểu Mai đứng đó mạn phép xen vào, nhưng cũng vì đã hiểu rõ tính tình của vị Nương Nương này, nên họ cũng có phần không tiểu tiết như xưa.

Mịch Chi tròn mắt, ngạc nhiên nhìn họ.

- Ngủ...từ sáng...tới bây giờ!

Cô vừa nói vừa đưa mắt nhìn ra khung cửa, trăng cũng đã lên cao. Nhưng rõ ràng trước đó, sau khi Tử Lạc rời đi, cô đã ở trong phòng.

Nhưng rồi sau đó, cô thật sự không nhớ gì nữa.

Nhìn thấy chủ tử biểu diện khó hiểu, Tiểu Hồng mới vội lên tiếng giải bày.

- Nương Nương! Sáng nay người đã bất tỉnh trong phòng.

- Ta..bất tỉnh?

Mịch Chi lại được thêm một lần kinh ngạc, nhưng rồi cô lại nghĩ, có lẽ là do tâm tư quá u uất khi đột ngột phải rời xa Tử Lạc, mới khiến cô quá đau lòng dẫn đến hao tâm tổn phế.

Cô buộc miệng thở dài, vô tình để Tiểu Mai nghe thấy, liền lật đật chạy đến đưa bàn tay che che miệng cô lại.

- Nương Nương! Người đừng nên than thở như vậy! Không tốt đâu!

Mịch Chi thắc mắc, rốt cuộc mấy người này đang làm trò gì ở đây? Bao nhiêu người đều tập trung lại cả, còn hai nha hoàn này, đến cả việc cô than thở cũng bị ngăn cản.

- Các người làm sao vậy?

Tiểu Hồng đặt tay lên bả vai thon thả của Mich Chi, nhẹ nhàng cất giọng.

- Nương Nương! Từ hôm nay xin người hãy cố gắng bảo an ngọc thể. Vì Vương gia! Và hơn hết là vì thai nhi trong bụng.

Mịch Chi lúc này vừa kịp nghe một thanh âm chói tai, vang lên trong đầu, khiến thần kinh cô một lúc như bị căng ra.

Cô vừa nghe cái gì? Thai nhi? Là thai nhi ư?

Cô hít thở thật đều, chậm chậm nắm chặt tay Tiểu Hồng, giọng run run.

- Cô vừa nói....thai nhi?

- Bẩm Nương Nương! Người đã mang cốt nhục của Vương gia, được hơn một tháng. Sáng nay khi người ngất đi, Vu Thái y đã đến chẩn mạch.

Tiểu Hồng cúi người tấu sự, Mịch Chi thỉnh linh vừa tỉnh dậy, lại nhận ngay một tin mà đến cả cô cũng chẳng ngờ tới.

Lúc này, đồng loạt tất cả gia nhân đang có mặt quỳ xuống, đồng thanh đồng dạ cất giọng.

- Cung hỷ Nương Nương!

Mịch Chi chợt thấy tâm tư như chân động không ngừng, đầu óc thoáng chốc cũng quay cuồng.

Cô vô thức đặt tay lên nơi bụng, vẫn phẳng lì. Năm ngón tay chậm rãi chuyển động, lướt nhẹ trên đó.

Nơi tim rung lên một loạt xúc cảm không tên, mi tâm bắt đầu ướt đầm, khép nhẹ mắt ngọc đầy lấy hai hàng lệ nóng hoen dài ra má phẫn.

Rãnh môi tỉnh tú khẽ mỉm cười, bả vai ngọc ngà run lên bần bật. Cổ cắn chặt môi chẳng để bật ra tiếng khóc.

- Từ Lạc! Thiếp có thai....Thiếp đã có thai rồi!

Thanh âm của cô lúc này, chẳng ai hiểu rõ là vui hay buồn. Có chút gì đó hoan hỷ, cũng có chút gì đó chua xót.

Có lẽ, điều chua xót ở đây chính là Từ Lạc không được chính tai nghe được tin này.

Giờ đây, có lẽ hần đang trên đường xa xôi, rừng núi hiểm trở hay băng đèo lội suối, vượt ngàn gió bụi để đến cứ điểm.

Hoàn toàn không thể hay biết được sự hiện diện của một sinh linh bé bỏng vừa được hé lộ.

- Nương Nương! Người đừng khóc! Nhất định phải bảo an ngọc thể! Không được quá xúc động.

Tiểu Hồng tay nhẹ xoa vào tấm lưng mảnh mai qua lớp ngoại bào, cố trấn an chủ tử.

Mịch Chi nhắm mắt, gật đầu mỉm cười, vậy mà vẫn không thể nào ngăn cho nước mắt ngừng rơi.

- Nương Nương! Đây là thuốc bổ mà Vu thái y đã kê và căn dặn sắc cho người. Người dùng ngay đi kéo nguội.

Tiểu Mai tay để bát sành ngọc thạch lên bàn, Mịch Chi được Tiểu Hồng dìu đến ngồi xuống ghế.

Kể từ lúc phát hiện cô có thai, đến nay cũng đã hơn một tuần, mọi nhất cử nhất động của cô đều được hai nha hoàn này theo sát gắt gao không dám rời đi nửa bước.

Cô thật sự rất muốn viết thư gửi cho Từ Lạc, để thông báo cho hần về việc vui này. Nhưng trước đó hần đã có nói, đường đến cao nguyên Đông Sơn xa xôi hiểm trở vô cùng.

Nên việc đi ngày một ngày hai đến nơi hoàn toàn là điều không thể, chỉ dùng chân nghỉ tạm dọc đường. Việc gửi thư của cô sẽ không thể diễn ra khi mà địa điểm liên tục di chuyển.

Bởi nên, chỉ đến khi hần đã đặt chân tại cứ điểm, hần sẽ là người chủ động gửi thư báo tin cho cô biết.

- Tiểu Hồng! Cô nghĩ Vương gia đến hôm nay đã đến cao nguyên Đông Sơn chưa?

Mịch Chi tay nhẹ khuấy thìa trong bát thuốc, vừa thổi vừa hỏi.

Tiểu Hồng đang chậm rãi xoa bóp bả vai của chủ tử, nhú mày suy nghĩ rồi cũng trả lời.

- Tính đến nay, có lẽ cũng sắp đến. Chậm nhất nó thì nghĩ cũng là ngày mai hoặc ngày tới.

Tiểu Mai thoáng thấy nét ưu tư trên mặt chủ tử, liền xen vào trấn an.

- Nương Nương! Người yên tâm, Vương gia đến nơi sẽ tức khắc báo cho người hay!

Lúc này Mịch Chi chỉ vừa mới nhấp nhẹ một ngụm thuốc, vị đắng đắng khiến cô phải nhíu nhẹ tâm trán một cái.

Cô ngẩng mặt, hỏi lấy hai nha hoàn.

- Mà...hai cô có biết, thường thường Vương gia xuất binh ra trận như vậy, tính luôn cả thời gian dừng trại trở về thì mất bao lâu?

Câu hỏi này dường như khiến bầu không khí buổi sớm mai một lúc trở nên khá âm trầm, khi mà biểu diện của hai nha hoàn tự dừng lại thoáng sự buồn bã.

- Mấy cô sao vậy?

Mịch Chi ngạc nhiên, nhưng họ vẫn im lặng không dám trả lời. Thấy thế, cô liền vội cười, tuy vậy nơi khoé môi vẫn bị trĩu xuống phần nào.

- Có phải là rất lâu không? Cứ nói đi, đừng sợ!

Hai nha hoàn đưa mắt ái ngại nhìn nhau, rồi chốc lát Tiểu Mai cũng lên tiếng, giọng nhỏ xú.- Bẩm Nương Nương! Thường thì nghe nói một lần xuất chinh như vậy cũng phải mất hơn cả năm. Chưa kể thời gian diễn ra trận chiến sẽ kéo dài bao lâu tùy vào thế lực của quân địch.....

Nói đến đây Tiểu Mai ngưng lại không dám tiếp lời.

Mịch Chi tự hiểu, chẳng qua hai nha hoàn này cũng đang lo lắng cho cô. Khi mà sợ cô nghe thấy khoảng thời gian đó, đồng nghĩa với việc, khoảng thời gian cô mang thai cho đến lúc hạ sinh, Từ Lạc cũng sẽ không thể nào ở bên cạnh cô.

Không thể trông thấy dáng vẻ thai phụ của cô, không thể tận tai nghe thấy tiếng khóc chào đời của hài tử, càng không thể ẵm bồng nó trong tay với hình hài đỏ hỏn.

Nghĩ đến đây, khoé môi của Michi Chì bạc bẽo nhếch nhẹ. Nơi đáy mắt đọng lại chút bi thương.

Nhưng rồi cô hít một hơi thật sâu, ngẩng cao đầu đứng dậy đi ra phía cửa.

Tiểu Hồng lật đật đi lấy cô, Michi Chì đứng đó, cả thân ảnh bé nhỏ hứng trọn ánh ban mai ấm áp vô cùng. Phù lấy ngã bóng in xuống nền nhà.

Cho dù nắng sớm có bao nhiêu lần chiếu rọi vào cô, vậy mà vẫn không tài nào hong ấm nơi cõi lòng đang lạnh lẽo đến tận tận cả tâm can.

Khoé mắt bỗng chốc như chợt cười, rãnh môi cũng run nhẹ.

- Từ Lạc! Hai mẹ con thiếp chờ người. Nhất định...người phải bình an trở về!

"Hãy nhớ! Đợi ta"

Câu nói trước khi chia ly của Từ Lạc bắt giắc vang vọng trong tâm trí, Michi Chì tay xoa xoa lên nơi bụng. Mí tâm thấp thoáng dao động.

- Người là quân tử, đã là quân tử thì không được thất hứa! Thiếp cũng là quân tử, thiếp cũng sẽ không thất hứa.....Thiếp.....Sẽ luôn đợi người!

Trong nhân gian bao nhiêu khổ sầu, dầu đã bao lần bước qua vẫn chẳng thể nào nhìn thấu?

Bên nhau một khoảng thời gian như vậy, trân quý nhau đã được bao lâu.

Đề đến khi lệ sầu lạnh buốt vương theo gió, mới nếm trải được mùi vị của ly thương.

- Tỷ Tỷ!

Đồng Đồng đang ngồi chơi trên giường, vừa nhìn thấy Michi Chì đã vội nhảy xuống chạy ngay đến ôm lấy cô.

Mẹ của Đồng Đồng hốt hoảng, chạy tới muốn kéo nó ra. Miệng khẽ trách mắng.

- Con không được kinh động đến Nương Nương!

Mịch Chi bật cười, nhẹ lắc đầu ý bảo "không sao", cô nắm tay Đồng Đồng, dắt nó đến ngồi lên chiếc giường gỗ.

- Tiểu mần trâu! Trong khoảng thời gian sắp tới, có lẽ tỷ tỷ sẽ không thể bế bồng em nữa. Đừng buồn tỷ tỷ, có được không?

Đồng Đồng nghiêng đầu thắc mắc.

- Đồng Đồng không bao giờ buồn tỷ tỷ, nhưng tại sao tỷ tỷ lại không thể bế Đồng Đồng?

Mịch Chi cười cười xoa đầu nó, lúc này Tiểu Hồng bước đến, nựng lên cái má bầu bĩnh hồng hào của nó một cái.

- Tiểu tử! Nương Nương có em bé, không bằng nhà ngươi được là đúng rồi!

- Tỷ tỷ có em bé?

Đồng Đồng thích thú reo lên, nét mặt phấn khích mà vỗ tay "Bộp bộp".

- Vậy là sau này Đồng Đồng có bạn để chơi cùng. Hay quá!

Mẹ Đồng Đồng nghe vậy, liền xen vào ngắt lời.

- Thằng con này! Đừng xảo ngôn như thế! Đó là Bối lạc hoặc Cách Cách, không phải để con có thể muốn kết bằng hữu là kết đâu!

Đồng Đồng ục mặt buồn bã, Mịch Chi thở dài, kéo lấy nó ôm vào lòng, âu yếm vuốt đầu nó.

- Tiểu mần thầu ngoan! Sau này dù có là Bối Lạc hay Cách Cách, cũng đều là hảo hữu với em. Chịu không?

- Thật chứ?

- Thật! Người lớn không nói dối!

Mịch Chi cười tươi với nó, lúc này cô mới quay sang mẹ của Đồng Đồng, bà ta đang luây huây xếp quần áo của con trai cất vào tủ.

Hình ảnh người goá phụ bây giờ tự dung như ám ảnh tâm trí cô không dứt, cũng là thân phận nữ nhân trong thiên hạ, cũng là phu quân ải binh xuất trận nơi biên cương.

Rồi giờ đây phải ôm lấy con nhỏ, mà người xưa thì chẳng bao giờ có lấy một lần tương ngộ.

Khoé mắt Mịch Chi bỗng chốc cay xè khó chịu, làm Tiểu Hồng lo lắng sốt vó.

- Nương Nương! Người sao vậy? Không khoẻ ở đâu sao? Có cần nô tì truyền thái y?

- Không cần! Ta không sao!

Mịch Chi cất lời, cô khép nhẹ mí mắt, hít thở thật đều trấn an bản thân. Có lẽ mang thai làm tâm lý cô nhạy cảm hơn hẳn, chỉ nghĩ linh tinh những việc không đâu.

Cô cùng Tiểu Hồng dẫn tiểu mần thầu dạo vòng quanh hoa viên, cùng nó vẽ vờ nguệch ngoạc trên giấy.

Chiều đến, sau khi đưa tiểu mần thầu về phòng, cô lại tiếp tục dạo bước ra biệt uyển, ngồi đó đợi trăng lên, thông thả thưởng nguyệt từ đáy hồ tĩnh lặng.

- Tử Lạc! Giờ đây người đang trên xe ngựa hay đã tạm dừng chân ở đâu rồi? Thiếp thật lòng nhớ người....nhớ đến hao tâm tổn phế mất rồi!

Bàn tay yên vị nơi bụng, xoa đều nhẹ nhàng, ánh mắt lắng đọng đầy tư mộ với một người.

Nơi rãnh môi khẽ cười, vậy mà sao cõi lòng vẫn không thể không thấy nặng trĩu.

Dù là cô đã tự nhủ với bản thân, sẽ không để tâm tư u uất, nhớ nhung ảnh hưởng. Nhưng cô nào có qua được chính con tim mình.

Cho dù bây giờ cô có viết ngàn phong thư cho Tử Lạc, cũng không thể nào tỏ rõ sự tương tư trong dạ. Ngàn con chữ trên giấy, cũng không thể nào kể xiết được thâm tình.

Cô hiện tại, chỉ có thể ước, rằng có thể đem nỗi mong nhớ này mà hoá thành nắng ấm hay sương đêm, hoà vào không khí gửi đến nơi xa xôi có người cô mong ngóng.

Hoá ban mai suối lấy người lúc lạnh giá.

Hoá hơi sương phủ lấy lúc chiều tà.

Mường tượng thân ảnh người trong tâm thức, vậy mà chẳng một lần có thể đưa tay chạm lấy.

Chỉ vừa chạm nhẹ một cái, nhân ảnh chẳng khác gì khói sương hay bóng trăng dưới đáy nước, nhạt nhoà mà tan biến ngay trước mặt.

Bóng hình người xa tận nơi chân trời, mà cơ hồ tựa như trong gang tấc.

Ánh tịch dương lụi tàn nhanh như chớp mắt, sương lạnh vương đầy tay áo người thương cũng không nặng bằng lệ đọng nơi khoé mi.

Dấu phong hoa trác tuyệt thì đã sao?

Dầu dung nhan khuynh thành thì thế nào?

Hồng nhan lỡ vương bụi trần cũng bị ai mà rơi lệ. Nhặt nhòa má phấn, mặt đắng nơi môi đào, đau thương giăng đầy cả nhân ngọc.

Nhân thế dù huyền ảo, cũng chẳng một lần sánh được lòng ai lúc này.

Thế gian hàng vạn người, gặp được nhau cũng đã là may mắn.

Ái tình này, thâm tình này trước sau cũng chẳng khác gì với nền cháy trước gió. Mãnh liệt vô cùng nhưng cũng chẳng kém bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hủy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tư Mộ

"Trả Dục ca cho ta! Trả lại tất cả cho ta!"

- Đừng! Đừng đến đây....tránh ra...tránh ra đi!

Mịch Chi kinh hãi ngồi bật dậy, cả người tuôn mồ hôi đầm đìa. Tiểu Hồng, Tiểu Mai bên ngoài nghe thấy tiếng chủ tử kêu gào liền tức tốc chạy vào.

- Nương Nương! Người làm sao thế này?

Mịch Chi thở hồng hộc, vẫn chưa thể nào định thần sau cơn ác mộng kinh khủng vừa rồi.

Đạo gần đây, cô thường xuyên mơ thấy một nữ tử dung mạo hết mình, người vận tố y nhẹ lướt như đi trong gió, luôn miệng kêu gào, cắn phần với cô.

- Chẳng lẽ....là Uông Mẫn Xuyên?

Mịch Chi lảo bảo, cô khép mắt, hít thở thật đều.

- Ta không sao!

Cô thật sự không hiểu, cảm giác mấy ngày gần đây là thế nào.

Trong người luôn bất an, khó chịu, nhưng rồi lại nghĩ có thể là do mang thai nên tâm lý nhạy cảm hơn.

Vậy mà giấc mơ đó mỗi lúc mỗi xuất hiện tái lặp nhiều lần, cứ như nếu cô nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, là thân ảnh liễu mềm kia lập tức ập hiện ngay trong tâm thức.

Chẳng lẽ nào là một điềm báo đang tìm đến, rằng...Uông Mẫn Xuyên hồn phách vẫn còn vương vấn hồng trần? Nay lại quay lại muốn đòi lại xác thân?

Nghĩ đến đây Mịch Chi không cảm được, lặng buông một tiếng thở dài đầy ưu tư.

[...]

Tiểu Hồng chải tóc cho cô, ngồi thẫn thờ nhìn vào gương, đã gần hai tuần trôi qua, kể từ lúc Tử Lạc rời đi, cô chẳng còn được hân ân cần, tỉ mỉ điểm trang vẫn tóc. Không còn được trông thấy dáng vẻ ôn nhu, chu đáo của hân đứng sau lưng, tay cầm lược gỗ nhẹ đan vào tóc.

Nghĩ đến đây, Mịch Chi chỉ kịp thấy lồng ngực nhói buốt, đủ đẩy cơn đau lan lên trí óc khiến tâm trí trống rỗng như tờ giấy.

- Nương Nương!

Tiểu Hồng thảng thốt khi thấy sắc mặt chủ tử không ổn, liền xoa xoa tấm lưng mảnh mai sau lớp ngoại bào.

Có lẽ nhân gian này, chẳng có Vương phi nào ăn vận như Mịch Chi.

Khi các quý phi, vương phi, tần nữ liên quan đến hoàng triều đều khoác lên thân ngọc những gấm bào lụa là quyền quý, tóc lược trăm cài ngọc hoa đất giá.

Thì Mịch Chi, thân là một Chính phi của Nhị vương gia quyền cao chức trọng, lúc nào cũng chỉ là tổ y thanh thoát, hay thanh y nhã nhặn.

Chất liệu lụa mềm như một thân liễu rũ, nhìn vào liền thấy nhẹ nhàng, khoang thai, thoáng tựa kinh hồng, cuốn hút chẳng thể rời mắt.

Mắt hạnh, mày phượng, môi đào vốn chẳng cần phải phong dung thịnh sức, cũng toát lên vẻ kiều diễm khuynh thế, phong hoa trác tuyệt.

- Nương Nương! Hôm nay Lão gia và phu nhân sẽ đến thăm người.

Mịch Chi mỉm cười gật nhẹ, được tin nữ nhi có hỷ, hai thân già kia vui mừng khôn xiết. Quyết định hôm nay đích thân đến Vương phủ để thăm con gái.

[...]

- Nương Nương! Lão gia và phu nhân đã đến trước cổng.

Tiểu Mai hốt hả chạy vào, Mịch Chi được Tiểu Hồng dìu đứng dậy vội nhanh chân đi ra nghênh đón.

Vừa nhìn thấy Ông lão gia và Ông phu nhân, cô liền hạ người hành lễ, cử điệu thanh tao, nhẹ nhàng vô cùng.

- Phụ thân, mẫu thân!

- Được, được rồi. Đứng lên đi!

Ông phu nhân vội đi đến đỡ lấy Mịch Chi, cười tươi phúc hậu. Ông lão gia lần này, có vẻ không còn nghi ngờ gì nhiều khi mà thấy dáng vẻ ái nữ không khác xưa. Ông nheo mắt cười tươi rồi đi đến.

- Xuyên Nhi, mau vào trong, ngoài này gió nhiều không tốt. Con đang mang thai đó!

[...]

- Lão gia, phu nhân. Mời hai người dùng trà!

Tiểu Mai lần lượt nâng chén trà dâng lên phía hai thân già đang ngồi trên ghế ở chánh viện.

Mịch Chi hiện giờ cũng không còn phải lo lắng làm thế nào để không bị bại lộ. Vì suốt khoảng thời gian sống ở thân xác này, sống ở cái xã hội phong kiến phần nào dần khiến bản tánh cô thích ứng. Mọi lời nói cùng cử chỉ xem ra hoàn toàn chẳng khác gì một nữ tử thời xưa thật sự.

- Xuyên Nhi, chuyện Vương gia xuất binh âu là lẽ thường tình. Thân là nam tử hán đại trượng phu nơi biên cương trấn thủ an chi xã tắc là một trách nhiệm lớn lao. Con...cũng đừng nên quá lo lắng mà u uất sinh bệnh.

Ông lão gia nhấp một ngụm trà rồi nói, cố gắng khuyên nhủ ái nữ. Mịch Chi chỉ gật nhẹ đầu, đáp lại.

- Xuyên Nhi biết mà, thưa cha!

Lúc này Ông phu nhân mới thở dài đứng dậy, đi đến trước mặt đưa tay áp vào má của Mịch Chi, ánh mắt xót xa.

- Con xem, con đã gầy đi nhiều rồi.

Mịch Chi tự dưng không hiểu sao bỗng chốc cảm thấy mũi lòng khó tả. Có lẽ, cô thật sự yếu đuối, cần một cái gì đó gọi là tình thân để dựa dẫm.

Hai người này, đều là người thân ruột thịt của Ông Mẫn Xuyên. Nay, cô ở trong thân xác nàng ấy, liệu....có thể tham lam mượn tạm tình thân này của nàng luôn hay không?

Mịch Chi cười gượng, trong một lúc không kiềm chế được cảm xúc mà dang tay ôm lấy người phụ nữ hiền hậu thực đoan trước mặt mình.

Thoạt đầu, ai nấy cũng đều khá ngạc nhiên, vì Ông Mẫn Xuyên chưa từng có hành động này. Hơn nữa, sau vụ bắt ép cưới gả cho Nhị vương gia, nàng càng đâm ra uất hận cha mẹ mình hơn.

Nhưng rồi lại nghĩ, có lẽ lứa gần rom lâu ngày cũng bén. Nhất nhật phu thê bách nhật ân (*), huống chi nàng đã làm thê tử của Nhị vương gia cũng đã được một khoảng thời gian khá lâu. Lẽ nào lại không thể vun bồi một chút tình cảm.

[Nhất nhật phu thê bách nhật ân: một ngày là vợ chồng, trăm năm vẹn tình nghĩa]

Nay lại còn mang cốt nhục của người ta, dù không muốn cũng phải đành chấp nhận. Bụng mang dạ chửa mà phu quân ở nơi biên cương xa xôi, bao nhiêu hiểm nguy kề cận. Việc yếu lòng là điều hiển nhiên.

- Được rồi! Không được khóc, thai phụ khóc không tốt đâu! Xuyên Nhi, ngoan...Đừng khóc!

Ông phu nhân vỗ về vào tấm lưng nhỏ của ái nữ, luôn miệng nói ra những lời dỗ dành từ tận sâu tằm lòng của tình mẫu tử.

Mịch Chi càng siết chặt hơn, vùi mặt vào thân người phụ nữ mà nước nớc.

Giây phút này, cô xin được tham lam độc chiếm mẫu thân của nàng một lúc.

"Uông Mẫn Xuyên! Ta xin lỗi!"

[...]

Ngày hôm sau, khi Mịch Chi còn đang ngồi thẫn thờ trước bàn phấn, nhìn ngắm mạo dung đang có phần héo hon đi nhiều vì tư mộ nhưng nhớ.

Bên ngoài, Uông lão gia cùng phu nhân mở cửa bước vào, nét mặt hớn hờ báo tin.

- Xuyên Nhi, con xem...có ai viết thư cho con đây!

Mịch Chi sững sờ cả người, cô đứng dậy, lập tức chạy đến nhận lấy một phong thư từ tay Uông lão gia.

Trên phong giấy màu vàng, đúng là bút tích của Từ Lạc.

Nơi khoé mắt nhanh chóng nóng rát, cánh môi mỏng run rẩy, chậm chậm mở lấy phong thư.

Bên trong, là cả ba mảnh giấy, mảnh nào cũng đều được trải đầy nét bút cứng cáp, dứt khoát nhưng lại thanh thoát vô cùng của Từ Lạc.

- Viết nhiều đến vậy sao?

Mịch Chi khoé môi mỉm cười chua xót, vậy mà nước mắt vẫn thi nhau rơi rớt không ngừng.

Uông lão gia và phu nhân nghen ngào nhìn lấy ái nữ, rồi cũng tạm lui ra đóng cửa nhường lại không gian riêng tư.

Mịch Chi ngồi xuống giường, cầm phong thư trên tay mà run lên bần bật.

Từng con chữ viết lên những lời nhưng nhớ, da diết khôn nguôi. Từng nét mực có lúc bị lem đi có lẽ vì ai đó cũng rơi lệ khi chấm bút chẳng?

"Trương tư này, hỏi hồng trần ai hiểu thấu?

Ta nhớ nàng, nhớ đến động cả thủy vân trần ra đỉnh thương sơn, mang tư mộ trải dài khắp nơi trên nhân thế.

Xa cách ngàn dặm sơn hải, xoay đầu cũng là lúc kịp nhàn nhã không ngăn được nhưng nhớ.

Mạo dung đó của nàng, đừng để lệ sầu làm thương tổn. Tâm tư đó của nàng, đừng để bi ai làm hao phế.

Tóc vấn trăm cài, mắt hạnh môi đào, không có ta, nàng có còn điểm tô hay không?

Thanh lược gỗ kia, ta thật sự rất muốn cầm lấy nó mà đan xen vào từng nước tóc như thủy hoạ của nàng.

Nhược thủy ba ngàn, ta cần nàng là đủ.

Xuyên Nhi, dấu biết là trương tư không thể nào ngăn lối. Nhưng...nàng vẫn phải giữ lấy ý chí kiên nghị, bảo trọng cho tốt. Đợi ta trở về, có được không?"

Mịch Chi ôm những trang giấy vào lòng, cắn môi bật khóc đến tê dại cả cõi lòng.

Bao nhiêu hồi ức, bao nhiêu đau thương phút chốc một lúc như được trải ra ngay trước mặt.

Nhàu nát, vụn vỡ chẳng nguyên vẹn.

Nơi tim nhức nhối đến nghẹn lòng, con đau lan truyền ra mọi tế bào chạy dài khắp châu thân.

Rãnh môi tỉnh tú hé mở, thanh âm nức nở nghen ngào độc thoại lấy một lời.

- Thiếp nhớ người....thật sự rất nhớ! Tâm này của thiếp, sắp không thể mạnh mẽ thêm được nữa rồi!

Tiếng nấc thê lương xót dạ vang vọng ra khỏi gian phòng, khiến những ai đứng bên ngoài dù thế nào cũng phải động sầu nơi khoé mắt.

Hồng trần này rốt cuộc cũng chỉ là mộng mị. Nhắm mắt, mở mắt đã bao phen vậy mà giấc mộng vẫn chưa phai.

Tâm hoa này ai nở hoá bi thương. Nhân ngọc này ai nở kéo mây mù giăng phủ.

Bên ngoài, từng đợt gió lạnh lùa về lay động ngàn cánh hoa rơi rớt trải đầy khắp nơi trong vương phủ.

Như thể bi thương hoá lấy thân hoa, phủ trùm cả nhân thế. Bao phần trần duyên, cũng vụn lẫn sầu. Vì ai mà cố lưu giữ mùi hương vương nơi tay áo, vì ai

mà mạo dung cũng dần héo úa theo từng khắc từng giây.

Đầu biết đợi một người vốn dĩ chẳng có gì là đáng sợ, nhưng phải đợi đến khi nào, đợi đến bao giờ. Đó mới là điều đáng sợ nhất ở nhân gian!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tử Trì

Thời gian thấm thoát trôi chẳng chờ đợi một ai, bao nhiêu lần lá xanh hoá úa vàng rồi lại rơi rụng. Hết như nỗi nhớ mong day dứt tồn tại nơi tâm can mỗi con người cứ hết rồi lại dấy theo từng khắc từng giây.

Mới đó cũng chỉ còn gần một tháng nữa là sẽ đến ngày Mịch Chi lâm bồn hạ sinh. Khoảng thời gian từ lúc cô mang thai, mọi hoạt động của cô hầu như đều được hai nha hoàn thân cận Tiểu Hồng, Tiểu Mai giám sát gắt gao vô cùng.

Gần đến ngày hạ sanh, thì càng thêm siết chặt vòng giám sát ấy hơn. Đôi lúc làm Mịch Chi cảm thấy ngột ngạt, bất tiện là điều không thể tránh khỏi.

Bao nhiêu tháng ngày trôi qua, hầu như cứ cách vài hôm là lại có một phong thư từ người thương nơi biên cương xa xôi gửi về cho cô.

Những dòng chữ đượm đầy nỗi tương tư da diết, nơi giấy bút dường như vẫn còn thoảng lảng mùi hương của đối phương. Mỗi lần đọc thư, là mỗi lần khoé mi ướt đầm, rơi rớt từng giọt nước trong vắt, tròn đều như pha lê hoen trên má phàn.

Dù đã tự nhủ phải cố giữ lấy tâm tư tĩnh lặng, tránh hao tâm tổn phế vì thai nhi trong bụng. Vậy mà Mịch Chi cô vẫn không thể nào qua được. Đánh lừa con tim và lý trí, là việc làm tàn nhẫn nhất đối với chính bản thân mình.

Sáng nay thức dậy, như mọi hôm kể từ khi Tử Lạc rời đi, cô cùng hai nha hoàn đều đến chơi đùa với Đồng Đồng nơi biệt uyển. Cùng nó ngắm mây, nghe gió, hay cùng nó vẽ tranh, rồi dạy nó viết chữ. Nhờ có Đồng Đồng, mà ngày tháng cô quanh này trôi qua cũng đỡ tẻ nhạt hơn hẳn.

Đôi tay ngọc thon mịn trắng ngần như bạch bích vô hạ (*), đang cầm ngòi bút quét vào nghiền mực ngọc thạch mà hoạ lên trang giấy trắng từng đường nét cong mềm uyển chuyển.

[Bạch bích vô hạ: một viên ngọc trắng đẹp hoàn mỹ]

Tuy không thể sánh là long bút chấm đề, hay nét phượng rồng bay. Nhưng cũng đủ làm người khác phải gật đầu hài lòng.

Mịch Chi như thả trôi tâm tư theo một dòng xúc cảm vô định, ngón tay thon thả cứ nâng niu ngòi bút mà hoạ thành từng đường. Dần dần dường như ra một khung cảnh quen thuộc mà khi chợt nhận ra mình hoạ thứ gì, cũng đủ làm nơi tâm can đau nhói đến rã rời.

Trước mặt cô, hiện hữu trên trang giấy trắng tinh là khung cảnh một vườn cây rậm rạp, hoa cỏ chen xung quanh, giữa trang giấy, là đôi phu thê cùng nhau hợp cần tấu đàn múa kiếm.

Mịch Chi chỉ kịp cảm thấy một tiếng sấm rền nổ lớn bên trong đại não, đau buốt đến đầu óc cô vang lên từng tiếng ong ong khó chịu.

Bàn tay cầm bút bắt đầu run rẩy từng hồi, nét bút cô động dừng lại lơ lửng giữa không trung cách mặt giấy không xa.

"Tách" - một giọt mực sẫm đen kịt lơ lửng rơi xuống trên bức cổ phong thơ mộng. Mịch Chi liền hoàn hồn trở lại, vội muốn bôi xoá dấu vết lem luốc ấy. Nhưng cô nhận ra không tài nào bôi xoá được.

Ngược lại, càng động nó lại càng lan dần ra, vết mực nhanh chóng thấm vào trang giấy. Hết như nỗi đau mà cô và Tử Lạc phải gánh chịu trong bao nhiêu ngày tháng qua.

Thấm sâu vào tận tâm can, len lỏi ăn mòn đến hao mòn từng tế bào. Bức đến hơi thở lẫn sự kiên cường nơi họ cũng dần trở nên cạn kiệt. Đau thương này dường như một lần bôi nhòa đi cũng không tài nào làm được.

Thâm tình sâu nặng đã cắm rễ tận trong đáy lòng, nhưng lại chẳng có lấy một lần một khắc khai hoa.

Chỉ mới kịp hé nụ mầm, đã vội lụi tàn khi bạo vũ cuồng phong kéo đến găng đầy cả tâm lộ.

Mịch Chi chợt hiểu ra, trong thâm tâm cô, trong suy nghĩ cô không lúc nào là không nghĩ đến Tử Lạc. Cô đâu đã cố kiếm mọi cách, cố làm cho bản thân không có thời gian để suy nghĩ về hắn, vậy mà mọi thứ đều vô ích.

Thân ảnh nam nhân ngạo mạn, hống hách lại lạnh lùng, ngang ngược. Cùng nụ cười lạnh lạnh xảo trá, nhưng đôi lúc cũng dành cho cô mọi sự ân cần, chu đáo vốn có của một đẳng phu quân cứ không ngừng hiện hữu quá nhiều tâm trí cô đến tẻ nhạt bao lần.

Đến độ chỉ việc cầm bút muốn hoạ một cổ phong đơn giản, không ngờ lại vô thức hoạ ra cảnh tượng mỹ miều, hoan hỷ cũng chẳng kém mùi bi thương, gọi nhớ.

Mịch Chi buông bỏ ngòi bút trên tay, tâm mi lay động làm cho lệ nóng mau chóng dễ dàng rơi khỏi mắt ngọc mà thấm ướt cả cổ phong vừa hoạ nét.

Từng vết tích mờ nhạt dần trên trang giấy cũng giống như dung mạo của cô theo từng ngày từng tháng, dường như nước mắt phần nào cũng đã bôi nhòa đi những nét thanh thoát, vô tư, nhẹ nhàng trên dung nhan diễm kiều.

Vẫn là một nhan sắc tựa băng thanh ngọc khiết, nhưng bây giờ đã điểm lấy vài nét đau thương, khắc khoải vì tương tư, mong ngóng.

Mạo dung của cô hiện tại, chỉ có thể nói là tựa như hồng lệ đồ tuyết trang. Nhấn ngọc bao lần bị phủ mờ bởi thứ nước mặn đắng, chất chứa cứ không ngừng ứ đọng. Vương nơi khoed mắt, vương đến cả nơi tim cũng thổn thức đau đớn tột cùng.

Đồng Đồng ngồi cạnh bên Mịch Chi, thấy cô tự đứng lại đắm chiều bi thống liền lay nhẹ cánh tay cô khẽ cất giọng.

- Tỷ tỷ, tỷ lại khóc nữa rồi!

Mịch Chi chợt tỉnh, cô lau nước mắt nhanh chóng cố gượng mà cười tươi với thằng bé.

- Đâu có! Cay mắt nên vậy thôi.

- Tỷ nói dối, tỷ khóc làm lem cả bức hoạ rồi kia!

Đồng Đồng cong môi tay chỉ vào bức cổ phong trước mặt, Mịch Chi rãnh mỗi nhếch lên đầy khổ sở.

Đúng thật, cô đã tự mình làm hỏng cả bức cổ phong đẹp để mà mình mới vừa hoạ xong.

Chẳng khác gì ái tình của cô và Tử Lạc, chỉ mới kịp nhận ra chân ái của bản thân liền bị ly tán chẳng hẹn ngày tương ngộ.

Mịch Chi lặng buông một tiếng thở dài, vô tình để Tiểu Mai nghe thấy liền đi đến xoa xoa bả vai thon sau lớp ngoại bào.

- Nương Nương! Người lại như vậy nữa rồi!

- À! Ta sợ ý quên mất!

Mịch Chi ngẩng mặt gượng cười, rồi cô nhìn sang Đồng Đồng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt đầu thằng bé ôn nhu cất giọng.

- Tiểu màn thầu, hôm trước chẳng phải em nói em muốn đi cho Tiểu Kim ăn sao? Bây giờ tỷ dẫn em đi, có chịu không?

- Hay quá! Hay quá!

Đồng Đồng vui mừng nhảy cẫng lên tỏ vẻ phấn khích, Tiểu Kim chính là con cá vàng được nuôi bên bờ hồ thượng uyển phía tây vương phủ. Là do tận tay Mịch Chi mang thả ra đây khi vô tình nhìn thấy nó bị giam nơi chậu nước ngay nhà bếp, chuẩn bị lên thớt đến nơi.

Đối với Tiểu Kim, Mịch Chi cô đây quả thực là một ân nhân cứu mạng còn gì. Hơn nữa, mỗi ngày cô đều ra bờ hồ cho nó ăn. Tiểu Kim dường như cũng rất yêu mến vị Vương phi hoà nhã, hiền lương này. Bởi thế mỗi lần nghe bước chân cô đến, không cần rải thức ăn xuống thì Tiểu Kim đã lập tức trôi lên mà bơi qua bơi lại trên mặt nước.

Mịch Chi đứng dậy nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của Đồng Đồng chậm chậm theo sự điều dắt của Tiểu Mai bước khỏi biệt uyển.

Trên đầu lúc này bỗng kéo hắc vân mỏng manh bao trùm kín cả một khoảng. Tuy không dày đặc, nhưng cũng đủ làm không gian trước mặt phần nào u tối.

- Trời có vẻ sắp mưa, Tiểu màn thầu, chúng ta đi nhanh lên một chút! Nếu không Tiểu Kim sẽ đói đó!

Mịch Chi véo má của Đồng Đồng cười đùa vui nó, thằng bé cũng cười tươi đáp lại bằng hai cái gật đầu rất nhiệt tình.

Bước chân đang bình thản sải trên con đường được trải đầy sỏi nhỏ, bỗng dừng từ nơi bụng Mịch Chi truyền lên một cơn đau thật khó tả. Xộc thẳng lên trí óc lập tức khiến cô buông tay Đồng Đồng mà ôm ghì lấy bụng.

Mây liễu cau có, vàng trán thanh tao nhanh chóng tuôn đổ mồ hôi ướt đầm. Tiểu Hồng, Tiểu Mai nhanh chóng đỡ lấy cô, hốt hoảng vô cùng.

- Nương Nương! Người sao thế này?

- Bụng...bụng của ta...đau quá!

Mịch Chi cố gượng lên tiếng, hai chân lúc này hoàn toàn vô sức không thể chống đỡ mà ngã khuỵ. Nơi chân bắt đầu cảm nhận một dòng nước uồn uồn

chảy dọc men theo bắp đùi.

Cô đưa tay ra hiệu cho Tiểu Hồng vén nhẹ một lớp ngoại bào bên dưới để xem xét, ngay lập tức nàng nha hoàn mặt mũi tái xanh khi nhìn thấy lớp vải thanh y bên trong nhanh chóng bị thấm đẫm một màu đỏ tươi.

- Nương Nương! Người chảy máu....chảy máu nhiều lắm!

Tiểu Hồng đỡ lấy thân người cô, còn Tiểu Mai thì chạy đi truyền Vu thái y đến gấp.

Mịch Chi được cả một đám người hầu nâng đỡ mang vào trong phòng, Tiểu Hồng túc trực bên cô không rời, tay liên tục vắt lấy khăn ẩm chườm lên trán.

Nơi bụng càng lúc càng co thắt dữ dội, cảm tưởng như bị một lực vô hình bóp chặt từng khúc ruột gan đến đau đớn khôn cùng. Mịch Chi nhắm mắt cắn chặt cánh môi cố gắng chịu đựng. Trong đầu cô lẫn cả đám gia nhân hầu hết đều lo sợ. Ngày dự sanh của cô vốn được Vu thái y chẩn đoán còn tận gần một tháng. Nhưng bây giờ chưa gì đã vội đau bụng âm ỉ thế này. Hẳn là có chuyện không may!

- Thái y đến rồi! Vu thái y đến rồi!

Tiểu Mai bên ngoài chạy vào hớt hơi, theo sau là Vu thái y cùng Nham thái y bước đến bên giường.

Vu thái y chẩn mạch cho Mịch Chi, ngay lập tức sắc mặt ông cũng biến sắc. Liền quay sang căn dặn cần trọng.

- Mau, chuẩn bị nước nóng cùng khăn sạch. Nương Nương sắp sanh! Mau lên!

Sau câu nói đó, ngay lập tức bao nhiêu kẻ hầu người hạ ủa nhau chạy đi ra ngoài để chuẩn bị mọi thứ.

Bên trong phòng chỉ còn một mình Tiểu Hồng ở lại, Mịch Chi ra sức siết chặt bàn tay nàng nha hoàn. Như cố tìm kiếm cho mình một điểm tựa vững chắc khi thiếu vắng Từ Lạc bên cạnh.

Thật không thể ngờ, cô lại sanh sớm hơn dự đoán. Lại còn chẳng có phu quân ở bên. Từ Lạc giờ đang ở ngoài biên cương bụi giăng mịt mù, hẳn không thể nào biết được, nơi quê nhà nương tử đang chịu từng cơn đau đến thắt ruột thắt gan để chuẩn bị hạ sanh vượt cạm trong muôn vàn khổ sở.

[...]

"Xuyên Nhi! Hãy nhớ, đợi ta!"

Thân ảnh nam nhân quân trang hùng dũng, vẫn một khí hách hiên hách đến ngút trời, tay cầm mũi thương sắc lạnh ngự trên chiến mã oanh liệt.

Nhưng một màu đỏ tươi nhanh chóng lan ra nhuộm đỏ cả quân trang, diện dung vẫn cười mà tựa như đau lòng cùng ánh mắt hẳn rõ sự bi thương thống khổ từ nam nhân như xoáy sâu vào tâm can ai đó.

Trong khoảng không vô mịch vô định chẳng màng tưởng rõ điều gì, một màn khói sương bao bọc phủ mờ nhân ảnh, người chẳng khác gì hoà vào làn khói sương ấy mà tan biến.

"Từ Lạc! Người đừng đi....đừng mà!"

Thanh âm nữ nhân gào thét đến lạc giọng, lệ bi thương tuôn trào hoen ố cả dung nhan nữ tử.

Vội đưa bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh với lấy nhân ảnh mờ ảo, người chẳng khác tần sương mỏng manh. Chưa kịp động vào đã vội hoá khói sương.

Nữ nhân điên loạn tìm kiếm trong vô vọng, bàn tay không ngừng đưa ra như thể mong muốn nắm bắt được chút ít gì rơi đọng. Nhưng hoàn toàn không thể, cả một hơi sương vừa lắng lại trên lòng bàn tay cũng bị tiêu tán.

- Từ Lạc! Từ Lạc.....!!!

Mịch Chi mở mắt trừng trừng trắng dã, cả trán cũng lấm tấm mồ hôi, nhịp thở dồn dập khiến nơi lồng ngực kịch liệt nhấp nhô.

Tiểu Hồng đứng cạnh liền sốt sắng lấy khăn ẩm lau trán cho cô, lo lắng nhìn cô rồi hỏi.

- Nương Nương! Người tỉnh rồi, cuối cùng cũng tỉnh rồi!

- Ta...rốt cuộc là chuyện gì?

Mịch Chi đưa mắt ngơ ngơ nhìn quanh, chợt cô thấy nơi hạ thân vẫn còn đau rát đến động nhẹ thôi cũng đủ làm cơn đau xộc thẳng lên trí óc.

Cô nhớ ra, mới vừa rồi cô đã sắp sanh kia mà. Nhưng trong đầu cô hầu như không thể nhớ được gì ngoài những hình ảnh cô nằm trên giường, tay nắm chặt nha hoàn Tiểu Hồng không ngừng cắn chặt răng vật vã đau đớn suốt mấy canh giờ.

Mịch Chi lúc này mới nhận ra, là cô sanh sớm lại còn thêm sanh khó. Khiến mọi sức lực dường như bị bức đến cùng cực, khi hài nhi của cô vừa cất tiếng

khóc đầu tiên trong đời, cũng là lúc cô liệm đi chẳng còn hay biết gì nữa.

Mịch Chi được Tiểu Hồng đỡ ngồi dậy, việc đầu tiên cô muốn làm là bế con mình trên tay.

Tiểu Bối Lặc được quấn kỹ trong một tấm vải nhung màu xanh thẫm, điểm thêm hoạ tiết là vài nhánh liễu rủ đong đưa như rủ mình trong gió.

Ôm hài tử vẫn còn đỏ hồng trong tay, Mịch Chi không ngăn được xúc cảm hạnh phúc tột cùng mà nghẹn ngào bật khóc. Nơi đáy mắt long lánh ngấn nước đong đầy tia mắt muộn phiền.

- Từ Lạc! Người xem... Tiểu Bối Lặc thật sự rất giống người! Thật sự.....rất giống!

Cổ họng cô dần trở nên uất nghẹn không thể nói thêm lời nào, cô nhẹ nhàng ôm Tiểu Bối Lặc áp vào gò má nhột nhật, từng tiếng khóc nghẹn nơi cô hoà chung với tiếng khóc the thé của đứa nhỏ làm lắng lại bầu không khí của buổi đêm tĩnh mịch.

Tiểu Hồng, Tiểu Mai cũng không thể cầm được nước mắt, hai nàng nha hoàn đưa tay áo lau đi khoé mi ướt đầm, đi đến an ủi, vỗ về vị Vương phi đang không ngăn được xúc động cứ òa khóc nức nở.

- Nương Nương! Người đừng như vậy! Vu thái y đã nói ngọc thể Nương Nương rất yếu, lại sanh sớm khó khăn thế này nên rất cần phải chú tâm tịnh dưỡng, tránh để xúc động quá nhiều. Cả Tiểu Bối Lặc cũng phải chăm sóc thật kỹ!

Mịch Chi khép nhẹ mi tâm khẽ gạt đầu, cô hít thở thật sâu cố kiềm nén tiếng khóc đang tồn đọng nơi thanh quản. Cô nghiêng đầu âu yếm ngắm nhìn Tiểu Bối Lặc đang cựa quậy trong tay mình. Khoé môi mỉm cười vô thức, nhưng thoáng trên dung nhan cô vẫn không tránh khỏi một chút chua xót, bi thương khó lột tả.

Có lẽ, cuộc đời của cô dù có thế nào, thì cũng không thể gọi là hoàn hảo, trọn vẹn tâm tình khi thiếu vắng một người.

Lúc này, Tiểu Mai nghiêng đầu cười nói.

- Nương Nương! Tiểu Bối Lặc vẫn đang đợi người đặt tên!

Mịch Chi mím môi, mắt vẫn chẳng rời hài tử trong tay dù chỉ là một khắc. Tự dưng một loạt xúc cảm hỗn độn chòng chéo, ngang dọc hằn lên trong đại não. Bao nhiêu tâm tư một lúc như bị khuấy động đến thổn thức.

Rồi trong một thời khắc nào đó, khi gom góp mọi mảnh vụn cảm xúc bị rơi rớt sót lại, ghép thành một thể hoàn chỉnh. Mịch Chi nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ xíu xiu của hài nhi, rãnh môi tỉnh tú chọt cười, thốt ra hai từ thật nhẹ.

- Từ Tri!

Nói rồi cô lại ôm lấy đứa bé vào lòng ôm ấp, vỗ về. Cái tên cô đặt cho nó, nghĩa dù có chết vẫn kiên trì chờ đợi. Mặc dù cô biết, "Từ" trong "Từ Lạc" là quân tử. Tên của hân ngụy ý là một đảng quân tử lỗi lạc với thiên hạ. Còn đối với cô, tuy chữ "Từ" của táng thương cách viết hoàn toàn không có điểm tương đồng, nhưng dấu vậy cũng vẫn gọi là một tiếng "Từ", thì theo tâm niệm nơi cô, dù là "Từ" nào cũng như nhau. Chỉ là do cô đem suy nghĩ từ tận sâu thâm tâm mà áp đặt ý nghĩa lên nó mà thôi.

Lòng nghĩ sao, thì muốn toàn ý như vậy!

Giấc mộng vừa rồi, vẫn quanh đi quẩn lại một câu nói duy nhất từ lâu khắc sâu vào trong tâm thức.

"Hãy nhớ! Đợi ta."

Đó là lời nhắn nhủ của Từ Lạc trước khi xuất chinh biên ải, cũng xem như là một lời hứa hẹn của cô với phu quân.

- Từ Lạc, xa cũng đã xa rồi. Chờ cũng đã chờ rồi, đến cả sanh cho người một hài nhi... thiếp cũng đã sanh rồi.... Đến khi nào người mới quay về đây? Thiếp và Từ Tri.... vẫn luôn ở đây đợi người!

Thanh âm nhuốm đầy màu bi thương mau chóng làm lạnh thêm màn đêm sương đang dần phủ kín cả vương phủ. Từng đợt gió lạnh luồn qua khe cửa, len lỏi lay động từng mảnh trúc treo nơi vách gỗ sơn phết màu nâu sẫm, đánh động thổi làn hơi lạnh ấy lướt trên tách trà trên bàn tròn.

Mịch Chi ôm Từ Tri, hết như ôm một nỗi niềm mong đợi thực đến táng thương cũng không phai. Dung nhan này vẫn vậy, nhưng tâm đã sớm vương lấy sẹ mờ. Song đồng tiền thủy (*) vậy mà vẫn không thể nào chứa đựng đủ hình bóng ai đó. Cổ mộng này, tư mộ này liệu còn vương vấn hồng trần đến bao lâu mới thôi?

[Song đồng tiền thủy: đôi mắt trong trẻo như nước]

Duyên đã là do trời định, có sao đã an bày rồi còn phải gieo rắc ly tán, thương đau?

Mi mục như hoạ (*) cũng thấm đẫm lệ sầu.

Mâu hàm thu thủy (*) cũng ứa đọng từng tầng sương mờ bi thống.

[Mị mục như hoa: ánh mắt, mày liễu tựa như tranh]

[Mâu hàm thu thủy: ánh mắt như làn nước mùa thu]

Chỉ mong rằng, dẫu ly tán vẫn còn ngày tương ngộ trùng trùng. Chứ chẳng tựa như một mối nghiệt duyên giữa kiếp nhân sinh vướng đầy bụi trần tục. Chẳng tựa khói tan hay hương tàn mà phân tán rải đầy khắp nhân gian rộng lớn. Một mình ta là đủ, ôm lấy ái tình dù có là nghiệt duyên cũng nguyện một đời, một kiếp bất hồi bất oán!

[...]

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Mang Huyết Y Đứng Giữa Mâu Thương Táng

"Mịch Chi! Đến lúc trở về rồi, có người đang đợi cô!"

Một thanh âm vang vọng lúc bóng lúc trầm cứ không ngừng cất lên giữa một màn đen dày đặc, Mịch Chi hết như một ngôi sao nhỏ, le lói lấp lánh sáng tro trọi giữa một vũ trụ rộng lớn.

Cô nhìn quanh như muốn tìm kiếm, nhưng hoàn toàn không thấy được gì ngoài một màu đen u uất.

Vậy mà âm thanh đó một lần nữa lại cất lên.

"Kiếp này đã tận, trở về thực tại. Mang cổ mộng hoá hư không, đừng chấp niệm một kiếp chẳng đáng đường, đừng chấp niệm một ái tình đã tận lương duyên! Trở về đi!"

"Vớ vẩn! Toàn là vớ vẩn!"

Mịch Chi ôm lấy hai tai, cố gắng đè nén tránh những lời nói mỉa hoặc kia truyền đến màng nhĩ. Nhưng hoàn toàn không thể, dẫu cô có cố gắng bịt kín tai mình đến cỡ nào, những âm sắc bổng vang trầm vọng đó vẫn cứ vang vọng khắp không gian.

"Cô không thuộc về nơi này, tất cả mọi chuyện âu cũng là số kiếp! Thân xác này không thuộc về cô, thời đại này không thuộc về cô, đứa trẻ kia cũng không thuộc về cô! Mọi thứ, cũng chỉ là hữu danh vô thực!"

"Im đi! Người là ai? Người là kẻ nào, tại sao cứ không ngừng nói những câu xàm ngôn đả kích như vậy?"

Mịch Chi ngồi thụp xuống, ôm ghì lấy đầu tóc mà gào thét. Lòng tự biết đây lại là một con ác mộng sau vô số con mộng mị cô đã từng thấy. Nhưng tại sao lần này, giấc mộng lại kéo dài và càng lúc càng chân thực đến kinh khủng đến vậy?

"Ta là số kiếp của cô!"

Giọng nói chẳng rõ là nam hay nữ ấy lại lần nữa cất lên, Mịch Chi ngẩng mặt, cô đứng dậy xoay người nhìn quanh.

Số kiếp của cô? Là cái thứ chết tiệt đã đẩy cô rơi vào tình cảnh thê lương như bây giờ sao?

Nếu đã đẩy cô đến đây, vậy tại sao lại không để cô chết mòn chết già ở nơi này với người cô thương yêu. Đến lúc đó, không cần phải nói cô cũng cam lòng rồi bỏ cái thời đại này kia mà!

Còn bây giờ, cuộc sống cô hoàn toàn bị đảo lộn bởi mọi thứ. Lại chẳng có gì trọn vẹn, thử hỏi Mịch Chi cô đây làm sao mà cam tâm tình nguyện rồi bỏ cơ chứ?

"Ta không về! Kể từ khi cái số kiếp khốn nạn nhà người đưa đẩy ta về xã hội này, thì ta ở thời đại kia đã chết! Đừng hòng bắt ta trở về! Biến đi, người biến đi!"

"Cô không về, ta vẫn sẽ có cách khiến cô trở về! Một chút tham luyến cũng không có! Mọi chuyện đều có an bài, duyên cơ đã hết, nhân sinh đã tận. Muốn chối bỏ cũng là điều không thể!"

- Nương Nương! Người tình lại đi Nương Nương!

Giọng nói quen thuộc cất lên vang nhẹ bên tai, thân người cũng bị lay động mạnh dần.

Mịch Chi kinh hoàng mở mắt, đôi đồng tử suýt chút co lại đến võ tung. Mồ hôi đầm đìa ướt cả tóc y, cô nằm đó thờ hồn hển, Tiểu Hồng ngồi bên giường hốt hoảng đỡ lấy cô ngồi dậy, tay cầm khăn ẩm lau nhẹ trên dung nhan đang bị ướt đẫm mồ hôi.

- Nương Nương! Người lại làm sao nữa thế này?

Mịch Chi ngồi tựa lưng ra thành giường, đầu óc hoàn toàn trống rỗng chẳng suy nghĩ được điều gì.

Kể từ lúc hạ sanh Từ Tri đến nay cũng đã hơn ba tháng, sức khoẻ cô từ hôm đó sa sút rõ rệt. Cô thường xuyên hoa mắt, nhức đầu. Đôi khi lại còn nôn mửa đến ngất đi.

Những cơn ác mộng tìm đến cô mỗi lúc mỗi nhiều hơn. Tần suất xuất hiện dày đặc trong những giấc ngủ và kéo dài hơn khiến cô hầu như không dám chợp mắt.

Dung nhan thanh thuần ngọc khiết cũng như hoa úa, mau chóng phai tàn dần theo thời gian.

Diện dung hôm nay của Mịch Chi xanh xao, gầy guộc hơn rất nhiều. Một chút gió lạnh thông thường cũng đủ làm cho ngọc thân bị hao tổn mà sinh bệnh.

Còn Từ Tri, bẩm sinh đã ra đời sớm hơn một tháng. Nên cơ địa cũng yếu ớt không kém, thằng bé luôn được chăm sóc rất kỹ. Nhất định không để nó bị ảnh hưởng gì dù chỉ là một chút.

Bản thân Mịch Chi dạo gần đây lại thường xuyên đổ bệnh, cô hầu như không dám đến gần Từ Tri sợ rằng sẽ lây bệnh cho thằng bé. Cô luôn giữ mình ở một khoảng cách nhất định, chỉ để ngắm nhìn thằng nhóc con kháu khỉnh được bế trên tay nhũ mẫu là Trần đại thẩm.

Bà ấy là người quen của nha hoàn Tiểu Hồng, thực sự Trần đại thẩm chăm sóc Từ Tri rất khéo. Thằng bé mới sanh còn bé xíu, đồ hờn ngày nào thì hôm nay cũng đã bụ bẫm, trắng trẻo như bông buri.

Mịch Chi hít thở thật đều, ánh nhìn có phần đờ đẫn cất giọng mệt mỏi hỏi lấy Tiểu Hồng.

- Hôm nay, có thư của Vương gia không?

Tiểu Hồng ái ngại đưa mắt xót xa nhìn cô, hai cánh môi mím chặt khẽ lắc đầu.

Đã ba tháng trôi qua, Mịch Chi không còn nhận được một bức thư nào của Từ Lạc. Ngay sau khi sanh Từ Tri, cô đã có viết một phong thư gửi đến cho hắn, báo cho hắn hy vọng của mình. Vậy mà một lời hồi âm cũng không thấy.

Cô đã có dò hỏi khắp nơi, từ người trên kẻ dưới trong triều đình, đến cả Hoàng thượng cô cũng đã liều mạng mà diện kiến chỉ để hỏi về tình hình của Từ Lạc.

Nhưng đáp lại câu hỏi của cô, tất cả chỉ là một sự mơ hồ vô định không rõ ràng. Người thì nói do Từ Lạc bận việc thống lĩnh binh mã, ngày đêm tập luyện. Kẻ lại khuyên cô đừng nên nghĩ ngợi quá nhiều mà hao tâm tổn phé.

Suốt ba tháng qua, không ngày nào là Mịch Chi cô không mong ngóng tin tức của Từ Lạc. Tiểu Hồng, Tiểu Mai cứ mỗi sáng ngay sau khi vị Nương Nương của họ thức giấc, câu đầu tiên mà hai nha hoàn này nghe được đó chính là

"Hôm nay có thư của Vương gia không?"

Tất cả người trên kẻ dưới trong Vương phủ, ai ai cũng đều thương xót cho Mịch Chi. Cũng may dạo gần đây, Ông lão gia và Ông phu nhân có ghé đến Vương phủ để chăm nom cho cô.

Sự quan tâm, an ủi, vỗ về của tinh thần phần nào xoa dịu được sự cô quạnh, lạnh giá nơi cõi lòng nữ nhân như cô.

Ngày hôm nay là một ngày khí tiết khá đẹp, trời trong mây trắng thuần khiết vô cùng. Mịch Chi ngồi trước bàn phấn, phía sau là Tiểu Mai đang chải tóc cho cô.

Đôi mắt vô tình nhìn sang nơi chiếc tủ gỗ gần đó, bên trên là cổ cảm quen thuộc ngày nào Từ Lạc đã dạy cô khảy những dây đàn đầu tiên.

Trong lòng đột nhiên vừa thấy đau nhói, lại thấy tư niệm khôn cùng. Mất hạnh may liễu thoáng nét u buồn, len lỏi luôn cả trong âm sắc nơi thanh quản.

- Tiểu Mai, chuẩn bị xe ngựa. Ta muốn đến một nơi!

[...]

Sau khi thăm nom Từ Tri, bế nó trên tay một chút, được nhìn thằng bé ở cự ly khá gần luôn khiến Mịch Chi vui sướng hơn bao giờ hết.

Nhưng cô cũng không thể ôm ấp thằng bé vào lòng hay hôn nó. Bởi vì bản thân vốn đang không được khoẻ, cô cũng lắm chỉ có thể bế lấy Từ Tri trên tay một chút, rồi cũng phải giao nó lại cho nhũ mẫu.

- Nương Nương! Đã chuẩn bị xong!

- Được rồi!

Mịch Chi tham luyến ngắm nhìn hài tử thêm một chút nữa, nở nụ cười ôn nhu với thằng bé rồi mới xoay đi.

Cô đã căn dặn Tiểu Hồng, Tiểu Mai mang ra cho cô bồn huyết y cùng trang sức đỏ mà ngày trước cô đã mặc cùng Tử Lạc khấn lạy thiên địa nơi vườn táo.

Hôm nay vô tình trông thấy cổ cầm, tâm niệm không ngăn được sự nhớ nhung, tư mộ về người. Cô bèn phải mượn chút hình ảnh quen thuộc để mượn tượng ra thân ảnh người thương.

Mịch Chi được hai nha hoàn thay đổi xiêm y, khoác lên thân ngọc một mảnh huyết y đỏ rực, tóc vấn trâm cài, trán điểm thêm hoa điền mị hoặc vô cùng.

Tuyệt nhiên, cô lại không hề muốn động đến việc phong dung cho chính mình, một lòng giữ nguyên dung nhan nguyên thủy nhất. Nhưng căn bản, dung mạo này của cô đâu có tô mảy, điểm son hay không thì vẫn là một điểm mỹ tuyệt luân (*)

[Điểm mỹ tuyệt luân: chỉ nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần]

Cổ cầm được Tiểu Hồng gói gọn cẩn thận trong một tấm vải lụa mềm mịn. Mịch Chi chỉ để Tiểu Hồng đi theo, còn Tiểu Mai cô đã căn dặn phải ở lại để giúp nhũ mẫu chăm nom cho Tử Trì, có thế cô mới yên tâm mà rời phủ.

Vẫn là đoạn đường quen thuộc ngày nào, chỉ có điều hiện giờ những ngọn cỏ đã lên cao hơn một chút. Có những tán cây ngày trước khi đến đây cũng Tử Lạc vẫn còn xanh um, vậy mà hiện tại đã tàn úa, chẳng khác gì tâm can của cô. Đợi đến ngày hôm nay, cũng phần nào héo hon phai tàn.

Xe ngựa đỗ lại vị trí thân thuộc, Mịch Chi vén rèm nắm lấy tay Tiểu Hồng bước xuống. Lập tức nha hoàn này cầm lấy một ngoại bào khá dày khoác lên người cô, còn không quên nhả nhủ đôi lời.

- Nương Nương! Người vẫn nên bảo an ngọc thể!

- Ta không sao!

Mịch Chi nhoen cười, trên khuôn trang nhã nhận dấu thế nào vẫn thoàng nét u buồn đến nỗi lòng.

Dường như tâm tư nơi cô mang nỗi u uất lay động đến cả cảnh vật xung quanh. Cái nơi như chốn bồng lai tiên cảnh hôm nào, cảnh sắc thơ mộng hôm nào mà nay khi cô đặt chân đến đều phủ lấy một bầu không khí nặng nề đến nghẹt thở.

Mịch Chi khép nhẹ mi tâm cố nuốt cơn đau đang mỗi lúc dâng cao nơi lồng ngực. Nhắc từng bước chân nặng kệt lê trên đám cỏ non xanh ròn bên dưới tiến thẳng vào nơi vườn táo.

Đưa nhãn ngọc đã sớm bị phủ mờ bởi lệ sầu nhìn bao quát toàn cảnh xung quanh. Thân ảnh nam nhân tay cầm thanh gươm oai hùng hoạ từng đường kiếm dần dần hiện ra ngay trong tâm thức.

Một giọt, rồi hai giọt, sau đó là vô số giọt lệ chảy dài trên gò má nhợt nhạt. Cả cảnh môi cũng trở nên khô tróc chẳng còn đọng nước, cổ cắn chặt răng không bật ra tiếng khóc.

Hít một hơi thật sâu, Mịch Chi tay mang cổ cầm ngồi xuống gốc cây ngày nào đã từng chứa đựng bóng lưng của đôi phu thê giai ngẫu.

Ngón tay thon trắng như ngọc bích bắt đầu khảy những giai điệu đầu tiên trong tương tư khúc. Từng thanh âm nào nê vang vọng phủ kín cả không gian thơ mộng.

Gió sớm khẽ len lỏi qua từng tán cây, đánh động rơi rụng vô số lá úa rũ xuống nơi nữ nhân ôm đàn tấu khúc bi thương.

Cảnh vật vẫn đây, tiếng đàn vẫn vậy. Mà nhân ảnh chẳng thể một lần nắm bắt được dù chỉ là trong gang tấc.

Nỗi sầu tương tư này liệu cả nhân gian ai có thể giải bày được? Hồng trần này dấu thế nào cũng chẳng bao giờ qua được ái tình thâm sâu.

Nếu hồng trần vốn dĩ đã là mộng mị, thì người trong mộng mị nguyện cả đời cả kiếp cũng thương tán cùng với nó.

Thế gian bao nhiêu phần trần duyên, tâm can này của cô cũng bấy nhiêu vạn lần sầu. Giờ phút này, Mịch Chi ôm đàn ngồi đây, đem thâm tình cùng tư niệm gửi vào tiếng đàn hoà vào phong vân rải đầy khắp nhân gian. Hỏi rằng "Liệu người có nghe được tâm tình này của thiếp hay không đây Tử Lạc?"

Mây liễu nhuiu chặt, cả nhãn ngọc hoàn toàn bị mờ mịt bởi thứ nước mặn đắng lấp đầy cả hốc mắt, trực trào rơi xuống tí tách lên cả từng dây đàn bên dưới.

Tiểu Hồng đứng từ xa, cũng không thể cảm lòng thêm mà bật khóc nức nở. Nàng ta vội đến nắm lấy cánh tay Mịch Chi giọng nghẹn ngào.

- Nương Nương! Người đừng như vậy được không? Sức khoẻ người đã yếu lắm rồi....đừng để bi thương làm hao tâm tổn phế nữa!

Từng ngón tay khảy nhẹ trên dây đàn chột dưng, cô chậm chậm xoay mặt nhìn nàng nha hoàn bên cạnh đang khóc thút thít không ngừng.

Rãnh môi tái nhợt khẽ cười, nụ cười chất đầy bi thương, thống khổ càng làm người khác trông thấy phải đau lòng.

- Vô ích thôi Tiểu Hồng. Ta ngay từ đầu đã sớm hao tâm tổn phế rồi kia mà! Bây giờ cô bảo ta không được như vậy, thử hỏi ta làm sao mới đáng đây?

Lời nói đến đây, Mịch Chi khép chặt tâm mi cắn môi khóc đến uất nghẹn. Tiểu Hồng ôm lấy thân huyết y đang run lên bần bật, hoà cùng tiếng khóc với cô vang cả một góc nơi vườn tảo.

[...]

Xe ngựa trở về Vương phủ, Mịch Chi cùng Tiểu Hồng vừa mới bước xuống liền bị choáng váng bởi quang cảnh ngay trước mặt.

Một màu khăn trắng tang tóc phủ trùm kín toàn Vương phủ, từng đoạn vải trắng tinh được treo đầy trải dài từ ngoài cửa cho đến bên trong.

Mịch Chi suýt chút đứng chằng vững mà ngã khụy vào tay Tiểu Hồng, nhân ngọc đỏ hoe nóng rát, môi khô mấp máy gào thét giận dữ vô cùng.

- Ai! Là ai đã treo những thứ này! Là ai!

- Là ta!

Một giọng nói có vẻ khá quen cất lên từ bên trong chánh viện, Mịch Chi tròn mắt khi nhìn thấy người bước ra là ai.

- Hỷ...Bình....!

- Là ta cho người treo khắp phủ.

Hỷ Bình đứng ngay giữa trung tâm, trên người còn vận một bộ tang y trắng toát. Trên đầu còn cột vải trắng thắt lại hình nơ.

Mịch Chi phút chốc nhu điêu đảo cả thần hồn, cô chẳng hiểu nổi chuyện quái quỷ gì đang diễn ra. Lúc sáng khi cô đi mọi thứ vẫn còn ổn kia mà, tại sao chỉ vài canh giờ trở về liền hiện ra cảnh tượng khủng khiếp thế này.

Tiểu Mai vừa hay chạy ra, đi đến lay lấy cánh tay của Mịch Chi, miệng không ngừng mếu máo.

- Nương Nương! Chúng nô tì đã cố ngăn cản, nhưng Quận chúa vẫn một mực làm vậy!

- Không làm vậy thì phải đợi đến khi nào? Uông Mẫn Xuyên, cô thật sự có đáng để làm một hiền thê hay không?

- Cô nói cái gì?

Mịch Chi càng lúc càng thấy đầu óc rối mù mịt, chẳng màng tượng rõ điều gì.

Hỷ Bình chậm rãi sai bước đi đến trước mặt cô, hất cao khuôn cằm ngạo nghễ, âm sắc nâng cao nhưng lại có phần đau xót khó hiểu.

- Từ Lạc... huynh ấy đã tử trận ở sơn nguyên Đông Dũ, đã ba tháng trôi qua mà phận thê tử như cô không hề hay biết?

Mịch Chi lúc này chỉ kịp nghe một tiếng nứt toang nơi lóp vò đại não, rồi tiếp theo sau đó là một loạt âm thanh rơi vỡ liên tục vang lên trong đầu. Một cái đau đến nát cả tâm can nhanh chóng lan truyền, bức lấy hơi thở nơi cô cũng muốn cạn kiệt.

- Cô đang nói ma nói quỷ gì ở đây?

Mịch Chi đứng không vững, phải nương nhờ vào sự nâng đỡ của hai nàng nha hoàn bên cạnh.

Hỷ Bình vẫn dai nghiến bằng những lời nói chanh chua, hệt như đang xát muối vào vết thương nơi tim đang sắp hoá thành một vũng máu đỏ của Mịch Chi.

- Uông Mẫn Xuyên, phí cho người một nữ nhân thoát nhìn đã thấy phong hoa tuyệt đại (*), ta vốn dĩ cũng đã từng nghĩ người là một nữ tử tú ngoại tề trung (*). Không ngờ vẫn chỉ là vô danh vô thực!

[Phong hoa tuyệt đại: chỉ nữ nhân rất đẹp]

[Tú ngoại tề trung: bên ngoài xinh đẹp, bên trong thông minh]

Mịch Chi văng vẳng bên tai toàn những thanh âm chói tai đau nhức vô cùng, cô gắng gượng nhào đến tóm lấy tang y trước ngực của Hỷ Bình.

- Xảo ngôn! Tất cả đều do cô xảo ngôn. Từ Lạc...người nhất định sẽ trở về. Ta cấm không cho cô tiếp tục nói những lời xằng bậy nữa!

Mịch Chi quá kích động, dẫn đến những cử chỉ lỗ mãng không ai ngờ. Hai nha hoàn hoảng hốt níu lấy Mịch Chi cố gắng khuyên nhủ, Tiểu Hồng bật

khóc nức nở khi cùng lúc nghe được tin từ miệng nàng Quận chúa kia.

- Nương Nương! Đừng như vậy mà Nương Nương...

Hỷ Bình ngao mạn hất lấy tay Mịch Chi, dường như cả nàng ta cũng đang rất đau lòng. Khi đôi nhãn ngọc kia phần nào cũng đã đỏ hoe, mi tâm cũng nặng dần vì lệ sầu ứ đọng nơi khoé mắt.

- Ngươi nghĩ vì sao không ai nói cho cô biết tung tích của huynh ấy! Là do Hoàng thượng, chính Hoàng thượng đã ban bố sắc lệnh cấm không một ai được hé lộ chuyện này. Cũng là vì lo cho ngươi, lo cho nữ tử ngu dại như ngươi đây khi hay tin sẽ u uất mà hao tâm tổn phể. Tại sao chứ? Tại sao dường như tất cả thế gian này đều dành mọi sự sùng ái cho một mình ngươi? Cả Dực tướng quân bị trọng thương, sau khi đã hồi phục phần nào cũng phải trốn nhui trốn nhủi trong gia trang không dám lộ diện. Cũng là vì ngươi, vì sợ ngươi trông thấy sẽ lại hỏi về Tử Lạc. Tất cả là vì ngươi mà huynh ấy đã tăng từ ba tháng trời vẫn chưa được một lần treo lên một mảnh khăn trắng! Thế tử như ngươi, thật không đáng nhận được một chút tình cảm nào của huynh ấy!

Ngay sau câu nói mang đầy sự đả kích đó Hỷ Bình, tất cả trên dưới Vương phủ đều phải trợn mắt trắng dã khi một âm thanh "Chát" vang lên truyền đến tâm nhĩ của những ai đang hiện diện.

Mịch Chi giương cao bàn tay gầy guộc, xanh xao tát ngay vào má của Hỷ Bình một cái như trời giáng. Khiến một bên má đào của nàng quận chúa đỏ rát cả lên.

- Cô có tư cách gì mà dám bình phẩm về tình cảm của phu thê ta?

- Ngươi.....

- Cô là cái thứ gì trong Vương phủ này mà dám tự ý treo tang cho phu quân của ta?

Mịch Chi căm phẫn đến cả người cũng run lên từng hồi, Hỷ Bình tức tối, mắt đỏ mảy cau muốn đưa tay đánh lại nữ nhân trước mặt, liền bị Mịch Chi nhanh hơn đỡ lấy, ra sức siết chặt cổ tay nhỏ nhắn của nàng ta đến hằn lên từng dấu.

- Thế tử của Tử Lạc là ta! Vương phi của cái phủ này cũng là ta! Cô đang đứng trong nhà của ta còn dám ngang nhiên, ngông cuồng. Không hồn thì cứ ngay cho ta! Hoặc là để ta dùng chổi quét cô ra khỏi cổng phủ!

Mịch Chi mạnh tay hất lấy Hỷ Bình suýt chút té nhào ra đất, may nhờ có cung nữ hầu bên cạnh đỡ kịp lấy.

Mịch Chi sắc diện dần trắng bệch, càng lúc càng nhợt nhạt tột tệ hơn hẳn. Cô đứng xoay người đưa mắt nhìn quanh cả một khoảng không gian đang bị phủ đầy một màu trắng tang tóc.

Nơi tim như bị hàng ngàn mảnh vụn ghim chặt, từng dòng huyết mạch như sắp bị trào phún ra bên ngoài. Nỗi đau này, có lẽ chẳng có ai có thể hiểu thấu được.

Tình cảnh hiện giờ phải gọi là gì mới đúng đây?

Một thân huyết y đỏ rực hết như áo tân nương đứng giữa một mảng trắng xóa của khăn tang tử biệt. Chẳng khác nào một cánh hồng phai rơi rụng phơi khô cánh mềm nơi đồi tuyết lạnh lẽo.

Mịch Chi khép chặt hai mắt dòn ép tuyết lệ hoen ra dung nhan đang dần mờ nhạt. Bàn tay siết lấy huyết y trên người mà gào lên bi thống.

- Tháo xuống hết! Mau tháo xuống hết cho ta!

Tiếng gào thét đau thương đến tận trời vừa dứt, cũng là lúc thân ảnh nữ nhân huyết y từ từ ngã xuống. Tâm can này của cô, lòng dạ này của cô xem như đã chết thật rồi. Dường như sau bao nhiêu ngày cố gắng chờ đợi, đến phút cuối cùng cả chút hơi tàn này cũng phải bị bức đến cạn kiệt.

- Nương Nương!

Tiểu Hồng, Tiểu Mai kinh khiếp hồn vía đỡ lấy Mịch Chi. Nhìn cô sắc diện trắng nhợt nhạt, thân người gầy guộc xanh xao chẳng có chút sức lực. Nhãn ngọc đã khép lại, vậy mà từng dòng lệ nóng vẫn cứ mặc nhiên lăn dài trên má.

- Xuyên Nhi!

Bên ngoài, một tiếng hét khác của nam nhân lại cất lên khiến ai nấy đều phải sững sốt.

- Dực....Dực tướng quân!

Tiểu Hồng đang đỡ lấy Mịch Chi, hai nha hoàn này còn chưa hết hoảng loạn vì sự việc trước mắt lại thêm một sự việc khác xảy đến.

- Nàng tỉnh lại! Xuyên Nhi!.....

Dực Khương ngay khi vừa thấy Mịch Chi gục ngã, y như quên luôn cả lễ nghi phép tắc mà chạy xộc đến, lại luôn miệng kêu lên cách xưng hô thân mật

không nên.

Bàn tay nam nhân áp vào gò má tiểu tụy, thấm đẫm tuyết lệ của Mịch Chi. Tâm can y đau đến rã rời, kèm theo một sự phần uất tốt cùng.

Dực Khương bỗng lấy Mịch Chi trên tay, rồi quay sang đưa nhãn đào nhìn lấy Hỷ Bình mà gần giọng đánh mặt, đem cả một diện dung đàng đàng sát khí ném thẳng vào nàng quận chúa ngang ngược.

- Quận chúa chắc cũng tự biết, làm trái thánh chỉ của Hoàng thượng sẽ có hậu quả gì rồi đúng không? Lần này, chỉ mong Quận chúa người hãy chuẩn bị cho tốt để lựa lời mà nói trước chánh điện đi!

Dứt câu, Dực Khương một mạch bế nữ nhân kia đi thẳng về gian phòng. Trên bầu trời lúc này đột nhiên chuyển hoá thành cuồng phong bạo vũ. Một trời hắc vân tích tụ đã kéo nhau giăng kín tự khi nào. Để rồi nặng hạt dần, trút đổ từng hạt mưa rơi rot trải dài khắp nơi. Đánh động đến ngàn cánh hoa trong Vương phủ rơi rụng rải đầy không gian đã nhuộm màu bi thương thống thiết.

Có lẽ, nỗi đau của kẻ trong ái tình thật sự lay động được đến cả trời xanh. Mang mưa trút xuống như thể muốn gột rửa đi phần nào bi thương tồn ngự nơi những con người đang phải khổ lụy vì tình. Đối với họ bây giờ, cảnh sắc tuyệt mỹ năm xưa giờ chỉ còn là một thứ vô hình vô định.

Ái tình này ai đã an bày, lưới tình này sai là do đâu? Có sao lại gieo rắc bi thương khổ tận đề nát thân hoa, hồng nhan điểm đầy bụi ly thương, dẫu một lần thôi cũng đủ theo người mà tiêu tán hoá hư vô mờ ảo.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Ta Không Cam Tâm

Vu thái y! Nương Nương thế nào?

Dực Khương đứng bên cạnh ngay vị thái y già, râu tóc đã bạc phơ đang chẩn mạch cho Mịch Chi.

Vài khắc sau, Vu thái y quay lại hạ người bầm tấu, sắc diện tệ vô cùng.

- Nương Nương vốn dĩ sau khi hạ sinh Tiểu Bối Lặc, sức khoẻ đã rất yếu. Phế nhược khí hư, lại cộng thêm tâm tư lúc nào cũng u uất khôn nguôi. Lần này Nương Nương bị một phen chấn động đến thể này, hạ quan e rằng...

- Thế nào. Nói mau!

Dực Khương chẳng khác gì như ngồi trên một đồng lửa đang cháy rực, thiêu đốt đến lòng dạ hấn sắp hoá lại thành tàn tro.

Vu thái y không dám ngẩng mặt, ông cắn răng buông ra một tiếng thở dài đầy bi quan.

- Nếu còn tiếp tục với tình trạng như vậy, hạ quan e rằng Nương Nương sẽ không thể cầm cự được bao lâu nữa!

- Xảo ngôn!

Dực Khương cầm phần gào lên, lập tức vị thái y kia sợ đến tay chân run cầm cập mà quỳ thụp xuống đất.

- Dực tướng quân, hạ quan chỉ nói theo sự thật. Xin người đừng trách phạt thân già này!

Hai bàn tay Dực Khương siết chặt đến run lên từng cơn, y đưa nhãn khí phủ đầy bi thương nhìn lấy nữ nhân đang nằm trên giường. Tâm mi khép lại, nơi vàng trán cũng nhăn nhúm cắn chặt môi đầy bi thống.

- Lui ra!

Thanh âm nặng nề từ Dực Khương lặng lẽ cất lên, Vu thái y sau đó liền được nha hoàn Tiểu Mai tiến ra khỏi phủ. Còn Tiểu Hồng, nàng ta túc trực bên cạnh Mịch Chi không dám rời đi nửa bước.

Nàng nha hoàn đưa mắt xót xa nhìn vị Dực tướng quân đang sắp gục ngã vì bi lụy ái tình. Tiểu Hồng là kẻ hầu người hạ lâu năm trong Uông gia, đã kẻ cận bên chủ tử là Uông Mẫn Xuyên cũng gần mười năm trời đàng đàng.

Nàng ta thừa biết rõ, mối lương duyên tình điệp của tiểu thư mình và vị Dực tướng quân kia đây đã rất bền chặt, thống thiết đến cỡ nào.

Để rồi chỉ vì một sắc lệnh ban hôn từ Hoàng thượng, đã một nhát cắt đứt đoạn tơ hồng mong manh giữa họ, biến ái tình kia hoá thành hư không mờ ảo đến thiên phi tán địa, vĩnh viễn không thể có lấy một lần cùng nhau đứng chung trên một con thuyền. Đào diễm khúc miên chỉ có thể hoá mộng bi thương,

mang tư niệm chôn chặt tận sâu trong tâm can.

Tiểu Hồng cố nuốt nước mắt, rót lấy một chung trà dâng đến trước mặt Dục Khương.

- Dục tướng quân, người dùng tách trà để tịnh tâm lại đi.

Câu nói của Tiểu Hồng thoáng làm Dục Khương sứt tinh tảo, y mở mắt cố nén đau thương trôi xuống tận huyết quản. Cầm lấy tách trà từ tay Tiểu Hồng chậm chậm đi đến ngồi xuống ghế.

Tách trà đỏ vẫn được y giữ chặt trong tay, cả làn nước trong treo ánh vàng nhẹ bên trong nó như đang bị rung chuyển dữ dội khi mà bị một lực đạo dần dần siết chặt đến run lên từng cơn.

Dục Khương càng nghĩ lại càng thấy phần uất. Tất cả cơn sự căng thêm tồi tệ đều do một tay nàng Quận chúa ngang ngược.

Khi y vô tình trông thấy đoàn quân của triều đình diễu hành dưới đường, cũng đủ biết thế nào sẽ có chuyện chẳng hay xảy đến. Vậy mà, dù đã muốn cố gắng ngăn cản. Y cũng không thể ngờ Hỷ Bình quận chúa lại dùng cách tấn tận lương tâm thế này để đả kích Uông Mẫn Xuyên.

Lúc này, Tiểu Hồng không nhận được nữa khi trong một lúc nàng ta cũng phải cùng Nương Nương của mình đón nhận hung tin đại hạn.

Nàng ta mạn phép bước lên trước, đưa nét mặt đau thương lẫn bàng hoàng hỏi lấy Dục Khương.

- Dục tướng quân, người có thể nào nói cho Tiểu Hồng biết...Sự thật là...

- Sự thật là Nhị vương gia đã từ trần!

Câu nói xen ngang của Dục Khương phút chốc như một đòn sét giáng mạnh ngay vào đầu những ai đang nghe thấy.

Từ phía sau lưng họ, một thanh âm gào lên thống thiết đến tan lòng nát dạ.

- Huỳnh nói dối! Tất cả các người đều đang gạt ta!

Mịch Chi vừa hay tỉnh dậy, truyền ngay đến tai cô là câu nói kinh khủng xuất phát từ chính miệng của Dục Khương.

Cô bật người ngồi dậy, giờ lấy chân bông mà muốn bước xuống giường nhưng lập tức lại ngã nhào ra đất vì thể trạng quá yếu.

- Nương Nương!

Tiểu Hồng hoảng hốt chạy đến đỡ lấy Michi, Dục Khương trong phút chốc không biết phải nói gì với nữ nhân đang đau đến hao tâm tổn phế. Y đứng đó bất lực nhìn nàng gào khóc trong tay nha hoàn mà tâm can cũng rã rời thành từng đoạn.

Thế nhân này dầu thế nào vẫn lắm dang cay trắc trở vạn lần. Một lần cắt đứt nhân duyên, rồi lại một lần vùi dập thân hoa đến nhàu nát.

Dục Khương y thực muốn chạy đến ôm lấy thân ngọc mềm như liễu rủ, muốn dùng hơi thở của mình hong khô nhân ngọc bị hoen mờ, muốn làm tươi màu cánh môi đã vội khô héo theo từng ngày dài chờ đợi.

Nhưng đối với thân phận của họ hiện giờ, đó chỉ là điều bất khả tự nghị. Và hơn hết, y cũng tự biết rằng trong lòng nữ nhân kia, người mà nàng để tâm đến đã từ lâu không còn là y nữa.

Nàng đau đớn, nàng tuyệt vọng đến vậy là vì một nam nhân khác. Nam nhân đó là phu quân của nàng, là một người có thể cùng nàng danh chính ngôn thuận kết chặt đồng tâm đến hồi phi diệt yển cũng chẳng tận.

Lê từng bước chân nặng nề đi đến trước, ngồi xuống ngay bên cạnh hai nữ nhân đang ngổn ngang trong cơn xúc cảm hỗn loạn.

- Xuyên....Nương Nương...

Thanh âm trầm bổng của Dục Khương cất lên đầy ghen ngào, vừa muốn mở miệng gọi lấy tên người thương nhưng lại thu vội tiếng lòng, thay vào hai từ kính ngữ đầy gượng ép. Michi khóc đến mờ cả nhân ngọc, bàn tay quờ quạng tứ tung chạm trúng vào cánh tay của Dục Khương. Lập tức cô ra sức siết chặt ống tay áo của y, miệng không ngừng hỏi lấy.

- Dục tướng quân, huynh nói đi. Là giả đúng không? Những gì đang xảy ra hoàn toàn là giả có đúng không? Huỳnh nói đi...

- Tại sao lại không trả lời ta?!

Michi vùng vẫy, cô lay mạnh cánh tay Dục Khương một cách điên loạn. Sắc diện mỗi lúc mỗi tái nhợt, cả cánh môi khô tróc cũng bị thấm ướt bởi những dòng tuyết lệ hoen đầy ra mào dung héo úa.

Dục Khương không dám nhìn thẳng vào nữ nhân trước mặt, y đủ ý chí, đủ gan dạ, đủ sự oai hùng để đối mặt với kẻ thù nơi chiến tuyến. Vậy mà lại không đủ dũng khí để nhìn vào đôi nhân ngọc bị thương tâm tối của nàng.

Y thật lòng chỉ muốn né tránh cái nhìn từ nàng, một cái nhìn chẳng khác gì van xin, như thể nàng mong muốn y sẽ trả lời nàng rằng "Đừng! Mọi sự chỉ là giả!" hay sao?

Bằng tất cả sự thương tâm nhất từ tận sâu trong cõi lòng đã vụn vỡ, Dực Khương cố gắng kiềm nén dòng xúc cảm đang hỗn loạn cả huyết mạch chảy khắp châu thân mà cắn chặt răng lên tiếng.

- Nương Nương! Là do hạ quan bất tài, không thể bảo toàn sự an nguy cho Vương gia...

- Huynh nói vậy là nghĩa gì? Dực tướng quân, có phải huynh cũng chẳng khác gì Hỷ Bình, cũng điên loạn bất phân đúng sai như cô ta hay không?

Mịch Chi căng mắt gào lên, thanh âm đau đến xé thiên huỷ địa liên tục vang vọng khắp Vương phủ. Đè lấy bầu không khí u uất tốt cùng trùm kín cả nhân gian rộng lớn.

- Nương Nương! Người bình tâm lại đi Nương Nương...Người còn phải chăm sóc cho Tiểu Bối Lạc nữa mà. Cứ như thế này người sẽ ra sao đây Nương Nương?!

Tiểu Hồng ra sức ôm chặt lấy thân thể gầy guộc, xanh xao của Mich Chi trong tay. Nàng ta cũng khóc đến khô cạn cả nước mắt, kêu gào cùng chủ tử đến khản cả cổ họng.

Như thể bao nhiêu đau thương nhất trên thế gian này một lúc kéo nhau ùa về vây quanh trên đỉnh đầu họ. Mưa bên ngoài trút xuống mỗi lúc mỗi nặng hạt dần, bấy nhiêu hạt mưa vô định rơi trong không trung, chạm đất đã vội vỡ tan hoá thành nước loãng. Chẳng khác gì nỗi sầu cực bi thê lương kia, từng chút từng chút bóp nát tâm can đến hoá thành một vũng máu đỏ.

Mịch Chi lúc này chợt vô tình nhìn ra nơi cửa, trông thấy một mảnh khăn trắng còn treo nơi xà gỗ đang bay nhẹ theo từng cơn gió lạnh của khí trời đã nhuốm màu đau thương.

Cô thỉnh lĩnh vùng dậy khỏi tay Tiểu Hồng mà lao ngay ra đó, nhón chân nắm lấy mảnh khăn tang thương mà điên cuồng giật xé.

- Ta đã bảo tháo xuống kia mà, tại sao vẫn còn để lại? Gì mà tử trận? Gì mà phải treo khăn tang? Mấy người điên cả rồi....Tử Lạc...Người đã hứa với ta sẽ trở về!....

Mịch Chi cầm mảnh khăn trắng trên tay không ngừng cầu xé, gào lên đến một lũ người. Dực Khương cùng Tiểu Hồng chạy đến ngăn cản nhưng hoàn toàn vô dụng. Giờ phút này, chẳng một ai có thể xoa dịu được vết thương nơi cõi lòng cô. Chẳng không một ai có thể ngăn được tâm can cô đang dần vỡ nát ra thành vạn mảnh vụn ghim vào tận xương tủy.

- Nương Nương...đừng như vậy nữa! Coi như hạ quan cầu xin người!

Dực Khương nắm lấy bả vai gầy của Mich Chi, ra sức cao giọng nhưng vẫn không thể át được tiếng khóc của cô.

Mịch Chi nâng mảnh khăn trắng bị chính mình xé rách tả tơi trên tay, lòng này của cô, tim này của cô thực chẳng hơn gì với mảnh lụa này. Nhàu nát, rách rưới cả rồi còn đâu.

- Tử Lạc, chính miệng người nói người là quân tử, nhưng vì sao người lại nuốt lời? Vì sao người nói ta phải đợi người, nhưng người lại chẳng cho chúng ta một lần tương ngộ...

Từng giọt lệ nóng mằn đắng rơi rớt tí tách ướt đầm cả đôi bàn tay gầy guộc hằn cả từng đường gân xanh của cô. Mich Chi cắn chặt cánh môi mình đến bật máu. Thân ngọc hao mòn run lên bần bật theo tung tiếng nấc nghẹn nơi cổ họng.

Tiểu Hồng hét hoảng vội hét lên thất kinh.

- Nương Nương! Đừng...

Dực Khương nhanh như cắt, một tay dùng lực đạo vừa phải bóp lấy khuôn miệng của Mich Chi làm cánh môi bị cắn chặt phần nào bị buông lỏng.

Nhưng chưa kịp định thần, cả y cùng nàng nha hoàn phải trợn mắt trắng dã khi đột ngột nhìn thấy một dòng máu tươi đỏ rực trào phún từ miệng Mich Chi. Từng giọt máu nhanh chóng chảy ướt cả bàn tay của Dực Khương, vấy ra cả ống tay áo của y một mảng đỏ nhức mắt.

- Xuyên Nhi...

Dực Khương sững sốt gào lấy cái tên thân mật, Mich Chi ho khù khụ từng cơn, mỗi cơn ho như vậy đều dồn lấy một ngụm máu tanh mằn trào phún khỏi huyết quản.

- Xuyên Nhi... làm ơn...ta xin nàng!

- Ta không cam tâm! Ta thực không cam tâm! Bắt ta phải rời đi như thế này, dù có luân hồi ngàn kiếp...ta cũng không đời nào cam tâm!

Từng âm sắc nặng nề phải khó khăn gằng ra từng chữ phát ra từ nơi khoang miệng đã lấp đầy mùi máu tanh tươi khó chịu.

Cả Dục Khương và Tiểu Hồng đều không hiểu được ngụ ý câu nói đó của cô. Là ai bắt cô phải đi? Cô phải rời bỏ nơi này để đi đâu chứ? Có phải do đau thương hoá điên rồi hay không đây?

Mịch Chi chỉ thấy tim mình đau đến nghẹn lại, từng dòng huyết mạch nơi ấy như ngưng chuyển. Lồng ngực kịch liệt nhấp nhô vì hơi thở gấp gáp. Cô khép chặt tâm mi, bao nhiêu dòng lệ nóng cứ thế tuôn ra hoà cùng vết máu nơi cửa miệng. Thực sự, nỗi đau này đã bức đến tâm can cô rồi, đem bao nhiêu sự thống thiết chờ đợi suốt những ngày tháng qua hoá thành một màu đen u tối giam lỏng cô bên trong, muốn trốn chạy cũng không tài nào nhích nổi đôi chân vốn đã tận sức kiệt quệ.

- Vu thái y, mau truyền Vu thái y!

Dục Khương gào lên khi thấy nữ nhân trước mặt đang dần gục ngã, một chút sức lực gắng gượng cuối cùng cũng không còn.

Một thân tố y trắng toát ngã trên tay nam nhân, nước tóc đen dài buông xoã rũ rượi phủ lấy tấm lưng thon hao gầy. Mắt ngọc đã khép, mi tâm ướt đầm, trước ngực một khoảng tố y đã bị nhuộm đỏ.

Tùng đột gió thổi mạnh lửa lấy bao nhiêu hạt mưa ngoài kia len lỏi vào từng ngóc ngách nơi tâm can rạn nứt. Dẩy lên cái đau thấu đến tê buốt cả từng tế bào mạch máu.

Nhân gian huyền ảo, tâm tư xáo rỗng vô hình vô định. Hồng trần định duyên cơ đã tận, an bày sắp đặt một màn bi kịch hoá uất hận thương đau.

Đời người cứ như một ảo mộng, xoay lưng đã kịp hoá ra hương tàn khói nhạt. Si nhân một đời dẫu trải qua bi ai vô hạn cũng chỉ muốn mãi lưu lạc trong nhục thủy tam thiên.

Ngày hôm nay, ngay lúc này, thứ mà người trong thiên hạ cảm nhận được chỉ là một màu âm đạm lan rộng cả nhân gian. Mưa phùn lất phất thấm ướt từng tấc đất nơi kinh thành hoa lệ. Để rồi nhanh chóng, bao nhiêu bi thương cũng thay nhau đập nát cả phồn hoa nhân thế, để lại một đồng tàn tro cuốn vào trong phong vân thủy tịch.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Đột Phá

Bảy mươi bậc!

Thành tích như vậy, nếu để trên thạch đài nòng cốt hoặc là thạch đài tuyệt đỉnh, đều sẽ gây ra sự chấn động dữ dội, dù là trên thạch đài của đệ tử đẳng trong hoặc đệ tử đẳng ngoài cũng sẽ gây ra sự chú ý không nhỏ.

Nhưng ở đây là thạch đài của đệ tử ghi danh, hoàn toàn không có ai đoái hoài đến đệ tử ghi danh, nếu thực sự có thì e rằng cũng chỉ có đám người như Bảng Liên Trùng mà thôi, những người tự cảm giác rằng mình không bao giờ có thể trở thành đệ tử chính thức được.

Nhưng khi Thanh Lâm leo lên đến bảy mươi bậc thì mí mắt ông già lớn tuổi xếp gối ngồi ở bậc thứ một trăm hơi động đậy, mở hờ, ánh mắt lướt nhìn qua Thanh Lâm.

“Thằng ranh con này có chút thú vị đấy, không có chân khí mà có thể đạt được trình độ như thế này, có thể cơ thể rất cường tráng...” Vị ông già lớn tuổi lẩm bẩm.

Trên năm cái thạch đài, bậc thứ một trăm của mỗi cái đều có một vị ông già lớn tuổi ngồi trên đó, là những người ban nảy bay ra từ phía sau núi, họ đều là trưởng lão của Thiên Bình tông.

Những trưởng lão như vậy mới là trưởng lão đích thực của Thiên Bình tông, chứ không phải dạng như Tôn Lập và Tào Thanh.

Họ chỉ có thể ở trong đám đệ tử đẳng trong và đẳng ngoài phô trương tài lẻ, thậm chí cấp cao của đệ tử đẳng trong cũng không xem họ ra gì, còn đối với đệ tử nòng cốt và tuyệt đỉnh thì họ đều phải ngẩng đầu lên nhìn.

Nhưng mấy vị trưởng lão này, ai cũng đều rất cao cường, bất luận là đệ tử nòng cốt hay đệ tử tuyệt đỉnh trông thấy đều phải cúi người cung kính chào một tiếng.

Lúc ông già lớn tuổi này lẩm bẩm, Thanh Lâm hơi ngược đầu lên, thần sắc bình thản.

“Uy lực sức ép từ bậc thứ nhất đến bậc thứ ba mươi, tiên thiên có thể vượt qua một cách dễ dàng. Bậc thứ ba mươi một đến bậc thứ bảy mươi, phải có trình độ tu luyện trung kỳ tiên thiên. Cuối cùng là ba mươi bậc này... còn hơn cả đỉnh cao của tiên thiên!”

Trong lúc nói, Thanh Lâm ngoảnh đầu nhìn bóng người đang dần dần tiến tới ở phía sau, không một chút do dự, bước lên thêm một bước!

“Gầm!”

Lần bước lên này, chợt có một sức ép dữ dội ập tới, như một con thú lớn đang há miệng, muốn nuốt chửng cả Thanh Lâm.

Uy lực sức ép như vậy, đối với cảnh giới Cổ Nguyên mà nói không là gì, nhưng đối với tiên thiên thì quả thực rất lớn.

“Thanh Lâm ta từng giết cả cảnh giới Cổ Nguyên, còn sợ sức ép của đỉnh cao tiên thiên còn con này sao?”

Trong lòng Thanh Lâm hừ một tiếng, cơ thể thẳng đứng, dưới sự nuốt chửng của uy lực sức ép đó, không ngừng bước lên.

Bảy mươi một bậc, bảy mươi hai bậc, bảy mươi lăm bậc... tám mươi bậc!

Sức ép càng lúc càng lớn, trước đó Bằng Liên Trùng đã từng nói. Thêm bậc càng cao, sức ép càng lớn, thậm chí lúc bước leo tới bậc thứ tám mươi, trong cơ thể Thanh Lâm phát ra tiếng vang lớn, cơ thể cậu bị đè nén, tựa như bị ép đến nổ tung.

“Nếu ta phát ra ánh sáng màu đỏ thì có thể vượt qua trong nháy mắt, nhưng sức ép này có lợi với sự rèn luyện cơ thể của ta, không thể bỏ qua cơ hội như vậy.”

Theo đà bước lên, hai đùi của Thanh Lâm nặng trĩu, khắp người càng như bị vô số cú đấm đánh vào người, như muốn đánh cho cậu ta rớt xuống bậc đài.

Cùng lúc đó, cùng với sự tấn công của sức ép, cơ thể của Thanh Lâm cũng dần mạnh lên, nếu như nói lúc trước là do sự gia tăng của lôi kiếp, chỉ có định chín phần, thì giờ đây, dưới sự tôi luyện của uy lực sức ép này thì đang đạt đến mười phần.

.....

Trong lúc Thanh Lâm bước tiếp, trong đám người ở đằng xa có hai bóng người, đang nhìn chăm chăm cậu, ánh mắt lạnh lùng, như muốn ăn thịt cậu vậy.

Hai người này dĩ nhiên là Tào Thanh và Tôn Lập, nhưng khoảng cách lúc này của họ rất xa.

“Thằng ranh con này, quả nhiên có tu vi!” Tôn Lập nghiêng rằng: “Xem ra, với bộ dạng này, chắc có thể dễ dàng vượt qua vòng đầu này, nếu cậu ta trở thành đệ tử chính thức, muốn giết cậu ta cũng khó.”

“Cũng do tên khốn Lưu Viễn Thông đó, mấy tháng nay, cứ bám lấy lão phu để luyện đơn, nếu không thì báu vật đen sấm đã có trong tay ta rồi!”

Trầm ngâm một hồi, Tôn Lập lại nhìn về phía Tào Thanh, để lộ nụ cười lạnh lùng: “Tên tiểu tử này còn sống chứng tỏ báu vật đen vẫn còn đang trên người cậu ta, với thủ đoạn của Tào Thanh, nếu đã lấy được nhất định sẽ giết người diệt khẩu. Nhưng lạ thay, mấy tháng nay Tào Thanh làm gì thế? Tại sao không đi cướp báu vật đó?” Trong lúc Tôn Lập nhìn sang, Tào Thanh dường như cảm nhận được ánh mắt của ông ta, không nhìn lại nhìn mà cười một cách lạnh lùng, trong mắt đầy sát khí.

Cùng lúc đó, các đệ tử cấp bậc khác ở bốn thạch đài lớn còn lại cũng đều bắt đầu khảo hạch.

Những nhân vật lộng lẫy như Tô Ảnh, Tống Vọng, dĩ nhiên là thông qua một cách nhanh chóng, cũng có một số, đi đến bậc thứ một trăm một cách khó khăn, miễn cưỡng thông qua.

Đa số đều bỏ cuộc dưới sức ép đầy uy lực đó, suy cho cùng thời gian ba năm quá ngắn, nếu không có tạo hóa lớn hoặc thiên chất cực mạnh thì rất khó có thể đột phá.

Nhưng nếu không bỏ cuộc thì sẽ bị sức ép đó giết chết, nếu họ đã chọn như vậy, Thiên Bình tông sẽ không ra tay cứu giúp, đây là luật lệ trước giờ.

Đám người Bằng Liên Trùng và Vũ Phong cũng bắt đầu bước lên thềm đá để khảo hạch, trong số đó, Bằng Liên Trùng sợ tội, đi được năm mươi ba bậc, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn bỏ cuộc.

Họ nhìn Thanh Lâm, nhìn bóng dáng con người nhỏ hơn mình những mấy tuổi ấy, sự suy sụp trong ánh mắt liên biến mất, lộ vẻ kỳ vọng.

Kỳ vọng Thanh Lâm sẽ trở thành đệ tử chính thức, kỳ vọng Thanh Lâm có thể thực hiện được lời hứa của cậu ấy, sau khi đứng vững trong đám đệ tử chính thức, cũng sẽ giúp bọn người như họ được lên mây!

.....

Thanh Lâm của lúc này, đã bước lên đến bậc thứ chín mươi.

Cậu ta đứng ở đây, nhìn về phía xa, như đang đứng trên núi cao, có cảm giác như đứng trên đỉnh cao vậy.

“Quy luật của thế giới này, cũng như bây giờ vậy, chỉ có thực lực mới có thể làm cho bản thân đứng trên cao, và những người ở phía dưới chỉ có thể ngước nhìn.”

Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, chịu đựng sức ép đầy uy lực ấy, bước lên thêm một bước nữa!

Bậc thứ chín mươi mốt, có sức ép lớn hơn gấp nhiều lần so với bậc thứ chín mươi, cơ hồ trong giây phút Thanh Lâm bước lên, mặt cậu ấy liền trắng bệch, trong người phát ra âm thanh bùng bùng, khóe miệng chảy máu.

“Hiện giờ ta chỉ mới là trung kỳ tiên thiên, nếu có thể đạt đến đỉnh cao của tiên thiên, sức ép này không là gì cả!”

Trong lúc lâm bầm, Thanh Lâm tỏ thái độ quả quyết, trong lúc múa vẩy tay, xuất hiện một viên yêu đan của Nguyệt Linh thú.

Cậu ta không nói năng gì cả, trực tiếp ném vào trong miệng.

“Hử?”

Trong giây phút này đây, vị ông già lớn tuổi ở bậc thứ một trăm ấy lại mở mắt, tỏ vẻ hứng thú: “Thằng ranh này muốn đột phá ngay đây à?”

Lời ông ấy nói quả không sai, Thanh Lâm, thực sự muốn đột phá ở đây!

Những yêu đan Nguyệt Linh thú này, vốn là muốn đem đi giao nhiệm vụ, đổi lấy linh thạch và Tinh Lan thảo, nhưng thời gian gấp quá, cậu ta chưa kịp đi đổi, hơn nữa e rằng đổi rồi, chàng trai xấu xí kia cũng sẽ lại làm khó, suy cho cùng thì trừ hết những thứ phí thủ tục, đổi cũng như không đổi.

Sau khi Đại Đế lục nuốt viên yêu đan Nguyệt Linh thú, Thanh Lâm liên tiếp lấy ra hai mươi viên, dưới ánh mắt kinh ngạc của vị ông già lớn tuổi ấy.

“Cậu ta muốn làm gì? Cho dù có yêu đan Nguyệt Linh thú nhiều như vậy nhưng cứ nuốt vào như vậy cũng không thấm vào đâu!”

“Àm ăm!”

Hai mươi viên yêu đan này vào cơ thể rồi lập tức bị Đại Đế lục hút hết, biến thành một linh lực đáng sợ, đánh tan màng ngăn cách hậu kỳ tiên thiên đó.

“Không đủ!”

Lát sau, ánh mắt Thanh Lâm lóe sáng, lấy hết tất cả nội đan Nguyệt Linh thú còn lại ra!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hầy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ngàn Luồng Sáng Đỏ

“Nhiều vậy à?”

Ông già lớn tuổi ấy mở hân mắt ra, chỉ thấy trên bậc thứ chín mươi hai ở trước mặt Thanh Lâm chỉ chít trái đầy cả một tầng, đều là yêu đan Nguyệt Linh thú.

“Thằng nhãi ranh này, Nguyệt Linh thú có thù oán với cậu ta hay sao ấy? Hèn gì cháu ta đạo này đi Đông sơn, hầu như không tìm thấy Nguyệt Linh thú, thì ra đều bị tên tiểu tử này giết sạch!”

Ông già lớn tuổi trừng mắt há hốc miệng, vừa giận vừa thấy buồn cười, thấy Thanh Lâm lại lấy một viên yêu đan ra định nuốt vào, chợt ho nhẹ một tiếng, nói: “Thằng ranh này, yêu đan không phải để người dùng như vậy.”

Thanh Lâm chợt dừng lại, ngược đầu nhìn sang, chỉ thấy ở trên mấy bậc cuối cùng đều là những làn sương trắng xóa mờ mịt, hoàn toàn không thấy là ai đang nói chuyện.

Nơi khác cũng như vậy, nhưng hễ bước lên bậc đá thì chỉ nhìn thấy được một màn sương, trừ phi đứng ở đằng xa nhìn mới có thể thấy hết tất cả mọi thứ.

“Hậu bối Thanh Lâm, bái kiến trưởng lão.”

Thanh Lâm cúi người chào lạy, dường như không nghe thấy lời nói của vị ông già lớn tuổi kia, lấy yêu đan ra, nuốt từng viên một.

“Cậu...”

Ông già lớn tuổi vừa tức giận vừa buồn cười, có ý muốn ngăn cản, nhưng lại cảm thấy kỳ lạ, nói cho cùng thì ban nãy Thanh Lâm nuốt nhiều yêu đan như thế cũng không thể xuất hiện điều gì dị thường.

“Hừ, đến lúc đó đau bụng thì đừng trách lão phu không nhắc nhở ngươi.” Ông già lớn tuổi hừ một tiếng, lại nhắm mắt lại.

Nhưng Thanh Lâm sau khi nuốt yêu đan, linh lực trong cơ thể càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng mạnh, thậm chí cậu ấy thấp thoáng cảm nhận được lớp màng ngăn cách tiên thiên kỳ sau kia, dưới sự công kích của linh lực, đã xuất hiện vết nứt.

Yêu đan nhanh chóng bị ít đi, song khi cậu nuốt luôn viên yêu đan cuối cùng, lớp màng ngăn cách vẫn còn đó.

Thanh Lâm cắn răng, âm thầm cảm thấy hối hận vì sao ban đầu không giết thêm mấy con Nguyệt Linh thú, trong lòng than vãn, ngay trong lúc đang muốn sử dụng ánh sáng đỏ để tiến lên thì tiếng nói của vị ông già lớn tuổi kia lại truyền đến.

“Tiểu tử, ngươi cũng ngoan cường đấy, mà thôi, ngươi với ông già lớn tuổi ta tính cách hợp nhau, hơn nữa chỉ là tiên thiên, lão phu giúp ngươi một tay, cũng không xem là phá lệ.”

“Gầm!”

Vừa dứt lời, bên tai Thanh Lâm liền xuất hiện một tiếng kêu lớn, tiếp đó, một ánh sáng trắng chọt phóng ra từ lớp sương trắng xóa kia, không hề để Thanh Lâm kịp mở miệng thì đã trực tiếp đi vào trong cơ thể cậu ấy.

Ánh sáng trắng đỏ đi vào trong cơ thể, lập tức hòa quyện cùng linh lực do những yêu đan kia hóa thành, như cùng nhau hợp thành một nắm đấm cực lớn, ầm một tiếng đánh vào lớp ngăn cách của hậu kỳ tiên thiên.

“Rắc!”

Nắm đấm ấy lập tức khiến cơ thể Thanh Lâm phát ra một tiếng rắc, như xương bị vỡ vụn vậy, nhưng chỉ có Thanh Lâm mới biết rằng, đây không phải phát ra từ trong cơ thể mà là một âm thanh vô hình, là âm thanh của lớp màng ngăn cách hậu kỳ tiên thiên ấy khi bị phá vỡ phát ra.

Đột phá!

Ngay trong giây phút đột phá, ánh sáng kia trực tiếp hóa thành linh khí, giống như linh khí sản sinh ra từ yêu đan vậy, hòa tan vào trong cơ thể của Thanh Lâm.

Vốn với linh lực của những yêu đan này, dù là đột phá rồi, hô hấp cũng sẽ bị rối loạn, không thể không chế một cách dễ dàng, nhưng dưới sự hòa tan của ánh sáng trắng này, linh cơ của hậu kỳ tiên thiên lập tức được ổn định.

“Đây là thuộc tính nguyên lực gì thế?” Thanh Lâm phân khối, đồng thời cũng cảm thấy kinh ngạc.

Như lời của Đế Linh kia nói, thuộc tính nguyên lực đều có ánh sáng, nhưng cậu ta chưa từng nghe nói, lại có thuộc tính nguyên lực của ánh sáng trắng.

“Đa tạ tiên bối.”

Thanh Lâm hít một hơi thật sâu, lại cúi người chấp tay, lần này là thật lòng...

Ông già lớn tuổi ấy không trả lời, tựa như hỏi này không phải ông ra tay giúp đỡ vậy.

Lúc này, đứng trên bậc thứ chín mươi mốt, sức ép đó lập tức giảm đi rất nhiều, nhưng không phải thực sự là sức ép đã giảm đi mà là cơ thể của Thanh Lâm đã mạnh lên, sức chịu đựng tăng lên gấp mấy lần. Cậu không hề do dự, cứ bước tiếp từng bước, ánh mắt nhìn xuyên qua màn sương, cuối cùng, dưới ánh mắt mỉm cười của vị ông già lớn tuổi ấy, đứng trên bậc thứ một trăm!

“Ngươi tên Thanh Lâm?” Ông già lớn tuổi hơi ngược mắt lên, nhìn Thanh Lâm.

Không cần đợi Thanh Lâm mở miệng, ông liền quơ tay, lấy ra một cái Ngọc Giám, nói với Thanh Lâm: “Nếu đã thông qua vòng khảo hạch đầu tiên thì tiến hành thi vòng thứ hai đi.”

“Đây là Ngọc Giám đan được, dùng để kiểm tra thiên phú Đan đạo, không có là thấp nhất, trắng là thứ hai, đỏ là hạng thượng đẳng, xanh là tuyệt phẩm, nếu như ngươi chỉ là không có thì sẽ không thông qua được khảo hạch, nếu là trắng thì miễn cưỡng có thể thông qua, nhưng còn phải sàng lọc đệ tử Đan đạo. Nếu là đỏ thì trực tiếp trở thành đệ tử Đan đạo đẳng ngoài.”

Nói đến đây, ông già lớn tuổi nhìn Thanh Lâm cười, nói: “Lão phu sẽ nhận ngươi làm đệ tử truyền thụ trực tiếp.”

Trên thực tế, ông ta đều nói vậy với tất cả những ai tham gia khảo hạch, nhưng trong vô số năm nay, dường như chỉ có vài người, trắng khá nhiều, nhưng cũng là một người trong số trăm người, cơ bản, đa số đều là không có.

Không có, đồng nghĩa với việc không có thiên phú về Đan đạo.

Đan đạo không giống với Võ đạo, Võ đạo thì phàm là có đầy đủ hai chân, có đan điền thì đều có thể tu luyện được, chỉ là có mạnh có yếu mà thôi.

Nhưng Đan đạo thì thực sự cần có thiên phú, nếu không có thiên phú, e rằng cho bạn một trăm ngàn linh dược thượng đẳng thì cũng không luyện ra được một viên Đan dược.

Đối với tu sĩ mà nói, Đan sư so với tu sĩ thì quả là lấy một so với ngàn, điều đó đã hình thành nên địa vị cao quý của Đan sư, xét cho cùng, tu sĩ cần đan được mà đan được lại do Đan sư luyện ra.

Vậy Tôn Lập là Đan sư nhưng chỉ là ở trong Thiên Bình tông, Đan sư trắng thấp nhất, hơn nữa e rằng trong số Đan sư trắng cũng không phải là mạnh, chỉ là hạng ba mà thôi.

Đương nhiên, tu sĩ và Đan sư không có mâu thuẫn xung đột, Đan sư đồng thời cũng có thể là tu sĩ, và trong số tu sĩ, có rất ít người có thể trở thành Đan sư.

Thanh Lâm từng nghe đám người Bàn Liên Trùng nói, Đan sư của Thiên Bình tông này, chia ra trắng, đỏ, xanh, mỗi bậc lại chia thành ba hạng, hạng một cao nhất, hạng ba thấp nhất.

Cậu cũng biết rằng, thiên phú Đan đạo không hề dễ dàng, vì vậy khi nghe ông già lớn tuổi nói vậy, không khỏi tỏ ra vẻ mặt kỳ lạ.

“Khụ khụ, dù không thể trở thành xanh, đỏ cũng không tồi.” Thấy Thanh Lâm nhìn mình, ông già lớn tuổi ho một tiếng.

“Nhìn cái gì nhìn? Thanh Lâm bé bỏng, nếu ngươi chỉ là trắng, có tin là lão phu ta sẽ thu lại ánh sáng hồi nãy không? Mau đặt tay lên!” Ông già lớn tuổi nghiêm khắc.

“Chuyện thiên phú, đâu phải do ta quyết định...”

Thanh Lâm nói nhỏ một tiếng, đặt tay lên Ngọc Giản đó.

Tay cậu mới vừa chạm vào Ngọc Giản thì trên đó liền xuất hiện một luồng ánh sáng, mặc dù có thể thấy bằng mắt nhưng không có màu gì.

“Không có?” Ông già lớn tuổi hơi nhíu mày, trừng mắt nhìn Thanh Lâm, nói:

“Mặc dù trong số người không có ngươi cũng đã rất nổi bật nhưng xét cho cùng cũng chỉ là không có, ngươi không...”

Chưa nói hết câu, trong ánh sáng của không có ấy có một tia sáng trắng xuất hiện.

Ông già lớn tuổi ngẩng người, chỉ thấy tia sáng trắng đó nhanh chóng khuếch tán ra, trong nháy mắt từ một tia sáng biến thành mười tia sáng, như một cái cột ánh sáng, phản chiếu trong Ngọc Giản.

“Quả là lão phu đã nhìn sai rồi, cũng không tồi, mười tia sáng trắng...” Ông già lớn tuổi mỉm cười, lắc đầu.

Thanh Lâm bĩu môi, nghĩ thầm ông già này trở mặt nhanh thật, trong lúc đang muốn rút tay về, trên trên Ngọc Giản ấy bỗng xuất hiện một tia sáng đỏ!

Ánh sáng đỏ này không chỉ có một tia mà là cả ngàn tia, chiếu rọi khắp nơi, phát ra từ trong cái Ngọc Giản ấy, bao vây hết cả bậc đài của đệ tử ghi danh!

“Ngàn tia ánh sáng đỏ!” Ông già lớn tuổi mở to mắt, không thể ngờ tới.

Ngay trong lúc này, tất cả các đệ tử đang khảo hạch trên bốn cái thạch đài khác đều chột quay ngẩng đầu nhìn Thanh Lâm!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hầy Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Lễ Nào Cũng Chỉ Là Nghiệt Duyên?

- Nương Nương! Người ăn chút cháo đi.

Tiểu Hồng ngồi cạnh bên, tay khuấy đảo bát cháo đang bốc khói nghi ngút. Mịch Chi tựa lưng lên một cái gối kê cao sau lưng, nhả ngọc đồ đản, mặt mũi hân hân sâu sắc bi thương khiến đôi đồng tử một thời trong như nhược thủy thu sang cũng phân nào lưu mờ.

Không gian yên ắng của buổi xế chiều, ánh tịch dương đang dần lụi tàn sau những tán cây bên ngoài khung cửa. Từng cơn gió đông cứ lần lượt thổi về, đánh động bao nhiêu lá khô rơi rụng rải rác đầy sân. Có lẽ, bấy nhiêu lá úa ngoài kia cũng chẳng sánh bằng nỗi đau trong tâm can Mịch Chi hiện giờ.

Cô nhìn ra cửa sổ, đưa khí sắc thất thần, nhợt nhạt đắm đắm hướng về chiếc lá cuối cùng còn cố gắng bám mình trên nhánh cây khô cằn. Nếu như sinh mệnh cô cũng như chiếc lá đó. Đến lúc một cơn gió nhẹ lướt qua, cũng đủ sức làm chiếc lá nhỏ ấy buông xuôi mà tự do rơi xuống, đáp mình trên nền tuyết lạnh lẽo.

Cái rét của mùa đông sang mỗi lúc mỗi mạnh hơn, cả nhân gian rộng lớn phủ đầy một màu trắng xoá. Riêng nơi vương phủ, không chỉ có mảng màu lạnh toát đó, mà còn cả một bầu không khí âm đạm, u uất luôn luôn như một lớp màng dày đặc bao trùm kín cả nơi này.

Mịch Chi thở đều đặn, không gian lặng người đến cả hơi thở đó của cô Tiểu Hồng cũng có thể nghe thấy.

- Nương Nương! Người làm ơn ăn một ít gì đi. Đã gần một tháng trời qua, người ăn bữa được bữa không thể này, ngọc thể của người không thể chịu đựng thêm sự tổn thất nào nữa đâu Nương Nương! Coi như nô tì cầu xin người...

Tiểu Hồng nói mà hốc mắt đỏ hoe, từ ngày Hỷ Bình tự tung tự tác treo khăn tang cho Từ Lạc đến nay, Mịch Chi sống như một cái xác khô. Cô chẳng ăn uống, hay ngủ nghỉ. Những đêm thức trắng kéo dài nhiều hơn, những thứ cô cố gắng nuốt vào bụng cũng chỉ là vài thìa cháo hay canh hầm tằm bổ.

Sức khoẻ mỗi lúc mỗi yếu dần, Mịch Chi cô hoàn toàn không thể đến gần Từ Tri dù chỉ cách một sải tay đi chẳng nữa. Cô nhìn thẳng bé từ xa, đứng ở một góc cây nào đó hay cạnh cửa để thong thả nhìn ngắm hài tử trên tay người khác mà lòng không khỏi thêm thương.

Đối với cô, Từ Tri là thứ duy nhất mà Từ Lạc đã để lại cho cô. Cô xem nó hơn cả mạng sống của mình. Thế nhưng, mạng sống của mình cô lại chẳng xem nó là gì cả.

Bấy giờ thân ngọc gãy guộc, tro xương. Sắc diện hầu như lúc nào cũng chỉ là một màu xanh trắng nhợt nhạt. Nước tóc mềm mượt ngày nào thì giờ đây cũng rụng rơi đi nhiều.

Không còn Từ Lạc, không còn được hắt ngày ngày chải tóc bằng thanh lược gỗ. Đến cả nước tóc này cũng không ngăn được tư mộ mà héo tàn rơi rụng dần theo ngày tháng.

Mịch Chi chậm rãi khép lấy tâm mi đang lay động theo từng hồi xúc cảm trong lòng, mím môi rồi hé mở cho Tiểu Hồng dứt cháo.

Một thìa, hai thìa, đến thìa thứ ba cô bỗng ho sảng sặc, bao nhiêu cháo vừa được cho vào miệng trào hết ra ngoài.

Tiểu Hồng hốt hoảng, đặt bát cháo sang một bên tay liên tục vỗ vào lưng Mịch Chi, tay kia cầm mảnh khăn trắng lau lau lên khoé miệng của cô.

- Nương Nương! Người sao rồi Nương Nương!

Mịch Chi cố gắng nén ho, hơi thở của cô bắt đầu khó khăn hơn với từng cơn thắt chặt nơi lồng ngực.

- Không sao!

Nhưng rồi nàng nha hoàn liền phải căng mắt sợ hãi tột độ khi mảnh khăn trắng lau miệng cho Mịch Chi hoen chút sắc đỏ. Chiếc khăn trên tay Tiểu Hồng run run, nàng miễn cưỡng nhìn Mịch Chi mà nói:

- Máu...Nương Nương! Người lại thổ huyết nữa rồi...Tiểu Hồng...Tiểu Hồng đi truyền thái y....

Nói rồi nàng nha hoàn nhanh chân tung chạy khỏi phòng, Mịch Chi nằm đó chẳng buồn nói đến. Cô nhìn mảnh khăn có thắm máu của mình, rãnh môi lạnh khô tróc khê nhếch lên đầy chua xót.

- Ngươi muốn ta đi, ta vẫn chẳng có cách nào để đi. Từ Tri, thằng bé cần ta hơn bao giờ hết. Số kiếp thôi tha chết tiết nhà ngươi, một lần đây đoạ ta và Từ Lạc đã là quá đủ.

Dòng suy nghĩ đến đây, Mịch Chi kịp nhận ra một thứ cảm giác kiên cường mãnh liệt dâng lên trong người. Sự thật rằng, cô mất Từ Lạc. Nhưng Từ Tri, thằng bé còn quá nhỏ, nó đã mất cha, càng không thể mất luôn mẹ.

Mịch Chi cầm lấy bát cháo, nuốt xuống mọi đau thương, bi thống mà chậm chậm đưa từng thìa cháo vào miệng. Nước mắt bị cô đem trở ngược vào trong, trôi xuống cổ họng khiến vị cháo tở yến kia cũng bị lẫn vị đắng chát khó chịu.

- Nương Nương! Người đã tự ăn rồi...hay quá! Thật hay quá!

Tiểu Hồng cùng Tiểu Mai và Vu thái y đứng nép mình sau song cửa. Lặng lẽ đưa mắt quan sát Mịch Chi. Ngay khi nhìn thấy cô tay nâng bát cháo lên, cõi lòng của vị thái y già cùng hai nàng nha hoàn hoan hỷ, vui sướng khôn cùng. Rốt cuộc, vẫn chỉ là tình mẫu tử thiêng liêng mới đủ sức mạnh vực một người đang tận cùng dưới đáy của đau thương, kiên cường tiếp tục đứng lên mạnh mẽ đương đầu với số phận nghiệt ngã.

[...]

- Hỷ Bình, muối càng lúc càng to gan! Dám cãi mệnh của Trẫm mà làm điều càng quấy nơi Vương phủ.

Thanh âm hét lên đầy giận dữ cùng đôi nhãn khí phẫn nộ trừng trừng nhìn vào Hỷ Bình. Nàng Quận chúa ngang ngược vừa bị Dực Khương mang chuyện cô dám cãi lệnh thánh chỉ mà treo tang cho Từ Lạc, làm kinh động trăm trọng đến Uông Mẫn Xuyên, khiến ngọc thể nàng ấy càng lúc càng tiêu tụy.

- Hoàng thượng! Muội chỉ là vì nhị hoàng huynh, người nghĩ huynh ấy đã táng tử suốt ba tháng ròng rã, tính đến hôm nay cũng đã gần bốn tháng mà một mảnh khăn trắng cũng không được treo lên. Huynh ấy làm sao nhắm mắt đây!

Hỷ Bình đứng bên dưới chánh điện, trước mặt vị chân mệnh thiên tử đang ngự ngay trên hoàng vị cao cao tại thượng vẫn còn cố gân cổ tấu lời xàm ngôn.

- Cuồng ngôn! Thi thể của Từ Lạc còn chưa tìm được, muội lại dám buông lời xàm tấu? Hại hoàng tấu của mình đau thương đến lâm cả trọng bệnh. Còn không biết tội của mình lớn đến đâu sao hả?

Dực Khương thực chịu không thấu, bèn to tiếng mạn phép xen vào.

- Quận chúa! Người càng nói lại càng bất phân đúng sai. Việc có treo tang cho Nhị vương gia hay không cũng không đến lượt Quận chúa như người tự ý định đoạt. Huống hồ, ngay từ đầu đã được thánh ý của Hoàng thượng, cấm tuyệt đối không mang sự việc lan truyền đến Vương phủ. Vậy mà Quận chúa người đây lại ngang nhiên treo khăn trắng trải đầy Vương phủ, hại Vương phi một phen kinh động đến ngọc thể an nguy không rõ. Tội trạng kháng chỉ này, Quận chúa người phải gánh thể nào mới tha đây!

- Ngươi...Ngươi chỉ là một Trần quốc đại tướng mà dám nặng nhẹ với Bồn quận chúa...Ngươi...

- Xấc xược!

Tiếng gào thét tức tối nơi Hỷ Bình chưa kịp hết câu liền bị thanh âm đồng dục gần lên cắt đứt kèm theo một tiếng đập mạnh lên bàn rất mạnh.

- Hoàng thượng! Bảo trọng long thể!

Vị công công hầu cạnh vôi vàng lên tiếng, khi thấy Hoàng thượng phần khí dâng cao không kiềm được mà giận dữ vô cùng.

- Hoàng thượng!.....

- Quý xuống!

- Nhưng...

- Trẫm nói muội quý xuống! Còn kháng ý!?

Hỷ Bình ầm ứ nén giận, đành nín chặt cánh môi mà đáp hai đầu gối chạm xuống đất. Nàng ta thực xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu, khi mà lần đầu tiên nàng bị trách phạt thế này trước mặt một tên tướng quân cùng hai tên công công.

Cũng may lúc này không có ai khác nữa, nếu còn có thêm vị quan nhân nào ở đây, Hỷ Bình nàng chắc chắn chỉ muốn tự đào lỗ chôn sống mình cho xong.

- Đã sai còn không biết hối lỗi!

- Muội...

- Không cần nói nữa! Người đâu!

Sau tiếng hô của vị thiên tử, một loạt quân binh lập tức tiến vào. Sau đó, Hoàng thượng dùng nhãn long cương trực nhìn chăm chăm về phía nữ nhân đang quỳ bên dưới, nộ khí thoáng chốc bùng lên mà gần giọng trầm thấp.

- Mang Quận chúa vào Lân Hoa cung, canh giữ cho cẩn thận.

Hỷ Bình vừa nghe thấy lời phán quyết của Hoàng thượng, cả lỗ tai nàng ta như bị tiếng nổ thật chất làm ù luôn đầu óc. Nàng liền đứng lên mà kêu gào.

- Hoàng thượng, người không thể đối xử với muội như vậy...

- Trẫm cấm muội không được rời khỏi cung trong vòng một năm dù chỉ là nửa bước. Chép một vạn lần Quán Tâm Phật Pháp sám hối cho Trẫm. Một chữ cũng không được thiếu! Giải Quận chúa đi....

- Hoàng thượng...Người cũng hồ đồ...người cũng chẳng khác gì bọn họ. Hồ đồ cả rồi!

Tiếng gào rống chất tai của Hỷ Bình vang vọng khắp chánh điện, rồi im hẳn khi nàng ta bị toán lính áp giải mang đi đến Lân Hoa cung.

Hoàng thượng bấy giờ mới chậm chậm hít thở thật đều đặn, cố bình tâm lại dòng xúc cảm hỗn loạn vừa rồi. Ôn tồn hướng về phía Dực Khương nói:

- Dực tướng quân, ái khanh cũng đã nhọc lòng rồi!

- Hạ thần không dám nhận! Hoàng thượng, Người vẫn nên bảo trọng long thể! Chuyện cũng đã giải quyết xong, mong người cũng không nên để trong lòng mà tổn hại long nhan.

Dực Khương gấp người cung kính, đối với Hoàng thượng, y là một đại thần được trọng dụng hơn hết. Hoàng thượng luôn dành cho y những gì trọng trọng, nghiêm trang nhất cùng với sự tin tưởng tuyệt đối. Y lập bao nhiêu chiến công cho Quốc chi xã tắc, lần này công trạng tuy cáo thành nhưng lại mất

mất quá lớn.

Từ Lạc - Nhị hoàng đệ uy danh, hùng dũng một thời oanh tạc trên chiến trường, nay lại bị một mưu đồ lật đổ triều vương của Tôn thái sư âm mưu cấu kết với giặc, khi Từ Lạc diệt được Đại tướng thống lĩnh của giặc Ngoã, cũng là lúc hắn bị vạn tiễn tập kích bắn thấu cả quân trang.

Cả người lẫn ngựa một lần bị rơi xuống vực thẳm, dù đã huy động bao nhiêu binh lính toả ra tìm kiếm khắp nơi suốt ba tháng trời rỗng rã, vậy mà ngoài con chiến mã phơi khô thây mình cùng mũi giáo, với vài ba mảnh quân y vương vãi vết máu đã khô dần, thì thi thể của Từ Lạc vẫn biệt vô âm tính.

Đến nay, cả triều đình chẳng một ai biết được rằng Nhị vương gia kia có còn sống hay đã chết?! Nếu đã chết thì có gì thì thể lại không thể tìm ra. Còn nếu không chết, vậy suốt thời gian qua Nhị vương gia đó đã lưu lạc đến nơi nào trên thế gian? Bỏ mặc hiển thế, con đại nội này ngóng chờ đến tàn phai hương sắc, lâm ra trọng bệnh.

- Dực tướng quân, ái khanh nghĩ thế nào về việc của Nhị vương gia?

Hoàng thượng cùng Dực Khương dạo bước nơi trường thành, từng cơn gió của buổi đêm đập choạng cứ không ngừng phả vào lướt nhanh qua long bào oai vệ lẫn vạt áo nơi hắc y của vị tướng quân đi cạnh.

- Hạ thần, dù thế nào cũng không tin Nhị vương gia đã thật tử trận.

Bàn tay của Hoàng thượng đặt lên một cột đá hình trụ nơi trường thành, khuôn cằm điểm chút hồ tra (*) thoáng qua hơi hắt cao, hít một hơi thật sâu lấp đầy lồng ngực rần rori ẩn sau lớp long bào dây cộm, nói:

[Hồ tra: vệt râu để lại sau khi vừa cạo xong]

- Trẫm...cũng chẳng khác gì ái khanh. Từ lúc xảy ra chuyện, chưa một đêm nào Trẫm có thể yên giấc. Đối với Trẫm, Từ Lạc luôn là hoàng đệ mà Trẫm yêu thương nhất. Tính khí đầu thất thường, nhưng đệ ấy lại chưa bao giờ để tâm đến việc tranh quyền đoạt vị đâu đó nơi hoàng triều cạnh tranh khốc liệt. Đệ ấy.... sống thư thái, phiêu dật tự tại chẳng màng thế sự. Vậy mà khi an nguy của Quốc chi xã tắc bị đe dọa, người đầu tiên đứng lên chống giặc.... lại là đệ ấy chứ không ai khác...

Nói đến đây, thanh âm trầm trầm của Hoàng thượng lặng xuống hơn cả buổi đêm đang dần buông xuống. Dực Khương đứng cạnh, cùng hướng mắt về phía bầu trời xa xăm khi ánh tịch dương cuối cùng cũng kịp tắt lịm.

Hình ảnh Từ Lạc cả quân trang nhuộm đỏ một màu máu tanh tưởi luôn ám sâu trong tâm trí y. Thân là trấn quốc đại tướng, lại không thể chu toàn bảo vệ an nguy cho phe mình đến phút cuối cùng. Dực Khương y dù không thể tin rằng Nhị vương gia kia đã thật sự không còn trên cõi đời này, nhưng với thương tích thế kia, lại rơi xuống đáy vực sâu thẳm, hiện thực phủ phàng, rằng chỉ có thần tiên mới cứu hắn thoát khỏi kiếp nạn.

Y khẽ buông một thanh âm than thở từ tận sâu trong lòng, mười ngón tay vô thức siết chặt đến hằn lên từng đường gân ngang dọc. Y nặng tình với Uông Mẫn Xuyên, y vẫn tan lòng nát dạ khi thấy nàng phải tâm can hao phế chết dần chết mòn theo từng ngày vì một nam nhân khác.

Thâm tình này của y, Uông Mẫn Xuyên nàng đã vội diệt thế biệt tích. Không một chút tham luyến, vẫn vương. Dốc lòng đối đãi với phu quân của nàng đến muốn khuynh đảo cả hồng trần nhân thế.

Hoá ra như vậy, Dực Khương y mới nhận ra rằng.

Ái tình dù sâu đậm đến mấy rồi cũng như mây.

Chấp niệm sâu đến đâu rồi cũng như mộng.

Chỉ cần một cơn cuồng phong ghé qua, cũng đủ cuốn trôi tất cả vào cõi hư ảo vô hình vô định.

"Nếu hồng trần tình ái đã là mộng mị. Vậy tại sao đã tỉnh giấc bao nhiêu lần mà giấc mộng vẫn không phai?"

[...]

- Tỷ tỷ!

Đồng Đồng vừa trông thấy Mịch Chi liền nhảy khỏi giường mà chạy đến bám chặt thân người cô không buông. Miệng lại không ngớt gọi hai tiếng "Tỷ tỷ" thân quen suốt bao lâu qua.

Mịch Chi mặt che một mảnh lụa mỏng màu trắng, nhằm muốn ngăn chặn thân ngọc tránh truyền những điều không tốt sang cho người khác.

Chậm rãi ngồi xuống trước mặt Đồng Đồng, đưa tay véo vào bên má của nó tươi cười nói:

- Tiểu màn thầu, dạo này tỷ không đến thăm em được. Có buồn tỷ không?

Đồng Đồng nghiêng đầu ngây ngô khi nhìn thấy dung nhan xinh đẹp, kiều diễm thường lệ của Mịch Chi nay lại bị che chắn bởi một mảnh lụa. Thằng bé tính đưa tay gỡ lấy liền bị cô ngăn cản.

- Tỷ tỷ, sao tỷ lại che mặt?

Đồng Đồng gãi đầu thắc mắc, Mịch Chi cười khi nói với nó:

- Tỷ không được khoe, nên phải che lại hạn chế tiếp xúc với người khác.

- Vậy sao? Thế thì uống phí quá....

Đồng Đồng cong môi lắc lắc thân người nhỏ xíu, Mịch Chi lấy làm ngạc nhiên.

- Sao lại uống phí?

Lúc này, Đồng Đồng đưa tay sờ nhẹ vào gương mặt cô đang ẩn sau màn lụa mỏng manh.

- Tỷ tỷ xinh đẹp như vậy mà lại phải che mặt đi. Không uống là gì!

Mịch Chi cùng hai nàng nha hoàn phút chốc bật cười giòn tan.

- Tiểu màn thầu, người cũng thật lạnh lợi nha!

Tiểu Hồng xoa đầu Đồng Đồng nói. Mịch Chi nắm tay nó, dẫn nó đi đến gian phòng của Từ Tri. Thằng bé đang được Trần nhũ nương bế trên tay, hai mắt nhắm nghiền ngủ say ngon giấc.

- Nương Nương! Người xem, Tiểu Bối Lặc hôm nay đã rất bụ bẫm, kha khá kình!

Tiểu Mai đứng cạnh lên tiếng, Mịch Chi nhướn người cố gắng đem tầm nhìn hướng về phía Từ Tri. Cô thực sự rất thèm được bế nó trên tay, thèm được ngắm nhìn gương mặt giống với Từ Lạc như tạc. Nhưng tiếc thay...

- Vẫn là ta không thể chạm vào thằng bé! Từ Tri, con có khi nào oán trách người mẹ này hay không đây?

Mịch Chi tự thì thầm vài lời với bản thân, bất giác Trần nhũ nương trông thấy liền cúi người thi lễ. Bà mang Từ Tri tiến đến gần, liền bị cô có phần muốn ngăn cản.

- Không sao đâu Nương Nương, người đã che mặt rồi kia mà. Giữ khoảng cách một chút sẽ ổn cả thôi!

Tiểu Hồng lay nhẹ cánh tay của Mịch Chi mà nói, cả Đồng Đồng cũng níu lấy vạt tổ y của cô mà giật giật.

- Tỷ tỷ, đệ cũng muốn chạm vào Tiểu Bối Lặc.

Mịch Chi thoáng ngưng đọng ánh mắt nơi mình một chút, tâm mi khẽ chớp chớp rồi cô hướng về phía Trần nhũ nương ra hiệu bảo hãy đến gần hơn.

Trần nhũ nương lập tức bế lấy Từ Tri bước đến, ở một khoảng cách nhất định. Mịch Chi liền ra dấu bảo bà ấy dừng lại.

Cô đứng yên đó, thoải mái ngắm nhìn Từ Tri ở cự ly khá gần. Ở khoảng cách này, cô hoàn toàn dễ dàng thấy được cả hàng lông mi của thằng bé đôi lần run rẩy. Hay cánh môi chum chím nhỏ xíu như nụ tầm xuân đo đo cứ thỉnh thoảng lại chớp chớp trông đáng ghét vô cùng.

- Nương Nương! Người chạm vào Tiểu Bối Lặc đi.

- Chạm...chạm vào?!

Tiểu Mai gật gật mỉm cười, cũng đã một thời gian rồi cô không động vào Từ Tri. Ngoài nhìn ngắm thằng bé, cô chẳng thể làm gì khác hơn.

Hôm nay, liệu cô có thể tham lam chạm vào thằng bé một chút hay không?

Dòng suy nghĩ đến đây, Mịch Chi lê đôi chân ngọc tiến lên trước hai bước. Nhãn ngọc say sưa thấu gọn hình ảnh ngây dại của hài tử vào sâu trong đáy mắt. Bàn tay trắng ngần như ngọc bích ngày nào thì hôm nay đã nhợt nhạt, gầy guộc run run đưa lên.

Một cái, chạm vào làn da mềm mại, trơn tru của Từ Tri. Thật nhanh, cô cũng liền thu bàn tay mình trở về. Bẩm sinh thằng bé đã yếu ớt hơn người, nếu lỡ cô lây bệnh cho nó, thì cô có mà hối hận vạn lần cũng chẳng kịp.

- Nương Nương..

- Đủ rồi! Như vậy thôi...ta cũng mãn nguyện rồi!

Mịch Chi giọng bắt đầu nghẹn nghẹn nơi cổ họng, vừa muốn xoay lưng đi thì bất chợt Từ Tri thức giấc. Thằng bé mở mắt tròn xoe mà nhìn về cô không rời. Phút chốc, bao nhiêu sự kiềm nén từ tận sâu trong thâm tâm cô bị oà vỡ.

Hai hàng lệ đáng nhanh chóng tuôn trào khỏi khoé mắt, khiến tâm mi ướt đầm nặng nề. Nhãn ngọc kéo lệ sầu giăng mờ cả tầm nhìn, thấm ướt cả mảnh

lụa trắng đang che trên mạo dung héo hon. Cô vội lau đi, để được trông thấy gương mặt Tử Trì rõ hơn.

Đôi mắt thẳng bé to tròn lại sáng long lanh, hết như hai viên ngọc trai được mài dũa hoàn hảo. Nó nhìn cô rất lâu, bàn tay nhỏ xíu của nó đưa ra như muốn vói tới cô.

Mịch Chi cắn chặt môi bật khóc, cô cũng đưa bàn tay gầy guộc của mình lên run rẩy muốn chạm lấy bàn tay nhỏ nhỏ đó của Tử Trì nhưng không thể. Bảo vệ sự an toàn cho thẳng bé bằng mọi giá là điều duy nhất cô có thể làm.

- Tử Trì, đừng oán trách mẹ! Mẹ không thể như bao người mẹ khác trên thế gian này có thể ôm ấp con trong lòng, vỗ về con bằng những tiếng ru êm êm ngọt ngào hay nuôi con bằng một dòng sữa ấm nóng. Mẹ...đến cả chạm vào con, mẹ cũng không thể. Tử Trì... dù thế nào đi nữa, mẹ cũng chỉ muốn con biết...Mẹ yêu con nhiều đến cỡ nào!

Âm sắc trầm bổng lúc cao lúc thấp đó của Mịch Chi thoáng làm cho bầu không khí lắng xuống vài phần. Hai nàng nha hoàn mau nước mắt mà đứng cạnh thứ thứ, đưa mắt xót xa nhìn vị Nương Nương của mình đang tâm can thất chặt hỗn loạn không ngừng.

- Nương Nương! Người đừng như vậy! Tiểu Bối Lạc nhất định sẽ không oán trách người đâu!

Tiểu Hồng vuốt nhẹ lên tấm lưng trơn xương của Mịch Chi sau lớp ngoại bào bằng lông cừu dày cộm. Mịch Chi cố nuốt nước mắt, cô bước trở lại vào trong, ngồi xuống ghế thông thả nhìn Tử Trì được Trần nữ nương chăm sóc.

Đến khi thẳng bé đã nhắm mắt ngủ lần nữa, Mịch Chi mới rời khỏi. Dẫn Đồng Đồng trở về trả cho mẹ của nó. Cô cùng hai nàng nha hoàn dạo bước ra vườn thượng uyển. Đi đến cạnh bờ hồ, ngay vị trí mà cô đã từng nhìn thấy thân ảnh Tử Lạc bùng sáng sau những rặng hoa đăng được thấp sáng dưới mặt nước.

Đưa nhãn ngọc mờ nhạt hướng về phía bên kia biệt uyển, nơi ấy hoàn toàn trống không, không gian cũng u uất tĩnh mịch chẳng có gì ngoài lớp tuyết rơi dày cộm nơi dưới chân, vương đầy trên cây cối.

Tâm can lại một lần nữa bị đau thương dày vò đến vụn vỡ. Cô đưa tay ôm lấy nơi lồng ngực đang thất nghẹn vì bao nhiêu đợt xúc cảm mãnh liệt cứ đập vào không ngừng, làm cho cô đến việc thờ thôi cũng đã thấy khó khăn khổ sở.

- Nương Nương! Tuyết rơi càng lúc càng dày rồi, chúng ta vẫn nên trở về thì hơn!

Tiểu Mai nắm lấy bả vai của Mịch Chi mà xoa xoa, Tiểu Hồng đứng cạnh tay cầm ô che cho cô, tránh những hạt tuyết lạnh buốt rơi phải thân ngọc vốn đã quá yếu quá hao mòn.

Mịch Chi đưa bàn tay ra trước mặt, hứng lấy vài hạt tuyết rơi tròn trong lòng bàn tay. Vẫn chưa kịp đem chúng lại gần tầm mắt mà nhìn ngắm, thì chúng cũng đã tan biến hoá thành một mảng nước ướt át lạnh lạnh. Mà cái lạnh này lại dễ dàng truyền đến tâm can, làm dấy lên nơi đó một cái lạnh đến thấu tận xương tủy.

Cái lạnh bên ngoài da thịt, dẫu có thế nào cũng chẳng sánh bằng cái lạnh ẩn sâu nơi tâm tư của mỗi người. Khi mà tâm tư cũng chẳng còn nguyên vẹn với vô số vết nứt chẳng chịt nhau, thì từng cơn lạnh ấy càng dễ dàng ngấm sâu hơn, đau thương hơn nữa.

Rãnh môi Mịch Chi cong lên chua xót, lương duyên này của cô và Tử Lạc há cũng chẳng khá hơn những bông tuyết này hay sao? Cứ ngỡ đã có được cả thế gian, cứ ngỡ thâm tình này đã được nắm trọn trong lòng bàn tay mình. Vậy mà vẫn chẳng kịp nắm chặt, đã vội hoá sương hoá khói mà biến mất. Để lại một sự đau thương đến thiên tàn diệt địa cũng chẳng thể phai.

Mịch Chi ngẩng mặt nhìn lên bầu trời đêm nay, cô chẳng thấy gì ngoài những mảng tuyết trắng xoá đang dần rơi xuống mỗi lúc mỗi dày đặc. Bờ môi khô tróc, dung nhan phai nhạt, cố gắng nén đau mà bỏ ngo lấy vài lời:

"Tử Lạc, chẳng lẽ...ta với chàng cùng lắm cũng chỉ là một nghiệt duyên trong tam thiên rộng lớn hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Khi Sự Sống Bị Gia Hạn

"Hà có gì phải có chấp đến vậy?"

Thanh âm vang vọng lạnh lẽo như phát ra từ u cốc cát lên, Mịch Chi vẫn là bị phủ vây bởi một màu tối đen như mực. Cô bây giờ, chẳng lo sợ chẳng hốt hoảng. Cô điềm đạm đứng đó, cao giọng chất vấn.

"Vậy có gì ta phải đi?..... Trả lời đi?"

"Ta đã nói có người đang đợi cô, nếu cô không về, thì mới đúng là hối hận oán tiếc vạn kiếp cũng chẳng nguôi."

"Là ai? Nếu ta thấy người đó quan trọng hơn Từ Lạc và Từ Tri, ta sẽ theo người trở về."

Mịch Chi đưa mắt nhìn quanh, trong giọng nói ẩn đầy sự kiên định đến cùng.

"Thiên cơ bất khả lộ! Chi cần nghe ta, buông bỏ chấp niệm quay về là thành toàn cả đôi đường."

Mịch Chi phá lên cười can rở: "Hoang đường! Lộ trình của ta ở cái nơi này đã mật mù cả rồi, bây giờ người lại nói ta quay về sẽ vẹn cả đôi đường ư?"

"Không sai!"

"Ta khinh! Cái số kiếp chết tiệt nhà người đến khi nào mới chịu buông tha cho ta đây? Từ Lạc...chàng đã nói ta phải đợi. Chàng chắc chắn vẫn chưa chết. Nếu ta đi rồi, một ngày nào đó chàng quay về, chàng sẽ oán trách ta đến tận tận can rả rồi mất." Mịch Chi cắn phần gào lên, hốc mắt cũng ngấn nước dần.

Nơi cõi lòng cô mặc nhiên dâng lên một nỗi đau vô định, đau đến nỗi, dường là đang trong cơn mộng mị, vậy mà vẫn thấy tâm này, tim này như sắp vụn vỡ.

"Một lần cuối cùng, cô vẫn cố chấp không chịu trở về?"

"Không, vạn lần cũng là không! Cút...cút đi!"

"Ta cho cô thời hạn nửa năm, việc gì cần làm cô hãy tự mình hoàn thành. Đến hạn, dù cô không muốn đi ta cũng bức đến khi cô cam lòng bỏ cuộc! Nên nhớ, đã là số kiếp thì không thể cãi lại. Nếu không, hậu quả khó lường!"

Bức màn đen kịt biến mất, Mịch Chi dần mở mắt, tuy lần này cô không bất chợt ngồi bật dậy, vậy mà giấc mộng đó vẫn đủ làm cô phải toát mồ hôi lấm tấm trên vầng trán thanh tao, cuốn lấy vài lọn tóc bết dính vương lên mặt.

"Nửa năm? Sau tất cả mình cũng chỉ có nửa năm để đợi, để chờ hay sao? Liệu...trong nửa năm này, người có quay về không Từ Lạc?"

- Nương Nương!

Tiểu Hồng bên ngoài đi vào, vừa thấy cô đã dậy liền vội đi đến đỡ lấy cô.

- Tiểu Hồng, hôm nay nhớ căn dặn bếp hầm đồ tẩm bổ cho Trần nữ nương.

Mịch Chi cất giọng thều thào, có vẻ sức khỏe cô dần mỗi lúc mỗi trở nên tệ hơn. Mặc dù đã được Vu thái y tận tình chẩn bệnh, hốt thuốc. Dùng tất cả những bài thuốc quý hiếm bậc nhất của hoàng triều sắc cho cô, vậy mà tình hình chẳng được cải thiện bao nhiêu.

Ngồi xuống bàn phấn, nước tóc dài đen mượt được hai tay nàng nha hoàn nâng niu chải gọn. Tiểu Hồng nắm những lọn tóc của chủ tử mà lòng không tránh được xót xa, khi mà nàng dễ dàng nhận thấy nước tóc dày óng ả ngày xưa của chủ tử mình bây giờ đã rụng dần, mỏng manh và có phần thưa thớt.

Chợt Tiểu Hồng tròn mắt trắng dã, cả bàn tay cũng run run khi vô tình trông thấy vài sợi tóc trắng trên đầu chủ tử, đối với nữ nhân thời này, mái tóc quan trọng chẳng khác gì vận mệnh của đời mình. Nương Nương của nàng chỉ vừa hơn hai mươi, mà đã vội nhụy héo hương tàn đến xuất hiện bạch phát sớm đến vậy.

Mịch Chi thấy nàng nha hoàn phía sau bỗng dừng đứng lại, khí sắc có phần thất kinh bèn hỏi:

- Tiểu Hồng, cô sao thế kia? Không khoẻ à?

- Bẩm Nương Nương, Tiểu Hồng không sao ạ!

Đáp vội câu hỏi của chủ tử, rồi nàng tiếp tục vấn tóc cho Mịch Chi. Cài một chiếc trâm có đính hồng mao thạch, điểm thêm chút sắc đỏ nhẹ cho đôi môi khô tróc, giúp mạo dung của Mịch Chi phần nào trông đỡ nhợt nhạt hơn hẳn.

- Chốc nữa đây khi lão gia và phu nhân đến, cô đừng nói gì về bệnh tình của ta hiện giờ. Kéo hai thân già lại sinh lo mà tổn tâm tổn sức.

- Nô tì biết thưa Nương Nương!

Hôm nay, thân sinh của nàng Ưông Mẫn Xuyên sẽ lại ghé ngang Vương phủ để thăm nom ái nữ cùng đưa cháu đích tôn. Nên để che đi khí sắc tái nhợt của mình hiện giờ, Mịch Chi đã bảo Tiểu Hồng phong dung cho cô đậm hơn một chút. Mấy phượng được tổ kê kỹ lưỡng, mỗi móng được chăm chút sắc đỏ tươi rực rỡ. Điểm thêm một ít má hồng, nhìn trong gương, Mịch Chi nghiêng đầu rồi xoay qua xoay lại thong thả ngắm nhìn, môi cười hài lòng nói:

- Ổn hơn nhiều rồi.

Dù hai thân già kia hoàn toàn không có quan hệ huyết thống gì với cô, nhưng dường gì cũng là thân sinh ruột thịt của cái thân thể này còn gì. Cô lại ngại ngần chiếm lấy thân xác con gái người ta, kẻ làm con bất đắc dĩ này theo đúng lẽ nghĩa vẫn phải quan tâm đến họ là điều đương nhiên.

- Nương Nương, Ông lão gia và Ông phu nhân đến rồi ạ!

Tiểu Mai chạy bên ngoài vào nói, Mịch Chi gật đầu, sau đó được Tiểu Hồng đỡ lấy đứng lên từng bước chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Chưa đi đến cổng, Ông phu nhân đã chạy vào với cô, dang tay ôm trọn cô trong vòng tay, để cô cảm nhận được hơi ấm của tình thân.

- Xuyên Nhi, thời gian qua khổ tâm con con rồi.

Tay vuốt lấy tấm lưng của nữ nhi lại xúc động mà nói, dù cách tận mấy lớp xiêm y, nhưng bà vẫn dễ dàng nhận thấy nữ nhi của mình đã ốm đi rất nhiều. Tấm lưng này hôm nay trở nên gầy đến trơ xương, chạm vào liền nhận ra ngay.

- Con không sao thưa mẹ! Mẹ quá nhọc lòng rồi.

Mịch Chi cũng cười đáp với bà, lúc này buông nữ nhi trong tay ra, Ông phu nhân mới để ý đến dung mạo của cô. Bàn tay có phần nhăn nheo đưa lên sờ lấy đôi gò má hốc hác, đang cố nương nhờ chút sắc hồng của lớp phấn để làm chúng khá hơn đôi chút.

Ông phu nhân không tránh khỏi xót xa, khi chứng kiến đứa con gái mà mình yêu thương càng lúc càng sắc hương phai nhạt dần. Từ một nữ nhi đáng yêu, băng thanh ngọc khiết. Mà hiện giờ, sự đau thương đã khắc hoa lên dung nhan nàng một sắc đẹp thanh thuần nhưng lại quá đỗi u buồn.

- Con ốm quá rồi...thật sự là ốm đến má hốc hác cả đây này..

Ông phu nhân nói mà giọng cũng lệch đi, Ông lão gia từ sau bước đến, ở người đàn ông này lúc nào cũng ngự trên mình một sự điềm tĩnh bất di bất dịch đâu là trong hoàn cảnh nào đi nữa.

Đặt tay lên vai vợ mình, ông ôn tồn nói:

- Phu nhân, ngoài này rất lạnh. Tốt hơn hết vào trong hăn nói, để Xuyên Nhi đứng bên ngoài cũng không tốt.

Lui vào trong, Mịch Chi vẫn phải khoác trên người chiếc ngoại bào bằng lông cừu dày cộm để tránh được khí tiết lạnh giá lúc lập đông thế này. Căn bản thân thể đã suy nhược, yếu ớt hơn người. Nên việc cản trở như vậy cũng là dễ hiểu.

- À, Tiểu Mai, mau gọi Trần nữ nương mang Từ Tri đến đây cho ta.

- Vâng thưa Nương Nương!

Mịch Chi lúc này chợt không nén được, cô ho lên khù khụ khiến hai thân già cùng nha hoàn Tiểu Hồng hốt hoảng.

Ông phu nhân cùng lão gia lập tức bước đến cạnh bên, bàn tay bà nhẹ nhàng xoa xoa tấm lưng của nữ nhi, lo lắng vô cùng.

- Con sao rồi Xuyên Nhi, Tiểu Hồng, nói cho ta biết thể trạng của tiểu thư thế nào?

- Phu nhân...con...con...

- Nói đi!

Ông lão gia đánh giọng, thanh âm trầm xuống có phần nôn nóng. Không đợi Tiểu Hồng nói, Mịch Chi đã xen ngay vào, cố gắng cất giọng thều thào.

- Cha, mẹ! Xuyên Nhi không sao, chỉ là con cảm mạo thông thường thôi. Uống vài thang thuốc sẽ khỏe.

- Thật?!

Ông lão gia nghi vấn dò xét, Mịch Chi mỉm cười gật đầu đáp lại. Lúc này, khi ông muốn mở miệng hỏi thêm, nhưng nhờ sự xuất hiện của Trần nữ nương, trên tay bà ta đang bế lấy Từ Tri mới di chuyển sự tập trung của hai thân già kia tạm thời rời khỏi cô một chút.

Vừa nhìn thấy Từ Tri, lập tức Ông lão gia cùng phu nhân đã không ngăn được vui mừng mà chạy đến.

- Cháu ngoan...cháu ngoan của ta đây rồi!

Ông lão gia vừa bế Từ Tri vừa cười nói hớn hờ, nét lo lắng trên biểu diện của hai người họ như được thăng bé xóa tan. Để lại sự hoan hỷ khó tả.

Từ Tri hôm nay thức rất sớm, thức rồi lại không có cách nào để dỗ cho thằng bé chợp mắt trở lại. Mịch Chi ngồi trên ghế, đưa mắt nhìn về phía thằng bé mà vô thức mỉm cười.

- Phải chi mẹ cũng được đến gần con, bế con như thế thì tốt quá!

Cô thì thầm vài lời đủ để mình nghe thấy, Tiểu Hồng lén nhìn chủ tử, thấy ánh mắt thèm thuồng, lại như tiếc nuối đó của chủ tử liền hiểu chủ tử của mình lại đang buồn lòng.

- Nương Nương! Xin hãy bình tâm.

Tiểu Hồng vừa nói vừa xoa nhẹ bả vai của Mịch Chi. Cô chỉ cười một cái rồi tiếp tục nhìn ngắm Tử Trì.

Đột nhiên thằng bé chìa hai bàn tay nhỏ xíu hướng về phía Mịch Chi. Miệng lại không ngừng phát ra những thanh âm vô nghĩa nhưng đáng yêu vô cùng.

Ông lão gia thấy vậy, liền xoay người tiến về phía cô. Ông còn chưa kịp đến gần hơn thì đã bị Mịch Chi xoay mặt về hướng khác tỏ ý ngăn cản.

- Cha...chẳng phải con nói đang bị cảm mạo sao. Tốt hơn, con vẫn không muốn lây bệnh cho thằng bé.

- Phải nhì! Ta vui quá nên suýt chút quên mất điều đó. Quà là già cả rồi nên càng lúc càng bất cẩn!

Ông lão gia cười trừ nói, đối với hai thân già ông bà hiện giờ, dường như xem thằng nhỏ trên tay là cả thế gian rộng lớn. Đêm hết mọi sự chú ý đặt hết vào thằng bé mà không để ý đến khí sắc của Mịch Chi.

Cô nén đau khi trông thấy con mình muốn được mẹ của nó bế bồng nhưng cô lại hoàn toàn rơi vào tình cảnh bất khả tự nghị. Việc này, là điều không thể.

Bàn tay siết chặt chiếc khăn nắm nơi lồng ngực, Mịch Chi lại cố một lần nữa khi đè nén từng cơn ho đang dâng lên trong người.

- Nương Nương!

Tiểu Hồng thoáng lo lắng, hạ thấp người nhìn lấy chủ tử. Mịch Chi một tay cầm khăn che lấy miệng, một tay đưa ra lắc nhẹ.

Buông chiếc khăn tay ra khỏi miệng, cả Mịch Chi cùng Tiểu Hồng khá sững sốt khi cô lại thổ huyết.

- Nương Nương...người...

- Ta không sao! Mau...đem vứt đi. Đừng để lão gia, phu nhân thấy!

Mịch Chi nhét vội chiếc khăn có vương ít máu của mình vào tay Tiểu Hồng, nàng ấy chỉ biết đưa mắt xót xa nhìn chủ tử rồi ngấm ngùi lui đi trong âm thầm, tránh kinh động đến hai người đang mê say đùa giỡn với Tử Trì.

Cầm mảnh khăn trong tay, Tiểu Hồng đi ra sân sau, nơi mà các gia nhân đang gom lá khô lại để đốt. Ngọn lửa nhen nhóm cháy bùng lên, tỏa nhiệt ra làm ấm cả thân người đang muốn lạnh cóng dưới cái rét của đông sang.

Mắt nhìn đắm đắm vào mảnh khăn dính máu của chủ tử. Tiểu Hồng tay run run siết chặt nó đến muốn nhàu nát, hàm răng vô thức cắn lấy cánh môi mà thì thầm đầy chua xót:

- Vương gia! Người rốt cuộc có còn sống hay không đây? Nếu người vẫn còn trên cõi đời này, thì người nhanh chóng quay về đi có được không? Tiểu thư của nô tì...sắp không gắng gượng thêm được nữa rồi....

Dứt lời, cũng kịp lúc một hai giọt lệ tròn trong suốt như những đoá hoa lộ (*) đang khẽ rơi xuống đôi bàn tay vỡ tan tành hoá thành một mảng nước ướt át. Hệt như hoa lộ kia dầu cố gắng bám mình thế nào, cũng phải tan biến khi ánh bình minh chiếu rọi.

[Hoa lộ: sương đọng trên cánh hoa vài buổi sáng]

Ném mảnh khăn đó vào đồng lửa trước mặt, Tiểu Hồng lau sạch gương mặt lấm lem rồi nhanh chóng quay trở vào trong. Cố gắng vờ như chẳng có gì xảy ra.

[...]

Trời nhanh chóng nhá nhem tối dần, Ông lão gia và phu nhân đã sớm lên xe ngựa hồi phủ từ chiều tà. Cả một ngày, hai thân già ấy dường như không muốn buông Tử Trì ra dù chỉ là một giây một phút.

Cứ chốc lát, Ông phu nhân lại sang với Mịch Chi, an ủi cô bằng những lời lẽ ngọt ngào, sâu lắng. Lại còn ôn lấy những chuyện khi Ông Mẫn Xuyên còn bé, nhưng cô nào phải nàng ấy, cô chẳng có chút gì ẩn tượng, không thể biết được những chuyện đã xảy ra trước khi cô đến đây. Nghe Ông phu nhân kể, mà cô chỉ biết đóng vai một thương khách ngồi lắng nghe gượng cười cho qua chuyện.

Lúc này, khi đang ngồi chép tam kinh nơi gian phòng, Tiểu Mai bên ngoài đi vào bẩm tấu.

- Nương Nương, Dực tướng quân cầu kiến.

Buông bỏ bút trong tay, nhẹ nhàng đứng lên đi ra khỏi phòng. Khoảng thời gian qua, hầu như cứ cách vài hôm thì Dực Khương lại tìm đến cô. Cùng y bầu bạn, nói chuyện phiếm cho qua ngày. Nhưng một điều duy nhất mà lúc nào gặp mặt y, câu đầu tiên phát ra từ cửa miệng của Mịch Chi chỉ có một câu.

"Có tin của Vương gia hay không?"

Mà bản thân Uông Mẫn Xuyên nàng không biết, mỗi lần đối diện với nàng, nhìn nàng mỗi lúc mỗi dung nhan phai nhạt dần đi cũng đủ khiến tâm can Dực Khương y đau đến rã rời. Nay, lại nghe thêm những lời chất đầy tư niệm đó của nàng, làm y chẳng khác nào rơi vào địa ngục thống khổ.

Nhưng y lại chẳng tài nào vứt bỏ được chấp niệm với nàng, không thể xóa bỏ tư mộ về mảnh ái tình chẳng trọn này. Dực Khương y đã nguyện dùng cả đời này của mình, chỉ để làm một việc mà y muốn nhất.

Đó là yêu nàng.

Hôm nay cũng vậy, ngay khi bóng dáng nữ nhân trong bộ tó y thanh nhã đang khoác trên người mảnh ngoại bào lông cừu đi về phía y. Chưa chạm mặt gần nhau, nàng đem nhân ngọc chất đầy hi vọng mà hỏi:

- Có tin tức gì của Vương gia không?

Mịch Chi được hai nha hoàn đỡ lấy, bước chân của cô nhanh nhẹn hơn bình thường khi trông ngóng tin về Từ Lạc.

Dực Khương vẫn một nét mặt thoáng ưu tư cùng nhân khí như muốn lờ đi né tránh câu hỏi của nữ nhân kia, chỉ cúi người thì lễ rồi nói:

- Bẩm Nương Nương! Vẫn chưa có tin gì của Nhị Vương gia.

Ngay lập tức, tia sáng duy nhất tồn đọng nơi đáy mắt của Mich Chi cũng vội tắt lịm. Khoảng thời gian qua đều như thế, tia sáng đó cứ hết được loé sáng lên chưa bao lâu liền chìm hẳn trong sự tối tăm, u uất của đôi nhân ngọc bị thương.

Tuy không nói, nhưng nhìn biểu diện thay đổi của cô cũng đủ biết cô rất hụt hẫng. Dực Khương bước đến gần hơn một chút, dưới ánh sáng của bóng trăng tròn đêm nay, thì bao nhiêu thương đau, thống khổ của Uông Mẫn Xuyên nàng càng thêm nổi bật, hết như được ánh sáng của cừu thiên gột rửa, làm chúng lại càng trở nên sắc bén.

Cảm tưởng như chỉ cần nàng cố gắng gượng cười một cái, thì chẳng khác gì bị những nỗi đau kia cửa mạnh vào từng đường nét trên dung mạo nàng. Đem nỗi đau lan nhanh, ăn sâu vào trong tận xương tủy.

- Nương Nương, mấy ngày gần đây sức khoẻ đã ổn hơn chưa?

Dực Khương lên tiếng, y cố gắng giữ tâm mình thanh tĩnh không nghĩ điều cần quấy khi ở bên cạnh nàng.

Mịch Chi ngẩng cao khuôn mặt tĩnh tế, tâm mi thoáng ướt được cô lau khô nhanh chóng, miệng mỉm nhẹ.

- Ta ổn, đa tạ huynh đã quan tâm.

Nói đến đây, cô bỗng dừng đưa mắt nhìn lên bóng trăng treo cao trên đầu. Đêm nay, không có tuyết rơi. Trăng lại tròn và sáng thế này liền làm cô muốn một lần ngồi ở biệt uyển thường trăng ngắm cảnh sắc của buổi đêm.

- Dực tướng quân, ta đột nhiên lại có nhũ hứng muốn thưởng nguyệt. Chẳng hay huynh có thể cùng ta dành chút thời gian bầu bạn với trăng đêm nay hay không?

Dực Khương thoáng cười, y khép mắt khẽ gật đầu. Ngay sau đó, trong một biệt uyển nơi khuôn viên, một vài đĩa thức ăn nhẹ được bày ra thơm mát. Cùng một ấm trà thượng phẩm tiến cống của hoàng triều.

- Dực tướng quân, mời!

- Đa tạ Nương Nương!

Chậm rãi ngồi xuống đối diện nhau, bên cạnh vẫn là hai nàng nha hoàn thân cận. Mặt hồ hôm nay cũng bình lặng vô cùng, in lấy bóng trăng tròn vắng vẻ kia sâu xuống đáy hồ, không chút xao động.

Hai tách trà được Tiểu Mai rót lấy, Mich Chi nâng tách ngang tầm mắt hướng về phía người đối diện, nở nụ cười hoà nhã.

- Ta kính huynh.

- Nương Nương, hạ quan không dám nhận!

Dực Khương đứng dậy khỏi ghế, vội cúi gập người mà nói. Đối với y, hai từ "Nương Nương" mỗi lần được y nói ra lại như từng chút chà đạp lấy vết thương trong lòng của y. Y có muốn ngồi đầu lên cũng không thể được nữa. Đau thương này thực đã sớm chôn chôn đôi chân nam nhi của y xuống tận cùng.

- Huynh lại vậy nữa rồi, chẳng phải ta đã nói đa ở trong vương phủ thì đừng có câu nệ mấy chuyện tước phẩm công hầu đó kia mà. Là huynh không dám, hay huynh không hề muốn xem ta là bằng hữu?

Mịch Chi tay vẫn cầm tách trà, miệng nói trêu đùa. Dưới ánh trăng, tâm lộ của nữ nhân này lại càng trở nên khó đoán hơn hẳn, khiến Dực Khương y mơ

hồ vô định. Y đứng thẳng người, ngồi lại xuống ghế mà nâng lấy tách trà, kiên nghị nói:

- Được Nương Nương xem trọng là phước của hạ quan! Lễ nào hạ quan lại không muốn. Nương Nương, hạ quan cũng kính người một chung. Lấy trà thay rượu, nguyện làm hảo hữu!

Mịch Chi cười nhẹ, ẩn trong nụ cười đó của cô là một sự an ủi nhỏ bé vừa được chạm nở, đối với cô, thì ở cái nơi kinh thành hoa lệ này có mấy ai là bằng hữu đâu chứ?

Ngoài Tiểu Hồng, Tiểu Mai lúc nào cũng mang phận nô tì, theo đúng trách nhiệm mà hầu hạ cô, thì chỉ có mỗi Dực Khương y đây là kẻ chịu bầu bạn với cô.

Nâng tách trà cao lên chút nữa, Mịch Chi cười tươi tắn, hàm răng trắng ngời đều nhau nổi bật qua lớp son đỏ nơi cánh môi.

- Lấy trà thay rượu, nguyện làm hảo hữu!

Dưới ánh trăng vàng vọt, khắc họa xuống mặt hồ một bức thủy họa tuyệt mỹ nhưng lại khoác lên màu u uất lạ thường.

Ngồi đó hồi lâu, Mịch Chi trong phút chốc ngồi thần thờ, đưa nhãn ngọc nhìn đắm đắm vào bóng trăng đang được in dưới nước, thật sự rất đẹp.

- Đúng là mỹ cảnh!

Rãnh môi chợt hé mở vài lời, bàn tay đưa ra cơ hồ như muốn chạm vào bóng trăng ấy, nhưng vụt một cái, khi cơn gió đêm khẽ lướt qua không gian nơi này, lay động cành cây nơi kia rơi rụng vài chiếc lá úa thả mình chạm vào mặt nước.

Lập tức bức thủy họa kia nhanh chóng bị khuấy động đến méo mó khó coi vô cùng.

Mịch Chi gượng cười, mị mị vì ai mà rung chuyển không ngừng, tâm can này cũng vì ai mà bao lần thắt chặt đến rã rời. Cô xót xa, lần bắt lực ngồi giương mắt nhìn bóng trăng tròn in nơi mặt hồ bị bồi nhoà đi từng chút.

- Mỹ cảnh cũng chẳng khác gì lương duyên giữa ta và chàng. Chưa kịp chạm vào...mà đã vội tan biến.

Thanh âm xót xa khẽ cất lên giữa màn đêm tĩnh lặng. Mịch Chi vẫn cố cười, nhằm muốn che lấp đi nét đau thương đang dần hằn rõ lên trong đáy mắt.

- Nương Nương! Vừa rồi hạ quan có để ý thấy đoá liên dung phía bên kia hồ đã khai hoa. Người...có muốn đi xem hay không?

Dực Khương lên tiếng, khi thấy nữ nhân thoáng nét u buồn. Sợ rằng lại tâm hư khí phế, y bèn muốn làm xao lãng tâm trí nàng đôi chút. Dù biết cũng chẳng mấy tác dụng, nhưng chỉ cần làm nàng ôn hòa, bất cứ cách nào y cũng sẽ thử.

- Cũng được, vừa hay thưởng trăng đã chán, thôi thì chúng ta đôi sang thưởng hoa vậy.

Mịch Chi đứng lên, hai nàng nha hoàn liền cất bước đi cạnh dìu dắt cẩn trọng.

Men theo lối đi ven hồ, băng qua một tam khúc cầu, thoáng chốc cũng đến nơi liên dung trì. Nơi này lại là một mặt hồ tách biệt, khi bao phủ kín cả mặt nước là những đoá liên dung rực một sắc hồng hồng đỏ đỏ. Điểm thêm sắc xanh của lá, tạo nên một khung cảnh thơ mộng vô cùng.

- Nương Nương, người xem, đoá liên dung lớn nhất hồ đã nở rộ rồi kia.

Dực Khương đứng cạnh bên đưa tay chỉ về đoá hoa to ngay giữa mặt hồ. Nó đã bung nở những cánh hoa đều và đầy đặn, xoè ra vương mình dưới ánh trăng đêm như muốn đón lấy thứ ánh sáng đẹp đẽ, huyền ảo từ phía cửu thiên trên thượng gian.

Mịch Chi nghiêng đầu nhìn thích thú, đây cũng là mỹ cảnh. Nhưng lại không dễ nào biến mất như bức thủy họa vừa rồi. Lòng lại hi vọng, bức tranh duy nhất trong lòng cô cũng sẽ như vậy, tồn tại mãi mãi một đường một nét cũng không phai.

- Phải ha, rất đẹp! Dực tướng quân, huynh nhìn đi, mấy rặng hoa xung quanh cũng nở sắp hết rồi. Đợi chúng nở đều hết lên, hẳn là còn đẹp hơn nữa.

Cô mãi mê nhìn ngắm mà cười nói, lại chẳng hề để ý rằng Dực Khương y đang nhìn cô bằng tất cả thâm tình mà y có. Dưới buổi đêm lạnh dần của lập đông, như càng khắc lấy cái buốt giá ấy vào tận sâu trong nhãn khí của y.

- Nương Nương, người...dự tính sẽ như thế nào trong những ngày tháng tới đây?

Dực Khương chợt hỏi, khiến Mịch Chi cũng hơi bất ngờ. Cô quay sang nhìn trực diện lấy nam nhân ấy, rồi di chuyển tầm mắt lại nơi liên dung trì trước mặt.

- Tính sao à? Thì...vẫn tiếp tục chờ và chờ thôi. Thực ra, đến cả ta cũng không biết liệu có đủ sức để chờ đến khi đó hay không? Nhưng chỉ cần Vương gia đã bảo ta đợi, dù thế nào ta cũng sẽ một lòng đợi người.

- Nương Nương!....

Câu nói mơ hồ đó của Mịch Chi làm Dực Khương sững sờ lần khó hiểu, nàng ấy nói vậy nghĩa là thế nào? Tại sao lại không đủ sức? Lễ nào bệnh trạng của nàng đã thực nghiêm trọng đến vậy? Lễ nào nàng đau đến tâm hao tổn phế mà kiệt quệ cả sức sống hay sao?

Bao nhiêu câu hỏi đặt ra trong đầu khiến Dực Khương suýt chút không kiềm được mà muốn lên tiếng hỏi tiếp. Nhưng chưa gì, Mịch Chi đã vội di chuyển bước chân dạo quanh thành hồ mà nói:

- Đối với Từ Lạc, điều duy nhất ta có thể làm cho chàng hiện giờ chỉ có thể là chờ đợi. Nếu đến việc này thôi ta cũng không làm được, thì ta có còn xứng đáng với tình cảm này của chàng hay không?

Buông ra câu nói một cách nhẹ như lông hồng, vậy mà tâm này của cô nặng như vạn cân đè nén. Thắt đến lồng ngực muốn vỡ tung ra theo từng nhịp thở.

Dực Khương buồn lòng nhìn Mịch Chi, cố gắng dồn nén mọi tâm tư của mình xuống tận cùng nơi đáy tim đỏ thẫm. Yết hầu y buong trượt vô số lần, giữ giọng bình tĩnh, y nói:

- Nương Nương! Hạ quan chẳng biết phải nói gì hơn với người, chỉ cầu xin người phải bảo trọng ngọc thể. Sắc diện của người dù được tô phủ một lần phong dung thế kia, vẫn không giấu được khí sắc nhợt nhạt. Hạ quan...khẩn xin Nương Nương!

Mịch Chi không lấy làm ngạc nhiên, khi cô thừa hiểu tình cảm mà nam nhân dành cho Uông Mẫn Xuyên đã sâu nặng đến cỡ nào. Cô cũng thừa hiểu rằng, ở bên cạnh nàng ta thế này y cũng không tránh khỏi thương tâm tham luyến.

Nhưng trách làm sao được, có trách là trách số trời, hay là cái số kiếp chết tiệt thối tha kia. Đã dồn ép tất cả bọn họ đi đến ngõ cụt của đau thương, thống khổ.

- Đa tạ Dực tướng quân đã khuyên nhủ, ta thực đã khiến huynh phải nhọc lòng rồi.

Dứt lời, Mịch Chi nhẹ bước dạo quanh ven liên dung trì, chậm rãi thả hương thơm ngào ngạt những đoá hoa đua nhau khoe sắc dưới sắc đêm đang dần lạnh buốt. Bất chợt, dây thắt nơi cổ của ngoại bào bị tuột ra, làm nó rơi hẫ xuống nền đất.

Nha hoàn Tiểu Hồng còn chưa kịp cúi người xuống nhặt lấy, thì Dực Khương theo sau bước chân cô đã nhanh tay cầm lên. Dường như giây phút này, Dực Khương y như muốn quên luôn cả lễ nghi phép tắc căn bản nhất trong thiên hạ, y ôn tồn khoác lấy ngoại bào kia lên lại trên đôi vai gầy của nữ nhân, thâm trầm lên tiếng:

- Nương Nương, đêm rất lạnh, ngọc thân lại đang có phần yếu đi. Cần thân vẫn là tốt nhất.

Mặc cho hai nàng nha hoàn có vẻ tròn mắt sững sờ, khi mà ở cái xã hội này, việc lễ tiết rất quan trọng. Hơn nữa, chủ tử của hai nàng đã là người lập thất, không đơn thuần chỉ là nữ nhi trong thiên hạ. Hành động này nếu chẳng may để người khác thấy được, thì há chẳng phải hai người họ đây có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được tai tiếng hay sao?

Sau khi ngoại bào được đặt lại trên vai Mịch Chi, nha hoàn Tiểu Mai nhanh tay cột chặt dây nơi cổ áo.

- Đa tạ huynh!

Mịch Chi gật đầu nói, sau đó cô vẫn tiếp tục cùng Dực Khương dạo quanh cả khuôn viên. Mặc cho đêm xuống dần lạnh hơn, mặc cho từng đợt gió đông đang thi nhau ùa về mỗi lúc mỗi nhiều. Cô vẫn một mực nán lại nơi đây, cố gắng để cho tâm mình tĩnh lặng lại trong đôi chút.

Cô bây giờ, sự sống được đo đếm bằng từng giờ, từng phút. Chỉ có nửa năm, thời hạn nửa năm này, rốt cuộc cô phải làm sao mới đáng đây? Từ Lạc còn chẳng rõ tin tức, lại càng không biết đến khi nào hân mới quay về. Từ Trì lại còn quá nhỏ, nó chỉ mới hơn ba tháng, liệu nếu như cô thực sự rời bỏ nơi này, nó sẽ ổn chứ nếu như mất luôn cả cha lẫn mẹ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Huyết Y Lập Tang Y

Bên trong một cư viện khá to, bảng gỗ sơn phết màu đỏ đề rõ dòng chữ "Lãnh Hoa cung". Hỷ Bình ngồi ở bàn, tay cầm nguyệt ngọc vài dòng trong bài kinh pháp bị Hoàng thượng trách phạt.

Càng nghĩ, càng chép đã bao nhiêu ngày qua mà lòng dạ nàng quận chúa không những không sám hối tội của mình, ngược lại càng đâm ra cay nghiệt hơn, thù hận nhiều hơn.

Ném bỏ cán bút trong tay, hất đổ mọi thứ từ nghiền mực cho đến giấy trắng rơi đổ xuống đất mà tức giận gào lên.

- Không chép, không chép nữa! Ta đã bị giam ở đây gần nửa năm trời rồi. Ta không cam lòng, vì một thiên kim nhà họ Uông mà bốn quận chúa trở

thành bị giam lỏng....ta khinh!

Chỉ một vụn lần chép phạt, nếu thành tâm chăm chỉ chép đều đặn, có lẽ đã xong từ rất sớm. Nhưng đấng này, Hỷ Bình lại chẳng hề để lòng mình vào đây, ngày chép ngày lại không chép. Lại thêm những lần nàng lười biếng, nét chữ nguệch ngoạc đại cho xong. Bị Hoàng thượng khiển trách xé bỏ không biết bao nhiêu bản.

Vốn được nuôi dưỡng từ nhỏ, bản tánh nàng quận chúa này đã vô cùng ngang ngược. Thị phi đúng sai nàng hoàn toàn chẳng phân định rạch ròi, chỉ cần nàng muốn nàng phải quyết thực hiện cho bằng được.

Nhìn ra khung cửa sổ, bóng trăng khuyết đêm nay treo lơ lửng giữa màn trời đầy sao. Hỷ Bình đi đến tì người lên cạnh cửa, đưa nhãn ngọc cận kề ngắm nhìn. Tâm can lại bất giác nhớ đến Từ Lạc.

Đối với nàng, thật sự nam nhân ấy lúc nào nàng cũng khắc tạc trong dạ, một phút cũng không thể quên. Ngày nghe được tin Hoàng thượng hạ chỉ ban hôn cho hân, nàng như muốn ngã khụy. Nhưng làm sao cái được thánh chỉ, hơn nữa, từ đầu trong lòng nam nhân kia chưa từng để tâm đến nàng.

Nhưng cái sự phong trần, bất cần, lại lãnh đạm vô tâm đó của Từ Lạc càng khiến Hỷ Bình nàng đem lòng ái mộ. Nàng yêu cái bản tánh ngông cuồng đến vô pháp vô thiên đó của hân, yêu cả những lúc hân cố ý phớt lờ mọi hành động của nàng.

Nếu nói nữ nhi ngu ngốc trong ái tình nhất thiên hạ, thì kẻ đó chính là nàng.

- Từ Lạc, muội thật sự rất nhớ huynh...

Bàn tay ngọc ngà thoáng siết chặt khung cửa sổ, Hỷ Bình lên đưa mắt nhìn ra ngoài, nơi hai tên thị vệ đang đứng canh cửa. Lòng nàng một lúc sôi sùng sục như ai đun ai nấu. Trong đầu chợt bén lên mưu đồ gì đó, Hỷ Bình liền ném hết bộ tách trà trên bàn xuống, lại lên tiếng kêu gào ra chiều đau đớn:

- Người...người đâu?

- Quận chúa!!

Hai tên thị vệ bên ngoài lập tức xông vào, thấy Hỷ Bình nằm sóng soài dưới nền, xung quanh lại vương vãi đầy mảnh vỡ. Một tên hét hoảng gọi lấy cung nữ, hai nàng cung nữ mặc xiêm y màu hồng phấn liền lật đật chạy tới, đỡ lấy Hỷ Bình.

- Bụng ta đau quá...

Hỷ Bình nhắm mắt, một cung nữ liền cầm đầu chạy đi truyền Thái y. Cung nữ còn lại nhẹ nhàng đỡ chủ tử lên giường, đắp chăn.

- Hai người tạm lui đi.

Hỷ Bình phất tay đuổi lấy hai tên thị vệ, sau khi chúng rời khỏi. Nàng ta lại tiếp tục kiểm soát đuổi luôn nàng nha hoàn hầu cận.

- Người đến Ngự thiện phòng, căn dặn họ làm cho ta một ít đồ tắm rửa. Nhanh lên!

- Nhưng...

- Còn không đi?

Hỷ Bình nhắm mắt trừng mắt, nàng quận chúa này căn bản cả cái triều đình ai chẳng biết tính khí như thế nào. Nàng cung nữ không dám cãi lệnh, đành phải lui đi theo lời chủ tử.

Ngay khi tất cả đã rời khỏi, bên trong phòng chỉ còn một mình Hỷ Bình. Nàng mới lên bước ra khỏi phòng, thận trọng quan sát rồi men theo lối đi dẫn tới một góc của ngự hoa viên, nơi này vào buổi đêm khá tối, không có ai qua lại hay lui tới.

Hỷ Bình nhìn quanh lần nữa, rồi muốn mở miệng gọi lấy ai đó. Nhưng chưa kịp phát ra tiếng đã bị một giọng nói làm cho giật mình phát ra từ sau lưng.

- Quận chúa tìm nô tài có việc gì?

Hỷ Bình quay mặt, tên đang đứng trước mặt nàng là Đại nội thị vệ của hoàng triều. Hân là Đại Uy, một tên nữa là Đại Vỹ - hai người họ là huynh đệ ruột thịt. Võ công, thân thủ đều thuộc hàng thâm hậu.

- Sao người biết ta đến? Ta chưa gọi mà?

- Từ xa nô tài đã nghe được tiếng bước chân, trông thấy Quận chúa giá đáo không lý nào lại không bái kiến.

Đại Uy cười nhẹ, ngự trên gương mặt tên này là một sự tự tin, lẫn ngang tàn. Dưới trướng của triều đình, nhưng hai huynh đệ này lại phục vụ cho Hỷ Bình quận chúa nhiều hơn kẻ. Nhận vô số lợi ích riêng từ nàng, bọn họ đại gì mà không phục tùng mệnh lệnh

- Quận chúa, người còn chưa nói lần này lại có lệnh gì cho chúng nô tài?

Đại Uy thì thăm hỏi, lúc này, Hỷ Bình mới lên nhìn quanh, rồi tiến đến ghé sát vào tai hắn mà to nhỏ vài lời.

- Chuyện này...liên quan đến Hoàng thất, e rằng...

- Người sợ sao? Rốt cuộc người còn gì để sợ? Khi trước đây người chẳng phải cũng giúp La quý phi triệt hạ đứa con trong bụng của Tịnh quý nhân đó sao? Hay là người làm quá nhiều việc nên đã sợ ý quên mất? Vậy bốn quận chúa đây cũng không ngần ngại nhắc cho người nhớ....

- Nô tài không dám thừa Quận chúa! Nô tài....tự biết hành động!

Đại Uy thoáng nét lo lắng trên mặt, vội gặp người trước nàng Quận chúa lăm đoạn nhiều mưu. Hỷ Bình cười khẩy đầy tự đắc, nhét ngay một hàu bao màu vàng khá nặng vào tay hắn, nói:

- Xong việc, số còn lại ta sẽ đưa.

Nhanh chân chạy về Lãnh Hoa cung, cũng vừa lúc chạm mặt với vị thiên tử và hai thái y cùng một đám cung nữ, thị vệ. Thấy Hỷ Bình đứng bên dưới sân, Hoàng thượng nheo mắt hoài nghi đi đến gần nàng.

Chưa kịp mở miệng hỏi lấy, Hỷ Bình đã giả vờ ngất đi, làm vị thiên tử kia thoáng căng mắt đỡ lấy nàng.

- Hỷ Bình, muội sao thế này?

- Hoàng thượng, muội thấy ngọt ngọt nên muốn ra ngoài hóng gió một chút. Ai ngờ lại muốn cảm mạo, đầu đau còn hoa mắt vô cùng.

Sau câu nói đó, lập tức Hỷ Bình được chính tay Hoàng thượng bế vào trong. Đối với người, muội muội này tuy chẳng phải ruột rà máu mủ, nhưng ân tình của phụ thân nàng dành cho hoàng triều này, có kẻ cũng không hết. Hoàng thượng người đầy yêu thương Quận chúa nàng cũng là lẽ đương nhiên.

- Đã khiến Hoàng thượng lo lắng, muội đáng trách vạn lần!

Hỷ Bình mỉm cười, xem ra hoàng huynh này của nàng vẫn còn rất quan tâm, yêu thương nàng. Nhân cơ hội này, làm nũng một chút có thể sẽ được miễn hạn cấm túc cũng không chừng.

[...]

Tại vương phủ, bây giờ khí tiết lập xuân đang rất thịnh, phủ lấy cả kinh thành hoa lệ một sắc thanh thuần, ấm áp. Những tán cây trong phủ đã trở hoa, sắc vàng của những cánh hoa nhỏ cứ chốc chốc lại bị những cơn gió xuân vô tình làm rơi rụng, phảng phất bay nhẹ trong không trung. Rải xuống nền đất một sắc vàng rực rỡ.

Mịch Chi đang ngồi trong biệt uyển, tựa cằm nhìn ra liên dung trì. Dực Khương hôm nay mạn phép to gan muốn tặng cho nữ nhân một bức họa chân dung. Nên y đã ngồi ngay phía đối diện Mich Chi, chậm rãi thuần thực từng nét từng nét phác thảo ra bóng hình nữ nhân dung mạo kiều diễm, thân ngọc như mây như hoa trên phông giấy trắng toát.

Đạo gần đây sức khỏe của Mich Chi có vẻ ổn hơn, khi những trận thổ huyết đã giảm rõ rệt, cô cũng không cần phải lúc nào cũng che mặt mình lại trước mọi người.

Hơn hết, điều làm cô vui nhất có lẽ vẫn chính là việc được đến gần Từ Trì, cô được bế thẳng bế, được đùa giỡn với nó. Nhưng thông qua việc đó, lại càng làm Mich Chi cô lo sợ lẫn tiếc nuối hơn bao giờ hết.

Càng gần gũi Từ Trì bao nhiêu, cô lại càng tham sống bấy nhiêu. Ngay giây phút cô nhận ra, thời hạn nửa năm cuối cùng cũng đã đến. Cũng là lúc trong dạ cô đau như bị ai khoét một lỗ ngay trên tim mình.

Cô muốn được tận mắt nhìn thẳng bé lớn lên, muốn được nghe nó mở miệng gọi cô một tiếng "mẹ" đầu đời. Liệu rằng, cô có thể trả giá được với số kiếp của chính mình hay không?

Ngay lúc tâm tư đang hỗn loạn, thì Trần nhũ nương tay bế Từ Trì đi đến, làm Mich Chi lập tức định thần mà nở nụ cười rạng rỡ.

- Con trai ngoan của mẹ, dậy rồi sao? Thăng bé đã ăn gì chưa?

- Bẩm Nương Nương, lão nô đã cho Tiểu bồi ăn rồi, sợ người buồn chán nên mới bế ra cho Nương Nương.

Bé gọn Từ Trì trong tay, Mich Chi hết nghiêng đầu cười với nó, rồi lại rung rung nhẹ vòng tay lắc lư qua lại. Nhìn nụ cười cùng biểu diện rạng rỡ này của cô, phần nào khiến hai nàng nha hoàn cùng vị tướng quân kia cũng an lòng.

Lúc này, Dực Khương chăm chú ngắm nhìn nữ nhân đang ôm con trước mặt, sự hạnh phúc tận trong tâm hiện rõ trong đáy mắt ngọc ngà của nàng làm lòng dạ y cũng vui lây. Đã bao lâu rồi mới được trông thấy nụ cười này của nàng.

- Hồng nhan như mây....tâm không động! Người không màn, ta cũng không màn!

Dực Khương tự nhủ với lòng đôi ba câu, cố làm vui đi ưu tư chất nặng trong lòng. Y khẽ cười rồi nói.

- Nương Nương, hay là đừng nên bỏ phí hiện cảnh đáng quý này, chỉ bằng, người để cho hạ quan hoạ một bức mẫu tử thiêng liêng cho người và tiểu bối lạc?

Mịch Chi nghe thấy, liền không khỏi vui ra mặt. Cô chẳng nghĩ thêm vội gật đầu đồng ý, bệ Từ Trì ngồi ngay ngắn, một tay cầm chiếc trống lắc hồ lô bằng gỗ mà đùa với thằng bé.

Trên phong giấy của nam nhân tài mạo, phác thảo rõ rệt những gì tự nhiên nhất, hạnh phúc nhất của nữ nhân. Dem theo dáng hình nhỏ nhắn, đáng yêu của hải nhi bên cạnh, một bức cổ dung hiện ra, nét xuân sang như thấm đượm vào từng nét mực. Tạo nên một bức hoạ tuyệt hảo vô cùng.

Bất chợt, khi mà những nét mực phác hoạ nhẵn ngọc thanh tao của nữ nhân còn chưa trọn vẹn, cũng là lúc một tên gia nhân trong vương phủ chạy đến thông báo.

- Dực tướng quân, bên ngoài có người của Dực gia trang cầu kiến.

- Người của ta?!

Nét mặt Dực Khương sững sốt, có chuyện gì gấp rút đến phải tìm tận đây để nói. Không nghĩ ngợi thêm, Dực Khương y đành tạm cáo lui rồi biệt uyển, tiến thẳng về phía công phủ. Y lại càng thêm một phen ngạc nhiên, khi không phải một hay hai, mà là một đoàn mã binh đang đợi ngay phía trước.

Linh cảm có chuyện chẳng lành, Dực Khương nhanh chân tiến đến. Vừa thấy y, lập tức bọn họ đã nhảy xuống ngựa mà khấu đầu đồng loạt.

- Tham kiến tướng quân!

- Có chuyện gì?

- Tướng quân! Đã tìm thấy Nhị vương gia!

- Người...người nói cái gì?

Dực Khương như không tin vào tai mình, suốt gần một năm trôi qua, tin tức của Từ Lạc hoàn toàn chẳng có chút manh mối. Bây giờ thỉnh linh nghe tin, quả là như chịu một lời thiên oanh tạc trong đại não.

- Bẩm, ngự lâm đã tìm được Nhị vương gia...nhưng...

- Nhưng thế nào...nói...nói mau!

Tên mã binh chợt ấp úng, mắt lại không nhìn xuống khiến Dực Khương càng nóng ruột hỏi tới.

Tên mã binh cúi gập người, nói:

- Nhưng gần như chỉ là một bộ xương khô...không còn nguyên vẹn!

Câu nói của tên mã binh vừa kết thúc, Dực Khương còn chưa kịp bàng hoàng vì tin mình được nghe, thì đã phải giật mình vì tiếng gào thất kinh từ sau cánh cổng.

- Cái gì? Người đang nói cái gì? Vương gia..vương gia người thế nào?....

Mịch Chi dường như không thể trụ nổi, hai tay cô phải bám chặt vào khung cửa, nương nhờ sự nâng đỡ của hai nha hoàn bên cạnh để có thể đứng được.

- Nói...nói lại cho ta nghe...Vương gia người đang ở đâu? Nói đi...

Cô điên loạn lao đến nắm lấy quần trang của tên mã binh mà lay điên cuồng, không ngừng kêu gào, nước mắt cũng nhanh chóng rơi ra thấm đẫm dung nhan ngay từ khi nghe tin.

- Nương Nương! Người bình tĩnh lại đi Nương Nương!

Nha hoàn Tiểu Mai cũng muốn khóc nức, chỉ mới đây đáng về hạnh phúc, vui tươi của chủ tử vẫn còn chưa kịp hoạ xong, thì bây giờ lại vội chuyển hoá thành bi thương vô hạn hay sao?

- Hiện giờ, Nhị vương gia đang ở đâu?

Dực Khương cố giữ điềm tĩnh đến mức hai bàn tay siết chặt muốn run lên bần bật, lên giọng hỏi lấy. Tên mã binh cũng không tránh khỏi nghẹn ngào, đáp:

- Bẩm tướng quân, Nhị vương gia đã được mang về lăng thất.

Khép chặt nhân khí bi thương, Dục Khương cố nén cảm xúc của mình, y không đủ can đảm để nhìn Ưng Mẫn Xuyên, khi văng bên tai y bây giờ ngoài tiếng gió xuân xào xạc thổi qua, đọng lại trong trí óc y chỉ toàn là những thanh âm ai oán đến đau xé cả cõi lòng.

Xem ra, số phận của những nhân si trong thế gian này rốt cuộc vẫn là một vòng nghiệt ngã. Đến cả chỉ việc muốn hoá lên một dung nhan kiêu diễm tuyệt tục hoàn chỉnh cũng không được thành toàn.

[...]

Nơi lảng thất u ám, lạnh lẽo. Bầu không khí tang tóc nặng nề bao trùm cả một hoàng cung rộng lớn. Hàng trăm vạn mảnh lụa trắng tinh được kết đầy khắp nơi, một cỗ xe ngựa chậm rãi tiến vào cổng cung.

Vén rèm lụa màu lam, một thân nữ nhân mặc huyết y nổi bật trên khung cảnh khăn trắng bao vây. Vô số ánh mắt nhìn về phía ấy, lại không ngừng thối lui về phía sau.

Rằng, phu quân táng tử, nương tử lại mặc huyết y.

Mặc kệ những thị phi dèm pha xung quanh, Mịch Chi hít thở thật sâu cố gắng gượng từng bước tiến vào lảng thất với Dục Khương. Bên cạnh vẫn là nàng nha hoàn Tiểu Hồng thân thuộc.

Từ tận sâu trong lòng Mịch Chi, cô cố chấp vẫn không chịu tin Từ Lạc đã chết. Cô mang một thân sắc đỏ rực dán thẳng vào lảng thất, đập ngay một màu sắc chói mắt vào nhân khí u uất của vị thiên tử cũng đang đau thương khôn xiết.

- Ưng Mẫn Xuyên, cô mất trí rồi sao? Cô mang bộ huyết y này đến đây làm gì?

Hỷ Bình trông thấy, liền gào lên trong nước mắt muốn chạy đến cào cấu lấy Mịch Chi, liền bị Hoàng thượng tức tối thét lên.

- To gan! Dám thất lễ với cả hoàng tẩu của mình, không phân trên dưới lớn nhỏ. Tránh sang một bên cho Trầm!

Hỷ Bình bị tiếng thét uy lực đó làm cho chùn bước, nàng ta đành ngậm tức mà lui về một góc, đứng đó khóc thút thít.

Mịch Chi thì như một kẻ không hồn, cô đi đến trước mặt Hoàng thượng rồi hành lễ:

- Tham kiến Hoàng thượng!

- Được rồi, đứng lên...đứng lên đi!

Xen trong âm tiết trầm trầm của vị thiên tử, là lẫn chút gì đó thương xót khó tả. Đến lúc này, người mới lên tiếng hỏi lấy nữ nhân trước mặt mình, hàng lông mày kiêu hùng thoáng cau lại.

- Trầm biết, người không thể tránh khỏi đau tâm liệt phế, nhưng...việc mặc một xiêm y sắc sỡ thế này vào tình cảnh hiện tại. Trầm hoàn toàn không thể đồng cảm với người....

Mịch Chi đứng đó, vẫn một gương mặt cùng ánh mắt thẫn thờ. Từ sâu trong con người cô, ngay khi nghe đại hưng tin, thì xem như cô đã mất đi nửa cái mạng cuối cùng còn sót lại của mình rồi. Cô bây giờ, chẳng quan tâm đây là cấm cung, hoàng triều, hay người trước mặt là thiên tử của một giang sơn hoa lệ.

Cái cô muốn thấy bây giờ, đó là thi thể được gọi là Nhị vương gia kia mà thôi.

Nuốt ngược nước mắt trở vào, Mịch Chi mắt nhìn vô định trong không gian trước mặt, thần người đáp:

- Bẩm Hoàng thượng, đối với thần muội, thần muội không tin vào những gì tai mình nghe được. Mà chỉ tin đến khi mắt mình nhìn thấy. Nếu...người nằm trong kia không phải Nhị vương gia, thì việc nương tử mặc tang y há chẳng phải sẽ mang tội bất kính với phu quân hay sao?

Câu đáp trả không chút nhân nhượng của Mịch Chi thoáng khiến ai nấy trên dưới đều bị một phen trợn mắt. Ai bảo phu phụ hữu biệt (*) đâu chứ, ra mà xem đôi phu thê này giống nhau từ sự ngang bướng, ngược ngạo lại tự cường bất tức (*) đến cùng.

[Phu phụ hữu biệt: ý nói vợ chồng có sự khác biệt]

[Tự cường bất tức: cố gắng mạnh mẽ, kiên cường không ngừng nghỉ]

Hoàng thượng lúc này thực cũng đang đau lòng, người hoàn toàn có thể thấu hiểu nỗi đau của phận thê tử như nữ nhân kia còn nặng hơn gấp vạn lần.

Đành phui tay nhắm mắt cho qua, ra ý mở nắp quan tài cho nàng ta đến tự kiểm chứng.

Trong lảng thất bây giờ, ngoài những tên cận vệ và thái giám hầu cận chỉ có vị thiên tử kia cùng nàng quận chúa Hỷ Bình, cùng vương phi và Dục tướng quân. Những kẻ không phân sự, hoàn toàn bị cấm bước vào lảng thất nửa bước.

Thanh âm rộn người từ chiếc nắp quan tài được kéo ra truyền đến tai Mịch Chi, làm cánh môi khô khan của cô vô thức run lên nhấp nháy.

- Nương Nương...

Dực Khương khẽ lên tiếng gọi lấy, đưa nhãn khí lo sợ nhìn nữ nhân bên cạnh mình. Y sợ rằng, nếu đó thực là Nhị vương gia, là phu quân nàng một dạ tâm tâm niệm niệm, thì liệu nàng có đủ sức để gắng gượng thêm nữa hay không?

- Không cần đỡ...để tự ta...

Mịch Chi gạt tay nha hoàn Tiểu Hồng sang một bên, chậm rãi từng bước đi gần hơn chiếc quan tài trước mặt.

Đến khi chỉ còn chưa tới một bước chân, Mịch Chi đột ngột khựng lại. Dù đã tự nói với lòng rằng cô không dễ dàng chấp nhận, nhưng tại sao đến bây giờ, ngay thời khắc này, cô lại thấy hoảng sợ kinh khiếp thế này.

Hít một hơi thật sâu, Mịch Chi cố gắng giữ cho hai dòng tuyết lệ đang đọng nặng trên khoé mi không bị rơi trượt ra ngoài.

Mười ngón tay gầy guộc, xanh xao nắm lên thành quan tài. Nuốt mọi sự lo lắng, hỗn loạn trong tâm trí xuống tận sâu đáy lòng. Nhướng cao thân người đưa nhãn ngọc nhìn vào bên trong.

Lập tức đầu óc choáng váng khi cảnh tượng kinh khủng đập ngay vào mắt. Một thân xác dường như đã khô héo, chỉ còn lại lớp da nhăn nheo bọc lấy các khúc xương dài ngắn khác nhau. Một phần chân và cánh tay của thi thể đã bị mất. Bộ quần trang cũng rách rưới, mục nát theo thời gian.

- Đây làm sao có thể chắc chắn là Nhị vương gia được...làm sao khẳng định được kia chứ!?

Mịch Chi lẩm bẩm nói như kẻ mất hồn, bất chợt, phía bên kia Hoàng thượng chậm chậm đi đến. Nén đau thương xót xa nhìn cô, cầm trên tay đưa ra một mảnh ngọc bội khắc rõ một chữ "Tư".

- Mảnh ngọc này, trong tất cả bảy huynh đệ hoàng thất, mỗi người đều có mang trên người một cái. Dù có cháy thành tro, Trẫm cũng không thể không nhận ra. Ông Mẫn Xuyên, người nên chấp nhận sự thật...Nhị hoàng đệ đã không còn nữa rồi.... Trẫm cũng đau lòng không kém gì người.

Mảnh ngọc bội đang đưa trước mặt Mịch Chi, đúng thật cô đã từng nhìn thấy nó khi nó được Tư Lạc đeo trên người. Quả thật, cái xác khô không được nguyên vẹn nằm trong kia là hân hay sao?

Mịch Chi chợt cười, cô cười lên càn rỡ hết như một kẻ loạn tâm loạn trí, từng dòng nước mắt mặn đắng rơi là chả trên dung mạo bi thương. Bước chân cũng có cùng theo đó mà chằng vững suốt tít. Tiểu Hồng hoảng hốt đỡ lấy cô, cũng cắn môi bật khóc theo chủ tử.

- Nương Nương...Nương Nương...người đừng làm Tiểu Hồng sợ mà....

Tiếng khóc của Mịch Chi hoàn toàn được cô nén sâu trong thanh quản, điều duy nhất người khác nhìn thấy ở cô hiện giờ chỉ là một bờ vai nhỏ nhắn đang run lên từng đợt, hay những hàng nước mắt hoen dài chảy ra không ngừng từ đôi nhãn ngọc của nữ nhân.

Mịch Chi đột nhiên đưa ống tay áo lau khô dung mạo ướt đẫm, ngẩng cao đầu đối mặt với chiếc quan tài kia.

Mà hành động này của cô, lại càng làm cho người khác càng thêm lo sợ. Nhân gian có câu, cự bị thì vô lệ (*). Một khi nỗi đau quá lớn, không thể nào hình dung được, thì dẫu có bao nhiêu lần nước mắt rơi đi chẳng nữa cũng chẳng đủ để lột tả được cái sự đau thương ấy trong thâm tâm mỗi con người.

[Cự bị vô lệ: nỗi đau lớn nhất là không thể rơi nước mắt]

Mịch Chi cô đây, quả thực là đang trong cái tình cảnh như thế. Cô đau đến tan dạ nát lòng, đau hao tâm tổn phế, đau đến kêu đất đất không thấu, gọi trời trời cũng chẳng nghe.

Đứng lại thật vững, Mịch Chi không nói không rằng tự tiện đưa tay cời lấy mảnh huyết y trên người làm ai nấy đều phải sững sờ.

Hoàng thượng cũng phải thất kinh thốt lên, ai đòi một nữ nhân lại trút đi xiêm y trước bàn dân thiên hạ. Dẫu là nàng ta thương tâm, cũng không thể chấp nhận.

- Người...người làm gì?

- Nương Nương...người..

Dực Khương kêu lên, cả Tiểu Hồng đứng cạnh cũng không kịp trở tay. Chỉ đến khi mảnh huyết y kia dần rơi khỏi bả vai đập mình trên nền đất lạnh lẽo. Mọi người mới nhận ra, bên trong mảnh xiêm y rực rỡ kia lại là một thân tang y trắng toát từ đầu đến chân đã được ai đó giấu kỹ.

Mịch Chi tiếp tục, đưa tay lên trên rút nhẹ chiếc trâm cài. Búi tóc trên đầu cô một lúc được bung ra, buông xoã nước tóc dài chấm lưng nổi bật trên nền trắng của tang y.

Ngay từ khi nghe tin, Mịch Chi cô một nửa đã muốn chấp nhận, nhưng một nửa lại ngoan cố phủ nhận. Bởi nên cô mới tự mình mặc sẵn một bộ tang y bên trong. Để khi giáp mặt nhận dạng, nếu thi thể không phải Tư Lạc, cô vẫn không thấy mình ngu si vội tin khi mặc bộ tang y ngay từ đầu. Còn nếu...đó thật sự là nam nhân cô yêu nhất. Thì vẫn có sẵn mảnh xiêm y trắng toát này để đưa tiễn người.

Chương 44: Hồi Kết (1)

Nơi nhân gian bây giờ đang trải đầy một sắc xuân ấm áp, từng cơn gió mang theo khí tiết thoáng đãng, thanh thuần thổi vào nơi vương phủ. Từng mảnh lụa trắng tinh cứ thế lay động, bay nhẹ nhẹ theo cơn gió xuân nồng hậu.

Ấy vậy mà dẫu bao nhiêu lần gió xuân ghé qua, vẫn không tài nào xóa bỏ được cái lạnh lẽo, tang thương nơi này.

Một cỗ quan tài kết tang lụa xung quanh, đặt ngay chính viện. Xung quanh được giăng kín những màn vải trắng từ trên cao rủ xuống chạm đất.

Bát lư hương to phía trước quan tài đang tỏa khói nghi ngút từ những nén nhang vừa được thắp lên. Mịch Chi ngồi thẫn thờ trước cỗ quan tài, đôi nhãn ngọc dường như đỏ rát, khô cằn đi vì bao đợt nước mắt đã bị cô rút cạn kiệt.

Lần đầu tiên trong lịch sự hoàng triều, người trong dòng tộc lại không chôn cất ở lăng thất. Trước sự bi thương của Mịch Chi, Hoàng thượng chấp nhận lời thỉnh cầu của cô, được quyền an táng và chôn cất cho Tử Lạc tại biệt phủ.

Rằng: "Nơi cuối cùng Vương gia muốn trở về, vẫn là nhà của mình. Người cuối cùng Vương gia muốn ở cạnh, vẫn là thê tử. Lăng thất tuy to lớn, trang nghiêm thì đã sao. Vẫn là một nơi u tối, lạnh lẽo đến thấu da thấu thịt."

Trong ngày, thi thể Tử Lạc được gấp rút chuyển về biệt phủ, hàng trăm mảnh khăn tang đã lập tức được treo lên. Tiếng khóc, tiếng than lần lượt xen kẽ nhau vang vọng khắp nơi biệt phủ.

Riêng Mịch Chi, từ lúc quan tài được mang vào chính viện, cô đã không thể nào rơi được một giọt nước mắt nào thêm nữa. Nhìn cô thẫn thờ, như kẻ có xác mà không hồn càng làm người khác đau lòng.

Bên ngoài, hắc vân đột ngột kéo đến. Che phủ kín cả một bầu trời lập xuân đang khoe mình với thiên hạ. Càng phủ thêm một màu u ám nặng nề lên vương phủ. Đờn bầu không khí nơi đây xuống tận cùng của đau thương, thống khổ.

Phía sau lưng Mịch Chi, vẫn là hai nàng nha hoàn cùng Dục Khương. Họ lặng im nhìn cô đau thương, lặng im nhìn cô kiệt sức. Chẳng biết phải nói thêm câu gì, đối với Mịch Chi mà nói, mọi điều xung quanh bây giờ chẳng còn được cô để tâm đến nữa.

Cô ngồi đây, vẫn còn sống. Nhưng khác nào tâm can này, hồn hoa này cũng đã muốn tuần táng cùng Tử Lạc.

Trời bên ngoài bắt đầu trút mưa, bao nhiêu hạt mưa tròn như thủy tinh rơi chạm xuống đã vỡ tan thành nước loãng. Hệt như hàng vạn lần tim cô vỡ ra theo từng hạt mưa ấy.

Tiểu Hồng quỳ xuống bên cạnh Mịch Chi, bàn tay lay nhẹ người cô mà thút thít:

- Nương Nương, người đã ngồi đây cả ngày rồi. Cứ tiếp tục như vậy người sẽ không chịu nổi mất...

- Đúng vậy thưa Nương Nương! Coi như chúng nô tì van xin người mà...

Tiểu Mai cũng quỳ xuống khóc nức, Mịch Chi chẳng nói, cũng chẳng động. Mắt cứ nhìn đăm đăm vào cỗ quan tài trước mặt mình.

Dục Khương bước đến, ngồi xuống đối mặt với nữ nhân mình tâm niệm nhất thiên hạ. Nhìn nàng bây giờ đau đến chẳng khóc, y cũng bao phen nát cả tâm can. Giờ phút này, nếu có thể, y chỉ muốn được một lần chạm vào dung mạo kia. Một lần xoa dịu được vết thương nàng đang phải gánh chịu.

- Nương Nương! Người xem, Tiểu bối lạc vẫn còn cần người chăm sóc. Người thật sự không muốn đến tiểu bối lạc luôn sao?

Ba từ "Tiểu bối lạc" thật sự có tác dụng đối với Mịch Chi, vừa nghe thấy, cô liền lấy lại một chút tỉnh táo, đưa mắt nhìn quanh, miệng lại lẩm bẩm:

- Tử Trì...

Phía sau, Trần nhũ nương đã bế Tử Trì đến ngay trước mặt cô. Là do Dục Khương bảo bà ta mang tiểu bối lạc đến. Vì y biết, trong cuộc đời của Ưng Mẫn Xuyên nàng, cả nhân gian to lớn được nàng gói gọn lại bằng hai người. Một kẻ đã nằm im trong quan tài lạnh lẽo, còn một kẻ thì chưa tròn một tuổi, nhỏ bé ngây ngô đang cười tươi trong vòng tay đau thương của mẫu thân.

- Tử Trì...mẹ xin lỗi...

Mịch Chi ôm chặt thẳng bé, áp lấy gương mặt của mình vào làn da mềm mại của nó. Ôm lấy hài nhi, cô lại càng không thể không thấy đau lòng.

Bất chợt bàn tay nhỏ xíu của Tử Trì đưa ra, hướng về phía cổ quan tài gần đó. Mà trên cái miệng chồm chồm kia, lại không ngừng cười lên một cách ngây dại nhất.

Mịch Chi đến bây giờ mới có thể khóc thêm một lần nữa, nhìn Tử Trì thờ dại chẳng nhận thức được sự tang thương lúc này, cô nén đau, hít một hơi thật sâu rồi hướng đôi nhãn ngọc của mình về cổ quan tài đối diện, nói:

- Tử Lạc, chàng xem, thằng bé...nó rất muốn được chàng bế đây này!

Lúc này, bên ngoài cổng phủ có một cỗ xe ngựa chạy chờ tới. Hai cung nữ bước xuống mở ô, vén rèm đỡ lấy một nữ nhân từ trên xe. Theo sau là một toán quân thị vệ hoàng triều. Tất cả bọn họ đang tiến thẳng vào bên trong biệt phủ.

Mịch Chi còn đang bế Tử Trì, đột ngột một gia nhân chạy vào kêu lên:

- Nương Nương, Quận chúa tới....

- Hỷ Bình?!

Mịch Chi ngạc nhiên thốt lên, rồi đã nhìn thấy nữ nhân trong bộ tang y trắng toát chẳng khác gì cô chân đã bước qua ngạch cửa. Đi đến trước mặt cô, lại nói:

- Ta chỉ muốn thấp cho huynh ấy ba nén nhang, không phiền chứ?

Mịch Chi thật sự chẳng có chút bận lòng, suy cho cùng Hỷ Bình quận chúa đầu thân phận cao hơn vạn người thì đã sao? Dầu ngang ngược thì thế nào? Căn bản cũng chỉ là một nữ tử trong nhân gian mà thôi. Cũng không thoát khỏi vòng vây của ái tình khổ lụy, cũng như cô một thân nữ nhi vương phải bụi hồng trần mà day dứt mãi không nguôi.

Nghĩ đến đây, Mịch Chi cúi đầu kính cẩn đáp:

- Cảm tạ Quận chúa đã có lòng!

Hỷ Bình không trả lời, chỉ một mạch tiến thẳng đến trước cổ quan tài lạnh lẽo. Bàn tay run rẩy cầm lên ba nén nhang toả khói tan dần trong không khí, khấn lạy ba cái cho nam nhân mà nàng từ lâu tâm niệm.

Bàn tay mảnh khảnh đặt lên nắp quan tài, cảm nhận sự u uất tốt cùng của tang thương mất mát. Đến cuối cùng, người Tử Lạc muốn ở bên cạnh nhất vẫn chỉ là một mình Ưông Mẫn Xuyên. Hỷ Bình nàng, chưa từng có được một vị trí nào trong tâm dạ của nam nhân này, dù chỉ là thương hại cũng không hề.

Xoay lưng nhìn nữ nhân đang ôm con đứng cách mình không xa, và cũng đang đắm đắm nhìn trực diện vào đối phương. Nhãn ngọc của Ưông Mẫn Xuyên bi thương hơn nàng, tối tăm hơn nàng. Có lẽ đó là sự khác biệt của đồng tâm đồng dạ và đơn phương một mình.

Ưông Mẫn Xuyên chiếm trọn được trái tim của Tử Lạc, khiến hán nguyên đem hết bao nhiêu sủng ái trên thế gian này dành riêng cho nàng ấy. Lại còn được cả sự hy sinh che chở không toan tính, không cầu đáp trả của Dực Khương. Rốt cuộc, nữ nhân như nàng ấy có điểm gì hơn với một Quận chúa cao cao tại thượng như nàng? Có gì, một lần được nếm trải dư vị của ái tình, nàng cũng chẳng thể nào tự mình thành toàn.

Cố gắng kiềm tĩnh, Hỷ Bình bước đến trước mặt Mịch Chi, nhủ nhẹ mảy liễu khẽ nói:

- Thật sự rất giống!

Mịch Chi còn chưa kịp hiểu thì đã thấy bàn tay nàng ta đưa lên chạm nhẹ vào bên má của Tử Trì một cái.

- Quả thực là rất giống!

Rãnh môi nàng ta nhếch lên đầy chua xót, lại xen lẫn chút đố kỵ khó đoán trong ánh mắt. Tất thấy trên dưới đều khá ngạc nhiên, khi ai mà chẳng biết Hỷ Bình quận chúa cực kỳ căm ghét Ưông Mẫn Xuyên, lại không thể nào yêu quý đứa trẻ này được.

Vậy mà bây giờ, nhìn hành động lẫn ánh mắt khó hiểu đó của Hỷ Bình, hết như đang rất muốn ôm thằng bé vào lòng.

- Quận chúa có muốn bế Tử Trì?

Câu hỏi của Mịch Chi thoáng làm Hỷ Bình giật mình, vội thu bàn tay mình về. Nhãn ngọc dao động như muốn né tránh mà nói:

- Nhang đã thấp xong, Bồn Quận chúa phải hồi cung.

Bước chân Hỷ Bình đột nhiên mau lẹ lạ thường, cứ như thể nếu đứng đây thêm một giây một phút nào nữa, nàng ta sẽ bị sự ngây thơ, non nớt của đứa trẻ kia làm mềm lòng mất. Và cũng bởi vì, thằng bé quá giống Tử Lạc, khiến Hỷ Bình nàng càng không đủ dũng khí để đối mặt lâu thêm.

Ngày hôm đó, mưa phùn rơi lất phất cả đêm chẳng tạnh. Mịch Chi bế Tử Trì ngồi cạnh cổ quan tài chẳng chịu rời đi nửa bước. Cô nhìn hằm từ trong tay say ngủ ngon giấc, sự ngây dại chẳng nhận biết được đau thương đang diễn ra xung quanh làm cõi lòng cô xót xa hơn bao giờ hết.

Gió đêm từng đợt thổi vào chính viện, phát phơ những mảnh lụa trắng bay nhẹ trong không gian cô tịch, một nữ nhân người vận tang y ôm hài tử ngồi đó, níu giữ những khoảnh khắc cuối cùng còn được ở bên cạnh người mình trót mang thâm tình sâu nặng. Dù chỉ là, một bộ hài cốt hay một cái xác khô cũng nguyện cùng người đi đến nơi sau cùng của một kiếp nhân sinh đã tận.

[...]

"Thời hạn nửa năm của cô đã hết. Duyên cơ đến bây giờ xem như đã tận. Đến lúc phải đi rồi!"

"Có thể nào, cho ta thêm thời gian được không? Ta muốn được tận tay chăm sóc Tử Tri lớn lên, muốn nghe nó gọi ta một tiếng mẹ...ngươi có thể..."

"Tuyệt đối không!"

"Vậy... vậy sau khi ta đi, Uông Mẫn Xuyên sẽ trở lại chứ? Nàng ấy sẽ giúp ta nuôi nấng Tử Tri..."

"Mịch Chi, ta đã quá nhân nhượng cho ngươi nửa năm. Vẫn còn cố chấp? Cô ngay từ đầu nên hiểu, cả Uông Mẫn Xuyên số kiếp cũng đã tận. Ngay từ khi cô trùng sinh vào thân xác nàng ấy, thì xem như trên đời này đã không còn Uông Mẫn Xuyên nữa rồi. Dầu cô có rời đi, thì cái thân xác này chỉ là một cái xác không hồn không kém."

Mịch Chi nghe đến đây, liền cảm thấy không phục. Tử Tri là do cô sinh ra, chăm sóc nó đã được bao lâu. Cô tham luyện tình mẫu tử này còn hơn cả sinh mệnh của mình. Làm sao cô có thể bỏ đi để lại Tử Tri bơ vơ không cha lẫn mẹ được kia chứ?

"Không, nếu như vậy ta không đi...nhất định không đi."

"Vốn dĩ ta đã rộng lòng xót thương cho cô, đến cuối cùng cô vẫn ngoan cố. Mịch Chi, chấp niệm của cô quá sâu, đừng trách ta."

- Đứng...đứng đi...nghe ta nói không? Làm ơn cho ta thêm thời gian...

- Nương Nương! Người tình dậy đi...

Tiếng gọi quen thuộc của Tiểu Mai vọng bên tai, Mịch Chi mở mắt bừng tỉnh. Giấc mộng vừa rồi tuy không dài nhưng cũng đủ làm cô toát mồ hôi đầm đìa.

- Tiểu Mai...? Tại sao ta lại ở đây? Chẳng phải đang chôn cất Vương gia kia mà....

- Nương Nương! Đúng là hôm nay chôn cất Vương gia, người vì quá lao tâm, nên đã không chịu được mà ngất đi. Dực tướng quân đã mang người hồi phủ để tịnh dưỡng.

- Chôn...chôn cất xong rồi sao? Xong rồi sao chứ?

Mịch Chi nắm chặt cánh tay Tiểu Mai ra sức siết lấy. Trong tâm trí cô vẫn còn hằn rõ khoảnh khắc cổ quan tài từ từ được hạ xuống huyệt sâu. Giây phút đó, Mịch Chi cảm thấy cả sinh mệnh này của cô cũng theo Tử Lạc mà tuồng tống nơi lòng đất lạnh lẽo.

Nơi lựa chọn để chôn Tử Lạc, không nơi nào khác chính là nơi vườn táo mà cả hần và cô đều luôn tâm tâm niệm niệm. Ở mảnh vườn ấy, chứa đầy hình ảnh của một nữ nhân ôm cổ cầm tấu lên khúc nhạc bi thương, từng đường grom sắc bén của nam nhân dường như vẫn còn in lại nơi ấy chẳng hề phai nhòa dù chỉ là một chút.

Tiểu Mai nhìn chủ tử thân ngọc tiêu tụy hần đi chỉ sau một đêm, mà lòng không nén được đau xót.

- Nương Nương! Đã xong cả rồi...người bình tâm lại đi được không?

- Phải đó! Mọi chuyện đã xong, hạ quan chi khẩn xin Nương Nương bảo trọng ngọc thể.

Dực Khương đứng đó lên tiếng, y không nhìn nữ nhân trước mặt. Chỉ trong vòng đêm qua và sáng hôm nay, y đã nhìn dáng vẻ đau thương tột cùng đo của nàng cũng đủ bao lần dẫn xéo tâm can y đến nhàu nát cả rồi.

Đến giờ phút này, cả một nam tử hán như Dực Khương y đây cũng đến lúc muốn mệt mỏi sau tất cả những gì đã trải qua và vẫn còn đang đè nặng trên vai.

Bất chợt, một thanh âm hét lên thất kinh phát ra từ phía Bắc của biệt phủ. Mịch Chi mới vô thức lâm bẫm: "Là nơi của Tử Tri..."

Nói xong, Mịch Chi trào xuống giường, chẳng cần ai nâng đỡ mà đầm đầu chạy một mạch đến đó. Theo sau là hầu hết gia nhân trong phủ, vừa đến ngạch cửa, Mịch Chi sực tí phải ngất lẩn nữa khi dưới nền, là nha hoàn Tiểu Hồng nằm im bất động, trên bộ xiêm y nhuộm rực một sắc đỏ của máu.

Bên cạnh, là Trần nhũ nương ngồi co rúm cả người run rẩy khóc lóc.

"Chuyện...chuyện gì thế này?" Mịch Chi thì thầm, hai hàng nước mắt nhanh chóng trực trào tuôn ra ướt đầm gương mặt đã xanh xao.

Ngồi xuống bên cạnh nàng nha hoàn thân thuộc, Mịch Chi đưa tay sờ lên gương mặt đã trắng bệch của Tiểu Hồng mà gào lên:

- Tiểu Hồng, cô sao thế này? Tỉnh dậy....làm ơn tỉnh dậy đi...

Xen lẫn tiếng khóc thương tâm của Mịch Chi, là hàng loạt thanh âm nức nở khác của Tiểu Mai và đám gia nhân đang có mặt chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng.

Dực Khương ngay từ lúc xảy ra chuyện, đã cho người trình lên quan phủ. Y ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hồng, xem xét một lúc rồi ngậm ngùi nói:

- Chết rồi!

Hai từ ngắn gọn đó của Dực Khương hết như ghim thêm một nhát dao thẳng vào nơi tim của Mịch Chi. Từng chút từng chút vết thương ấy cứ thay phiên gặm nhấm cả tâm can cô đến kiệt quệ.

- Tiểu Hồng....tại sao...tại sao lại xảy ra chuyện quái quỷ này...

Mịch Chi vừa muốn ôm lấy thân thể nàng nha hoàn thân cận nhất liền bị Dực Khương ngăn cản.

- Nương Nương, tránh động vào thi thể.

- Phải đó Nương Nương, người làm vậy thì quan phủ sẽ rất khó tìm ra chân tướng...

Tiểu Mai quỳ xuống cạnh bên ôm lấy Mịch Chi mà khóc nức nở. Cô thật sự không hiểu nổi, tại vì sao lại xảy ra chuyện kinh khủng này.

Bất chợt, Mịch Chi cô mới nhận ra một việc còn hệ trọng hơn gấp trăm lần. Cô quay sang hỏi lấy Trần nhũ nương.

- Nói...Tiểu bối lạc đâu...nói mau?

- Bẩm Nương Nương...lão nô...

- Nói đi...

Mịch Chi điên cuồng gào lên, khiến Trần nhũ nương càng thêm hoảng loạn chỉ biết khóc không nói được lời nào. Dực Khương thấy vậy, mới lên tiếng xen vào, một tay kéo Mịch Chi ra xa một chút. Y điềm tĩnh lên giọng hỏi:

- Nói, rốt cuộc là chuyện gì?

- Vừa rồi, lão nô nhờ Tiểu Hồng...trông hộ Tiểu bối lạc để đi mao xí. Nhưng khi trở vào thì...không thấy Tiểu bối lạc đâu, còn Tiểu Hồng đã...

Trần nhũ nương nói đến đây liền run lẩy bẩy cả thân người, Dực Khương tự cảm thấy chuyện này không bình thường chút nào. Tại sao ngay cả một Vương phủ canh giữ rất nghiêm ngặt lại để xảy ra cố sự này. Hơn nữa, lại liên quan đến Tiểu bối lạc.

- Nhất định là cao thủ hoàng triều...

Dực Khương tự nói, y tự biết phải gấp rút bẩm tấu lên với Hoàng thượng. Liên can đến Hoàng thất không phải chuyện quan phủ tầm thường có thể giải quyết được.

- Ngươi chăm sóc Nương Nương, căn dặn gia nhân cấm không ai được lui tới nơi này cho đến khi có người của Tri phủ đến.

Dực Khương quay sang nói vài lời với Tiểu Mai trước khi nhanh chân rời khỏi phủ.

Mịch Chi còn đang khóc đến lã người trong tay nha hoàn Tiểu Mai, cô gần như muốn điên loạn khi không thấy Tử Tri đâu nữa. Đối với cô, thằng bé là nguồn sống duy nhất mà Tử Lạc đã để lại. Nếu mất luôn nó, bảo cô phải làm sao sống được nữa đây.

Bất giác, một dòng suy nghĩ vụt lên trong đầu Mịch Chi. Cô vô thức lẩm bẩm như một kẻ mất trí khiến ai nấy đều phải lo sợ.

- Nhất định...nhất định là nó. Là nó gây ra chuyện này, nó muốn ép ta phải rời khỏi đây...

- Nương Nương, người sao vậy? Là ai gây ra? Ai ép người phải đi...người đừng làm Tiểu Mai sợ....

- Ta phải ngủ...nhất định phải ngủ...càng nhanh càng tốt...

Mịch Chi ngồi bật dậy, đôi nhãn ngọc bị lưu mờ hoàn toàn bởi bao nhiêu dòng tuyết lệ ngấn đầy nơi khoé mắt. Nhưng rồi cô lại ôm đầu mà cào cấu chính bản thân mình, từng tiếng khóc nghẹn nơi cổ họng cứ cất lên to dần.

Giờ phút này, cô làm sao có thể nào nhắm mắt ngủ được cơ chứ? Không còn lựa chọn nào khác, cách chìm vào giấc ngủ nhanh nhất trong tình cảnh hiện giờ, chỉ là làm cho mình ngất đi.

Dòng suy nghĩ vừa dứt, lập tức Mịch Chi chẳng chờ đợi thêm, cô đứng lên vùng khỏi tay Tiểu Mai, một mạch chạy đến góc cửa dùng một lực rất mạnh đập trán mình vào đó.

- Nương Nương...

Tiếng thét đồng loạt vang lên, Mịch Chi hoàn toàn gục xuống, máu trên vàng trán thanh thoát kia bắt đầu tuôn ra không ngừng. Vài giọt vương xuống nơi trước ngực của tang y trắng toát.

- Truyền thái y...nhanh lên!

Tiếng người kêu nhau hỗn loạn, tiếng bước chân chạy xuôi chạy dọc vang đầy biệt phủ. Ngay lúc này, khi bầu trời chỉ mới vừa quang đãng sau trận mưa bất chợt đêm qua, thì bây giờ đột ngột lại muốn kéo mây đen giăng kín.

Bầu không khí nơi đây trong chốc lát càng trở nên u ám, nặng nề hơn bao giờ hết. Những mảnh khăn tang treo khắp phủ vẫn còn chưa tháo xuống đang từng hồi lay động phấp phồng trong cơn gió đang mạnh dần.

Nhân gian huyền ảo, tâm can hỗn loạn. Đến cuối cùng, dầu có cố gắng bao nhiêu, vẫn không thể nào vượt qua được số kiếp của chính mình. Ái tình này vốn dĩ có thể là một mối lương duyên trời định. Nhưng phồn hoa nhân thế căn bản cũng đến lúc phải bị vùi dập bởi bao nhiêu trận cuồng phong bạo vũ.

Vùi dập một thân hoa trôi dạt, đập nát một kiếp phù sinh nhân thế. Bức họa giang sơn cẩm tú chỉ đổi lại bằng một cỗ phong khắc đậm đường chân trời, đang tàn dần dưới ánh tịch dương mờ nhạt. Nhân gian nơi nào có gió xuân, nhưng riêng nơi này chỉ tồn tại duy nhất một cơn phong tà lạnh lẽo. Uớp lạnh hồn hoa xuống tận cùng của vực sâu không đáy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Hồi Kết (2)

"Người ở đâu? Ra đây cho ta, có nghe không? Ra đây...!!!"

Mịch Chi vẫn như mọi khi, cô đứng lơ lửng giữa một màn đêm dày đặc bao quanh. Cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì, ngoài âm thanh của chính mình và một giọng nói bán nam bán nữ kỳ dị, đã bắt đầu cất lên:

"Cô còn gì muốn hỏi?"

"Mẹ kiếp! Có phải là người gây ra hay không?"

Mịch Chi giận dữ gào lên, cả hai bàn tay cũng run rẩy. Văng vẳng bên tai cô, kẻ giấu mặt kia lại nói:

"Cô đoán xem?"

"Đoán con mẹ nhà người! Ta không có thời gian để chơi cái trò này với người!"

Bấy giờ, cái ngữ giọng vang vọng lúc trầm lúc bổng kia đột nhiên cười càn rỡ vô cùng, càng khiến Mịch Chi thêm căm phẫn.

"Nói, tại sao lại phải hại chết một mạng người vô tội..."

"Cũng như cô đã nói, ta cũng không có thời gian để tiếp tục chơi với cô. Cách nhanh nhất chỉ có thể đổi bằng mạng sống của tất cả những người mà cô yêu thương nhất."

Mịch Chi chợt thấy đau nhức cả thần kinh, ra là sự thật. Mọi việc cô nghĩ quả không sai khi Tiểu Hồng chết là do sự cố chấp của cô. Liệu nếu cô không rời đi, thì tiếp theo sẽ là ai? Là Tiểu Mai, hay là Dục Khương, hay tệ hơn, sẽ là đứa con duy nhất của cô và Từ Lạc cũng sẽ bị liên lụy.

Nghĩ đến đây, Mịch Chi cắn răng bật khóc, lại lần một nụ cười khổ sở. Cô cười cho số phận của mình, lại khóc cho đoạn trần duyên ngắn ngủi của cô và Từ Lạc. Nếu đến cả Từ Trì cô cũng không giữ được, thì cô có chết có rời đi cũng chẳng thể nào yên lòng.

Cô lau nước mắt, cố gắng điềm tĩnh cất giọng hỏi:

"Nếu...ta đồng ý đi ngay bây giờ, thì người sẽ mang Từ Trì trở về chứ?"

"Không sai."

Giọng nói ấy cất lên một cách dứt khoát vô cùng không chút do dự. Cũng đủ cho thấy, nó không hề có ý dối gạt cô.

Mịch Chi đứng đó, đảo mắt nhìn quanh không gian tối mịt mù vô hướng. Tâm mi khẽ khép đậy lấy hai hàng tuyết lệ nóng ẩm chảy dài trên gò má. Cánh môi khô tróc cũng run run mấp máy, giọng nói nghẹn ngào, cô nói:

"Được! Ta đi...ta sẽ rời khỏi đây, ngay lập tức!"

Câu nói vừa dứt, cũng là lúc Michi Chi đưa cao bàn tay rút lấy trâm cài trên tóc một lực rất mạnh ghim thẳng vào bên ngực trái.

Bên trong con mộng mị này, hoàn toàn không rơi đổ một giọt máu đào nào. Ngoài cảm giác đau buốt đến nhói cả châu thân, thì Michi Chi cô chẳng thấy gì cả.

Cái cảm giác đau đớn ấy lan rộng dần ra, bức đến hơi thở của cô trong giấc mộng cũng trở nên cùng cực. Michi Chi hoàn toàn không thể gắng gượng, hai chân ngã khụy xuống. Bàn tay vẫn giữ chặt trâm cài bên ngực, cô thở hổn hển, nước mắt một lần tuôn ra không ngừng.

"Trả thẳng bé lại cho ta..."

"Cô yên tâm, ta không bao giờ hai lời."

- Nương Nương...

Tiểu Mai hốt hoảng khi Michi Chi đang nằm bất tỉnh trên giường lại đột ngột thổ huyết. Máu từ nơi miệng của cô cứ trào ra không ngừng, ướt đầm cả ống tay áo của Uông lão gia.

- Xuyên Nhi...ái nữ của ta. Con sao thế này? Vu thái y, ông nói cho ta biết rốt cuộc là như thế nào?

Vị thái y già đang chẩn mạch cho Michi Chi, liền cúi người bẩm tấu:

- Bẩm, Nương Nương mạch tượng quá yếu. Thật sự đã hao tổn tâm phế đến cùng cực, hạ quan lực bất tòng tâm.

Đôi mắt động nếp gấp của Uông lão gia neho lại, cả hàm râu lơ phơ bạc kia cũng lay động theo từng cái run rẩy của khuôn miệng già nua đang kêu khóc không ngừng.

- Ông nói vậy? Vu thái y, ta không cần biết ông dùng cách nào. Bằng mọi giá phải chữa được cho ái nữ của ta, có nghe không? Nghe không hả?

Uông lão gia như mất đi sự bình tĩnh vốn có, ông gào lên giận dữ muốn tóm cả quan phục của Vu thái y đang đứng trước mặt mình. May nhờ có Uông phu nhân ngăn cản, mới không để có sự xảy đến.

Vu thái y vẫn giữ một thái độ điềm đạm, một lần nữa ông quỳ hẳn xuống đất mà dập đầu khấu tội:

- Thử lỗi hạ quan bất tài, bệnh tình của Nương Nương hoàn toàn là từ tâm bệnh mà ra. Điều này, thực hạ quan bất khả tư nghị.

Những lời Vu thái y vừa nói chẳng khác gì một đoàn lời đình oanh tạc vào trong đại não của tất cả những ai đang có mặt ở đây. Nếu theo lời thái y bẩm tấu, thì Michi Chi cô đây đã hoàn toàn vô phương cứu chữa, sẽ chẳng khác nào với câu hương tiêu ngọc vãn hay sao?

Mặc cho bao nhiêu tiếng khóc than, tiếng kêu gào cứ lần lượt vang lên. Michi Chi vẫn không hề mở mắt, cô như thể đang chìm hẳn vào một giấc ngủ rất sâu. Nhưng máu tanh thì cứ từng ngum từng ngum trào phún khỏi khoé miệng.

Một mảng xiêm y trước ngực cô nhanh chóng đã nhuộm rực một sắc đỏ nhừ mắt. Tiểu Mai quỳ thụp xuống bên giường chủ tử, dập đầu khóc lóc đến muốn kiệt sức:

- Nương Nương! Người tỉnh dậy đi, đừng bỏ Tiểu Mai....

- Xuyên Nhi, có nghe mẹ nói không? Cha mẹ đến thăm con đây, sao con không ngồi dậy nói chuyện với hai thân già này chứ hả?

Tiếng khóc não lòng của Uông phu nhân vang vọng khắp gian phòng, bên ngoài trời vẫn mưa lất phất, những cánh hoa mang thân lụa mỏng manh đáp xuống nền đất lạnh lẽo đầy sỏi cát.

Sắc xuân nhân gian nhanh chóng bị tắt lịm bởi một màu đau thương thống khổ, từng đợt gió xuân nồng hậu lạnh lùng thổi qua rồi lướt đi không chút do dự. Chỉ để lại những thanh âm hỗn độn vang nhẹ bên tai, hết như tiếng khóc, hết như tiếng ai oán làm xáo trộn cả nhân thế phồn hoa.

Thân thể Michi Chi chợt ho khù khụ lên vài cái, cô vô thức bật người ngã sang một bên khi phun ra một ngum máu tươi tanh tưởi. Khiến ai nấy có mặt đều hốt hoảng phải kêu lên thất thanh.

Cô mở mắt, đôi nhãn ngọc mệt mỏi chẳng còn chút sinh khí nhìn xung quanh như tìm kiếm một ai đó. Hàng mày lá liễu thoáng chau lại, khi cô lại chẳng thấy người mà cô muốn gặp.

- Người gạt ta...

Mịch Chi làm bầm to nhò vài lời chẳng để ai nghe thấy, sau đó cô chỉ kịp thấy nơi lồng ngực đau như bị vạn tiễn xuyên tâm. Cái đau thấu đến tận xương tủy khiến cô nhăn mặt kêu lên đầy thống khổ. Bàn tay gầy gầy nắm chặt xiêm y nơi ngực, cô lại khóc, làm ai nấy càng thêm lo lắng muôn phần.

Uông phu nhân ngồi xuống cạnh bên, nắm lấy bàn tay của cô mà xoa xoa.

- Xuyên Nhi ngoan, tịnh dưỡng sẽ mau chóng khoẻ lại...sẽ khoẻ lại thôi..

Giọng nói của Uông phu nhân nghe hần đi vì từng cơn nấc nơi cổ họng đang hình thành mỗi lúc mỗi lớn. Nhìn ái nữ mà mình yêu thương hết mực bây giờ nằm đây với một diện dung gầy guộc, xanh xao. Hỏi già nào mà không đau lòng cho được.

Lúc này, đột nhiên bên ngoài một tên gia nhân chạy thục mạng vào không ngừng hét lên:

- Nương Nương, lão gia, phu nhân...Tiểu bối lạc...Tiểu bối lạc...tìm được rồi!

Những người khác còn chưa kịp phản ứng, thì Mịch Chi đã ngồi bật dậy, cố gắng lên tiếng:

- Ngươi nói sao...? Tìm được Tiểu bối lạc rồi? Có thật không?

- Bẩm Nương Nương, thật ạ! Dực tướng quân đang giữ Tiểu bối lạc bên ngoài..

Nghe đến đây, cõi lòng Mịch Chi sung sướng không thể lột tả. Cô gắng gượng bước xuống giường dưới sự nâng đỡ của Uông phu nhân và Tiểu Mai, dùng hết sức lực còn lại cô bước thật nhanh về phía chính viện.

Cũng kịp lúc trông thấy Dực Khương trên tay đang bế một nam hài nhi, người nó trùm một mảnh vải nhung thượng phẩm có thêu hình lá liễu màu lam nhạt.

Mịch Chi đã kêu lên hai tiếng "Tử Trì" đầy vui mừng, Dực Khương nhanh hơn, tiến về phía cô thật nhanh trao tận tay cô đứa con cô yêu thương hơn cả sinh mệnh.

Nhìn Tử Trì khóc ré lên trong tay mình, cô không kiềm được nước mắt rơi lã chã trên mảnh lụa đang quấn quanh người thằng bé.

Bàn tay run run sờ lấy đôi má bầu bĩnh trắng nõn của Tử Trì, cô rung rung nước mắt hỏi nó một cách ngây ngô:

- Con trai...con có bị thương ở đâu không hả?

- Tiểu bối lạc hoàn toàn không chịu bất cứ thương tổn nào, xin Nương Nương yên tâm!

Dực Khương xen vào, lúc này, Uông lão gia mới lên tiếng hỏi:

- Ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Bẩm, là do bọn chúng tự giao nộp.

Mịch Chi đang ôm ấp Tử Trì, liền sững sờ hỏi xen vào:

- Tự giao nộp?!

- Phải thưa Nương Nương. Chủ mưu việc này là do một tay Quận chúa tạo ra, hai tên cao thủ hoàng triều là Đại Uy và Đại Vỹ theo lệnh đã ra tay bắt đi Tiểu bối lạc, chủ đích là triệt hạ không nương tay. Nhưng...

- Nhưng thế nào...huynh nói đi!

- Nhưng chẳng ai hiểu nổi cuối cùng Quận chúa đang nghĩ gì. Khi Đại Uy đã muốn hạ sát Tiểu bối lạc thì lại được lệnh Quận chúa ngăn cản. Quyết không cho bọn chúng ra tay. Ngược lại, càng không ngờ chính tay Quận chúa đã mang Tiểu bối lạc về cung diện kiến, thú nhận mọi việc trước mặt Hoàng thượng trên chánh điện.

Lời nói đến đây, Mịch Chi mới thấu hiểu, cô buột miệng thì thào:

- Nhất ngôn cửu đỉnh...ngươi đã làm trọn lời hứa, thì đến lúc ta cũng phải thực hiện lời hứa của mình...

Và đúng thật như vậy, Mịch Chi lập tức thấy đầu óc như xoay chuyển không ngừng. Bước chân của cô loạng choạng chẳng vững mà suýt té vào người Uông phu nhân, bà hốt hoảng vội bế lấy Tử Trì, còn cô thì được Tiểu Mai dìu lấy.

- Nương Nương...Tiểu Mai dìu nguời về phòng nghỉ ngơi...

- Không cần...ngươi chuẩn bị cho ta, bộ huyết y cùng trâm cài hồng mao thạch...

- Nương Nương nguời...

Dực Khương sững sốt khi nghe lời Mịch Chi vừa nói, y không hiểu, tại sao đến lúc này rồi, việc quan trọng hơn hết là nàng phải tận lực tịnh dưỡng thì ngược lại nàng không muốn, còn phải chuẩn bị những thứ kia để làm gì. Hay nàng còn chưa đủ nhận ra ngọc thể mình đã nhuỵ úa hương tàn đến mức nào, với một mảng xiêm y dính đầy máu tanh thế kia?

Mịch Chi không mản đến ánh mắt hoài nghi lẫn ngạc nhiên khó hiểu của mọi người dành cho mình, cô tiếp tục quay sang nói với nàng nha hoàn bên cạnh:

- Chuẩn bị cổ cầm cho ta...
- Nương Nương...
- Nhanh lên, cô còn phải giúp ta chải tóc trang điểm lại đôi chút...
- Vâng thưa Nương Nương!

Tiểu Mai dầu không muốn, nhưng nàng vẫn phải tuân mệnh chủ tử mà làm theo. Nàng hướng về gian phòng của chủ tử mình, theo lời dẫn mạng ra một bộ huyết y cùng bộ trâm cài quen thuộc và một cổ cầm, đó là những thứ mà chủ tử của nàng trân trọng hơn cả vàng bạc hay ngọc thạch quý giá.

- Nương Nương, người muốn đi đâu?

Dực Khương lên tiếng hỏi, sau khi nữ nhân trước mặt quay đi hướng lấy bóng lưng mảnh mai về phía y. Ưông Mẫn Xuyên nàng dường như có rất nhiều tâm tư không thể nói chất đầy trong đôi nhãn ngọc bi thương kia. Dực Khương y đến cuối cùng, vẫn không tài nào nhìn thấu được tâm lộ nàng ruot cuộc là dài đến bao nhiêu, sâu đến bao xa? Vì sao càng đi, y lại càng như lạc mất cả lối đi đường về.

Mịch Chi thoáng dừng chân, cô ngoảnh nửa mặt nở nụ cười buồn bã, nói:

- Đến nơi mà ta đã cùng Vương gia bái thiên địa thất đồng tâm!

Sau câu nói đó, cô chậm rãi theo sự nâng đỡ của Ưông phu nhân từng bước khó khăn trở về phòng. Dực Khương đứng như chôn chân tại chỗ, bất lực nhìn dáng hình nữ nhân y tâm tâm niệm niệm mỗi lúc mỗi cách xa dần.

Ngược mặt đưa nhãn khí tới tầm nhìn ra phía bầu trời trên cao, mây đen hầu như đã tản đi rất nhiều, chỉ còn vài mảng điểm trên nền trời đã được trả lại sự trong trẻo vốn có của những ngày lập xuân. Mưa cũng đã tạnh hẳn, vương trên những tán cây là những giọt nước tròn như thủy tinh ứ đọng, một cơn gió nhẹ lướt qua cũng đủ khiến chúng trượt dài rơi xuống chạm đất vỡ tan tành.

Đưa bàn tay hứng lấy những giọt nước trong suốt, mát lạnh chảy từ mái hiên xuống. Lòng bàn tay y tuy to lớn, nhưng cũng đến lúc nước đầy rồi lại tràn khỏi tầm tay. Và dù y có nắm chặt lòng bàn tay mình lại, thì chúng vẫn dễ dàng cạn dần không còn một giọt.

Dực Khương siết chặt bàn tay mình đến hằn lên từng đường gân ngang dọc. Rãnh môi anh tuấn chợt cười, mang một nỗi niềm khó đoán hằn sâu tận trong đáy mắt hùng dũng mà thâm trầm

- Nàng cũng chẳng khác gì những hạt mưa này, ban đầu ta cứ ngỡ ta đã có được nàng trong tay, sẽ không bao giờ để mất nàng dù chỉ là một giây một khắc. Vậy mà hoá ra, đầu ta đã cố nắm chặt đến cỡ nào...nàng cũng len lỏi qua từng kẽ hở nơi bàn tay này mà rời khỏi ta...

[...]

Sau khi đứng ra căn dặn trên dưới lo hậu sự chu đáo cho Tiểu Hồng, Mịch Chi được Tiểu Mai chải tóc, nhưng mái tóc của cô đã rất mỏng và yếu, Tiểu Mai nhất quyết không chịu bới tóc cho chủ tử mà chỉ chải cho chúng suôn lại, thoa một chút hương liệu để giúp chúng thêm phần óng ả.

Dậm một ít má phấn, tô lại hàng lông mày liễu hạnh, điểm thêm chút sắc đỏ cho đôi môi tái nhợt. Nhìn trong gương, hiện tại sắc diện của Mịch Chi đã phần nào khá hơn.

Một thân huyết y đỏ rực bước ra khỏi phòng, bên cạnh là nha hoàn Tiểu Mai tay ôm khúc cổ cầm được bọc kín trong lớp vải lụa.

Ưông phu nhân bước đến, tay bồng Tử Trì nhìn cô ái ngại, xót xa.

- Xuyên Nhi, con thực sự muốn đi, sức khoẻ của con...
- Không sao! Có Tiểu Mai bên cạnh con ớn thừa mẹ!

Lúc này, đột nhiên Mịch Chi lạng người nhìn lấy hai thân già trước mặt một cách thấu đáo nhất, lại như muốn luyện tiếu chẳng đành lòng. Cô bất chợt ôm chặt lấy hai người họ bằng vòng tay nhỏ bé mà run run giọng nói:

- Cha...mẹ! Con xin lỗi...

Ưông lão gia cùng phu nhân hơi ngẩn người, rồi ông cố cười gượng, bàn tay vỗ về lên tấm lưng của ái nữ:

- Khờ quá! Con lỗi phải gì mà nói vậy!

Mịch Chi khép mắt cố gắng không khóc, bọn họ thực sự không hiểu. Ở đây chẳng có ai hiểu được những lời cô nói. Cô là một kẻ có lỗi rất lớn, chính cô cướp mất cô con gái thiên kim tiểu thư của nhà họ Ưông, làm cho hình ảnh một nàng tiểu thư đoan trang, thực nữ trở thành trò cười trong mắt thiên hạ suốt một khoảng thời gian.

Bây giờ, sắp phải rời đi, liệu có muộn màng không khi nói ra những lời thế này?

- Được rồi! Đi nhanh lên, đi sớm về sớm! Tiểu Mai, chăm sóc Nương Nương và Tiểu bối lạc cho tốt.

- Tiểu Mai biết thưa phu nhân!

Ưông phu nhân trao Tử Trì qua tay Michi Chi, lần đi này cô quyết định mang theo thằng bé, vì cô muốn, đến lúc trước khi nhắm mắt, cô vẫn được nhìn thấy thằng bé thêm một lần nữa.

Ra đến cỗ xe ngựa đã đợi sẵn bên ngoài cổng phủ, Michi Chi chợt thấy Dục Khương cũng đang đứng đó, như về đang đợi cô.

- Dục tướng quân, huynh...

- Nếu không phiền, hạ quan mạn phép theo hộ tống Nương Nương.

Michi Chi chỉ mỉm cười không đáp, suy cho cùng, để y ở cạnh người mà mình yêu cũng là điều không có gì lớn lao hay quá đáng. Thân xác này, đầu gi cũng là của Ưông Mẫn Xuyên, cô khi không nhảy bổ vào làm xáo trộn mọi thứ.

Cô không nhớ ra nam nhân này là người từng mang điệp tình sâu nặng với nàng, không cảm nhận được sự đau thương, thống khổ biệt li của một mối lương duyên bị chia cắt. Hơn nữa, cô còn đem lòng tâm niệm Tử Lạc, là người mà Ưông Mẫn Xuyên nàng nếu còn sống chắc chắn sẽ không bao giờ muốn để lòng đến.

Cuối cùng, người Michi Chi cô nợ nhiều nhất, đó chính là Dục Khương. Dù cô có làm Ưông Mẫn Xuyên thay đổi trong mắt y thế nào, có khiến y tổn thương đau lòng nát dạ ra sao, y vẫn một mực bên cạnh làm một hảo hữu chia sẻ mọi buồn vui với cô trong khoảng thời gian khó khăn nhất.

Kiếp này, cô nợ Dục Khương y một Ưông Mẫn Xuyên thiên kim đài cát, nợ y một mối thâm tình bị chôn vùi bởi xoá trong gang tấc, nợ y... hàng vạn lần xin lỗi.

[...]

Trải qua đoạn đường quen thuộc bấy lâu, Michi Chi ôm Tử Trì trong tay cùng nó đưa mắt nhìn ra cửa sổ, hướng về phía những đám cỏ non xanh mướt dưới chân mình, xen kẽ là vô vàn những đoá hoa nhỏ đủ màu sắc đang đua nhau khoe mình dưới những tia nắng đầu tiên sau hai ngày mưa rơi tầm tã.

Bên ngoài, Dục Khương cưỡi ngựa đi sát bên cạnh. Phía ô cửa sổ bên này, tấm màn lụa vẫn rủ xuống không được vén lên. Y vẫn đưa mắt dán chặt vào nó, như thể muốn đem nhân khí lạnh lẽo của mình nhìn thấu cả lớp vải lụa, muốn mượn tượng ra thân ảnh nữ nhân đang ngồi phía sau ô cửa nhỏ đó. Nàng bây giờ, là đang cười, hay đang rơi lệ?

Bánh xe ngựa dừng lại nơi đồ quen thuộc, Dục Khương nhảy khỏi yên ngựa, đưa tay vén rèm để người bên trong bước xuống.

Tiểu Mai lưng đeo cổ cầm, đưa tay đỡ lấy Michi Chi.

- Nương Nương, cẩn thận!

Trên người Michi Chi ngoài bộ huyết y kia ra, còn được nàng nha hoàn chu đáo khoác thêm một mảnh cừu bào dày cộm rất ấm. Cả Tử Trì cũng vậy, mặc một bộ gấm bào khá dày, cuộn thêm một lớp vải bông bên ngoài nhằm giữ kín khỏi những đợt gió vẫn còn động chút hơi ẩm.

Michi Chi đưa mắt nhìn lấy khung cảnh xung quanh, hình ảnh lần đầu tiên cùng Tử Lạc đặt chân đến đây phút chốc hiện rõ. Cô dễ dàng cảm thấy khoẻ mị mình cay cay nóng rất.

Nhìn sang Tiểu Mai, cô ra hiệu nàng ấy đỡ cô đi vào nơi vườn táo. Vì thân thể Michi Chi hiện tại, thực sự đã rất yếu. Sức lực cuối cùng này, xem như cô một lần vất cạn để làm điều mình muốn.

Khu vườn táo bây giờ khoác lên mình một mảnh màu xanh tươi mát mắt, quang cảnh duộm nồng sắc xuân gọi cho Michi Chi một cảm giác khá bình thản. Cô nhìn Tử Trì, thằng bé tròn mắt ngây ngô nhìn lại cô mà cười cười khiến cô chạnh lòng đôi chút.

- Nơi này là mẹ cùng với cha của con đã cùng nhau bái thiên địa. Sau này, con thay mẹ chăm sóc chúng, đừng để người nào gây tổn hại đến chúng, có biết không?

Tiểu Mai thoáng nghe mấy lời chẳng khác gì như những lời sau cùng của một người sắp đi xa, liền có chút hoảng sợ mà mếu máo:

- Nương Nương, người nhất định sẽ khoẻ mạnh để cùng Tiểu bối lạc chăm sóc vườn táo mà...

Đáp lại sự bối rối của nàng nha hoàn, Michi Chi chỉ mang một thái độ điềm tĩnh đến kỳ lạ. Như thể, cô thực sự đã buông xuôi tất cả. Chẳng cầu níu kéo

bất cứ thứ gì. Duy chỉ có một người cô có chết cũng vẫn còn tham luyến cả đời cả kiếp, đó là Từ Trì.

Cô không thể toàn tâm toàn ý nuôi dạy nó trưởng thành, thậm chí cô còn chưa được chính tai mình nghe nó gọi cô một tiếng "mẹ" thiêng liêng.

- Tiểu Mai, cô bé Tiểu bối lạc ngồi cạnh ta, ta muốn tấu đàn một chút!

Cổ cầm được trao qua tay Mịch Chi, cô chậm rãi ôm đàn ngồi xuống góc cây ngày nào cùng Từ Lạc khảy lên những nốt nhạc đầu tiên. Ngay bên cạnh cô, không gì khác chính là mộ phần của nam nhân cô yêu thương bằng một đời một kiếp.

- Từ Lạc, chàng có thấy tiếc không? Khi hôm nay ta tấu đàn nhưng...chàng lại không thể cùng ta hoà cùng khúc nhạc này mà hoá lên từng đường guom nét kiếm..

Dực Khương hoàn toàn đứng im một góc, lẳng lặng nhìn nữ nhân kia tay ôm cổ cầm khó khăn ngồi xuống, khó khăn nâng hai cánh tay chẳng còn sức lực mà bắt đầu tấu nhạc.

Vẫn là tương tư khúc ngày nào Từ Lạc đã dạy cho cô, Mịch Chi say sưa hoà vào những thanh âm da diết, não lòng của khúc nhạc bi ai nhất thiên hạ.

Từng thanh âm phát ra từ sợi dây đàn mỏng manh như mũi nhọn dao cứa sâu vào tâm can cô đến đau rất khôn cùng. Lần đầu cùng Từ Lạc khảy đàn, cũng không ngờ là mở đầu cho những bi kịch không ai ngờ đến.

Một mảng phồn hoa diễm lệ ngày trước hiện rõ mồn một trước mắt cô, thân ảnh nam nhân cô yêu thương nhất với mắt hùng mày dũng cùng khí chất cao ngạo đang hoá từng đường kiếm trước mặt theo từng tiếng đàn của cô.

Thế sự thay đổi, bụi ải quan trường nhuộm đầy màu bi thương lên mảnh phồn hoa nhỏ bé, nhân thế huyền ảo xáo trộn chẳng chứa một ai, phá hỏng một kiếp phù sinh cũng điều linh theo khói cát.

Ngay giây phút tiếng đàn vút cao như muốn đứt đoạn, cũng là lúc Mịch Chi phun ra một làn máu đỏ phủ lên cổ cầm trước mặt.

Sắc đỏ của máu dễ dàng hoà chung thấm vào mảnh huyết y trên cơ thể, thứ người khác nhìn thấy, chỉ là chiếc cổ cầm cùng bàn tay trắng ngần lấm đầy máu.

- Nương Nương....

Tiểu Mai hét lên rồi lại gào khóc, nhưng hai tay nàng ta đang bế Từ Trì chẳng thể nào đỡ lấy thân thể chủ tử. Bất giác Dực Khương chạy tới, thật nhanh, y đỡ lấy thân ngọc nữ nhân đang dần dần buông lỏng ngã vào lòng mình.

- Xuyên nhi...mở mắt ra...mở mắt nhìn ta đi Xuyên nhi..

Dực Khương một tay lau đi những vết máu vương nơi khuôn cằm của Mịch Chi, lại quên hẳn luôn cả lễ tiết thiên hạ mà không ngừng gọi lấy cô bằng cái tên thân mật.

Mịch Chi mở nhẹ tâm mi, thân ảnh nam nhân trước mắt cô mờ mờ ảo ảo chẳng rõ được đường nét. Chỉ biết, văng vẳng bên tai cô là tiếng khóc thê lương của Tiểu Mai, xen lẫn trong đó là tiếng trẻ con "ú ớ" đáng yêu của Từ Trì.

Dực Khương lay nhẹ thân thể trong tay, một lần nữa gọi lấy:

- Xuyên nhi, nàng đừng đi...đừng bỏ ta!

Bấy giờ, cô mới nghe rõ được trong thanh âm thâm trầm của Dực Khương là một sự chua xót, nghẹn ngào đến đau thấu cả tâm can. Chợt, cô cảm nhận được trên gò má mình, ngoài những giọt lệ ấm nóng của bản thân, thì còn có vài giọt nước nào đó rơi lên tí tách. Cũng nóng rất, cũng mặn đắng chất chứa vô cùng.

Mịch Chi cố nhoen miệng cười, nước mắt nơi cô vẫn trực trào không ngừng ướt đầm cả ống tay áo của nam nhân. Cô cố nâng đôi tay mình lên, chạm vào bên mặt của Dực Khương một cái thật nhẹ, phút chốc khiến y căng mắt, rồi lại thấy đau xé cả cõi lòng.

- Dực tướng quân, ta xin lỗi...kiếp này, ta nợ huynh quá nhiều! Một lần cuối cùng, ta chỉ cầu xin huynh...

Lời nói đến đây, Mịch Chi ho lên rồi trào phún một làn máu đỏ ướt cả tay áo của Dực Khương, y vội run rẩy, đưa tay cố hứng lấy những dòng máu nóng hồi chảy ra từ miệng của cô.

- Đừng nói nữa...ta đưa nàng hồi phủ. Ta sẽ truyền hết tất cả ngự y đến chữa cho nàng..

- Vô ích thôi...!

Mịch Chi lắc đầu, nhãn ngọc mệt mỏi nhìn vô định trong khoảng không gian phía trước. Hơi thở nơi cô bắt đầu yếu dần đi rõ rệt, cô cố ngoảnh mặt nhìn sang Từ Trì, lập tức Tiểu Mai hiểu ý, nàng ta đưa thẳng bé về phía chủ tử.

Mịch Chi cố gắng nắm lấy bàn tay nhỏ xíu non nớt của Từ Trì, cười với nó một lần sau cuối mà nói:

- Dực tướng quân, huynh có thể nào...thay ta dạy dỗ Tử Trì thành một chính nhân quân tử như cha của nó hay không?

- Xuyên Nhi...nàng..

- Hứa với ta đi...

Dực Khương nhìn ánh mắt ngân nước đông đầy sự cầu khẩn của nữ nhân đang trong tay mình mà bao phen tâm can y đã rã rời. Yết hầu trượt dài, y cố gượng cười với nàng mà nói:

- Được! Ta hứa với nàng, ta nhất định sẽ nuôi nấng Tiểu bối lạc thật tốt!

- Đa tạ huynh! Xem ra...ta lại nợ huynh thêm một lần nữa! Nếu có kiếp sau...ta nhất định trả cho huynh...!

Lúc này, bất chợt một cơn gió xuân lướt qua khu vườn tảo nơi họ ngồi, những chiếc lá yếu nhất trên cành không bám mình được đành thả trôi theo từng đợt gió cuốn. Những cánh hoa sắp cho kết trái đã phần cũng bị rơi rụng trải đầy khắp một không gian tĩnh lặng.

Mịch Chi ngược mắt nhìn theo từng cánh hoa rơi xuống phía mình, cô vô thức mỉm cười đưa bàn tay hứng lấy, một cánh hoa, rồi hai ba cánh hoa đáp nhẹ lên lòng bàn tay đang lạnh dần của cô.

Đưa chúng lại gần trước mặt, cô mệt mỏi đến khóc cũng không còn rơi nổi một giọt lệ nào thêm nữa. Sinh mệnh này của cô, cuối cùng cũng đến lúc từ đâu đến thì quay về nơi ấy.

Thiên ngôn vạn vật cũng chẳng sánh được với khói bụi trần ai trên nhân thế.

Mịch Chi nhìn đắm đắm không rời mắt vào tấm bia mộ cách mình chỉ một cánh tay ngắn ngủi, vậy mà giây phút này đã xa lại càng xa vạn dặm. Cô không thể biết được, sau khi chết đi cô trở về với thực tại cô sẽ sống như thế nào với những mảng ký ức đau thương này.

Nếu có thể, cô chỉ ước rằng cô quên hết tất cả mọi chuyện. Cô nguyện lòng quên đi một mảnh tình duyên chẳng trọn vẹn, quên đi một nhị Vương gia cao cao tại thượng, quên đi một nam hài tử do chính mình mang nặng đẻ đau hạ sinh.

- Ta muốn quên, thực sự...ta chỉ muốn quên đi một kiếp chỉ toàn đau thương, thống khổ thế này! Tử Lạc, đến cuối cùng, ta cũng đợi được chàng trở về. Lời hứa giữa ta và chàng đã thành toàn, đến lúc ta cũng nên đi rồi chứ?

- Nương Nương, người đang nói gì vậy? Đừng làm Tiểu Mai sợ...

Mịch Chi đưa mắt nhìn Dực Khương, muốn y mang cô lại gần hơn với nhị Vương gia đang nằm cách mình không xa. Làm theo ý nguyện của cô, Dực Khương nhanh chóng bế lấy cô ngồi gần hơn với mộ phần của Tử Lạc.

Bàn tay gầy guộc lấm lem những giọt máu đỏ của cô cố gắng đưa ra, sờ lên phần bia đá to lớn mà lạnh lẽo vô cùng.

Nắm gọn trong lòng bàn tay một ít đất cát vương trên bia mộ, cô ra sức siết chặt chúng đến cả người cũng muốn run rẩy từng cơn.

Hàng mày liễu thoáng nhíu lại, tâm trí kia cũng cau có đầy thống khổ, hàm răng còn dính chút sắc đỏ tanh tươi cắn chặt cánh môi đỏ chót chẳng biết là vì mảnh son hay là vì máu của bản thân.

- Kiếp này ta ở đây đợi chàng, dù có ngắn ngủi cũng đã tròn một kiếp rồi. Có trách, chỉ trách lúc này mắt ta không thể nhìn thấy chàng. Thử ta nhìn thấy...ngoài một tấm bia mộ có khắc tên của chàng ra, thì chỉ là một mảnh hời ực đã chẳng còn nguyên vẹn...Ánh trăng ba ngàn trượng, cũng chỉ là ảo cảnh hảo huyền. Tử Lạc, ta thực lòng...tận sức cho một kiếp này rồi! Chàng tha cho ta, ta cũng tha cho chàng. Có...được...không?

Mọi thứ trước mặt Mịch Chi bỗng chốc trở nên huyền ảo chẳng rõ, dòng chữ khắc trên bia đá của Tử Lạc cũng theo ánh nhìn mờ nhạt mà bị bôi nhòa dần đi ngay trong tầm mắt.

Nơi lồng ngực chỉ kịp nhận thấy một cơn đau nhói dâng lên, cái đau nhanh chóng đẩy mạnh lan lên từng dây thần kinh nơi đại não. Khiến cô nhăn mặt, thờ đốc mà kêu lên một tiếng thật ngắn.

- Xuyên Nhi....!

- Nương Nương....!

Tiếng gào thét thanh lẫn bi thống lần lượt cất lên khi chứng kiến lần thổ huyết sau cùng của Mịch Chi, ngay sau đó, chỉ nhận thấy bàn tay đang siết chặt nắm cát kia dần dần buông lỏng. Rồi hoàn toàn rơi xuống nền cỏ xanh mướt ngay bên dưới.

Bao nhiêu hạt cát mà cô cố gắng níu giữ bằng chút sức tàn sau cùng cũng bị cuốn trôi theo bao đợt gió ủa đến.

Dực Khương căng lấy đôi nhãn khí, yết hầu trượt khê vài cái, tâm mi dao động đầy lấy vô vàn giọt lệ nóng chát rơi đầy trên người nữ nhân đã nằm im bất động ngay trong chính vòng tay mình.

- Xuyên Nhi...

Thanh âm khàn đặc vang lên, kêu lấy hai từ đó một cách vô vọng. Y ôm chặt nữ nhân nép vào lòng mình, đôi vai vững chắc của một đấng nam nhi thoáng run lên bần bật. Khép chặt mắt cắn môi cố không phát ra tiếng khóc tang thương nào, lặng người cảm nhận những làn hơi ấm cuối cùng của người mình yêu hơn cả hồng trần nhân thế.

Gió xuân nồng ấm không ngừng thổi qua, vạt huyết y mềm mòng bay nhẹ lướt trong ánh tịch dương le lói, soi rọi xuyên qua những tán lá phía trên cao.

Nước tóc đen ánh của nữ nhân cũng thả mình phiêu diêu không định hướng, mảnh hồn hoa hoà vào nắng ấm, hoá như hương tàn khói nhạt rải đầy khắp nhân gian.

Những cánh hoa từ trên nhánh cây rơi rụng điểm lên mảng huyết y đỏ rực một chút màu nhàn nhạt, dẫu rơi bao nhiêu lần, chỉ để lại một màu thê lương vô định. Nước chảy vạn dòng, đến cuối cùng cũng phải lựa chọn điểm dừng để kết thúc.

Nỗi tương tư kiếp này, chẳng khác gì một vò rượu nồng. Càng quên, lại càng thêm nhớ. Cũng như rượu kia, càng uống thì càng say. Mịch Chi cô đây ngay từ đầu đã biết tửu lượng kém cỏi, chẳng qua bấy lâu cô đã cố gắng gượng vượt qua cơn say của chính bản thân mình mà thôi.

Say rồi thì cô chỉ ngủ một giấc thật dài. Nếu được, cô chỉ muốn mình vĩnh viễn cũng không tỉnh lại. Hoặc chí ít cũng cho cô quên đi một kiếp hồng nhan bạc mệnh. Một kiếp đã đầy đoạ cô vào ái trần gian thống khổ, mùi vị bi thương của ái tình Mịch Chi cô đây đã hoàn toàn nếm trải đủ cả rồi.

Nếu có kiếp sau, cô cũng chẳng muốn thân này vướng phải bụi hồng trần dù chỉ là một chút.

"Hồng trần tận duyên, hồng nhan tận."

Nhân sinh phù phiếm, một mảnh ái tình luân chuyển trong tâm hoài chẳng định. Si nhân một đời lưu lạc trong tam thiên rộng lớn, đến cuối cùng cũng quay về với muôn trùng cát bụi."

[...]

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Khí tiết lập thu đang tràn về, vô số lá vàng trên từng nhánh cây nơi Vương phủ đã rụng dần, nhường chỗ cho những chồi non xanh um sắp vương mình chào đón sự trong lành, mát mẻ của nhân gian.

Nơi thư phòng, bàn tay nam nhân cầm cán bút mềm mại, uyển chuyển vạch ra từng đường nét trên bức hoạ chân dung nữ nhân, trong trang phục huyết y đỏ rực.

Dực Khương chột khựng cán bút, khi điểm nhãn ngọc trên diện dung bức hoạ dẫu thế nào y cũng không đủ can đảm để mừng tượng lại mà hoạ ra nó.

Nữ nhân trong bức hoạ ấy không ai khác, chính là nữ nhân y luôn đem lòng tâm niệm Uông Mẫn Xuyên. Cả bức hoạ gần như hoàn chỉnh, với một thân huyết y rực rỡ ngời ôm đàn nơi vườn tảo. Nhưng nhãn ngọc của nàng, Dực Khương y lại chưa thể một lần chấm bút cho chúng.

Thứ ám ảnh nhất đối với y, đó chính là đôi nhãn ngọc đỏ của nàng. Trải qua bao nhiêu cuồng phong bạo vũ, cũng phần nào cuốn trôi tất cả vạn sao tinh tú trong đáy mắt nàng. Thứ duy nhất còn sót lại, chỉ toàn là lệ sầu đau thương hay thống khổ.

Mỗi lần hồi tưởng về ánh mắt đỏ của nàng, thì tâm can Dực Khương y đây cũng thêm một lần tê buốt đến tận xương tủy.

Bất chợt, phía ngoài cửa, một nam hài từ tầm gần năm tuổi lon ton chạy vào, trên dáng người nhỏ nhắn thoăn thoắt khoác bộ gấm bào màu bạc có thêu hình lá liễu nhàn nhạt nơi tà áo. Ở đai lưng thêu bằng chỉ vàng, có đeo một mảnh ngọc bội, trên đó có khắc một chữ "Tư".

Chạy qua ngạch cửa, thằng bé lại liên tục kêu lên:

- Nghĩa phụ, nghĩa phụ...

Dực Khương lập tức gác tạm cán bút, đi ra khỏi bàn mà tiến về phía thằng nhóc nhỏ đang chạy đến, lại cúi người ôn nhu nói:

- Lại nghĩ ra thứ gì muốn học sao?

Từ Trì ngẩng cao đầu, bàn tay cầm khúc cây khô mà ve vẩy, luôn miệng cười nói:

- Nghĩa phụ, khi nào người mới dạy con học võ? Con muốn được như người, thật khí phách, hùng dũng!

Dực Khương cười nhả nhặn, việc hôm qua để cho thằng bé trông thấy y luyện công trong gia trang phần nào khơi dậy tính tò mò học hỏi của một đứa trẻ chỉ mới lên năm.

Y nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của Từ Trì, dắt nó ra dạo quanh hoa viên, hướng đến phía liên dung trì thông thả cùng nó ngắm những đoà hoa đã nở to dưới hồ.

Bàn tay to lớn chậm rãi xoa đầu Từ Trì, Dực Khương nói:

- Đợi khi nào con lớn, ta sẽ dạy cho con.

- Thật chứ?!

- Nam nhi đại trượng phu, quyết không hai lời.

Dực Khương nhìn nó, đôi nhãn khí oai hùng ánh lên tia kiên định. Giọng nói thâm trầm vang bên tai khiến Từ Trì tuyệt đối tin tưởng.

Kể từ lúc mẫu thân của nó mất, Dực Khương đã nhận nó làm con nuôi. Tận tình chỉ dạy cho nó vạn vật thiên trên đời từ đạo lý luân thường đến văn thư lễ nghĩa.

Bất chợt, Từ Trì kéo kéo vạt áo của Dực Khương, vô tư hỏi:

- Nghĩa phụ, khi này người lại hoạ mẫu thân của con?

Câu hỏi vô nghĩa của một đứa trẻ thoáng làm Dực Khương y nhiều lòng, nhìn xuống thằng bé nhỏ xíu chỉ mới gần năm tuổi đầu đã phải chịu cảnh mồ côi cả cha lẫn mẹ, y thật lòng chua xót vô cùng.

Ngồi xuống trước mặt Từ Trì, Dực Khương nắm lấy hai bên vai nhỏ nhắn của nó, gượng cười nói:

- Tiếc là ta vẫn không thể hoạ xong. Dung mạo của mẫu thân con là thứ duy nhất trên đời này ta không thể toàn thành, con có trách nghĩa phụ không?

- Không có!

Từ Trì lắc đầu, rồi tiếp:

- Nghĩa phụ rất thương con, tức là người cũng rất thương cha mẹ con. Đúng không?

Dực Khương cười với nó, nhưng sâu trong ánh mắt y vẫn thoáng nét ưu tư, buồn bã khó đoán. Ông Mẫn Xuyên đã di tịch gần năm năm, vậy mà mảnh tình còn sót lại trong tâm, y vẫn không tài nào xoá bỏ được dù chỉ là một chút.

Lúc này, nha hoàn Tiểu Mai từ sau bước đến, cúi người thi lễ, Dực Khương đứng dậy, nhìn sang phía nàng nha hoàn nghiêm nghị lên tiếng:

- Chuẩn bị xong chưa?

- Bẩm tướng quân, đã xong cả rồi!

Ánh mắt nam nhân thoáng nhìn lên khoảng trời trong xanh phía trên đầu, hàng mi khẽ dao động, một cảm giác man mát đượm buồn nhanh chóng dâng lên trong lòng. Y chỉ buộc miệng, thì thầm vài lời:

- Hôm nay, lại thêm một năm nữa ta cúng mộ cho nàng.

[...]

Trên cỗ xe ngựa màu đỏ thẫm kết viền vàng xung quanh trên mái, bên trong gồm Ông lão gia cùng phu nhân, bên cạnh là Từ Trì và nha hoàn Tiểu Mai.

Bám sát bên ngoài, vẫn là dáng vẻ ung dung tự tại ngự trên yên ngựa của Dực Khương. Nhìn qua đoạn đường hôm nay, trời qua vài năm cũng đã có khá nhiều thay đổi. Cảnh vật thì liên tục đổi dời, nhưng đôi khi lại tự hỏi, vì sao lòng người có khi lại không?

Bao nhiêu năm qua, những sự nhớ mong da diết cùng nỗi tiếc khôn nguôi phần nào cũng gặm nhấm hao mòn tâm can này của y không ít. Tuy chấp nhận sự thật, nhưng vẫn không thể không thấy đau lòng.

Xe ngựa dừng bánh, lần lượt tất thấy đều bước thẳng vào nơi vườn tảo, nơi có hai ngôi mộ nằm sát nhau, người nhìn thấy vừa thấy lạnh lại vừa thấy ấm.

Lạnh khi kẻ âm người dương, còn ấm là cho đôi phu thê đã được nằm cạnh nhau dưới lòng đất thăm tới.

Cầm giỏ nhang đèn đi tới, Tiểu Mai đặt xuống bên cạnh mộ phần của Mịch Chi. Phía trên thân mộ, đã điểm vài sợi cỏ dại mọc quanh. Dực Khương đưa

tay nhỏ bỏ đi chúng, cũng dọn sạch mớ cỏ dại tương tự cho phần mộ người bên cạnh.

Ông phu nhân đặt trước mộ phần cả hai, rất nhiều đĩa thức ăn được bày ra bắt mắt. Vừa xếp gọn chúng, bà lại vừa nói.

- Đây toàn là món mà con thích ăn nhất. Hôm nay mẹ làm thêm vài món khác, con xem có vừa ý không?

Một bàn tay ấm ấm đặt lên bả vai bà xoa nhẹ, Ông lão gia ôn tồn mỉm cười khẽ nhắm mắt gật đầu, ngụ ý bảo bà đừng nên quá xúc động. Suốt hơn bốn năm qua, cứ mỗi lần tảo mộ của ái nữ, Ông phu nhân hầu như đều không ngăn được lòng mình mà sinh ra u uất, buồn bã.

Từ Tri đứng cạnh bên mộ của Mịch Chi, đưa bàn tay nhỏ xú phúi phúi lấy số cát dính trên mộ của mẫu thân. Mắt cả cha lẫn mẹ khi còn quá nhỏ, Từ Tri hoàn toàn không nhận thức được nỗi đau đớn tột cùng của sự âm dương cách biệt là như thế nào.

Cùng lắm, thằng bé chỉ thấy buồn, thấy tủi thân khi còn chưa kịp nhìn thấy mặt cha mẹ mình ra sao? Chưa kịp cảm nhận được hơi ấm hay tình thương của mẫu tử, phụ tử. Họ đã vội rời bỏ nó mà xa lìa hồng trần nhân thế.

Bó nhang thơm được Tiểu Mai đốt lên, toả khói hương nghi ngút, tan dần vào bầu không khí với từng cơn gió thu đưa nhẹ nhẹ.

Tất cả đồng loạt cầm trong tay những nén nhang trầm, khép mắt chậm rãi khấn cho người đã khuất bằng tất cả những niềm thương cảm, chua xót nhất từ tận đáy lòng.

Vẫn như mọi năm, Ông lão gia và phu nhân cùng nha hoàn Tiểu Mai sẽ lui về trước, chỉ còn lại duy nhất Dục Khương nán lại đôi chút. Lần này, lại còn có thêm cả Từ Tri ở cùng với y. Thằng bé một mực chẳng chịu rời đi, quyết tâm ở lại với nghĩa phụ của nó.

Ôm Từ Tri ngồi dựa lưng vào gốc cây táo gần bên phần mộ, Dục Khương mắt vẫn nhìn đăm đăm về phía bia đá lạnh lẽo ấy. Trong tim y, mảnh tình duyên không tròn vẹn với Ông Mẫn Xuyên vẫn cứ luẩn hời không ngừng. Mỗi khi đối mặt với năng thể này, lại càng khiến mảnh vụn ấy ghim sâu vào mạch máu, đau đớn khôn cùng.

- Xuyên Nhi, năng xem, lần này còn cả Từ Tri ở lại với ta. Cùng ta trò chuyện với năng. Năng...có nhìn thấy không?

Nhìn qua phần mộ cạnh bên, là nam nhân mà có lẽ cả đời cả kiếp này Dục Khương y cũng phải mang lòng đố kỵ, lẫn ngưỡng mộ. Ngưỡng mộ hẳn có được cả con người lẫn trái tim của năng, ngưỡng mộ hẳn một đời anh dũng hi sinh trên quan trường vạn dặm. Lại ngưỡng mộ hẳn, mang một ái tình bất diệt, cùng năng ta đi đến tận cùng của địa lão thiên hoang.

Đố kỵ hẳn, chỉ có một. Đó là kẻ đến trước lại không được vẹn ý, người đến sau lại trọn cả đôi đường. Dù là đến chết, cả Từ Lạc hẳn và năng đều nguyện lòng ở bên nhau nơi hoàng tuyền bí lạc.

Dưới bờ vong xuyên, trên cầu Nại Hà, họ liệu có gặp nhau hay không? Hoặc là cũng chẳng như ước nguyện, qua một bát canh Mạnh Bà, chuyện kiếp này cũng bị đẩy lùi chôn vùi trong tiềm thức.

Dục Khương thoáng nhìn xuống đứa trẻ trong tay mình, nhìn nó ngủ say ngon lành chẳng biết gì y vô thức cười nhạt. Mịch Chi cô rồi đi, để lại thằng bé này cho y. Lại còn gửi gắm cả tương lai sau này của nó vào tay y, ngay từ đầu, là cô đã nợ y quá nhiều.

Đến tận giây phút cuối cùng của kiếp này, Mịch Chi cô vẫn còn nợ y thêm một ân nguyện nữa.

Bé Từ Tri đứng lên, Dục Khương chậm bước đi đến trước phần mộ. Thấu đáo nhìn lên tấm bia đá có khắc tên nữ nhân y yêu nhất. Tâm trí thoáng nhúu lại, nơi đáy mắt nam nhân hẳn lên một thứ óng ánh hết như pha lê trong suốt, lại pha lẫn chút khô cằn của sỏi cát bụi đời.

- Xuyên Nhi, nếu trên đời thực có kiếp sau, ta chỉ cầu xin được một lần gặp lại năng. Đến lúc đó, dù có thế nào, thế sự ra sao, ta cũng không để năng vụt mất khỏi tay ta thêm lần nào nữa. Kiếp này, năng nằm đây với người mà năng tâm niệm. Ta không oán năng, cũng không trách năng. Dưới hoàng tuyền, ta thực tâm chúc phúc cho năng cùng nhị Vương gia đồng tâm giai ngẫu. Dục Khương ta...thua cả một đời này chỉ vì năng.

Bóng lưng nam nhân bé nam hài tử trên tay chậm chậm đi khuất dần, ngay bên cạnh hai ngôi mộ bây giờ, chẳng ai để ý rằng đa vừa đâm chồi một thân cây táo nho nhỏ, non nớt. Các chồi lá xanh mon mơn cứ không ngừng lung lay trong cơn gió thu đang lướt qua. Lại vô tình đánh rơi xuống hàng vạn chiếc lá úa ngả màu phủ xuống hai bia đá lạnh lẽo.

Là lá rơi vô ý, hay là hữu tình chạm phải. Nằm dưới phần mộ cứng rắn ấy, đôi phu thê năm nào đã cùng nhau hợp cẩn tấu đàn hoà kiếm nơi vườn táo. Bây giờ, tuy kẻ không còn tấu đàn, người cũng không còn cầm guom. Nhưng tương tư khúc mà người đã dạy, vĩnh viễn sẽ còn vang vọng mãi. Đường guom người đã khắc, cũng vẫn mãi chẳng hao mòn.

Không cùng nhau đứng trên một mảnh đất, thì cùng nhau nằm chung trong một nắm mồ. Cùng nhau đợi mồ xanh cỏ, cùng nhau...đợi bia đá nhạt màu theo thời gian.

-END-

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Hỷ Tha Cho Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

